

NEMOCTEXTU

N E M O C T E X T U

killing in the name of...

born in the name of...

Sborník literárních prací posluchačů Divadelní fakulty JAMU

23. ročník Salonu původní literární tvorby JAMU

Janáčkova akademie múzických umění v Brně

Brno 2016

Projekt vznikl za finančního přispění Grantu DILIA

© Janáčkova akademie múzických umění v Brně, 2016

ISBN 978-80-7460-094-4

Salon 2016

Sborník Salonu 2016 obsahuje sedmdesát osm původních textů od třiceti čtyř autorů. Jsou to díla různého rozsahu, žánru i zaměření. Pro přehlednost jsme je rozdělili do tří celků: dramatické texty, próza a poezie.

Společné mají texty to, že jsou součástí dvacátého třetího ročníku Salonu původní tvorby, tedy jsou primárně určené ke scénickému zpracování a každý z nich by se mohl stát východiskem pro divadelní inscenaci.

Letošní Salon nese název **N E M O C T E X T U** a podtitul *killing in the name of. . . / born in the name of. . .*. Doufáme tedy, že žádného ze svých čtenářů tento sborník nezahltí množstvím textů, ale naopak, že mu pomůže vyléčit se z nepsavosti, nespavosti či jiných neduhů.

Obsah

DRAMATICKÉ TEXTY

Tereza Agelová	11
Kamarádi	11
Soutěž	18
Bernadeta Babáková	22
Babička	22
Chtěl bych se vás na něco zeptat, máte chvíli?	24
Pouliční eschatologie v okcidentální kultuře	25
Sklep	27
Hec	29
Tu kytáru jsem koupil kvůli tobě	30
Under pressure	32
Všechno lítá, co má peří – papír letí!	35
Zastupitel	37
Alexandra Bolfová	39
Inženýr	39
Patrik Boušek	45
Pomocná ruka	45
Žaneta Caletková	47
Zakázaná hodina	47
Silvie Čechová	50
Jak se rodí Kristýnky	50
Krásný den	52
Láska z obchodáku	54
Loučení nad ránem	57
Mejdan nekončí	60
Setkání s nastávajícím	64
Aneta Červená	66
Inflagranti – Co to má znamenat?	66
To už je rok 2015?	67
Ve vězení	68
Lenka Dobrovolná	69
Nenaděláš	69
Dita Dvořáková Pytlíková / Petr Pytlík	75
Komunikátor	75
Ondřej Hanslian	86
Screenplay	86
Anna Chrtková	95
Fiktivní přednáška o smyslu lesa a vlastně taky smyslu života	95
Klára Jírovská	98
(bez názvu)	98

Filip Karda	102
Až budu velký, budu baletka	102
Zdeněk Kocián	106
Čistej vzduch	106
Paulína Mazíková	111
Loba	111
There must be some kind of way outta here	117
Jana Ondrušová	127
aonažeažaje	127
Šimon Peták	145
O slepičce a kohoutkovi	145
Nikola Pracná	161
Vzpomínka	161
Dagmar Říhová	163
O spisovateli, který měl být uloven	163
Michael Sodomka	168
Televizní expert	168
Andrea Szopová	177
Nespavost	177
Lubormír Višňovec	179
Text I	179
Text III	181
Pavel Zarodňanský	185
Výběr ze Záchodových monologů	185

PRÓZA

Tereza Agelová	189
Třetího srpna má svátek Miluše	189
Bernadeta Babáková	198
Zloděj	198
Barbora Goldmannová	201
Bláhová	201
Červen neklidný	202
Hřích	203
Lucie Hrochová	205
Autobus	205
V kupé	209
Martina Jelínková	213
Na zastávce	213
Proč jsem už v neděli večer na kolejích	215
Ranní káva	217
Lucie Kučerová	219
Navždy	219
Slavík	221

Anna Machová, František Kumhala	223
Deník mizerného basáka 4.0	223
Schůzka	225
Paulína Mazíková	227
Nemoc textu	227
Matěj Nytra	230
Ex post	230
Po slovech – mlčení	232
Alžběta Rusnáková	233
S(tr)OM	233
Dagmar Říhová	235
Rozstonalá krajina	235
Michael Sodomka	236
Falešní bezdomovci	236
Perfektní život čeká	241
Poslední osamocená dívka na baru	243
Andrea Szopová	245
Večere	245
Lubomír Višňovec	246
Text IV	246
Text V	248
Štěpán Vranešic	249
Dým	249
Kapitola první	253
Kletba hrušek	254
Mejdan	256
Volejte věštce	259
 POEZIE	
Alexandra Bolfová	263
Rapsodie vodníková	263
Barbora Goldmannová	267
Balada v parku	267
Barbora Hajdíková	269
Z nejupřímnějších	269
Daniel Nováček	271
Dagmar Říhová	272
Tečka	272
Lubomír Višňovec	273
Text II	273
Text VI	274
Autoři	276

DRAMATICKÉ TEXTY

Tereza Agelová

Kamarádi

komedie o jednom tanci

(Kavárna.

Hudba.

Stůl pro dva.)

Dobrý den –

Dobrý –

Můžete –

Děkuji –

(Ticho)

Jak jste –

Celkem –

To jsem –

Taky jsem –

(Ticho)

Hm –

Promiňte –

Nic jen –

Aha –

(Ticho)

Před –

Ano –

Když –

Rozumím –

Jak jsem –

Ano –

A potom –

Ano –

Nakonec –

Ano –

(Smích.

Dotyk.)

Chtěla jsem –

Chtěl jsem –

Co –

Co –

Vy –

Vy –
Vy –
Vy –
(Ticho.)
Vy jste –
V pořádku –
Ano –
Určitě –
Ano –
(Ticho.)
Vy jste –
Ano –
Tak jste –
Ne –
Ne –
Rozumím –
Rozumíte –
Ano –
Ano –
(Ticho.)
Slyšíte –
Ano –
Posloucháte –
Ano –
Já taky –
Vy taky –
Oba –
Oba –
(Ticho.)
Usměv.)
Chcete –
A vy –
A vy –
A vy –
A vy –
A vy –
A vy –
Chci –
A vy –
Chci –
A vy –
Chcete –

Chcete –
Pojďme –
Pojďme –

(Udělají pár tanečních kroků.)

Vy taky –
Já taky –
Děkuji –
Já děkuji –
Děkuji –
(Líbají se.)
Chtěla jsem –
Chtěl jsem –
Když –
A potom –
Právě –
Jenže –
Promiňte –
Promiňte –
Vy –
Vy –
Vy –
Vy –
(Líbají se.)
Já –
Ano –
Půjdu –
Ano –
Na shledanou –
Na shledanou –
(Ruce.)
Kdybyste –
Ano –
Já bych –
Ano –
Můžeme ještě –
Ano –
Chvíli –
Ano –
Ano –
Ano –
Můžete –

Děkuji –
Můžete –
Jak dlouho –
Čas –
Mám –
Máme –
Máme –
(Ticho.)
A proč jste –
Myslela jsem –
To jste –
Myslela jsem –
Příště –
Příště –
Kdybyste –
Kdybych –
Mohla –
Mohla –
U mě –
U Vás –
U mě –
U Vás –
Kdybyste –
Kdybych –
Chcete –
Chcete –
Chcete –
Chcete –
Chcete –
A vy –
A Vy –
A Vy –
A Vy –
(Ticho.)
Půjďme –
Půjďme –
Pomalu –
Pomalu –
(Cesta.)
Můžete –
Děkuji –
Není –

Je –
(Ticho.)
Chcete –
Jak –
Chcete –
A Vy –
a Vy –
(Líbají se.
Tma.)
Dobrý den –
Dobrý –
Dáte si –
Děkuji –
Chcete –
Můžete –
Chcete –
Jak vy –
A vy –
A Vy –
A Vy –
A Vy –
(Ruce.)
Chtěla –
Ano –
Chtěla –
Vy –
Chtěla –
Vy –
(Ticho.
Hovoří nejdříve ona)
Pijete –
A Vy –
Pijete –
A Vy –
Pijete –
A Vy –
Pijete –
Promiňte –
(Ticho.
Hovoří nejdříve Ona)
Jsem –
Promiňte –

Jsem –
Promiňte –
(Ticho.
Hovoří On)
Já bych –
Ano –
Vy byste –
Ano –
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
(Ticho.
Hovoří nejdříve Ona.)
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
Nemusíte –
Ano–
Nemusíte –
Ráda –
Nemusíte –
Kamarádi –
(Ticho.
Líbají se.
Ona hovoří jako první)
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
Miluji –
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
Kamarádi –
Nevyserem se na to –
Kamarádi –
Nevyserem se na to –
Kamarádi –

Nevyserem se na to –

Kamarádi –

Děkuji –

Kamarádi –

Děkuji –

Kamarádi –

Děkuji –

Kamarádi –

Děkuji –

Děkuji –

Na shledanou –

Na shledanou –

(Líbají se.)

Kamarádi –

Kamarádi –

(Mohou se na scénu se slovy ještě několikrát vrátit.

Anebo nemusí.)

KONEC

Soutěž

Tři komické obrazy z venkovského života

1. obraz – Památka

Karla: To nemůžu jen tak vyhodit.

Petra: Proč?

Máma: Jsou tam i moje hrnky.

Petra: Ano, i moje mami.

Karla: Dobře, tak já taky půjdu do tvého pokoje a vyhodím tam, co chci.

Máma: Ona to vzala z Tvého pokoje?

Petra: Klidně vyhod', jestli ti tam něco překáží. Ale já ti neberu věci z tvého pokoje, ale věci z kuchyně, víš a to je trochu rozdíl.

Máma: No právě, v kuchyni to řídím já.

Karla: Ty to nepochopíš.

Petra: Ne, to fakt ne.

Máma: Nedělejme cirkus sousedům.

Karla: Až budu chtít, tak to prodám.

Petra: Ty ale chtít nebudeš.

Karla: Jak to jako víš?

Petra: Říkáš to vždycky.

Máma: Musíte se zase hádat? Zavři ty dveře do špajzu.

Petra: Ty dveře zavřít nejdou, kdo je opraví?

Karla: Ale já nemám čas, prodám to až v létě o prázdninách.

Máma: Tak je aspoň přivři.

(Petra přivře dveře, které se během rozhovoru dále otevírají)

Petra: To už tu taky bylo předloni a do dneška jsou ty tvoje věci na prodej v pokoji. A ty na tom chceš vydělat a to jako fakt nevyděláš.

Karla: Stejně si to musím ještě přebrat, protože ty některé hrnky jsou prostě památeční a tys do těch tašek šoupla všechny.

Máma: Můj na káfé doufám ne.

Petra: Ne, neboj. Dala jsem tam hrnky, které nepoužíváme, jestli jste si nevšimly. Určitě ani nevíte, které tam jsou. Skříň je narvaná k prasknutí a nemáme kam ukládat umyté nádobí vzhledem k nadměrnému množství „památek“.

Karla: Ty jako nemáš nic památečního?

Máma: Péťa to myslí dobře, ale Kája má taky vlastně pravdu.

Karla: Mami mlč.

Petra: Jenže my máme všechno památeční, víš. Celý tenhle barák je památka.

Karla: No a co, komu to vadí.

Máma: Ale nemůžeš to jen tak vyhodit.

Petra: Hele ségra příště ti vůbec nebudu říkat, jestli to můžu vyhodit nebo prodat. Je to tak vždycky a zbytečně to akorát řešíš. Tak bys na nic nepřišla.

Karla: Nebo prodat? Aha, najednou to chceš prodávat, že, když to napadlo mě. A přišla bych na to, to je snad jasné.

Máma: Já bych na to přišla každopádně.

Petra: Nemůžu to jen tak vyhodit.

Karla: Proč?

Petra: Protože to je keramika a porcelán a to do skla hodit nemůžu. Nejde to hodit ani do popelnice, to je neekologické, jediné že bych to vyvezla do sběrného dvora, jenže to už bych stejně musela ty hrnky tahat autobusem, takže už by bylo jedno, jestli jedu do bazaru anebo do sběrného dvora.

Karla: Super a ani bys mi o tom neřekla, klidně by sis to prodala a za moje hrnky bys mi peníze nedala.
Petra: Oni to vykupují hrnek za korunu. Takže jestli ti jde třeba o patnáct korun, tak ti je klidně dám už teď. Na.
Karla: Co mi to dáváš? Jak můžeš vědět, kolik Ti za to dají. Tak to si to raději necháme doma, vždyť to můžeme potom prodat daleko draž.
Petra: Potom. Po čem jako?
Máma: Aha, připomínáš mi Tvého drahého tatínka.
Karla: Potom. No prostě později, až to bude mít nějakou cenu.
Petra: A jakou cenu prosím tě?
Karla: Prostě někdy pak. Po čase.
Petra: Po čase už může být po nás.

2. obraz – Po čase

Máma: No kdes byla? Já jsem myslela, že přijedeš tím sedmým.
Petra: Já jsem byla ještě v divadle, říkala jsem ti to.
Karla: Segřičko, mamka zas byla na huntě. . . já teď teda.
Máma: Tak co si dáš? Mám výborný vývar, s nudlema. Ségra ho zase nejedla, jak jinak.
Petra: Víš, že maso nejím. Já si něco udělám sama.
Karla: Zas kuřecí vývar. A navíc je tam celer, fuj.
Petra: Koukám, že se tady nic nezměnilo.
Máma: A co ty, jak ses měla?
Petra: Neptej se, prosím tě, když už jsem konečně doma.
Karla: Konečně doma, já bych vypadla hned.
Petra: Když nejsi schopná ani vynést koš.
Karla: Víš co, já tady celou dobu topím, zatímco ty jsi v čudu, tak mlč laskavě.
Máma: To do ní musíš zas rýpat, hned co přijede?
Petra: Tak mě nemá provokovat.
Máma: Nechte toho holky. A ty se pojd' najíst.
Petra: Říkala jsem, že si něco udělám sama.
Máma: Neříkej to takhle.
Karla: Fajn, semetrika se vrátila. Vynést koš, blablabla, sama tady nic nedělá, když přijede.
Petra: Já za to nemůžu, že jsem tady jen na otočku
Karla: A já snad jo?
Máma: Nech ji v klidu najíst.
Karla: No jo, Mireček přijel z daleka a já jsem tady zase ta nejhorší, že.
Petra: To říkáš ty, já ne.
Máma: Karli, co zase je? Něco se stalo?
Karla: Ne, mi je to jedno.
Petra: Když je ti to tak jedno, tak proč tady tak řeveš?
Karla: Než jsi přijela domů, tak byl klid. Proč si tam nezůstala?
Máma: Mlč, Karlo!
Petra: Protože jsem chtěla přijet domů. Promiň.
Karla: Zase jste se proti mně spikly. Mamka se prostě nemůže jednou zastat mě. Bože, já už chci bydlet sama.
Petra: A co bys asi tak dělala sama? To prádlo se samo nevypere a neposbírá, víš. Ani nádobí se samo neumyje.
Máma: Nevšímej si toho, chce se hádat zase.
Karla: Ne, nechci se hádat. Jde mi jen o princip a o tu nespravedlnost, že prostě já jsem vždycky ta špatná. I když ti tu celý rok pomáhám a nevyseru se tady na to. Jenom machruješ, protože máš prachy od mamky, víš. Já mám dvě brigády a všechno si kupuju za svoje. Nesnáším to tady, s váma.

Petra: No a co? Loni jsem taky měla brigádu a ty ne... navíc ty už máš těch svých XY škol zaplacených. Dvě soukromé prosím, tak mlč.

Karla: Drž hubu!

Petra: To je jediné co umíš říct, drž hubu. Protože to tak je, tak nevíš, co na to říct.

Máma: Víte co, holky... já to tady prodám a bude to nejlepší. Přestěhuju se do bytu a budu spokojená, než tady poslouchat to vaše hádání. Když to tu Karla tak nesnáší...

Karla: Co bys zase prodávala?

Petra: To tu stejně neprodáš, mami, i kdybys chtěla. Kdo by to tady asi tak koupil s tím harampádím?

Máma: Hrnky už jsem prodala. Peníze z nich máš na stole.

Petra: Tys prodala hrnky?

Máma: Jo.

Karla: Jo?

3. obraz – Vánoce

Karla: Píšou se veselé Vánoce s velkým V?

Petra: Co myslíš.

Karla: Tebe se neptám, ptám se mamky, ty bys mi to stejně neřekla.

Máma: Jo, píšou.

Karla: Počkej a s velkým Veselé anebo Vánoce anebo obojí? Já jsem chtěla udělat to přáníčko s tím naším stromkem. Dívej, tak jsem to vyfotila... a teď to tam ještě napíšu.

Petra: Pošleš všem přáníčko, to je hlavní, ale že by ses podle toho třeba fakt řídila... víš, co tam vlastně píšeš? Veselé vánoce... víš, co to znamená?

Karla: Mlč.

Máma: Veselé Vánoce.

Karla: Aha, takže obojí s velkým?

(U stolu)

Máma: Holky, tak jsem ráda, že jsme se tady zase po roce sešly a...

Karla: Mami, nemůžeš to vynechat? Víš, že ty tvoje proslovky nesnáším. Navíc nemám čas. Dělej. Mám hlad.

Petra: Veselé Vánoce.

Karla: Drž hubu.

Máma: Já jsem jenom chtěla říct...

Karla: Já vím, co jsi chtěla, abysme se přetvařovaly, že jsme tady rády spolu, ale já se neumím přetvařovat.

Petra: No jo, ty vlastně bojuješ za tu pravdu na světě.

Máma: Ale já jsem tady ráda s váma, já se nepřetvařuju,

Karla: No já teda ne, ještě že jdu za chvíli pryč.

Petra: Nemluv s plnou pusou, prosím.

Máma: Ale já taky mluvím, když se jí.

Petra: Jo, ale nemlaskáš.

Karla: Bože, ty jsi cholerik, kdo s Tebou vydrží.

Petra: A kdo s Tebou.

(Zvonění)

Máma: Už je tady asi Ježíšek.

(Pod stromečkem. Světýlka)

Petra: Mami, co je tohle?

Máma: To je společný dárek, pro Tebe a pro Karlu.

Karla: Jo, tak to rozbal ségra.

Petra: Počkej, to musíš taky vidět, když je to pro obě.

(Trhá papír)

Petra: Mami, děláš si srandu?

Karla: Ty vole, ségra, buď v klidu.

Máma: Ale podívej se, co je na nich napsané.

Petra a Karla: Káva pro sestru.

Máma: Takové přece ještě nemáte.

Petra: Já kávu stejně nepiju.

konec

Bernadeta Babáková

Babička

V přetopeném pokoji je teplo a vrčí tu lednice z vedlejšího pokoje. Na stole brýle větší než popelníky a obrázkové časopisy s velkými titulky a fotkama Gábiny Partyšové, která si zapoměla vzít na all star party kabelku, jež by ladila s barvou jejich bot, hned na vedlejší straně zase Agáty Hanychové, která kabelku nezapoměla, zato si zapoměla vzít kalhotky. Na talíři se zlatým okrajem jsou dvě značně oschlé tvarohové buchty.

„Babi, prosímtě, nemůžeš si tady vyvětrat, máš tu vedro, jako v sauně.“

„A to jsi hodná, Alenko, že ses zastavila.“

„Hm, ale tady je fakt hroznej vzduch“

„Moc, moc hodná, ale, musíš mluvit hlasitěji, já totiž trochu blbě slyším.“

„No to jsem si všimla, proč si nevezmeš to naslouchátko?“

„Cooo?“

„Na slou chá tko. To, co tu zbylo po dědovi.“

„Jo! Dědeček! Nojo, to býval štramák. Pamatuješ si, jak si tě tehdy, když jsi byla malá, jak jsi pořád brečela, my sme tě hlídali, máti byla na noční nebo na nějakým školení, co já vim, vona je taky furt v luftě, a ty jsi furt brečela-“

„Já otevřu to okno, babi,“

„Brečela, co brečela, přímo řvala. No a já na tebe zlatě svatě, dudlík a plínku nahřát na břicho a flašku jsem ti dávala-“

„Hernajs, to je úplně zaseklý a kolik mušinců tady máš, babi, měla by sis umýt okna.“

„A ty né, furt si brečela a brečela a pak přišel děda, von byl možná trochu napitej, protože byl určitě s uraňákama před tím na fernetu-“

„Stejně by sis měla nechat ty okna vyměnit, táta by ti to zařídil.“

„Coo?“

„Vyměnit vokna, za plastový, tyhle skleněný vůbec nedrží teplo.“

„Vokna nojo, to jo. Ale von si tě ten děda pak takhle vysadil na hrb a hijé po kolenách s tebou tady drnadil kolem stolu a tys přestala brečet a celá ses smála, během pár minut jako jiný děcko-“

„Ale babi, to nebylo se mnou.“

„Co říkáš?“

„Že to nebylo se mnou, když já byla malá, tak děda už byl na vozíku, to se pleteš, to byla moje máma. Má ma!“

„A co je s mámou? Jak ta se má? Ta se taky nezastaví jak je rok dlouhej.“

„Ale ne, říkám ti, že ta historka je o mojí mámě, krucinál, babi, kde máš to naslouchátko?“

„Nojo ale seš podobná na maminku, jojo! To je to ušlechtilé čelo, to máš po mně, to je náš – rodový znak.“

„Bože, tak já se po tom podívám sama. . .“

„Tudlevá jsem potkala Boženku – no – jak vona se jmenuje?“

„Co já vim o tvé Božence.“

„No, za mlada byla Fernecová, její táta dělal u drah, pak spadl, když šel vožralej ze svatby, a to mu Frantík, jako tvůj dědeček, pořád říkal – Ferenc – nepij! Spadneš pod vlak, ujede ti to vobě nohy! A taky že jo!“

„No vidíš, děda chlastal, pod vlak nespadol a chodit stejně nemoh. Hergot, jak tady v tom maglajzu můžeš něco najít, babi?“

„No a ta Boženka říká, teda vona mě normálně zastavila vprostřed ulice a říká – ta vaše Alenka, to je úplná modelka, jak ze žurnálu! Vidíš, přesně tak. A já na to, že seš mnohem hezčí. Když se podívám tady na ty koze hubený, co sou v těch časopisech – a ty seš taky nějaká pohublá, nechceš buchtu?“

„Ty babi, měla by sis tady vysát.“
„Dej si, sou tvarohový, na víkend jsem pekla.“
„Ne dík, s těma by se dalo tak leda řezat sklo.“
„Cože?“
„Že nechcu, dě ku ju.“
„Ale neděle a vem si, večer nebudeš mět čas se najest.“
„Du na rande, tak se nebudu cpát.“
„Cože?“
„Že jdu na RANDE.“
„Co-o?“
„Tak, když se dva sejdou, opijou a třeba i spolu vyspí. . .“
„Takhle přesně s tebou jezdil, jak ted'ka lezeš po těch kolenech, takhle s tebou jezdil!“
„To nebylo se mnou, ale s mámou – aha mám to!“
„Jojo a ty ses smála, jako divá!“
„Babi, tak tady to máš, to naslouchátko, vem si ho, prosimtě. Já už půjdu, musím se ještě vysprchovat, člověk nikdy neví.“
„A kam zas deš? Posad' se! Vem si tu buchtu!“

Na okoralý tvarohový koláč dosedla moucha.

Chtěl bych se vás na něco zeptat, máte chvílku?

Já bych si s dovolením přisedl k vám do kupé.

Ha ha, vidíte, já už se vlastně zeptal, že? No, že už jsem vám jako tu otázku položil, tím, jak jsem se zeptal jestli máte chvílku. Už jsem si všechny možnosti úplně vyplácal. Jsem to ale – kus vola, řekněme to takhle nezdvořácky. Promiňte, tohle je trochu faux pas, tedy fó pá, jak se říká, na to já jsem expert, vždycky se zeptám, na něco, co je zjevné, nebo udělám takovouhle botu, jak se říká, heh.

Ne, ehm, cože? Ne, nejsem nervózní, teda vlastně, samozřejmě že jsem, já vážně, ale opravdu normálně neotravuju lidi ve vlaku, vlastně se skoro vůbec s nikým nebavím a heleďte jak se mi třesou ruce, navíc, vy jste taková ehm... no zkrátka strašně krásná. Počkejte počkejte, ne, ne nemyslete si, že já jsem nějaký úchyl nebo slizoun. Jsem zkrátka děsně nervózní, to si potom takhle křupám klouby, lup lup, hehe, nezlobte, nebudu to dělat, pokud je vám to odporné, vážně, promiňte! Já bych to navíc taky vůbec dělat neměl! To by mě profesor Slíva hnál, kdyby mě viděl! Houslista a křupe si klouby, tedy ještě horší by bylo, kdybych to dělal s krkem nebo nedej bože se zápěstím. No, taková nemoc z povolání...

Já, já – ano, chtěl jsem se vás na něco zeptat. Zdržuju vás? To se nezlobte, to bude jen okamžiček. Vy jedete do Vídně, že? To je překrásné město, vždycky jsem snil, že bych si ve smokingu vyšel na ples ve Vídeňské opeře. Hrají tam Heidna a hlavně Mozarta, máte ráda Mozarta? Mócarta, by se to mělo správně vyslovit. Eh, neznáte? Ani ten slavný film, jak v něm pořád dělá „he he“ a nosí křivo paruku? Ne... to nevádí, tedy, já nejsem žádný snob, že bych si potrpěl na smoking, však mě vidíte, vypadám trochu jako šupák. To máma, když jsem občas přijel domů, ta vždycky říkala, „Tomáši, ty seš jako kdybys spával v popelnici! Haha!“ No, ne, nemyslete si, že... vy skutečně jedete do Vídně? To je... ano, to je krásné město. Já, já tam jezdil často, poslouchat Mozarta, právě. No ale když říkáte, že nemáte ráda hudbu... máte, máte, jistě, jen neznáte Mozarta. No ano, to je takový, koho ráda posloucháte? Ano! Řekněme že ve své době to byl takový Tomáš Klus mezinárodní klasicistní hudby, ano? Vidíte! Ne, muzikologii, ne, já housle, hru na housle, ano, teda ne. Já jsem odešel. Nebo, no, ano, odešel. Chodit na školu to je něco jiného, než mít talent. Ale k čemu to je, slečno? Škola i talent? Copak se dá žít z hraní na ulici? Jen málokdo ocení, když hudbu jen reprodukuje, ale když jí dáváte kus sebe. Nebo rovnou celý svoje nitro. Ah, promiňte, jsem patetický, vidíte? Já... já jsem vás chtěl poprosit. O takovou maličkost. Na něco se vás zeptat. Já vím, že jedete do Vídně, kupovala jste si přede mnou ve frontě lístek. A taky vím, že tam bude celý týden. Udělejte si čas a zajděte do chrámu svatého Štěpána, to je ten s vitrážemi, ano. Příští středu. Prosím. Budu hrát Mozartovo requiem. A bude to vlastně tak trochu i moje... Přijďte prosím, u Benedictus přivřu oči a budu myslet na Vás. A taky mi slibte, že se nebudete vracet půlnočním vlakem, jelikož, jelikož jak dohraju poslední takty, prodám svoje housle, peníze pošlu matce a haha, skočím pod vlak Gustav Klimt na trase Vídeň Brno Praha. Nechtěl bych vás zdržovat a abyste kvůli mně měla cestou problémy, tak skočím pod půlnoční, to stejně všichni spí a je jim to všem jedno.

Tak, eh, ano, no nekoukejte na mě tak a přijďte, já budu dneska ještě cvičit, Agnus dei.

Pouliční eschatologie v okcidentální kultuře

- Dobrý den, máte chvíli?
- Ale jistě, tedy, pokud ji máte i vy.
- Ale samozřejmě, to bych se vás přeci neptal.
- No jistě, ale na druhou stranu, kdekdo vám toho dnes naslibuje-
- Hory doly, vidíte!
- Ano, a pak-
- Skutek utek, že ano?
- Jistě!
- Ovšem to není náš případ!
- To jistě ne! Tedy, vy máte na lidi čuch, že hned poznáte, jaký ten člověk je a vůbec . . .
- To už se dnes nevidí!
- To ne!
- Ale existují světlé výjimky.
- Ano, přesně tak! A řekl byste, že přesně tohle jsem měl na jazyku?
- Ne!
- Ano!
- Opravdu?
- Skutečně!
- A víte, že to není všechno?
- Ne!
- Ano! Nejen, že na světě existují slušní lidé, jako jsem já nebo vy, ale ještě tu existuje jedna poslední jistota, to je naše pojišťovací agentura *Slintavá a Kulhavý* která vaši rodinu, blízkou i vzdálenou, rodiče, prarodiče, potomstvo i vnoučata, sestřenice, bratrance, tety a strýce, švagry i švagrové, tchyně i tchány, děti legitimní i levobočky-
- A co pohrobky?
- Ty též!
- Opravdu?
- Samozřejmě!
- Báječné!
- Ano, i pohrobky, pojistí proti úrazům z nedbalosti a lenosti, vážným i lehkým, smrtelným i směšným, řezným, bodným, trhavým, popáleninám, zalknutí či udušení. A to vše prosím, za skvělou cenu ve výhodných podmínkách! Ano, jistě, kdybyste ráčil dále poslouchat, zde mám smlouvu, stačí podpis tady a pak tady a jste vy i celá vaše široká rodina pojištěni proti všem nástrahám dnešního krutého moderního světa. Jistě, je tu maličká vyjímečka, pojištění nelze vymáhat, způsobí-li si někdo zranění sám a dobrovolně, to by si z nás mohli masochisté udělat zlatý důl, že ano. Taktéž na bombové útoky a plynové komory se pojistka nevztahuje, ale! Pozor! Za měsíční příplatek dvěšest osmdesát tři korun a dvacet pět haléřů pro vás zajistíme důstojný obřad a úředně vyhovující hromadný hrob v případě genocidy!
- Ale jděte!
- No jistě, vše je zahrnuto ve službách naší firmy, spokojenost a zdraví, to je naše heslo! Tak, tady podpis, výborně! A ještě tady. . . děkuji, skvělé, skvělé! A tady prosím na téhle smlouvě, no to je ten měsíční příspěvek proti té genocidě. A tady kdybyste číslo účtu laskavě uvedl a tady číslo vaši kreditní karty a tady číslo domu a tady pin kód, no, to abyste ho už nemusel pořád vypisovat! Výborně! Udělal jste jednu z nejmoudřejších věcí vašeho života!
- A smím mít jednu malou otázku?

- Bezevšeho!
- Jaké jsou rozměry pro úřadům vyhovující, předpisy schválený hromadný hrob?
- Ah tedy, to je velice nelehká otázka . . . protože, záleží na tom, v jaké zemi genocida probíhá, zda se započala v rámci válečného konfliktu či nikoliv a . . .
- Vážený kolego, vidím, že jste s rozumem v koncích.
- No tedy . . .
- Dovolte mi, abych vás zlehka informoval, zde naše organizace a tady náborový letáček. Jsme Liga za rovná postrmortální, tedy rozumějte posmrtná práva!
- Opravdu? To je záslužné.
- Ano! Nabírám nové členy, máte štěstí, že jste potkal právě mě, vždyť je to hrozné, jak jsou lidi dnes úplně bezstarostní a nezodpovědní, klidně si umřou, a co s nimi bude po smrti, to je jim šumák.
- Neříkejte!
- To byste se divil, ovšem díky naší organizaci, jejíž členská základna se den ode dne rozrůstá, se nám daří budovat lepší svět, lepší zítřky. Tedy ano, chceme prosadit jednotné úpravy hrobů, jednotné úpravy pohřebišť, jednotný harmonogram krematorií a koneckonců i jednotné načasování úmrtí.
- Nepovídejte, to se takhle všechno dá?
- Ale jistě, všechno jde, když se chce.
- Hehe, vidíte, já, nezlobte se, já bych už rád šel, abych stihl co nejdřív zavést vaše údaje do systému pojišťovny,
- Samozřejmě, nerad bych vás zdržoval, tak tady jen malý podpisek, že se stáváte dobrovolným členem . . .
- Ano?
- Ano, a tady, že se se zavazujete plnit všechny podmínky a příkazy související s členstvím.
- A musí to být?
- Musí. A tady do třetice, už vážně poslední, že se zavazujete platit členské příspěvky pravidelně, každý měsíc a že v případě insolvence tato povinnost přechází na vaše zákonné zástupce či ustanovené dědice a tady, že došlo k převzetí zápisného a zaráz prvního členského příspěvku, samotným předsedou, tedy mojí maličkostí.
- Ano?
- Ano. Tak to je vše.
- Tak děkuji, já už vážně-
- Ale beze všeho jen ještě tady, paragon,
- Málem bych zapomněl-
- A dostanu 5 987 Kč jako zápisné.
- Ano?
- A 9 865 Kč jako měsíční příspěvek.
- Tolik?
- No jistě, nedivte se, řízený odchod z toho světa našich členů něco stojí. Tak, děkuji, bylo mi potěšením a snad brzy naviděnou.
- Ano. Ne. Radši sbohem.

Sklep

Sklep se nachází v každém větším domě. Je to ordinární místo plné dřevěných krabic a klíčících brambor. Jistě i vy jste někdy nějaký sklep navštívili. A asi si myslíte, že kromě tíživého pachu zatuchliny, nebo dvou párů tenkých nožiček za límcem, od pavoučka-sebevraha, vás tam jistě nic nemůže zaskočit. Něco podobného si myslel i pan inženýr Ivan Dostálek. Sklepy ovšem nejsou, čím se zdají být...

[zvuky kuchyně, míchání, syčící pára, třískání nádobí]

Muž: Něco ti tady bublá. Něco ti tady vyvěřelo.

Žena: No tak to utři, to bude brokolice.

Muž: Brokolice? Brokolice jako nedělní oběd? Neměla bys to stáhnout? Ať se to nerozvaří.

Žena: Tvoje rady vážně miluju. Neměl by ses radši podívat na ten uzávěr, co nám dole prokapává do sklepa? Kdys naposledy vařil oběd ty, hm?

Muž: Prosím tě, uklidni se. To je jako kdybys se tě ptal, kdys naposledy spravovala auto. Nebo prokapávající uzávěr ve sklepě, kam jsi za dvacet let manželství ani jednou nepáchla.

Žena: To tedy není, miláčku, je tu veliký rozdíl.

Muž: Ale? V čempak? Nechceš mě náhodou zase pobavit přednáškou o emancipaci? Nebo si jít rovnou lehnout pod podvozek?

Žena: Ten tón si vyprošuju!

Muž: Tak mi teda řekni v čem je takový rozdíl, jak moc se liší to, že já v neděli nevařím, ačkoliv bych možná měl, když se tak dívám na tu pálící se kaši, ještě žes jí uvařila tak málo-

Žena: To je jíška do polívky, miláčku, ta má být hnědá.

Muž: Nezabíhej do detailů, zkrátka jaký je rozdíl mezi tím, když já, unavený po osmi hodinách v práci si ještě oblíknou monterky a jdu se hrabat v tvém autě, který jsi ty rozbila, když jsi nemožně parkovala a tím, že nám, zdůrazňuji nám všem vaříš v neděli oběd, který je-

Žena: Tak víš co? Tak já ti povím, v čem je ten hlavní rozdíl! Když ty opravuješ auto, tak já ti do toho, na rozdíl od tebe, nekecám!

Muž: A jsme u toho! No jistě, tvůj věčný alibismus a snaha vyhybat se problémům! Rozbijíš auto a pak se vypaříš!

Žena: Prosím tě a co po mě vlastně chceš? Jdi se radši podívat do toho sklepa.

Muž: Ahá! Tady to máme! Ty že mi do ničeho nekecáš?!

Dědeček: Nemůže tady být klid aspoň v neděli?

Žena: (polohlasem) Tak to vidíš, vzbudil jsi tatínka!

Muž: Vlezte mi všichni na záda. (práskne s dveřmi)

Žena: Kam jdeš?

Muž: Do sklepa!

Žena: Spravit to těsnění?

Muž: Ne! Pro pivo!

Dědeček: Že ty se s ním pořád musíš hádat.

Žena: Nezlobte se, tatínku, ale vždyť on ty hádky sám vyvolává. Já tady úplně klidně vařím oběd.

Dědeček: Klidný vaření, to bych chtěl vidět.

Žena: Prosím?

Dědeček: To jsou hrnce, ne tympány.

Žena: Co tím chcete říct?

Dědeček: Že bys s nima nemusela u toho klidného vaření tolik mlátit!

Žena: Prosím?! To snad nemyslíte vážně! Tak to už přestává vážně všechno!

Dědeček: A na mě by si taky nemusela rvát! (práskne s dveřmi)

Žena: Běžte si za ním! Za synáčkem! Ve sklepe vám bude hej!

[práskání s nádobím, třísknutí]

Syn: To je hrozný!

Žena: Co? Co tu mručíš?

Syn: No ten řev tvůj a navíc tady něco strašně smrdí.

Žena: To byl! Zdrůžaňuju byl tvůj oběd! (rozbitý talíř)

Syn: Panebože, mami, uklidni se! Táta říkal, že seš v přechodu, ale tohle...

Žena: (předstíraně klidně) Jo tak tatínek říkal... tatínek říkal, no to se mi snad zdá!

Syn: No, kde je vlastně vůbec?

Žena: Kdo?

Syn: No táta, přece.

Žena: (úplně klidně, mírně, jemně, něžně mateřsky) Ve sklepe, spravuje těsnění.

Syn: Aha, no tak-

Žena: (Chvilí se rozmyšlí, váhá, pak se nadechne a obrátí se na Syna) Máš mu jít pomoci.

Syn: Ale ne, mami, víš jak se hnusím toho chození do sklepa.

Žena: Tatínek říkal...

Syn: Tak ať mu pomůže děda.

Žena: Ten tam šel taky, ale nemá takovou sílu, jako ty.

Syn: Ale mami...

Žena: No tak, tatínka bys přece poslechnout mohl, ne?

Syn: Nojo.

Žena: A zavři za sebou dveře.

[prásknutí dveří]

Žena: (chvilí se dívá za Synem, pak se ďábelsky zasměje a vydechne) Táááák. (přejde k rádiu a naladí stanici s vážnou hudbou). Táááák, konečně. (pod zvuky Mahlerových skladeb slyšíme prapodivné výkřiky, úderý a úděsné ječení. Žena jen zdvihne obočí a posadí se ke stolu) Brokolička!

Hec

dialog na zadané téma, jež zahrnuje následující:

starosta a žebrák

požár

lupa

jedna z postav je alkoholik

jedna z postav zemře a druhá podlehne představě že je ryba

STAROSTA: Ježíšmariá! Já ty hajzly přetrhnu! Pomoc! Pomoc! Kde jste kdo!

ŽEBRÁK *(notně napitý, huhlá)*: Co tady tak řvete, starosto?

STAROSTA: Já se zblázním! To není normální! Minulý týden si hráli se sirkama ve stohu a teď tohle! Borku, to sou teda pyromani, vidíš to?

Hoří suterén a za chvíli by se to mohlo dostat až do prvního patra!

ŽEBRÁK: Týýý krávo, to bych ani neřek, že se dá lupou takhle pěkně zatopit!

STAROSTA: No tak nestůj a nečum! Musíme to nějak zachránit, musíme něco udělat.

ŽEBRÁK: *(začne řvát)* Hó-ří! Hó-ří! Hasičíiii! Stříkačkááá! Jedééém!

STAROSTA: To nemá cenu, ti než přijedou, to už bude v tahu celá kočárkárna, musíme to začít hasit sami, vem ty prázdný flaše, no nedělej, tys jich už stihnul za dnešek vyžahnout-

ŽEBRÁK *(ho přeruší)*: Dyž já teď piju z krabice, je toho víc.

STAROSTA: A máš ten karton? Uříznem tomu vršky a poběžíme pro vodu.

ŽEBRÁK: Ty že se rozběhneš starosto? *(s úšklebkem si měří jeho tučné břicho, za které by se nemusela stydět ani nastávající maminka trojčat)*

STAROSTA: Tady jde vo život! Vo lidský vobydlí! Vo suterén! Špajz a kočárkárnu! Nedržkuj, ty vochmelko, a táhni k nádrži.

STAROSTA a Žebrák vyrazí současně, oba v mírném poklusu, starosta je ale těžší, starší a o dost tlustší. Za chvíli se začne potit, zajíkat a zůstává pozadu.

K nádrži první doběhne ŽEBRÁK, skloní se přes břeh a opatrně nabírá vodu do krabice od vína.

ŽEBRÁK: Fuj tajks, v tom plavou myši, chciplí a potkani, fuj!

Drží krabici opatrně mezi dvěma prsty jako by se snad mohl ušpinit, křiví obličej, když se voda dotkne jeho ruky. S tímto zapálením dosáhne jen malého výsledku, v krabici od vína je sotva na dně vody.

To už se dořítí brunátný starosta, potí se, v tváři celý uhnáný, zpocený, přiklekne k Žebrákovi.

STAROSTA: Ty ses tím teda crčáš! *(vytrhne mu krabici z ruky)*, musíš pořádně! *(Rozmáchně se, nahne přes okraj, aby nabral vodu a v ten moment se převrátí do nádrže)*

Žbluňknutí.

STAROSTA jde přímo ke dnu.

ŽEBRÁK na břehu leknutím vyskočí, vytřeští oči, přejede si rukou po tváři.

ŽEBRÁK: To jsem blázen! Před chvílí tady ještě byl! Tak su debil?

Prohlíží si krabice od vína, kouká na nebe.

ŽEBRÁK: Že by to bylo tím slunkem? Dyť tady TADY klečel!

Žebrák si kleká ke břehu, křičí do vodní hladiny.

ŽEBRÁK: Starosto! Starosto! Kam ses poděl? Co mám teď dělat?

V ten moment na hladinu vyplave leklá ryba břichem nahoru. Žebrák ji vezme do rukou a pohládí.

ŽEBRÁK: To mně nedělej, starosto, takový vylomeniny... to bych ti přistě nepomohl... ale proč si mě sem vlastně hnal? Já vím, ty šibale!

Chtěl bys víno, ty starej židáku, hehe, *(podává mu prázdnou krabici, do které nabral vodu na hašení)* no, moc se na to netvař, co bys chtěl pít než vodu, když sme ryba? Tak pod', ty kujóne, dáme si ho u tebe!

Hasičská nádrž žbluňkne naposledy.

Tu kytáru jsem koupil kvůli tobě

„Zase pozdě.“

„Klasika, kámo.“

„Seš vocas.“

„Co piješ?“

„Zatím krakena.“

„Ty máš teda preference. Karaken je dost RIP“

„Tak co chceš pít? Bahno?“

„Když je to médium . . .“

„Proti gustu.“

„Přesně.“

„Máš papírky?“

„Ty seš lůzr,“

„Co je?“

„Přijdeš pozdě a sockuješ.“

„Hele kámo, nebudem se hádat vo cigárka.“

„Tabák máš snad svůj doufám.“

„Starýho Indoše.“

„To by šlo.“

„Ale filtry nemám.“

„Ty seš těžkej lůzr.“

„Hej nejvíc.“

„Na zdraví.“

„Na Tebe.“

„Jak to šlo včera?“

„Kámo, Luke byl totálně vyndanej.“

„Ne e.“

„Gorgáč. Vodstřel. Totálka.“

„No a jinak?“

„Ferošovi se rozbil kopák, těžkej rip, ale nazvučený to nebylo zle. Klasicky organizace na pank, ale vydrželi jsme do tří na baru.“

„I Luke?“

„Ten nic, toho sme poslali prvním rozjezdem.“

„Těžkej RIP.“

„Jak říkáš.“

„No a, už jsi ji viděl?“

„Kámo!“

„Dobrý?“

„Přísný!“
„Bral bych ju.“
„To mi povídej.“
„Ten krk!“
„To chceš.“
„Si piš.“
„Dáme jednu katolickou?“
„Neblbni kámo, jsem úplně na suchu.“
„Tak to nene, takhle to zabít.“
„Nemáš filtry ani papírky a budeš si poroučet katolickou!“
„Tak aspoň malou protestantku, ta je vo tři pětky levnější.“
„Šetřim, ty vole.“

„Šel bych do ní.“
„Já taky.“
„To by bylo, to by byla řežba.“
„Nářez.“
„Nandávačka.“
„Jak to s ní vypadá?“
„Včera sem se byl kouknout.“
„A dobrý?“
„Blbý. Pod třicítku nepude.“
„Ses posral? Tak to je totální RIP.“

„Tak ručně dělaná.“
„Tak to seru, chtěl sem šetřit, ale seru.“
„Ušetříš na papírcích.“
„Blbý vtipy.“

Under pressure

tumdum tum tudu dumdum
(dialog pro manipulativní mrchu)

- Jak to šlo dneska v práci?
- V pohodě, šéf je na dovolené, takže žádný velký tlaky. Jak ty ses měla?
- Ále, někdy se tam vážně nedá vydržet.
- Hm?
- To víš, Lenka tu pusu nezavře, to bys měl vidět, to je pořád *a ten můj tohle, ten můj tamto, pojedeme v létě do Chorvatska a v zimě do Rakouska.*
- Dyt' sme byli letos taky, v Omiši.
- Já vím, však to bylo moc hezký, láska.
- (pomlka)
- Achjo
- Co je?
- Když mě úplně třeští hlava z té Lenky. To bylo pořád *já mám nový boty a ten můj chlap mi koupil novou kabelku, divej, jak mi ladí k těm botám a zítra si jdu koupit kabát, to aby ladil s kabelkou, botama a šálou. . .*
- To by se ti u nás v kanclu nestalo.
- (pomlka)
- Nechceš kafe? Nebo čaj? Nebo ti mám donést pivo?
- Ani ne, čaj sem měl odpoledne.
- Nojo. . . ale v jednom měla pravdu, taky bych potřebovala zajít na nákup.
- Hmmm.
- Podívej, jak mám ty boty úplně okopané! No mrkni se!
- Jsou v pohodě, vždyť sis je kupovala na jaře.
- Prosimtě! Ty se nedíváš!
- Dívám.
- Nedíváš, podívej, tady ten podpatek, ale ty se nedíváš!
- Dívám.
- Nedíváš, jinak bys nemohl říct, že jsou v pohodě.
- Čtu si noviny. Jestli dovolíš.
- (pomlka, položí mu hlavu na rameno)
- Co píšou?
- Že Zbrojovka zase dostala na prdel.
- A Zbrojovka jsou naši?
- Zlato, prosím tě, než takový otázky, to se mě radši na nic neptej.
- (pomlka)
- A nemáš hlad? Nechceš něco?
- Mh?
- Jestli něco nechceš.
- Ne, byl jsem na obědě, měli knedlíky.

- Na obědě jsme s Lenkou taky byly zase *a ten můj chlap mě vzal do italský restaurace a měli jsme děsně drahý špagety a číšníci mi přisouvali židli a pak jsme byli nakupovat a já si koupila nový boty a kabelku a taky si půjdu pro kabát a furt u toho máchala rukama a protáčela oči v sloup a dělala že je děsně důležitá a takhle mi pořád ukazovala, že má drahý hodinky a prstýnek, takhle mi pořád cpala tu ruku před nos-*
- Jau, nedrbej do mě, tak vidíš že si čtu.
- Nojo, jenže ona pořád tak máchala téma rukama a pořád se předváděla. Já vim, tebe to nezajímá.
- Ale zajímá.
- Ale nezajímá.
- Ale zajímá.
- Ale nezajímá, kdyby tě to zajímalo, tak by sis u toho nečetl.

(pomlka)

- Já mám ty boty ale vopravdu tak dokopaný! Dneska to prostě nic nevydrží. Koupíš si je na jaře a na podzim potřebuješ nový! Nebo třeba tu tašku, na Vánoce, cos mi dal, jak už jí z ramen lezou nitě, to bys nevěřil. Úplně celá rozdrbaná. Nevim, co je horší, jestli ty boty, nebo ta taška. Já bych to zanesla k ševci, ale víš co, buď ti řekne, *s takovou blbostí se tady nebude otravovat* nebo si za to řekne o tak nehorázný peníze, že už je lepší si koupit nový hezký botky. Víš? Nějaký pěkný botičky, třeba kozačky, hezky na klínku, to se teď nosí, nosit se to bude určitě i na jaře i napřesrok a když budou kožené, tak mi v nich ani nebude zima potom, až se ještě víc ochladí a hezky se šiknou k sukni i ke kalhotům... možná že i ta stará taška by se k nim snesla, ale teď mají ve výprodeji krásný modely naproti v tom butyku, víš?...

(pomlka)

Vážně si nic nedáš?

- Ne, dík.
- Já bych udělala večeri, třeba? Dal by sis třeba nugetky?
- Mhmm...
- Nebo něco jinýho, skočím pro klobásky, to máš rád.
- Ještě je brzo na večeri.
- Tak promiň, já se s tebou normálně chci bavit, a ty-
- Já si to chci dočíst, zlato.
- Já vim, ale co mám podle tebe dělat čumáčku, když na večeri je ještě brzo? S tebou je teda řeč. A já mám tak hrozně dokopaný boty... v kolik zavírají ten obchodák na náměstí?
- V osm asi.
- Tak to já si asi zajdu do města, co myslíš? To ještě stihnu, ne? Aby sis mohl v klidu číst. Co říkáš, kocourku?
- Pro mě za mě...
- Já budu hned zpátky, jo? Půjčím si auto! Kdes nechal klíče?
- Ty si chceš brát auto?
- No tak když nechceš jet se mnou...
- Promiň, ale ty se svým parkováním v centru města, to není moc dobrej nápad.
- Tak mě tam odvezeš.
- Achjo!
- Jen mě tam hodíš a pak si budeš moct klidně číst. Tak šup, ať mi tam nezavřou.
- A kam chceš vlastně jet?
- No do města, pro ty boty a možná i kabelku.
- Na co?

- Zlato, celý odpoledne se bavíme o tom, že je mám úplně zničený a že potřebuju nový, jestli sis nevšiml. Achjo, čím ty posloucháš! Tak hodíš mě tam?
- Nojo, dyť už du.
- Klíče máš v předsíni, jo a prosímtě, zlato, nemáš u sebe nějaký peníze? Já jsem nestihla jít vybrat a mám u sebe jen dvojstovku . . .

Všechno lítá, co má peří – papír letí!

Na ulici v centru velkoměsta, plné spěchajících lidí. Je podvečer, pomalu se stmívá. Zástupy lidí, které se hrnou dovnitř a ven z dopravních prostředků si nevšímají dvou santusáků, kteří si ve výloze luxusní obuvi, jež už má stažené rolety a po zavírací době, chystají svůj pelíšek ke spaní. Tak jako si nikdo z okolního světa nevšímá jich, oni si vůbec nic nedělají z navoněných krásek v kozačkách, městských strážníků v černém stejnokroji, z upovídaných pubertáček ani studenta architektury, kterému se z desek vysypaly všechny rysy, než stihl naskočit do tramvaje a pokryly hrubou dlažbu spoustou ostrých, tenkých sítí, narysovaných tou nejořezanější tužkou na bílém papíře.

„Čum more, papíry, vycpem si boty.“

„Nacpi si to třeba do řitě, mě to nezajímá.“

„Kamo, hele, fajnový papíry, čistý, já ti ty boty vycpu, chceš?“

„Už sem ti řekl, ty dilino, nacpi si je třeba do prdele mě to nezajima.“

„A co si ty takovy narypakovany?“

„Co je ti po tom? Vo svůj se starej.“

„Se staram.“

„To vidim, keruješ do mě vod rána. Nedolizaj ti povidam.“

„A co jsi takovy narypakovany? Co ti se stalo? Takove fajne papiry sme mohli mět. Kdybys trochu chtěl. Jenom trochu.“

„Co je mi do papiru. Táhni, ty more, do řiti.“

„A ja nevím, co je dneska s tebou, koukej koukej, takové fajné papíry!“ menší a tmavší z obou mužů neurčitého věku a odpudivého vzezření hlasitě popotáhl nosem. Párkrát se ještě podíval na svého kamaráda, který, aniž by mu věnoval jediný pohled, roztáhl noviny, opřel se o zed', navlíkl na sebe staré špinavé pončo s kapucí. Jako jasné znamení, že tohle spací místo je jen jeho, natáhl si nohy téměř přes celou délku výlohy, stáhl si kapuci do čela a zavřel oči.

„Taký papír, taký krásný papír,“ zkusil to polohlasem ten menší.

„Hubu drž!“ Štěkl po něm.

Znovu si posmrkl, nahlédl do odpadkového koše, kousl se do jazyka, který mu vždycky, když přemýšlel, koukal z pusy. Kousl se podruhé, došel k zastávce a zkoušel si začíst do rozpisu odjezdů a příjezdů. Někdo do něj bezohledně vrazil ramenem. Tak se zase přimotal zpátky ke svému druhovi. Kousl se po třetí, ale nevydržel to.

„Taký papír, taký krásný papír!“ zaúpěl hranou fistulí.

„Co to furt meleš vo papírech!“

„Takový, more, čum, kolik jich tu bylo, tolik kolem a teď frrr uletěly.“

„Neser boha s těma papírama! Nebo ti napálím a vůbec vyfčí už, konečně.“

„To právě nemožu!“

„Jak nemožu, co nemožeš, co bys nemohl?“

„No nemožu, dyť ti to říkám. Nemožu.“

„Nemožeš.“

„Nemožu.“

„Nemůžeš skrz co?“

„Nemůžu skrz ty papíry!“

„Di do prdele s tvojema papírama!“

„Tak vidíš nemožu!“

„Nemůžeš?“

„Nemůžu skrz ty papíry!“

„Tak si je běž zebrať ze země.“

„To už je moc pozdě je zebrať, sou fuč, more, uletěly a teď bude v noci zima, když mě vyhodíš a já nemožu bez papíru, umrznu! Ty máš noviny, krabicu, totok- to- mačo-“

„Pončo, ty idiote.“

„Pončo máš a co já, more? To nemožeš mě tak vyhodit jen tak, bez ničeho. Dva roky spolu žebráme, vajno všechno dělíme.“

„Když máš!“

„Když mám. Jo. To zkrátka nemožeš.“

„Nemůžu?“ vyjel ten vyšší, až mu kapuce spadla z hlavy.

„Nemůžeš!“

„Nemůžu skrz co?“

„Nemůžeš skrz ty papíry!“

a snad ještě stokrát by si ti dva kamarádi do deště vyměnili svoje podrážděné názory, stokrát by na sebe bezcílně a bezvýhodně pořvávali sprostárny a výhružky, kdyby se mladičká studentka z průmyslovky nezakoukala na vysokého chlapce s dredy, který navzdory husté síti městské hromadné dopravy, drandil hlava nehlava přes koleje na barevné koloběžce. Zapomněla zavřít pusku, stejně jako zapomněla hlídat desky, ze kterých se jeden po druhém sypaly barevné výkresy a skici na šustivém balícím papíru.

„Tož zbírá, ty tlamo,“ zahučel zpod svého ponča ten vyšší.

„Taky že budu!“ odsekl uraženě ten snědší a popotáhl nosem o trochu víc, než předtím.

Zastupitel

Ve třetím patře, v zasedací místnosti nevelké radnice, dříve správní budovy místního prasečáku, se potí asi dvacet úctyhodných mužů zralého věku. Někteří se rýpou v nose a nenápadně cvrnkají kuličky suchého hleny pod stůl, jiní si zuli nedělní polobotky a točí palci u nohou, někteří periferním zrakem kontrolují svoje spolusedící a polykají jednohubky, jiní zas z párátek nenažraných sousedů staví hranici. Jen starosta s počínající pleší, těžkým břichem a výrazem přiotráveného dobrmana musí jakožto předsedající tohoto sněmu stařešinů předstírat zájem a udržovat pozornost. Naproti tomu pan Bílek, zasloužilý veterán komunální politiky, věčně nespokojený, agilní padesátník se zlatými zuby, toho času opoziční zastupitel, si nenechá ujít ani jednu záminku pro interpelaci a šije sebou jako na trní.

Na státní znak navzdory podzimnímu počasí, dosedla tlustá moucha.

- Bod číslo osm, předkupní právo parcely číslo 408 na ulici Šebrova byl schválen bez připomínek, přejdeme k jednání o bodu číslo devět: Zpráva o rozpočtu města Jimramovic k 30.6. 2015. Prosím všechny přítomné zastupitele, aby se vyjádřili, otevíráme diskuzi. Ano, Pane Bílku?
- No heleďte se, proč schvalujem něco, co jsme měli schvalovat v červnu, je červen šestej měsíc, že? Když už je dávno listopad?
- Děkuji za příspěvek, pane Bílku, my tady neřešíme rozpočet za loňský půlrok, jen se tímto hlasováním máme přesvědčit, že jsou všichni zastupitelé obeznámeni s jeho plněním a případné připomínky vnesou až během interpelací v bodě 24 našeho jednacího programu.
- Jo takhle, dobře.
- Děkuji, takže má někdo nějaké připomínky nebo můžeme přejít k hlasování? Nikdo? Pane Bílku?
- No, já bych se rád zeptal, proč to řešíme v tom listopadu. Jakože proč to řešíme tak pozdě? Co se stalo s tou komisí, že jo, když jsou placení od toho, aby to sepsali.
- Ano, takže děkuji, pane Bílku, za vaši připomínku. Obrátil jsem se s tímto dotazem na vedoucího odboru kontrolních orgánů a zpoždění rozpočtu vzniklo kvůli jeho indispozici. Tímto jsme zodpověděli dotaz a můžeme přejít k hlasování?
- To jako konkrétně proč? Nebo jako, heleďte se, co jako byla ta indispozice zač?
- Pan vedoucí odboru, Magistr Šrámek, si zlomil nohu. Má ještě někdo nějaké připomínky?
- No, já. To nemohl do úřadu? Dyť tu máme výtah.
- Děkuji panu Bílkovi za dotaz, ale prosím, abychom se zabývali jen otázkami týkající se rozpočtu. Takže můžeme přistoupit k hlasování o schválení? (pauza) Ano? Máte prostor pro dotaz.
- Jo, dobrý, ještě k tomu rozpočtu jo, tady vidím, že máte z 99 % vyčerpanej rozpočet na údržbu pozemních těch, chodníků. Tak se chcu zeptat, jak je to jako možný? Jestli ty peníze někdo jako – šup – no, víte jak, prostě nevotočil, protože mít v červnu vyčerpanej rozpočet, to se mi zdá nějaký kách.
- Ano, dotaz vzápětí zodpovím – jedná se o to, že nejvíc se musí pozemní komunikace udržovat v zimních měsících, tedy v lednu, pak především v únoru a v březnu. Je tedy jasné, že většinu financí vyčerpáme během prvního půl roku a proto jen ta 1% rezerva, která po zbytek roku bohatě stačí. Tak, to je poměrně vyčerpávající způsob, jak vám vyložit daný problém. Já bych z pozice předsedy schůze zahájil hlasování. . .
- Ještě moment! Ještě moment. Teď mi ale vodpovězte na jednu věc, co budete jako dělat, když vám v listopadu normálně nasněží!? No? To si ti lidi jako zlámou nohy? Nebo co? Já vím, vy ste stavěli kampaň, vyřvávali ste po náměstí že nebudete zbytečně rozhazovat, ale když si lidi ty nohy zlámou, tak to stát bude škodnej zase na pojištění a lékařský péči, to by každej uměl takhle šetřit! Na voko!
- Ano, děkuji za připomínku, ale musím vás požádat, abyste se v připomínkovém řízení držel tématu. Přikročíme k hlasování. Ano, pane Bílku?
- Neděkujte mi, porád! Co teda budete dělat, když v listopadu napadne – ať nežeru – půl metra sněhu?

- Pane opoziční zastupiteli – za posledních 20 let v listopadu v našem městě nikdy nenapadl ani pouhý centimetr sněhu!
 - To je suchá statistika, ale já se ptám, co budete dělat, he?
 - Co po mně jako chcete slyšet? Že si vezmu hrablo na sněh a půjdu to odhazovat?
 - No třeba, protože, to byste konečně milej pane starosto, konečně udělal něco pro lidi, víte? To byste konečně přestal jen tak naplano mlátit, jak se říká, prázdnou slámu a konečně něco pro ty lidi udělal! Vyšel mezi ně, zjistil jaký mají problémy, trochu se vo ně postaral! A ne že si na letáčky napíšete, že ušetříme a že za to postavíme školku, to by uměl každej, kdybyste šetřil řekněme na toaletních papírech, nevím, proč musíte mít na úřadě extra nóbl trojvrstvej papír-
 - Pane Bílku!
 - A né! Nechte mě domluvit! To sou maličkosti, ale vy byste šetřil na chudácích lidech! To by uměl každej! Zapadnout sněhem byste je nechal! Utopit ve spláškách! Nojo! Dyť vy šetříte i na tom komunálním, tentonok, vodpadu! Utopil byste je v nich! Je to tak! Ve sračkách! Tak dlouho budete snižovat náklady a šetřit, až se těma sračkama budou ty chudáci vobčani muset brodit a nikdo jim nepomůže vynášet ty jejich drahocenosti z jejich zatopenejch vobydlí, to ne. Ani vy, ani ta vaše zmalovaná čůza sekretářka, ani dobrovolný hasiči, co jste jim slíbil novou stříkačku, i když se loni vůbec nedostali na soutěži ani do vokresu. Nikdo! Jenom já, a tady poslední, co ještě nevodpadli z partaje si nazujou broďáky a půjdou do těch sraček lovit ty nevinný vobčany, chudáky, kterejm jste nasliboval před volbama bůhví co, a teď jste se na ně zvysoka VY SRAL! A vytřel si trojvrstvým echtovním toaletákem za osmdesát korun balení na obecní útraty! Tak!
- A teď si mě klidně vyved'te. Já jsem skončil. S váma, já jsem skončil nadobro!

Alexandra Bolfová
Inženýr

(jednoaktovka o jednom domě)

Postavy: Prodejce

Muž

Žena

Dcera

PŘED DOMEM

Prodejce- Dobrý den.

Žena- Dobrý den. Tak vidíš, zvonilo to. Víte, my jsme nevěděli, jestli je ten zvonek funkční.

Prodejce- *(mlčí)*

Žena- Jestli zvonil.

Prodejce- Tak si to zkuste.

(žena zazvoní na zvonek)

Žena- Ano. Funguje.

Prodejce- Však vám říkám, že funguje.*(pauza)*

POD BRANOU

Prodejce- Mé jméno je Alexandr Macháček, inženýr Alexandr Macháček.

(ruce si nepodají)

Tak vás tady vítám, ale opravdu nevím, co vás sem přivádí.

Žena- Tak my. . .

Prodejce- Pro koho ten dům chcete?

Žena- Pro sebe. . .

Prodejce- Vy to opravdu chcete koupit? Proč vy byste chtěli takový barák? Já na vašem místě bych teda o takovýhle dům zájem neměl. Já se vám opravdu divím. Čerte vypadni. Kšššc. . .

Žena- No víte, my sháníme dům. . .

Prodejce- Opravdu?

Žena- Na bydlení.

Prodejce- Tak jak myslíte, nejdříve vás ale musím upozornit, že přednost mají sousedi, kteří projevíli o dům zájem už před půl rokem. Víte, oni bydlí o 4 baráky dál tady v ulici.

Žena- Tak to je jasné. . .

Prodejce- No, jasné. . . sousedi jsou sousedi. To víte. Tak ale, abychom se dostali k věci, dům byl postaven v roce 1960 nebo tak nějak. Cena za dům je nějakých 70 000 eur. To víte, že ten dům takovou cenu nemá. To já se vám divím, že byste byli ochotni takovou sumu za tenhle dům zaplatit. Čerte, ven! To je náš kocour.

Žena- Hezký.

Prodejce- No, hezký. . . Ono to sice není nic extra, ale musíte si uvědomit, že platíte hlavně za pozemek, víte vůbec, jak se dnes pozemky pohybují? Ale na druhé straně to, čeho si já na tomhle domě vážím nejvíce, je ta tichá ulice. Jestli jste si všimli, tak tady bydlí

hlavně mladí lidé a z roka na rok se to víc a víc omlazuje. A to máte velké plus, to není jenom tak, to už je něco, to se jen tak v našem městě nevidí. Taky to nejsou jen tak nějací mladí lidé. Psst. Pojďte sem. No, ještě blíž. . . (zařve) To je elita! Podnikatelé. Jeden vedle druhého.

Žena- Tak to je opravdu zajímavé. . . že?

Muž- Hmm.

Prodejce- Tak začneme tady. Teď se nacházíme u brány. Jak říkáme my, pod branou. No, ona to není žádná sláva, jak vidíte, tak strop je popukáný, on vlastně celý barák. . .

Žena- To je. . .

Dcera- Nějaké. . .

Muž- Shnilé. . .

Tady. Vidíte to? Celý dům je vejpůl. No, ale to nebude až takový problém, víte, já jsem inženýr, projektant a já vám řeknu, jak to uděláte.

Žena- Prosím?

Prodejce- To prostě celé obložíte sadrokartonem a hotovo, no a je to. Prosím vás, kdo by co řešil. Krásně to zakryjete, snížíte stropy, ušetříte na topení.

Žena- Vidíte, to mi připomíná, že jsem se chtěla zeptat, jaké tu máte měsíční náklady, jaká je spotřeba plynu, kolik platíte. . . ?

Prodejce- Copak já vím?

Žena- Musíte přece. . .

Prodejce- Já nemusím nic! To si pamatujte.

Žena- Takže to není váš dům?

Prodejce- Jak, není můj dům? Chcete mně urážet?

Žena- To ne.

Prodejce- Ale ano!

Žena- Ne!

Prodejce- Vy mě urážíte!

Dcera- Můžete pokračovat, prosím?

Prodejce- (pauza) Je to rodičovský dům. Otec umřel před pár lety a matka už to nevládala, ona jako chtěla, ale my už jsme ji tu nechtěli nechat samotnou, tak jsme ji dali do domova důchodců.

Žena- Aha.

Prodejce- Proč vy vlastně chcete ten dům? Já se vám opravdu divím, já bych to nekoupil, ani kdybych musel.

Muž- Jenomže my opravdu musíme.

Žena- Máme takové. . .

Muž- Potíže. . .

Žena- Bydlíme s rodiči. Ve dvougeneračním domě. Ale nějak to nefunguje.

Prodejce- Ach tak. No ale to přece nemůžete myslet vážně. Co když budou staří a nemocní? Kdopak se o ně postará? To se jen tak seberete a odejdete? A co když umřou?

Muž- Tak ti teda neumřou, ti jsou tak dobří, že je ani pánbůh nechce.

Prodejce- No, tak to je váš problém, to mně nezajímá. Víte moji synové, ti by se mnou nebydleli, to ne. Oni si nechají postavit svoje vlastní. To by bylo pod jejich úroveň, parazitovat na rodičích, kdo to kdy viděl.

Žena- (pauza) Máte dva syny, že? Naše babička oba učila, určitě ji znáte, Eva. . .

Prodejce- Je to možné, nevzpomínám si. Tohle je vaše dcera?

Žena- Ano, studuje uměleckou školu.

Prodejce- *(pauza)* Vážně? To můj starší syn má také umělecké vzdělání, studoval dějiny umění na Masarykově univerzitě. Ale to jenom jako doplňující vzdělání, tak bokem, protože se nudil. Jinak vystudoval aplikovanou informatiku, to ho živí.

Žena- Možná bychom se měli přesunout dál.

V ZAHRADĚ

Prodejce- Tohle je zahrada. Na té si nejvíc vážím těch tří stromů. Panečku, ty jsou, co?

Žena- Opravdu krásné.

Prodejce- V létě dělají v domě příjemný chládek, to je plus. Mínus je, že nepropouští světlo a tudíž je v domě tma.

Žena- Tak to bychom snad nějak vyřešili, co?

Muž- Snad.

Prodejce- No, tady je jenom jedno řešení. Dolů. Sousedům to vadí, mají z toho ve dvoře jenom bordel. Ale, že jste to vy, poradím vám.

Žena- To snad ani nebude. . .

Prodejce- Mám známého, nějaký Nosek z vedlejší dědiny, ten vám to dá dolů. Na řezání je to expert. Za tisíc eur a za den to má hotové.

Muž- Všechny tři?

Prodejce- Ale co vás nemá. Jeden!

Žena- Zahrádka je to hezká.

Prodejce- Co hezká, krásná! Stromy rodí, to jo, ale pozor! Řadí nám tu plísň. Ale to je globální problém, který nám sem donesli větry.

Dalším problémem, ovšem celorepublikovým jsou špačci.

Žena- Tak ti jsou snad všude. . .

Prodejce- Je to kolaps.

Dcera- Čiči. . .

Prodejce- Kšššc, čerte, táhni.

Muž- Tady vidím studnu. Je v ní dost vody?

Prodejce- No, to je další problém, který ovšem souvisí s globálním oteplováním, z roka na rok je ve studni míň a míň vody. Opět se ale jedná o problém celosvětový. Otepluje se, voda se vypařuje a z roka na rok hladina klesá. Za chvíli budeme všichni na suchu.

Muž- A myslíte, že bych s tou vodou napustil bazén? Řekněme 9 kubíků.

Prodejce- Zbláznil jste se? *(pauza)*

VE DVOŘE

Prodejce- Tak tohle jsou hospodářské budovy. Do každé místnosti je zavedena voda a vodovod.

Žena- To je skvělé!

Prodejce- Ale za ta léta už nefungují.

Muž- To je. . .

Prodejce- Tady chovám králíky.

Muž- Chcete říct králíka.

Prodejce- A co vám je po tom? *(pauza)* Tady prostě nic nefunguje. No, je to tak. To není jako u mně doma, u mně všechno funguje, protože já jsem si všechno dělal sám, v mojí vlastní dílně, víte?

Žena- A tady to. . .

Prodejce- To je sklep. Celý dům je podsklepený. Tohle je zeleninový sklep. Je zároveň jediný. Ale zelenina vám v něm nevydrží, protože je teplý.

Muž- Aha. . .

Prodejce- No, ale já bych vám poradil. To prostě musíte rozbít tu betonovou dlažbu a prohloubit ho, ale ne moc, stačí tak na dva na tři štychy.

A až to uděláte, pak vám tu možná ta zelenina vydrží. . . a možná ne. Čerte, hybaj ven!

Žena- (*lekne se*) Prosím?

Prodejce- Tak a teď pozor! Tohle je plynový kotel, úplně nový, před pěti lety nám ho měnil soused.

Muž- On je plynář?

Prodejce- Ale co vás nemá.

NA PŮDĚ

Prodejce- Tak, to je půda.

Muž- Je tady nějak moc světla.

Prodejce- No ona ta střecha je trochu děravá, jak jste si ráčil všimnout. Ale já na vašem místě bych podmazal korýtko, podbil to a máte na dalších deset let pokoj. A nebo to strhnout. To už je na vás. Dneska máte krásnou novou střechu, ani ne za 7000 eur. Ovšem ty krovy, to je prvotřídní práce.

Muž- Nějak se to drolí...

Žena- Piliny...

Prodejce- Ukažte... Doted' tomu nic nebylo. No, trochu to načal červotoč, ale jeden nátěr a budou jako nové. Ale s tím vám nejlépe poradí odborník.

V DOMĚ

Žena- Co je tohle za dveře?

Prodejce- To je záchod.

Žena- Na chodbě?

Prodejce- A co byste chtěla? Za 70 000 eur. (*pauza*) Takže teď jsme v kuchyni, radiátory jsou původní. Já na vašem místě bych je odmontoval, vynesl na dvůr, propláchl tlakem vody a když jim uděláte tuhle službu, určitě vám ještě aspoň rok poslouží.

Muž- Rozvody vody jsou vedeny ve stěnách, že?

Prodejce- Inu, to je další kuriozita. Víte, otec byl koumes, tady je ta výhoda, že se vám nemůže stát, že by vám praskla trubka a vy byste museli kvůli tomu porušit stenu. Tady je všechna voda vedená v podlaze.

Muž- Takže když...

Prodejce- Takže když rupne voda, jenom vysekáte podlahu a dáte si to do pořádku. Ale nebojte, nic takového vám nehrozí.

Muž- Rozvody jsou tedy nové?

Prodejce- Ne, původní. A tohle je koupelna, je sice maličká... No jak vidím, tak milostivá se tam ani neotočí, ale tady tu příčku můžete klidně rozbourat a protáhnout to na úkor toho pokoje, který je za koupelnou.

Žena- A to je?

Prodejce- Ložnice. No, ale co dneska potřebujete v ložnici? Postel a skříň.

Dcera- Pojd' sem... kočíčku...

Prodejce- Tak a tohle je největší místnost v domě.

Žena- Obývací?

Prodejce- Ne, spíž.

Žena- Tak...?

Muž- Takový menší taneční sál.

Prodejce- Inu, tak se to kdysi dělalo. Čerte! Slyšíš? Čerte, ven! Víte, on má v uších roztoče, chudák, tak špatně slyší.

Dcera- Chudák...

Prodejce- Tak a dostáváme se do hlavní části domu, tohle jsou tři hlavní místnosti... (*pauza*) Moment... (*pauza*)... chvíli... (*pauza*) Necítíte nic? Víte, on Čert... Čerte, no počkej! On tady rád značkuje.

Žena- Tři místnosti. . .

Prodejce- No já vám řeknu, jak bych to řešil já. . .

Muž- Co? Ty pukliny?

Prodejce- No to nic, já bych to řešil tak, že bych snížil stropy, čímž bych zakryl ty díry a trhliny no a dál by samozřejmě následovala výměna podlah, to byste museli vytrhat a když už byste byli u toho, tak byste zrovna mohli ten barák celý podřezat.

Muž- Tahá vodu?

Prodejce- Ani ne, jenom trošku,

Muž- Trošku? Vždyť je to po okna mokré. . .

Prodejce- Ukažte, po okna. . . ? Ty bude ovšem potřeba taky vyměnit, to jsou hrozný úniky tepla, to se ani nezdá.

Žena- Pokoje jsou hezké, prostorné.

Prodejce- No, není to luxus, muselo by se to nejdřív všechno vymalovat. Strhat tapety.

Muž- A komín tady je?

Prodejce- Někde tady bude.

Žena- Víte, my bychom se ale potřebovali ihned nastěhovat.

Prodejce- Však to můžete. Okamžitě.

Muž- A elektřina?

Prodejce- Ta nic neutáhne. Vyměnit rozvody.

POD BRANOU

Prodejce- Víte, to je marné, je tady dost práce, to já nepopírám, ale to já vůbec neřeším.

Žena- Potřebujeme něco, kam se můžeme nastěhovat ihned.

Prodejce- Víte, já si všechno dělám sám ve své dílně, nábytky, všechno.

Žena- Opravdu nás tlačí čas.

Prodejce- Taky mám na to čas, už šest let jsem v důchodu, ochrnula mně ruka, protože jsem deset let pracoval na počítači.

Žena- Čím dřív, tím líp. Už včera bylo pozdě.

Prodejce- Jo kdepak, já mám na to čas, a hlavně si můžu dovolit být doma.

Žena- Jak to?

Prodejce- Živí mně totiž manželka, ona pracuje v úřadu, má moc ráda lidi, baví ji to. Krom toho já nedělám jenom nábytky, jsem i umělec.

Žena- Neříkejte.

Prodejce- Maluju obrazy, ale jenom tak pro sebe.

Žena- Dcera taky. . .

Prodejce- Lidi to dneska neocení. Všichni si jenom závidí.

Muž- To máte pravdu.

Prodejce- Ale já si nestěžuju. Mám se dobře, děti mám zaopatřené. Totiž, moje děti by ode mě nechtěli ani euro, víte, ani cent. Oba synové pracují v zahraničí a ten starší dokonce staví dům v Pezinku.

Dcera- (*směje se*)

Prodejce- Na klíč. Tak, mají z čeho, že? V zahraničí si hezky vydělají. Ti by sem nešli ani za svět. Nechají si postavit fungl nový dům. (*pauza*)
Ti by sem nešli. . .

Muž- A co tady ten nábytek?

Prodejce- Ten si můžete nechat. (*pauza*) Vlastně, jenom některé kousky. Kdybyste to totiž koupili, potřeboval bych tu ten nábytek ještě tak půl roku nechat.

Žena- Půl...?

Prodejce- Až syn dostaví dům. Chtěl vyrobit z toho nábytku nějaké police a to mu já ve své dílně za dva dny udělám. Co za dva dny, za den nemám co dělat. No, to víte, do takového nového domu, tam je potřeba hodně polic a regálů.

Dcera- A co ta ochrnutá ruka?

Žena- To znamená...

Prodejce- To znamená, že půl roku ten nábytek budete muset nechat tak, nedotčený, po půl roce já přijdu, vyberu si z toho to, co budu potřebovat a s tím ostatním si pak můžete dělat, co chcete.

Dcera- Skvělé! (*smích*)

Prodejce- Čerte, nech nás! No, tak to je asi všechno.

Muž- Ten vjezd pod bránu je trochu úzký.

Prodejce- Úzký? Vám přijde úzký? No, dovolte. Když přijede bratr ze Švýcarska, tak tady úplně normálně parkuje. A ten nemá jen tak nějaké auto. Má džíp, abyste věděl. To není jen tak obyčejné auto.

Muž- To bych teda rád viděl, jak tady parkuje, když to tu máte celé zatarasené tím starým nábytkem.

Prodejce- Kdyby chtěl, tak může parkovat.

Dcera- Tady?

Prodejce- Tady máte plány, půdorysy, prosím, tuhle kopii vám daruji a můžete celý týden studovat.

Žena- Děkujeme.

Prodejce- Kontakt máme.

Žena- Zavoláte nám, až se ti sousedi...

Prodejce- Zavolejte si. Vy ten dům chcete, ne já. Tak. Hezký den a nezapomeňte, jste až druzí v pořadí.

(ozve se rána, bezvládné tělo Prodejce padá na zem, Muž, Žena a Dcera odcházejí)

Tma.

Konec.

Patrik Boušek
Pomocná ruka
Divadelní instalace

Někdy je třeba obětovat se pro ostatní, víte?
Někteří to opravdu potřebují, víte?
Není to jen tak, víte?

<ticho>
<tma>
<odpočet>

Pomoci
vystoupit ze své komfortní bubliny
pomoci...
Pomoci
vystoupit ze své komfortní bubliny
pomoci...
Pomoci
vystoupit ze své komfortní bubliny
pomoci
vystoupit ze své komfortní bubliny
pomoci
vystoupit ze své komfortní bubliny
pomoci
vystoupit ze své komfortní bubliny
pomoci
vystoupit ze své komfortní bubliny
pomoci
vystoupit ze své komfortní bubliny
pomoci
vystoupit ze své komfortní bubliny
pomoci

<ticho>
<tma>
<odpočet>

Dávám kus sebe zemi a ženě. Matce nás, dětí, dávám šanci žít těm, kteří to potřebují.
Dávám šanci milovat těm, co chtějí milovat a nemohou.
Dávám kus.
Kuskus.

Kuš!
Šuk šuk.
Pohyb.

<ticho>
<tma>
<odpočet>

Vítání odměřené a s odměrkou. Všeho s mírou a hygienou na úrovni.

Ruka. Že nestačí?

Pomoc. Pomoc. Pomoc.

Potřebují to. Potřebují to.

Vlastně je to oběť.

Kdo sem nejčastěji zavítá? Lidé se strachem z odmítnutí. Ti, co mají strach, že nezanechají stopu. Ti, kteří mají problém se sebevědomím, prachama, potencí . . . Hlavně si vždy uvědomují tu zodpovědnost. Vážně to není jen tak a je třeba zvážit, co z toho plyne.

<ticho>
<tma>

Nepotřebujete pomoci?

Ano.

Prosím.

Ano.

THE ŠLUS

Žaneta Caletková
Zakázaná hodina

Student přichází ke dveřím svého bytu, tam na něj čekají dvě osoby v oblecích (vypadají jako policisté či zkrátka nějakí oficiři). Jde o muže a ženu.

Student: Hledáte někoho?

Muž: Pan... (Novák)?

Student: To jsem já.

Žena: Výborně. Potřebujeme s vámi mluvit. Můžeme dál?

Student: Pojdte.

Vchází. Žena si sedá, chová se jako doma.

Žena: Určitě víte, proč tu jsme.

Student: Přiznám se, že ne, ale nestává se často, aby mě navštívila žena, jako jste vy. (Je z ní trochu nervózní) Dáte si něco? Kávu nebo čaj?

Žena: Ne. Přejdeme k věci. Sedněte si.

Student zaváhá, přece jen není zvyklý, aby ho někdo v jeho vlastním domě vyzýval, aby se posadil, ale nakonec to udělá.

Student: O co jde?

Žena: Přemýšlejte. Věřím, že na to přijdete.

Student: Ne, skutečně nevím, o čem je řeč.

Muž: Jen se nedělejte. Vy moc dobře víte, proč jsme tady. Bude pro vás lepší, když budete spolupracovat.

Student (k obecnstvu): Zatrnulo mi. Nevěděl jsem, co si myslet. Kdo byli ti lidé? Policisté? Nějaká komise? Přemýšlel jsem, jestli nemám někde nějaký průšvih. Nezaplacené účty nebo problém s parkováním. Co byli zač? Exekutoři? Podvodníci? Byl jsem příliš důvěřivý? A pak mě to napadlo. Šlo snad o tu školní reformu?

Žena: Opravdu vás nic nenapadá? To jste mě zklamal.

Student: No jo, vím, že ty plakáty jsem tam lepit neměl, ale žádný soukromý majetek jsem nepoškodil, takže snad o tolik nejde a –

Žena (směje se): Plakáty? Vy myslíte, že tady jde o plakáty? Nepřestáváte mě překvapovat a ne právě příjemně.

Student: Počkat, tak kvůli čemu tady jste?

Muž: Ujistuji vás, že se nejedná o žádnou banalitu. Zapálíte si?

Student: Ne, děkuji.

Muž: Jak se vám líbí na fakultě?

Student: No jo, řekl bych, že líbí.

Muž: Vážně? Takže nevidíte důvod ke stížnostem?

Student: Ne, nic takového mě nenapadá.

Muž: Opravdu? A znáte dobře profesora Jungmanna?

Student (pro sebe): Začínalo mi svítat. Podobnou situaci jsem vídal ve filmech, slyšel jsem o vyslýchání lidí kvůli věcem, které se zdály banální, ale to patřilo do jiné doby, jiného režimu... .

(k vyslýchajícím:) Dobře ne.

Žena: A přesto jste se dnes zúčastnil jeho přednášky, je to tak?

Student: Ano.

Žena: I když to není váš pedagog, ale pouhý externista?

Muž: Proč jste se té přednášky zúčastnil?

Student: Já vám asi nerozumím.

Muž: Co je na tom nesrozumitelného? Ptám se vás, proč jste se toho účastnil?

Student: Byla to povinná přednáška.

Žena: Pokud vím, nestudujete psychologii.

Student: Co je špatného na tom, že se zajímám i o jiné věci? Jak vůbec víte, čeho jsem se účastnil?

Žena se pobaveně zasměje.

Žena: Přihlásil jste se do profesorsky skupiny na facebooku a potvrdil účast na dnešní události.

Muž: Jak přednáška probíhala?

Student: Když toho tolik víte, tak se mě na to nemusíte ptát.

Muž: Dejte si pozor!

Student: Proč se mě na to ptáte? Proč vám sakra jde o to, jestli jsem se zúčastnil nějakých přednášek? Co je na tom?!

Žena: Takže vám se to nezdálo trochu mimo mísu? Neřekl byste, že na chování profesora bylo něco divného? Jeho názory vám nepřišly radikální? Nebo s nimi sám souhlasíte?

Student: Na to nechci odpovídat.

Muž: To byste měl.

Student: Platí svoboda slova nebo ne?

Muž: Varuji vás. Dostalo se k nám, že i vy sám jste měl poněkud radikální názory a říkal jste je nahlas. Takové názory mohou být nebezpečné, pane (*Novák*), pokud se je rozhodnete prosazovat. Měl byste si pořádně rozmyslet, co teď řeknete. Nevypadá to s vámi dobře, ale pokud se rozhodnete své stanovisko přehodnotit, pak je tu možná pořádek naděje... i když nepatrná.

Student: Co ode mě chcete?

Muž: Abyste nadále udržoval styky s profesorem Jungmannem a dobře zvažil, co uděláte s informacemi, které od něj získáte.

Student: Mám ho sledovat? Na to nepotřebujete mě.

Muž: Vaše loajalita by přišla vhod.

Student: Náзор nemůžete zakázat!

Muž: Ale můžeme vás za něj potrestat, pokud nezměníte postoj. Skupina na podporu profesora Jungmanna bude samozřejmě smazána a stane se tak s vaším přispěním i bez něho, ale je snad jasné, co bych vám doporučoval.

Student: Neřekl jsem nic, co by někoho ohrožovalo. Nikoho jsem neurážel. Řekl jsem, co si myslím. Tím těžko můžu někoho ovlivnit. O co vám jde? Může vám být jedno, co si myslím.

Muž: Vy si zjevně neuvědomujete, jakou moc má jedno jednoduché prohlášení.

Student: Nehodlám se za to omlouvat.

Žena: Pak jste ovšem ztracen. Protože, když nesouhlasíte, pak jste proti nám.

Student: Stejně se zbavíte všeho, co se vám nebude hodit. Každé video na internetu, které s vámi nesouhlasí, každé skupiny a komentáře – jo, to můžete klidně smazat a cenzurovat, než to někdo uvidí. Vyhodit všechno, co je proti vám, ale do hlavy se mi nedostanete. Každý si stejně bude myslet svoje a půjde proti tomu, ať se nám snažíte nalhat, co chcete.

Žena: V tom se pletete. Ale vidím, že vaše mylné přesvědčení je zažrané až příliš hluboko...

Student: Došlo mi, že je jedno, co řeknu nebo co si vymyslím. Už na tom nezáleželo. Měli své způsoby a já se prostě nehodil. Mohl jsem se hájit, jak jsem chtěl, snažit se přimět je pochopit absurditu celé situace, ale oni byli rozhodnutí už od začátku a nic to nemohlo změnit.

Žena: Zklamal jste nás a my si takové zklamání nemůžeme dovolit. To jistě chápete.

Student (má strach): Co bude teď?

Žena kývne na svého spojence, který něco vytáhne z kapsy.

Student: Myslel jsem, že mě oddělají. Nejspolehlivější způsob, jak se mě zbavit, ale vytáhl z kapsy nějakou věc a pak jsem slyšel hlasitý ječivý zvuk, který se mi zakusoval do hlavy a cítil jsem, jak se podvoluji a postupně ztrácím vědomí...

Student zůstává sedět, prázdně hledí před sebe a vypadá nepřítelně.

Žena: Musel jsi to udělat?

Muž: Podprahové vnímání je nejjistější. Ušetří tě to špinavé práce, ale neboj se. Napříště už tohle nebudeme muset podstupovat.

Žena: Jak to?

Muž: Až se začne vysílat ta nová reklama. Jedna vhodná informace trvající setinu vteřiny a všechno bude jinak. Náš mozek je fascinující věcička, nemyslíš? Zachytí i to, co si neuvědomujeme a přiměje nás podle toho jednat. Už se nebudeme muset obávat nepokojů.

Žena: A co teprve nový hudební program? Možná potom dostaneme povýšení a nebudeme muset chodit do bytů. Takhle po jednotlivcích je to otrava. *(otočí se ke studentovi)* Vnímá nás?

Muž zakroučí hlavou.

Muž: S tímhle už problém nebude. Nebude ani vědět, že jsme tu byli.

Žena: Tak pojď, zbývá nám ještě jeden, ne? Chci být dnes doma dřív.

Odchází.

Silvie Čechová
Jak se rodí Kristýnky

Budu vám teď vyprávět takový veselý příběh o tom, jak jedno děťátko na svět přišlo, i když přes všemožné patálie, které mu osud házel pod postupně se vyvíjející nožičky, vlastně vůbec nemuselo.

No, osud, někdo tomu tak říká, ale já, zrovna já sám nejlip vím, kdo a proč co chystá a jak to vlastně všechno bylo.

Tak už se ale přestaňme zdržovat a přejděme k vyprávění.

Marie s Pepou už si spolu něco prožili. Nejsou nejmladší, vždyť Pepkovi už pomalu táhne na padesát. Potomek však za ta léta dřiny a marných pokusů ne a ne přijít. Jelikož chyba je přece skoro vždy a ve všem na straně muže, smířil se Pepa s tím, že bude nejspíš neplodný.

Pepa: No jo, s tím jsem dlouho žil, no s tím... Že jsem ten... Ten impotent! Ale víte co? Zrovna před chvílí mi Marie řekla, že je nejspíš těhotná. A já na to: Jak jako nejspíš? A ona na to: No nejspíš už tak čtyři měsíce! A já na to: Ježíšikriste! A ty na to...

A já na to: Přestaň se rouhat, Pepine, a buď rád, že tě ještě čeká v tom tvém životě nějaký vzrušení!

Omlouvám se, normálně nebývám tak přímý a neomalený, ale tohle mě vážně našťvalo. Místo, aby byl Pepa rád, že mu Marie porodí děťátko, přemýšlí o nesmyslech.

Pepovi se v hlavě odehrávalo asi zhruba toto:

V Pepově hlavě

„Těhotná? Marie je těhotná? Ale vždyť to není možné! Já jsem přece neplodnej! Tak krucinál! Vona mě snad podvedla? Jo! Podvedla mě! Ale to teda ne, to já si líbit nenechám, bez testu otcovství se o nikoho starat nebudu! A navíc, jak je to dlouho co jsme naposledy... Tipoval bych tak tři, možná dokonce čtyři měsíce.“ A do toho si představoval všechny ty chlapy, co Marie potkává v práci a v obchodech a na ulici a kdo ví kde...

Vidíš, Pepánku? Tři, možná dokonce čtyři měsíce! To odpovídá, ne? Tak přestaň být takovej hulvát a začni se starat. Hele, já tě chápu až moc dobře, nejseš jedinej, kdo si něčím takovým musel projít. Zkus si třeba taky někdy zajít do kostela.

A Pepa vážně šel. Pro ty, kdo ho znají to může znít neuvěřitelně, protože tam naposledy byl, když se s Marií brali, ale šel. Šel a sedl si do lavice, koukal kolem sebe a oči mu padly na obraz mě s mamkou. Fakt tyhle podobizny nemusím, protože jsem na nich děsně mrňavej, většinou nahatej a přitom mám na hlavě obrovskou korunu, ze které by mi asi upadl krk a ještě držím v ruce žezlo a kynu. Kynu, jakože žehnám, ne že bych se cpal buchtama.

Z tohohle ale vyzařovalo cosi pokojného a poklidného a Pepu to snad i trochu dojalo. Myslel na Josefa, jak se asi cítil a chlapsky s ním soucítit.

Pepa: Josefe, ty jseš stejně borec, víš to?

Josef: Jak to myslíš, Pepo?

Pepa: Uvěřit někomu, že je těhotnej s duchem?

Josef: Ne někomu, Pepo, ale Marii. Nebylo na tom nic těžkého, já tu holku miluju, takže když mi řekla, jak to je, prostě jsem jí věřil a nic v tom nehledal. Co taky?

Pepa: Takže tebe ani na chvilku nenapadlo, že tě možná...?

Josef: Ne, nenapadlo. Když přece někoho miluješ, tak o něm nepochybuješ, to bys musel pochybovat i sám o sobě. Pochybuješ sám o sobě?

Pepa: Měl jsem v hlavě hroznej zmatek, víš? Ale asi máš pravdu, ne asi, ale určitě. Jsem to ale vůl, proč se neraduju? Vždyť budeme mít miminko! To jsme vždycky chtěli!

A tak se vrátil domů a chystal se Marii obejmout a pohladit po bříšku, uvařit jí čaj a namasírovat nohy. Ta ale sedí na pohovce, v ruce drží papír a brečí.

V Pepově hlavě

„Co je? Proč brečí? Co to má za papír? Proč na mě nereaguje? Tolik otázek a žádná odpověď! Ale ne, klid, zachovej klid, je přece těhotná, je to jen výkyv nálady, nic se neděje. Opatrně se jí zeptej, co se děje, proč brečí a co to má za papír.“

Pepa: Co se děje, miláčku? Co to máš za papír a proč brečíš?

Marie podala Pepovi papír a on čte:

... , a proto doporučujeme zvážit ukončení těhotenství. Rizika jsou bohužel jak pro matku, tak pro dítě příliš vysoká. *Mudr. Herod*

Pepa: Ježíšikriste...

Pepo! Ted' musíš být chlap, podpoř svoji manželku, podpoř Marii! Slibuju, že to zvládnete, ale ted' se hlavně nesmíš zachovat jako slaboch!

Pepa: obejmě Marii a dá jí pusu na čelo Miláčku, chceš to riziko podstoupit?

Marie, celá uslzená, kývá.

Pepa: Tak jo. Maruško moje, já se o tebe ted' budu pořád starat, nebudeš muset dělat vůbec nic a najdeme ti toho nejlepšího lékaře. Spolu a s Boží pomocí to zvládneme, slibuju!

A tak se, přes všechny ty patálie, narodila hrdým a milujícím rodičům zdravá, statečná a krásná Kristýnka.

Krásný den

Na motivy staré ruské anekdoty.

Osoby:

Bogdan Artúchin

Nikita Lebeděvov

marshal Remizov

Jednoduché kulisy. Ruská tajga. Křoví na planině.

Na scénu přicházejí dva muži. Hraje ruská hudba.

Bogdan Artúchin *vyprsený, sebevědomá chůze.* Nikito Lebeděvove, co tak pohasle? Tebe stále něco trápí! Nemáš radost ze života? Ale to je třeba, to je třeba mít z něj radost! *zatřese jím* Jen se zaraduj, vždyť je krásný den!

Nikita Lebeděvov Krásný den, krásný den, co je na něm krásného? Zíma je a k jídlu není nic! Co tebe tak rozveselilo?

Bogdan Artúchin *naoko lhostejně.* Já bych ti to rád povyprávěl, ale ty bys mi to beztak neuvěřil. . . *posadí se*

Nikita Lebeděvov *začne sbírat dřevo na oheň.* Však to není pravda, z čeho ty mě osočuješ, hořím zájmem, vyprávěj, prosím, Bogdane Artúchine!

Bogdan Artúchin *vyskočí a znovu se vyprší.* Nikito Lebeděvove, nemusíš tomu věřit, můžeš se mi smát, pravda však je, že jsem včera povečeřel s maršalem Remizovem!

Tma, ruská hudba, herci odchází ze scény, ta se nemění.

Na scénu přijíždí marshal Remizov na koni, za opaskem má šavli. Naproti přichází Bogdan Artúchin.

Bogdan Artúchin *smeká.* Dobré odpoledne, marshale Remizove! *pokračuje v chůzi*

marshal Remizov *jede na koni, když ho Bogdan pozdraví, prudce se zastaví a ohlédne s za ním.* Tobě také, mužiku! Jaké je tvé jméno? *pohrdavě se zasměje*

Bogdan Artúchin *překvapeně.* Říkají mi Bogdan Artúchin.

marshal Remizov *vytáhne meč a prohlíží si ho.* Bogdane Artúchine, máme to ale krásný den, moc krásný. A ty se vůbec neraduješ! To ti říkám, však ty se budeš radovat! Vidiš ten meč?

Bogdan Artúchin Vidím.

marshal Remizov A vidiš, že sedím na koni?

Bogdan Artúchin *nechápavě.* Vidím, marshale Remizove, samozřejmě vidím!

marshal Remizov *ukáže mečem na Bogdana.* Máš štěstí, mohl bych ti setnout hlavu, ale já to neudělám. Proto jsem se dnes ráno nebudil od tohoto půvabného dne. Sedím na koni, to vidiš, mám šavli, to taky vidiš, musíš mne tedy poslouchat. Vše, co řeknu, vykonat! Rozumíš, mužiku?

Bogdan Artúchin *vystrašeně.* Rozumím a vykonám, marshale Remizove.

marshal Remizov *zasměje se.* Bogdane Artúchine, kalhoty máš celé špinavé, copak to se sluší? V tak krásný den? Hned si je ke kolenům stáhni. *pokyne mečem*

Bogdan Artúchin *vzdorovitě.* No to snad, marshale. . . *pohlédne na meč a stáhne si kalhoty*

marshal Remizov Pamatuj, mužiku Artúchine, mám koně a meč, to je síla a té se neodporuje, musíš mne poslouchat! Ted' si i svoje spodky sundej.

Bogdan si bez řečí sundá spodky, pohled stále upřený na meč.

A teď běž za křoví a vykonej, co máš vykonat.

Bogdan se podívá na Remizova s nevěřicným výrazem.

Slyšels dobře! A tvař se vesele!

Bogdan odchází za keř a čupá si, nejde vidět.

Bogdane Artuchine! Konáš, co máš konat?

Bogdan Artuchin Konám, samozřejmě konám!

marshal Remizov *popojíždí na koni sem a tam.* Kůň a meč, myslí na to, musíš poslouchat! Tak co? Vykonalš?

Bogdan souhlasně zamručí

Tak teď, Bogdane Artuchine, svoji práci rychle sněž!

Marshal seskočí z koně a běží se podívat ke keři.

Nakoukne a začne se smát, z rukou mu vypadne šavle.

Ze křoví vybíhá Bogdan, bere meč a nasedá na koně.

Bogdan Artuchin Marshale Remizove! Jen se směj! Vidíš tu šavli?

marshal Remizov *vystašeně:* Vidím.

Bogdan Artuchin A vidíš, že sedím na koni?

marshal Remizov *naštvaně.* Vidím, mužiku, samozřejmě že vidím!

Bogdan Artuchin Máš štěstí, marshale, setnul bych ti hlavu za to ponížení, mám ale lepší nápad! Kůň a meč, musíš poslouchat, to víš sám nejlépe. Sundej si kalhoty!

marshal si naštvaně sundá kalhoty

Teď jsou na řadě spodky, tak nečekej! A usměj se přece, vždyť je to požehnaný den, sám si to říkal.

marshal si sundá spodky

Nemůžeš mi odporovat, mám meč a koně, nezbývá, než jít za keř a vykonat, co máš vykonat!

marshal si dřepne za keř

Dobrou chuť, marshale Remizove!

Bogdan i s koněm přijede ke křoví, nakoukne a začne se hurónsky smát.

Tma, ruská hudba, na scéně přibývá ohniště. U něj sedí Nikita Lebeděvov se zhrozeným výzarem, oči upřené do publika a Bogdan Artuchin.

Nikita zapálí sirku.

Bogdan Artuchin *vstane a vyprší se.* A tak jsme spolu povečeřeli! *sfoukne sirku*

Tma, ruská hudba. Konec

Láska z obchodáku

Panu Žďárskému je pětadesát a kde kdo by ho mohl považovat za ideální partii. Vlasy má na svůj věk neobyčejně bujné, zuby svoje, oči bystré a zvědavé, netrpí nadváhou ani demencí, oblékaný chodí slušně a čistě, miluje společnost. No zkrátka ideální partner pro potenciální vdovu, rozvedenou důchodkyni, osamělou postarší paní, ženu, která nutně potřebuje společnost, a mohli bychom pokračovat.

Pan Žďárský má jen jednu chybu, takovou chybu, chybičku, nechci říkat „nic závažného“, ale znáte to, každý máme přece něco, tak to radši hned nebudeme prozrazovat, nebo možná vůbec.

Pan Žďárský je pro ženy velmi vhodný i z jednoho prostého důvodu, rád nakupuje. . .

Pan Žďárský: No tak to prr, prr. . . Myslel jsem, že tady někdo před chvílí řekl, každý máme něco, tak s čím to tady na mě hned vyskakujete.

Ale no tak, pane Žďárský, snad nebude hned tak zle. Říkám, že je to vaše výhoda, alespoň částečně. A přestaňte mi laskavě skákat do příběhu dřív, než jsme se domluvili.

Jednou, když se pan Žďárský procházel po obchodním domě, co je v Krpoli, kousek od jeho domu. . .

Pan Žďárský: Slečno, jestli se mě tady snažíte urazit, tak já vás ujišťuji, že v tom taky nemusím vůbec figurovat.

Opakuji, pane Žďárský, přestaňte mi skákat do řeči, o nic nejde, nikdo vám nic nevyčítá. Omlouvám se za pana Žďárského, to víte, na lidi se závislostí se musí zlehka a opatrně.

Pan Žďárský: Tak to je vrchol, snad jsme se na něčem domluvili, ne? Hele, já s tím nemám problém, klidně to řeknu. Ano, závislost je nemoc a já jsem nemocný. Nemůžu snad za tu svoji nutkavou potřebu kupovat si stále něco nového. Ale to přece není žádné stigma, nebo co. Nemusíte s tím hned všem mávat před ksichem. Skvělé! Zase mám zvýšený tlak!

Pan Žďárský odchází, nám je jasné kam, do obchodního domu, co je v Krpoli, kousek od jeho domu. Prochází mezi regály, teď už klidný a s tlakem na správném bodě stupnice. Z obchodu do obchodu, v každém si pořídí něco malého, jen tak. . . pro radost.

Ono už to tak prostě někdy bývá, že když jsme dlouho pryč a pijeme a tělo vodu zpracuje, pak ji taky vylučujeme. Pan Žďárský se vydává na záchod. Už má dokonce svoji oblíbenou kabinku, je to ta třetí zprava, je nejméně popsaná a poloha mu tak nějak nejvíc vyhovuje. V kapse si už pro Irenku hledá pětikačku.

Jéje, Irenka, to je žena. Co ta si toho už v obchodáku prožila, co ta už musela skousnout za ta léta práce na veřejných toaletách.

Pan Žďárský: Dobrý den, tady pětikorunka.

Irenka: Dobrej, dobrej, můžete, máte tam volno.

Když se Pan Žďárský snaží dostat do kabinky, do té třetí zprava, co je nejméně popsaná, narazí na problém, dveře jsou zaseknuté. Stařec si klekne a sehne se ke škvíře. Žádné nohy.

Pan Žďárský: *buší na kabinku* Je tam někdo?

Nic se neozývá, a tak si už docela nervózní důchodce běží stěžovat Irence. Ta zprvu kroutí hlavou a nedokáže pochopit, proč nemůže do jiné kabinky, když jí ale pan Žďárský vysvětlí, že se tam třeba mohlo něco stát a to by přece nešlo, nechat to jen tak, neohroženě vybíhá a kabinku jedním mocným úderem vyrazí.

Irenka: Nic tam není, jen to bylo zaseknutý, můžete.

Pan Žďárský je očarován, její silou a odvahou, a přitom čistou ženskostí. Hlavou mu běží zpomalený záběr na pláž při západu slunce, pohled na moře, z jehož vln se ve skoku mívají dva urození delfíni. Z jedné strany pláže kluše kůň, na hřbetě nese Irenku, dlouhé blondaté vlasy, které jsou obvykle v drdolu, tentokrát bujaře vlají. Z druhé strany kluše na koni pan Žďárský. Jejich pohledy se v jednom okamžiku střetnou a koně se splaší. Irenka padá z koně, pan Žďárský se snaží trháním za opratě zklidnit napřed svého, a pak i jejího oře. Běží za bezvládnou Irenkou a zvedá ji do náruče. Otevírá oči. Jejich pohledy se opět na chvíli střetnou, pak je ale zavírají oba v jednom dlouhém polibku.

Pan Žďárský: Vy jste poklad.

S trochu dementním úsměvem, který už muži v těchto situacích ale přirozeně mívají, zavírá dveře kabinky a . . .

Pan Žďárský: No, tak já si myslím, že by to nemuselo zacházet úplně do detailů. Děkuji.

Pan Žďárský zabouchne dveře kabinky a my zůstáváme o tuto část příběhu ochuzeni. Co naplat, život jde dál.

A život pana Žďárského taky, jen ne po těch stejných kolejkách, jako doposud. Obchodák, co je v Krpoli, kousek od jeho domu, už nenavštěvuje jen kvůli nákupům. Jeho novou závislostí se stala paní Irenka. Do kabinek chodí někdy i osmkrát za den a i samotné Irence to začíná být podezřelé. Pokaždé, když jde pan Žďárský na záchod, přinese Irence malou pozornost.

Irenka: Pardon, ale není to šílenec? Teda, je to milý, to zas jo, ale chápete, nikdo nechodí na tyhle záchodky tak často, jako on. Víte na co se mě tudle ptal? Prej jestli nezřizujeme permanentky, že by to jako mohlo být levnější a výhodnější.

Nebojte Irenko, nebojte. Za nedlouho se už odhodlá a někam vás pozve.

Pan Žďárský: Počkejte, vy si myslíte, že by . . . No . . . Že by se mnou jako šla?

Irenka: Ale, no jasný, to víte že bych šla!

Pan Žďárský a Irenka se tedy spolu bez váhání domluvili na schůzku, takový dýchánek, jen oni dva a svíčky a obývací pokoj paní Irenky.

Pan Žďárský: Víte, Irenko, vy jste moje bohyně, jste jako zjevení. Cítím, že právě vás jsem hledal.

Irenka: Jo? Zjevení? No vo tom já moc nevím, ale teda, jestli se neurazíte, musím vám něco říct, pane Žďárskéj.

Pan Žďárský: Já vám taky musím něco říct, jsem rád, že to taky tak cítíte, že je lepší si věci říct rovnou, než pak zbytečně podstupovat nějaké zdlouhavé hádky a já nevím co. Paní Irenko, já mám problém.

Irenka: Já vim! Já taky! Ale nebojte se, dá se s tím žít, já to dokázala, vy to taky dokážete, buďte statečněj!

Pan Žďárský: Cože? Vy taky? Vy jste taky závislá na nakupování?

Irenka: Ale né, co vás to napadá, pane Žďárskej! Takže vy netrpíte tím . . . čím já? Já mám totiž problémy . . . Intimní víte. Radši vám to řeknu hned, než abyste pak utekl, až to zjistíte.

Pan Žďárský: Irenko, ale vy jste se přece vůbec nepozastavila nad tím, co jsem vám teď řekl, mám vážnou nemoc, jsem závislý! Vám to snad nevadí?

Irenka: Ale vy jste se zase vůbec nepozastavil nad tím, co jsem vám řekla já, mám problém, intimní. Říká se tomu únik moči, proto pracuji tam, kde pracuju, holt život je takovej, ale chci, abyste to věděl radši dřív, než později. Já si celou tu dobu myslela, že vás vidím tak často jen kvůli tomu, že máte prostatu!

Pan Žďárský: Jéje, to snad ani ne, jsem naprosto dokonalý, jen ta jedna chybka, chybička nechci říkat „nic závažného“, ale znáte to, každý máme přece něco.

Irenka: To jo, to máme, pane Žďárskej, kdybyste se nezlobil, udělejte si pohodlí, já si odskočím.

A tak se pan Žďárský pohodlně rozvalil na pohovku, spokojený, že se navzájem tak krásně ignorují, alespoň co se osobních problémů týče a zase si představoval.

Sebe, jak kráčí nahý do půl těla po pláži při západu slunce. Irenka, nahá, jen decentně zakrytá poloprůhledným šátkem, přibližují se k sobě a jejich touha roste.

No, pane Žďárský, tak to byste si snad mohl odpustit, ne?

Pan Žďárský: Cože? Vy jste ještě tady? Kuš, kuš! Příběh skončil!

Loučení nad ránem

Kancelář s dvěma psacími stoly, počítači, mikrofony, telefonem. Na stěně visí velký rudý alarm a pod ním ještě větší LCD televize. Na tu se z červené pohovky dívají oba svalnatí muž a žena, oba svalnatí. Romana a Ivo.

Romana: *nenápadně se přisune blíž k Ivovi* Ty, Ivo, nezlobil by ses, kdybych už se s tebou dneska rozloučila? Je půl paté a tady dneska fakt tak akorát chcíp pes.

Ivo: *nevnímá* Já to přežiju, kdyžtak to bude tvůj průser, že. . .

Romana: *chytne Iva za rameno* No, to já bych právě hlavně nechtěla, aby se to nějak dotklo tebe, víš?

Ivo: *sundá Romaně ruku* Neboj se, mě se to vážně nijak nedotkne.

Romana: *naštvaně* Výborně. Mám toho už tak akorát, dvě denní, teď noc.

Ivo pokrčí rameny a dál sleduje televizi. Romana vstane a oblíká si bundu.

Romana: Dík, že to na mě nepráskneš, takže já jdu.

Alarm začne zběsile blikat a houkat. Ivo vytržen z apatie běží k monitoru a nahlas čte:

Ivo: Rajon 6, oblast 24, obec Moravské Knínice, jeden vůz.

Romana ze sebe strhává oblečení. Ivo ji chvíli pozoruje načež se začne taky svlékat, protože má na sobě méně vrstev, stojí najednou ti dva na-proti sobě jen ve spodním prádle. Tento okamžik však trvá pouze chvíli, Romana se prší na Iva, načež ten utíká ze scény a ona rychle za ním. Hraje krátká sloka dechové písně „Co jste hasiči, co jste dělali“:

*Jaká by to hanba byla,
kdyby žena muže bila.*

*Jaká by to hanba byla,
kdyby se jí dal.*

Vracejí se Romana a Ivan ve spodním prádle, celí udýchaní a zpocení. Oblékají se.

Romana: Ještěže jsem neodešla dřív, to bys to musel udělat sám.

Ivo: *sedá si na pohovku a pouští televizi* To bych sám asi těžko mohl. Každopádně teď už zase bude klid, takže klidně odejít můžeš.

Romana: *stoupá si před něho* No jo, dvakrát za noc, to už by bylo asi moc, že?

Ivo: *snaží se Romanu odsunout* Nevidím to.

Romana: *sedá si na pohovku za Ivem a pokládá mu ruku na stehno* Ale co kdyby přece.

Ivo: *kouká na ruku a na Romanu, odsedá si* Vážně ne, Romi. Dneska už ne.

Romana: Tak když ne, tak já jdu. *vstává a obléká si bundu.*

Ivo nevnímá a sleduje televizi.

Alarm začne zběsile blikat a houkat. Ivo vytržen z apatie běží k monitoru a nahlas čte:

Ivo: Rajon 6, oblast 22, obec Nelepeč, jeden vůz.

Romana ze sebe strhává oblečení. Ivo ji chvíli pozoruje, načež se začne taky svlékat, protože má na sobě méně vrstev, stojí najednou ti dva na-proti sobě jen ve spodním prádle. Tento okamžik však trvá pouze chvíli, Romana se prší na Iva, načež ten utíká ze scény a ona rychle za ním.

Hraje krátká sloka dechové písně „Co jste hasiči, co jste dělali“:

*Žena muže bít nemůže,
protože ho nepřemůže.*

Žena muže bít nemůže.

protože ho ráda má.

Vrací se Romana a Ivan ve spodním prádle, celí udýchaní a zpocení. Oblékají se.

Ivo: Ty, Romi, ale teda musím uznat, žeš tentokrát vážně válela, to bych nečekal.

Romana: No, zato tys byl ne příliš zručný tentokrát. Nechci tě urazit, ale celé to mohlo trvat klidně o čtvrt hodiny míň a nic by se nestalo.

Ivo: *sedá si na pohovku a ruku ladně přehazuje přes opěradlo červené pohovky, televizi tentokrát nezapíná a upřeně sleduje Romanu* Chtěl jsem to udělat důkladně, nic nezanedbat. . .

Romana: *češe si u zrcadla mechanicky vlasy a Iva nesleduje* Hele tak dva výjezdy za noc, to už by snad vážně mohlo stačit, je půl šesté, půjdu.

Alarm začne zběsile blikat a houkat. Romana vytržen z apatie běží k monitoru a nahlas čte:

Romana: Rajon 6, oblast 27, obec Křoví

Ivo ze sebe strhává oblečení. Romana ho chvíli pozoruje, načež se začne taky svlékat, najednou stojí ti dva naproti sobě jen ve spodním prádle. Tento okamžik však trvá pouze chvíli, Ivo se prší na Romanu, načež ta utíká ze scény a on rychle za ní.

Hraje krátká sloka dechové písně „Co jste hasiči, co jste dělali“:

*Má roztomilá Maruško
vem mě s sebou na lůžko.*

Má roztomilá Maruško,

vem mě s sebou spát.

*Nevemu, nevemu, ty si prase,
včera si chcel, dneska zase.
Nevemu, nevemu, ty si prase,
včera si chcel, dneska zas.*

*Vrací se Romana a Ivo ve spodním prádle, celí udýchaní a zpocení. Oblékají se.
Na hodinách odbíjí půl sedmá a přichází muž a žena, Libor a Irena.*

Libor: Prej jste to tady měli vy dva dneska pořádně divoký.

Irena: No nic, tak my vás střídáme, běžte to dospat!

Mejdan nekončí

Velký obývací pokoj propojený s kuchyňským koutem. Prostoru dominuje velká rudá pohovka, která je momentálně rozložená. Pokojem procházejí a volně se pohybují mladí lidé různého vzezření a různého stupně opilosti. Hraje pomalá rytmiická hudba znenadání však proutnutá vysokým tónem zvonku.

Crrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr

Vrchází muž středního věku v obleku, je to on, ten, na koho jsme čekali, ten, bez něhož by byla tato krátká povídka lomeno scénář pouhou nudnou etudkou s nezáživným průběhem, ten, s jehož příchodem přichází sama Žáživnost. Jeho jméno je stejně důležité, jako on sám. Jmenuje se Abdon. Toto jméno vychází z hebrejského slova ebed, které znamená „sluha, otrok“. Jméno se někdy vykládá také jako „záhuba“.

Tak tedy crrrrrrrrrrr a Abdon vchází.

Abdon: Jsem doma!

Záživnost: To jsi nečekal, co? Abdone...

Abdon: Co to má znamenat?!

Když vidí ten nepořádek okolo, snaží se Abdón alespoň něco rychle poklidit.

Záživnost: To znamená... Počkat, co to vlastně znamená?

Abdon se vydává k malé knihovničce a vytahuje z ní velkou knihu, je to Výkladový slovník českého jazyka. Abdon listuje a čte.

Abdon: Pařba, pomlčka, kopulace zvířat, opaření rovná se poškození kůže vařící kapalinou. Cože?? V mém domě??

Záživnost: Najdi si tam spíš večírek...

Abdon: *listuje* Aha, večírek, mecheche, párty. Cože?? V mém domě??

Hrdina je rozrušený, nepoznává tváře lidí, kteří se mu producírují po bytě a celkově nechápe, co se to tady vlastně odehrává. Tedy chápe CO se to odehrává, ale nechápe PROČ se to odehrává.

Pokud si tuto scénérii představujete, povšimněte si prosím, jak se Abdonovi začíná potit čelo, jak mu od levého spánku směrem k oku začíná pulsovat žíla a jak se barva jeho obličeje začíná podobat oné dominující rudé pohovce.

Zázivnost: přichází k Abdonovi a pokládá mu ruku na rameno Abdone, drahoušku, kde máš manželku?

Abdonovi dochází, že svoji choť opravdu ještě ani nezahlédl, a proto začíná vztekle pobíhat po pokoji a křičet její jméno.

Abdon: Šarloto!

Z Francouzštiny (zde v podobě Charlotte) přejatá osamostatnělá zdrobnělina jména Karla (Karolína), to je ženská forma jména Karel, jehož základem je staroněmecké karl s významem „muž, chlap“, případně i „svobodný muž“.

Šarlota mezitím spí na pohovce, když slyší svoje jméno, prudce vstává a my si ji tak můžeme prohlédnout. I ona dostává významu svého jména, je mnohem vyšší než Abdon, má dlouhé blondaté vlasy, kterými se snaží marně skrýt svoji mužnost. S Šarlotou přichází na scénu Nezáživnost.

Šarlota: Abdon je tady!

Větu „Abdon je tady“ říká s předstíranou radostí.

Abdon: Vysvětlíš mi laskavě co se to tady děje?

Šarlota vstává a bere do rukou významový slovník.

Nezáživnost: Šarloto, najdi význam slova mejdan.

Záživnost vrhá téměř vražedný pohled na ty dvě a slovník prudce zavírá a poklízí zpět do knihovničky. Mezitím začíná Abdonův obličej zase získávat přirozenou barvu. Pohled na jeho milovanou choť ho uchválohlí.

Šarlota: Máš pravdu, sklídíme to, vyhodíme ty lidi, večírek končí.

Nezáživnost: Výborný nápad!

Záživnost: Naopak, to je totiž naprosto příšerný nápad. Abdone, tebe nerozrušilo, že si tvoje žena pozvala do bytu neznámé mladé lidi, opila je, usnula na pohovce, tobě nedala vůbec o ničem vědět a ještě dělá jakoby nic?

Záživnost divoce gestikuluje a přibližuje se k Abdonovi, poslední větu mu říká tak, že se její rty téměř dotýkají těch jeho.

Abdon přikyvuje a začíná opět rudnout.

Nezáživnost si lehá na pohovku a dálkovým ovladačem zapíná na rádiu pravidelný večerní pořad S krokodýlem do pelišku.

Šarlota: Abdone, lásko, já ti všechno vysvětlím, ale až v posteli. Teď mi pomoz vyhodit ty lidi ať si můžeme jít spolu lehnout.

Abdon kývá a rudá barva se z jeho obličeje ztrácí.

Záživnost listuje slovníkem a hledá význam slova oblbování. Abdon cítí, že tento večírek, mecheche, mejdan, musí skončit. Začíná tedy oddaně pobíhat po bytě a poklízet rozházené nádoby, láhve od alkoholu a papírové pomfety.

Záživnost za ním vrací byt do původního stavu.

Začíná vznikat nenávislný vztah mezi Záživností a Šarlotou. Šarlota chce, aby se Abdon nevyptával, poklidil byt a šel spát. Takto by příběh skončil a sám Abdon, náš hrdina, by byl asi nejspokojenější. To jim však není přáno, Abdon má dnes totiž překročit stín svého vlastního jména. tedy jednoho z jeho významů, už ne otrok, sluha, ale záhuba.

Nezáživnost: Lidi! Končíme, jde se domů!

Někteří z němých návštěvníků opravdu začínají opouštět byt, Abdon Nezáživnosti sám pomáhá vyhodit ty, kteří jsou nejvíc namol. Když už s posledním oslavujícím odejde i sama Nezáživnost, zamkne za ní Žáživnost dveře.

Žáživnost: Šarloto, co kdybys tentokrát vyklopila pravdu. Mejdan nekončí! Právě začíná!

Šarlota: Myslím, že by bylo mnohem lepší zůstat u klasického postupu. Abdone, lehnete si?

Abdon: Klasického postupu? Co myslíš tím klasickým postupem?

Tato otázka je od Abdoma velmi neobvyklá a popravdě i velmi odvážná. Ví, že mu hrozí nebezpečí při jakémkoli náznaku vzpoury.

Šarlota: Ale, co to melu? Prostě si pojd' lehnout a spát.

Žáživnost: Abdone, mejdan nekončí, mejdan právě začíná! Nenapiješ se?

Abdon kývá a nalévá si do skleničky whiskey. První vypije na ex, druhou taky a až do třetí si přidává dvě kostky ledu.

Abdon: Ale no tak, Šarlotko, mejdan právě začíná!

Šarlota začíná rudnout. Pokud si tuto scénu představujete, povšimněte si prosím, jak se Šarlotě začíná potit čelo, jak jí od levého spánku směrem k oku začíná pulsovat žíla a jak se barva jejího obličeje začíná podobat barvě oné dominující rudé pohovky.

Šarlota: Polož tu skleničku, drahý, a pojd' si lehnout ke mně do postele, žádný mejdan nezačíná a ani tady žádný mejdan nebyl. Jdeme spát a nehodlám to opakovat.

Hlas této mužné ženy zní opravdu výhružně. Šarlota se přibližuje k Abdonovi, poslední větu mu říká tak, že se její rty téměř dotýkají těch jeho.

Abdon: Souhlasím, pojdme si lehnout.

Při těch slovech chytá svoji choť jemně za ruku a lehá si na rozložený gauč. Šarlota šokována nezvyklou mužností svého muže jakoby ztrácí mužnost svoji a lehá si oddaně vedle něj.

Žáživnost zesiluje ovladačem pravidelný večerní program S krokodýlem do pelíšku, zrovna hraje notoricky známá hitovka Tři mouchy jednou ranou.

Zarazili jste se, protože neznáte tuto notoricky známou hitovku Tři mouchy jednou ranou? Já taky ne, každopádně název se mi hodí pro další pokračování příběhu...

Co vlastně dělá Žáživnost teď?

Žáživnost: Já? Já jdu pro nůž, jdu pro nůž, ten podám Abdonovi a on zabije tři mouchy jednou ranou. Zbaví se muže ve své ženě, zbaví se ženy ve své ženě a tím se zbaví i otroka v sobě.

Ale co mu zůstane, ptá se méně bystrý čtenář lomeno posluchač.

Záživnost bere do rukou významový slovník a čte:

Záživnost: Záhuby, pomlčka, záhuby je úplné zničení organismu jiným organismem nebo vlivem nepříznivé události.

Setkání s nastávajícím

Obývací pokoj, pohovka, křeslo, konferenční stolek. Na křesle sedí muž – Blažej a vedle něj nervózně poskakuje jeho žena – Zina. Blažej a Zina Tlukařovi očekávají nastávajícího svojí prvorozené dcery Aniky.

Blažej: Sedni si a uklidni se, mámo. . .

Zina: Tobě se to velice snadno řekne, miláčku, když ona nám o něm ale vůbec nic neřekla! Kdo to je, kolik mu je, co dělá, co jí!

Blažej: Říkám ti, sedni si a uklidni se, jestli nám nic neřekla, tak nás přece nemůže čekat nic zlého. Slib mi ale, že nebudeš vytahovat žádný historky ze Zininyho dětství, minule se s náma od toho čtvrt roku nebavila a ten její expřítel se s ní kvůli tomu údajně. . .

Zina: Nojo, nojo, máš pravdu, když já se nikdy neudrším, začnu být nervózní a mluvím a mluvím. . .

Zazvoní zvonek, žena vyskočí a začne si upravovat vlasy a oblečení. Oba si stoupnou ke dveřím a otevrou. Když ale uvidí, s kým stojí jejich dcera, ztuhne jim úsměv na tváři a oba ustoupí o dva kroky dozadu.

Anika: Mami, tati, tak tohle je Luboš! Luboši, máma s tátou.

Zina a Blažej: Dobrý. . . den.

Luboš: *rozpřáhne náruč a obejmě je* Dobrý den, nebo rovnou ahoj? Vždyť jsme skoro stejná věková skupina, ale jak se tak koukám na maminku, tak mi připadá snad ještě mladší než já!

Zina: Šedesát.

Luboš: Cože, prosím?

Zina: Šedesát. Jako ročník.

Blažej: *se nervózně zasměje* Nojo, maminka je mladice!

Luboš: Tak vidíte! Odhad jsem to dobře, padesátějvosmej.

Anika: Skvělý, už toho o sobě víte víc, než dost, co kdybyste se posadili a já ukážu Lubošovi, kde je záchod.

Anika a Luboš odcházejí ze scény.

Blažej: Mámo! Tak to je konec, co budeme dělat? Přece si naše dcera nemůže vzít chláпка, co je starší než já i ty!

Zina: Sedni si a uklidni se.

Blažej: Je starej, beztak má i děti, bývalou manželku, tý musí platit! Opustil jednou, opustí i podruhé! Zino já ti říkám, musíme zakročit, nebo ta holka bude mít do konce života zkažený život! Přece jsme ji pětadvacet let nevychovali aby pak skončila s takovým...

Zina: Říkám ti, sedni si a uklidni se!

Přichází Anika s Lubošem.

Anika: Tak se přece posadíme, ne? Luboš je výpravčí, stojí chudák celý dny.

Luboš: Nojo, mohli by nám sice přidat, ale já si nestěžuju, já jsem totiž srdcař! U dráhy dělám už pětadvacet let. To to letí.

Blažej: To byla Anika ještě v peřinkách.

Anika vrhá po otci naštvaný výraz.

Zina: Pane... ehm... Luboši, dáte si kávu, nebo čaj?

Luboš: To bys byla strašně hodná, kafe, prosím tě.

Blažej si významně odkašle, Zina odchází ze scény.

Anika: Tak nám, táto, pověz, jak se máte, co pořád děláte?

Blažej: *nepřítomně* Ale coby, chodíme na zahrádku, teď je toho hodně. Máma byla minulý týden u doktora s tím kolenem.

Luboš: S kolenem? Kam chodí? Já mám hroznýho doktora, potřebuju novýho, musím se pak zeptat...

Blažej: Ziny.

Luboš: Musím se pak zeptat Zinuš, kam chodí a jak je spokojená. Vyhrožou mi umělým, ale já se nedám, to by byl můj konec! To by ze mě byl mrzák, musel bych do invalidního. To už do důchodu nějak doklepu.

Přichází Zina, nese kávu a velké fotoalbum.

Luboš: Á, kávička se nese!

Zina: Ano, ano, kávička, ale nejen ta, nesu ti Lubošku ukázat nějaké fotky, když byla ještě Aninka malá, tolik historek!

*Luboš se směje, Anika vrhá po matce nenávistný pohled, Blažej hledí zamilovaně na svoji manželku.
Konec*

Aneta Červená
Inflagranti – Co to má znamenat?

Muž: Co má tohle znamenat?

(žena vstane, jde k oknu, zapálí si cigaretu, muž se snaží řešit situaci, je zmaten, koktá ze sebe)

Muž: Ty, ty jsi mi normálně zahla! Nasadila jsi mi parohy! A, a jak já teď budu vypadat. Ty jsi má žena?

Žena: *(žena kouří, vyfoukne s klidem)* Nebyl první, ani poslední.

Muž: Oo, a aha takže to je jako u tebe běžné jo? A... aha, tím mi jako chceš něco říct? Naznačit? Mám se odstěhovat? Jen to řekni. Řekni. Chceš, abych odešel? Nebo, nebo nic neříkej. Sbalím si sám. Paroháč. Ze mě ale dělat nebudeš, toho, toho paroháče. Jo. Tak. Kde, kde mám kufr? Kufr. Kde je kufr. *(hledá v ložnici kufr)* Nemůžu ho najít. *(změna, laskavě k ženě – jako pes)* Miláčku, nevíš, kde mám kufr?

Žena: *(vyfoukne kouř)* Pod postelí.

Muž: Ahá, jistě. Děkuji miláčku. *(podívá se pod postel)* Á tady je. A... tohle bude asi vaše. *(podává smuchlané kalhoty neznámému muži)* Prosím. Jsou pěkně smuchlané, chtělo by to přezehlit... Kdybyste potřeboval... žehlička je... žehlička no... ona je *(pauza)*... Miláčku?

Žena: V koupelně.

Muž: No prosím. Co jsem to jenom chtěl? Jo! Aha! KUFR! Podvedla jsi mě. Tak to je konec. Konec. Balím se. *(prudce otevře skříň, začne házet oblečení do kufru)* Ale, ale... Já to věděl od začátku, vždycky jsi byla povolnějšího charakteru. To byly samé šaty sem a šaty tam, kupoval jsem punčocháčky, silonky, nadkolenky, podkolenky, nadkotníčkové ponožky, ponožky do botiček, pentličky, gumičky, sponečky, tvářenky, pudřenky, mohl jsem se kvůli tobě předřít, jenom, aby můj Miláček měl všechno, nač si vzpomene. Aby můj Miláček byl šťastný. Maminka měla pravdu, když jsem si tě bral. Jsi prachšprosta nevěrnice. Ale s tím je teď konec. Tak. *(práskne kufrem a hlučně odchází – mumlá si)*

(milénec chce vstát a obléct se)

Žena: Klid. 1,2,3.

Muž: *(objeví se ve dveřích)* Miláčku? Miláčku promiň. Choval jsem se jako pitomec. Smažeme to, jo?

(žena mlčí, zapálí si další cigaretu, dívá se na svého muže-ticho)

Muž: Ukažte, já vám ty kalhoty vyžehlím.

To už je rok 2015?

Chlapec: Tak a už jsme tu.

Otec: No konečně.

Chlapec: Bylo to přesně tady.

Otec: Jo, asi jo hele dej mi chvilku na oddychnutí.

Chlapec: Tati, slíbil jsi mi to.

Otec: Stejně to nechápu, že to tak rychle uteklo.

Chlapec: Uteklo? Mě vůbec. Pojd' už!

Otec: Hm. *(lokne si z lásky a vstane)* Trest je trest. Tak kde?

Chlapec: Tady.

(otec vezme rýč a začne kopat, po chvíli se zarazí)

Otec: Už je to vážně 5 let?

Chlapec: *(nedočkavě)* JO! Jo.

Otec: Ha. Vzpomínám si na to jako by to bylo včera. Byl jsi malý, snažil jsem se tě naučit jako normálního kluka jezdit na kole, hrát si na vojáky. Všechno ti šlo. Ale pak! Najednou se z tebe vyloupil rošťák, a kdyby nebylo té nehody a mého trestu. Mého trest, čekala by tě přísná vojenská škola, hochu.

Chlapec: Tak už kopej. Slíbil to.

Otec: Šák, dodržím slovo. Pomož mi jo. Vem ten rýč a pořádně zaber. Odházím hlínu. *(kopou, přísně)* Ha, mělo to být déle než 5 let.

Chlapec: Tati.

(kopou, rýč narazí na něco kovového, chlapec odhodí rýč, hrabe hlínu rukama, vytáhne kovovou krabičku)

Chlapec: Super! Můj X-BOX. A skoro neporušený. Díky tati.

Otec: Šák dodržím slovo ne? *(Chlapec odbíhá s krabičkou pryč, otec se za ním dívá, vezme lásku)* Tak, a ještě 6 let a vykopu manželce maminku.

Ve vězení

2: Ahoj.

1: No konečně, ti soudci to ale protáhli.

2: Máš to tu hezký.

1: Jo, dal jsem spojit dvě cely dohromady, dali mi tu gauč a TV, nově tu vymalovali, je to tu velký a prostorný.

2: Jsem ti říkal, že se nám jednou ty vložený peníze do státních věcí vrátí.

1: Jo jo a vrátily. Až vylezu, politiky nechám. Víš, byl jsem kdysi plnej vzteku, psal jsem básničky a písničky, ale dnes jsem nový člověk.

A koukni na ten minibar.

2: Pěknej. Jsem rád, že jsem nakonec spolu.

1: Já též. Koňak?

2: Rád.

1: Až po vás, pane ministře.

Lenka Dobrovolná
Nenaděláš

ONA
DÍVKA
LOVEC
ON (TERAPEUT)
OTEC
MATKA

Dětské hřiště s pískovištěm. Někde na hřišti ON a ONA. Na pískovišti DÍVKA.

DÍVKA. Mami? Tati? Slyšíte?
ONA. Mami? Tati? Někdo? Kdokoli?
DÍVKA. *Zpívá.*
Utíkej, utíkej, nekoukej zpátky
Stíny se dlouží a život je krátký
Utíkej, utíkej, cesty zpět není
Nebo chceš skončit dva metry pod zemí? *(Písnička se v nějaké formě ozve v každé scéně z minulosti.)*
ONA. Vlastně se nic nestalo. Žiju. Nikdo neumřel.
ON. Tak v čem je problém?
ONA. V mojí hlavě.
ON. Jak se máš?
ONA. Dobře. Každý ráno vstanu. Nasnídám se. Uběhne den. Pak je večer. Jdu spát.
ON. Zdají se ti sny?
ONA. Ne. — Nevim.
ON. Nevíš?
ONA. Nevzpomínám si.
ON. Jak se cítíš?
ONA. Prázdná.
ON. Co rodina?
ONA. Poslala jsem jim na Vánoce pohled.
ON. To je všechno?
ONA. Matka mi volá. Dvakrát týdně.
ON. O čem mluvíte?
ONA. O životě. O ničem.

Telefonní hovor.

Během hovoru DÍVKA na pískovišti staví hrad, nebo spoustu báboviček, nebo tak něco.

MATKA. Ahoj.
ONA. Ahoj.

MATKA. Jak je?
ONA. Dobrý.
MATKA. Kdy přijedeš?
ONA. Nevím.
MATKA. Víkend?
ONA. Nevím.
MATKA. Koupili jsme novou skříň do ložnice.
ONA. Fajn.
MATKA. Jaký jsi měla týden?
ONA. Jako vždycky.
MATKA. Co včera večer?
ONA. Nic.
MATKA. A jinak seš v pohodě?
ONA. Jo. Jasně.
MATKA. Děláš někde?
ONA. Mami!
MATKA. Chodíš s někým?
ONA. Mami!
MATKA. Dělej se svým životem něco!
ONA. *(Típne jí hovor)* Měj se!

ON. Co vztahy?
ONA. Nic.
ON. Sex?
ONA. Občas.
ON. Jen tak?
ONA. Jen tak.
ON. Jak se pak cítíš?
ONA. Necítím.
ON. Pověz mi něco o tvém dětství...

DÍVKA. *Pokračuje ve stavění. U toho si brouká písničku ze začátku. LOVEC číhá na kořist a postupně začne zpívat text (třeba poslední verš)
DÍVKA se trochu vyděšeně rozhledne. Nic nevidí a vrací se k tomu, co dělala předtím.*

ONA. Není co.
ON. Kde jsi vyrůstala?
ONA. V paneláku. V malém městě. Nic zajímavého.

Bábovičky jsou už po celém obvodu pískoviště. Opět si broukne. LOVEC začne šlapat po jejím výtvaru (jsou to jakoby hradby), když to celé shodí, nakloní se k ní. Zazpívá poslední dvojverší.

LOVEC. 10. 20. Už jdu.

ON. No tak, aspoň jednu vzpomínku.
ONA. Nezáleží na tom.
ON. Kde bydlíš teď?
ONA. V takový zapadlý uličce. Nejezděj tam tramvaje. Nesvítěj pouliční lampy. Z baráku se loupe omítka, ale je to levný.
ON. Nebojíš se?
ONA. Čeho?
ON. Chodit v noci domů. Sama.
ONA. Proč bych měla?
ON. Může to být nebezpečné.
ONA. Ne víc, než kdekoli jinde.

Dívka na zemi. LOVEC ji zasypává pískem, snaží se křičet, ale nemůže. LOVEC si zpívá písničku ze začátku.

ON. Máš si s kým promluvit?
ONA. Ne.
ON. Proč ne?
ONA. Není o čem.
ON. Proč ne?
ONA. Nikomu nevěřím.

DÍVKA. Mami? Tati? Někdo. Pomoc.

ON. Ani rodičům?
ONA. Seš vtipnej.

OTEC. Nedělej scény!
MATKA. Nic se ti nestalo!
OTEC. No tak!
MATKA. Budeš všem pro smích!
OTEC. Přestaň bulet!
MATKA. Copak nejseš velká holka?
DÍVKA. Nenuť mě chodit ven samotnou.
OTEC. Seš normální?
DÍVKA. Mám strach.
MATKA. Z čeho, prosím tě?
DÍVKA. Z něho.
OTEC. Už zase?
MATKA. Je to dva roky.
DÍVKA. Nemůžu si pomoci. Mám strach.
OTEC. Dost už.

ON. Máš přátele?

ONA. Mám.
ON. Trávíš s nimi čas?
ONA. Jo.
ON. Co děláte?
ONA. Jdem se opít a pak domů.
ON. Každý sám?
ONA. Jak kdy.
ON. Piješ hodně?
ONA. Nevím.
ON. Co je to za lidi?
ONA. Na tom nezáleží.
ON. Záleží ti vůbec na něčem?
ONA. Nechci umřít.
ON. Takže chceš žít?
ONA. Chci přežít.
ON. Daří se to?
ONA. Snažím se dejchat.
ON. Stačí to?
ONA. Dusím se.
ON. Jak dlouho už?
ONA. Dlouho. Je to nuda.
ON. Dělej něco.
ONA. Co?
ON. Najdi si práci. Studuj. Zaplat' si kurz keramiky, cokoli...
ONA. Seš jak moje matka.
ON. Nevím jak ti pomoci, nic mi neříkáš
Pauza.
ONA. Slova jsou zbytečný. Nikdo neposlouchá.

Dívka se brodí pískem, jakoby něco hledala.

MATKA. Co je ti?
DÍVKA. Je všude.
MATKA. Nemůžeš to nechat plavat?
DÍVKA. Bojím se.
OTEC. Nemáš čeho. Nic se neděje.
DÍVKA. Mohlo by.
OTEC. Budeš tady zavřená do konce života? Co chceš dělat?
DÍVKA. Nic nechápete.
MATKA. Co ta terapie?
DÍVKA. Nakresli obrázek. Uklidni se. Dejchej zhluboka. Zapomeň.
MATKA. Ta paní byla příjemná.
DÍVKA. Nic nechápe. Nechte mě být.

ONA. Nikdy.
ON. Nevěříš mi.
ONA. Nemám proč.
ON. Víš, co je to strach?
ONA. Víš ty, co je to strach?
ON. Ty víš, co je to strach.

Má dlaně na očích.

DÍVKA. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20.

ONA. *Smích.*
ON. Cítím to z tebe.
LOVEC. *Čichá k Dívce.*
ON. Víš, co je to strach.
LOVEC. Strach.
ON. Víš, jaké to je, být jen kořist.
LOVEC. Jsi jen kořist.

ONA. Strach! Kdo se bojí, přežije. To strach tě drží při životě.
ON. Co radost? Štěstí? Láska?
ONA. Neblbni. Na tom nezáleží. Nezáleží, kdo seš, kam jdeš, co máš, jak vypadáš. Záleží jen na tom, jak rychle dokážeš utýct.

DÍVKA. Před pikolou za pikolou nikdo nesmí stát nebo nebudu hrát. Už jdu.

ON. Svěř se.
ONA. *V transu, někde ve svých vzpomínkách.* Pomoc. Pomoc. Tečou mi slzy. Běžim. Pomoc. Nikdo? --- *Probere se.* Překvápko.

DÍVKA. Už jdu.

ONA. Vysoký studený zdi. Dovnitř nikdo nesmí. Nikoho nepouštěj. Nikomu nevěř.
ON. Věř mi.
ONA. Nemůžu.

Ozývají se hlasy: Chudinka. Hahahaha. Nakresli obrázek. Už dost. Čeho se bojíš? Potřebuješ něco? Mlč. Nemluv o tom. Atd. . .

DÍVKA: Ticho!
ONA. Nečum!
DÍVKA+ONA. Já nejsem, žádná zasraná anomálie. . .
DÍVKA. . . kterou budete litovat.
DÍVKA+ONA. Tvářit se soucitně.
DÍVKA. Šuškat si mezi sebou. Na nic se neptejte. . .
ONA. Na nic se neptej. . .

DÍVKA. . . . stejně vás to nezajímá.

ONA. . . . stejně s tím nic nenaděláš. *(Pauza)* Nechci lítost. Nechci pochopení. Chci pryč. Chci utéct.

ON. Křič.

LOVEC. Křič!

ON. Křič.

LOVEC. Křič!

ON. Křič.

ON+LOVEC. Křič. Křič! KŘIČ!!!

DÍVKA+ONA. Tak už chcípni. Jako pes. Jako krysa, nakažená morem, samej hnisavej bolák. Ohavný nehybný tělo, kterýho se netknou ani mrchožrouti. Trp, ať se můžu nadechnout. Chcípni, ať můžu přežít.

Dlouhá pauza.

DÍVKA na pískovišti hloubí hrobečky a u toho si říká: máma, táta, doktorka, učitel, kamarádka, kamarád, všichni

ON. *(jakoby nic)* Celkem trauma, co?

ONA. Nenaděláš.

KONEC

Komunikátor

(Gag na půl hodiny)

OBSAZENÍ:

Zdeněk, On: muž Dany

Daniela, Ona: žena Zdeňka

Dana: kamarádka Daniely z práce

Bulle: Švéd ve středních letech

Muž: starší doktor

Speaker: prodáváč Komunikátoru

1. scéna

Speaker: „Dobrý večer, vážení a milí přátelé, já Vás tady vítám, na tom našem divadle. No, takhle, ono to není tak úplně divadlo, žejo. Záleží na tom, jak se k tomu postavíte Vy. Nebojte, nechceme vám tady tlačit hrnce, nebo kráječe na zeleninu. Znáte, žejo? Revoluční, nadpozemsky funkční kráječ cibule. . . (křečovitě se zasměje a odmlčí se) Ale tohle je skutečně něco, co tady ještě nebylo, nikde jinde na celý rozlehlý zeměkouli to není k mání. Tohle je pecka. Garantuji Vám, že jste vlastně úplně první, kdo má příležitost tuhle věc zadarmo vyzkoušet. (vytáhne sluchátka). Tradá. Komunikátor. Jo, to je ono. Tohle dokáže změnit váš život. Od základu, jestli rozumíte. Teda, já tady vůbec nepotřebuju vytvářet nějakou potřebu. Vy tohle potřebujete, ať už se tváříte sebevíc nedůvěřivě. (pauza) Vysvětlím: komunikátor je, abych tak řekl, pomůcka, která za vás vyřeší všechny emo. . . ní eskapády. . . a že jich všichni máme, žejo? A teď poslouchejte. Večer před spaním si nasadíte tyhle sluchátka a ráno můžete jít s čistou hlavou zpátky do kanclu. (pauza) Fakt. Prostě tohle vám vyčistí palici i srdíčko od všech těch bolístek a šrámů. . . Velká výhoda. Když koupíte dva a budete je používat, abych tak řekl, synchronně, vyčistí Vám to vzájemný křivdy a rány, co si tak my chlapi se ženskýma navzájem způsobujem. (zarazí se) Teda, hele, klidně chlapi s chlapama. Já proti tomu nic nemám. Chlapy, ženský nebo naopak, mně je to jedno. (PAUZA) Tak, a teď přichází ten rozhodující okamžik. Potřebuju dva dobrovolníky, abych Vám ukázal, jak to funguje.“

(VYBERE dva dobrovolníky ze sálu – muže a ženu – ti se posadí a on jim nasadí sluchátka). Pak se pustí přednahráný pás, propletené hlasy (30 s). Stop a mohou se posadit.

„Jo, dobrý. Tak teď bych to zkusil ještě na dvou vzorcích. To je vždycky lepší, že jo.“

(Vybere herce z hlediště, začne zase pás, změní hlasů, pak se ozve z pásu ženský hlas – celý první rozhovor je nahrán na pásu)

Ona: „Víš, myslela jsem, že když se vezmem, že už bude všechno konečně jasný. Jakože. . . těšila jsem se na tu jistotu, pevnou půdu pod nohama. Prostě konec hledání, konec dějin, konec. . .“

On: (skočí jí do řeči) „Jak můžete vy ženský bejt tak naivní. Můj bože, jaký konec dějin? Jakože si myslíš, že po svatbě se to všechno udělá samo? Jakože se samo umeje nádobí, vypere prádlo, naplní lednice. . .“

Ona: „Nic nechápeš“

On: „No, jako třeba dneska. Pět let si zvykám na to, že do rajčatovýho salátu patří jediná „balzámový olej“. A dneska? Vyrážíš na mě, že jsem nekoupil smetanu do salátu. Kdyby byl konec dějin, na nějaký smetaně by asi nezáleželo, co?“

Ona: „Hele, sorry, ale já dávám na salát odjakživa smetanu.“

On: „Pch, tak to nemá cenu se bavit. Tohle můžeš říct vždycky.“

Ona: „Nemá to cenu, když budeš tvrdit, že mě znáš líp, než se znám já.“

On: „A o tohle právě jde. To bys přesně chtěla, žejo?“

Ona: „Chtěla. Konec dějin.“

Zazvoní budík (během rozhovoru z pásu proběhla přestavba, jsou doma)

On: „Tak co? Dobrý, ne?“

Ona se probírá: „Co, cože?“ (teprve si sundává sluchátka)

On: „No tohle přece, dobrý, ne?“ (ukáže na komunikátor)

Ona: „Ale jo.“

On: „To je všechno, co na to řekneš? Tak to je pecka teda.“

Ona: „Ale jo, je to dobrý.“

On: „Tak já se tady snažím.“

Ona: „Hele, (dá mu pusy), je to výborný.“

On: „Pomáhá to, co? A zadarmo.“ (Obejme ji)

Ona: „Jo. . . tak čau, už musím.“

On: „Jo, taky.“

Konec první scény (stříh)

2. scéna – Přestavba (z postele pohovka), hraje hudba, pije se alkohol.

Firemní párty

On: „Celej den se na to těším.“

Ona: „Jo, taky. (pauza) Hele, nezapomněls nakoupit? Doma už nic není.“

On: „Šmarja, tady toho je.“

Ona: „No já, že nemáme nic na rán. . .“

Bulle (vysoký Švéd, přistoupí k nim): „Dobrý večer“

On: „Jak Dobrý večer? Čau! Jsme na párty ne.“

Bulle: „Promiňte, jsem cizinec.“

Ona: „Tady se říká čau, jako hi. Prostě tady si na nic nehrajem.“

On: „Tak čau.“

Bulle: „Čau. To je dobrá párty.“

Ona: „Ty jsi ten nověj z IT, žejo? No, to je on.“

On: „Aha, nojo, sorry, já mám strašně špatnou paměť na ksichty, jako na tváře.“

Ona: „Jak jen se jmenuje. . .“

Bulle: „Bulle, jako ten z dětí z Bullerbynu.“

Ona (zasměje se): „Jo, to je dobrý, to se bude dobře pamatovat, Bulle.“

On: „Hele, Bulle, nedáš si panáka?“

Ona: „Jo, to je dobrej nápad, co piješ? Hele, já už vím, ty jsi ze Švédska žejo? Takže to je jasný, dáme si dvojitou.“ (natáhne se pro flašku vodky a rozlévá, připijí si)

On: „Hele, ty to asi ani netušíš, ale vy, jako vy Švédáci, vy tak nějak můžete za to, že jsme tady s Danielou dneska večer spolu.“

Bulle: „Aha.“

Ona: „No, promiň, on na to Zdeněk jde hrozně zhurta. Vysvětlím, jo. Víš co to je komunikátor?“

Bulle: „Ne.“

Ona: „Aha. Tak tedy: Jsou to sluchátka, který si dáš na hlavu, když jdeš spát. Normálně se vyspíš a ráno se cítíš být lepším člověkem. No a co je na tom nejúžasnější, že všichni kolem tebe jsou najednou o něco lepší. Celej svět je lepší.“

Bulle: „Každé ráno?“

On: „Jo, každý ráno jsou všichni lepší. Já jsem lepší, ona je lepší, náš vztah je lepší. Funguje to perfektně, přes noc to maže negativní emoce. Všechny ty každodenní křivdičky a poníženíčka, všechno to je pryč.“

Bulle: „Díky nám, Švédům? Dáme panáka?“

Ona: „Jo, dobrej nápad.“ (nalijou a napijou se)

Bulle: „To ale musí být pecka, tenhle komu. . .“

On: „Komunikátor. Divný jméno. Jako vibrátor (zasměje se, ona se na něj podívá), a má to podobnej účinek, no ještě lepší, tvůj vztah to nastartuje jako podmořský torpédo.“

Bulle: „To bych mohl zkusit se svým šéfem. . .“ [zasmějou se]

On (směje se): „Neboj, to on je takovej jenom ze začátku. . . tě testuje. Hele, dobře se bav, my jdeme.“

Bulle: „Hele, počkejte ještě. Takže jste s ním spokojený, jo? Nemáte už ty vaše „chmury“?“

Ona: „Hele, my už fakt musíme, tamhle na mě mává teamleader. Čau.“

3. scéna – doma

On: „Takys měla ten blbej pocit?“

Ona: „Jakože nás přišel špehovat?“

On: „Přesně.“

Ona: „Odkdy se IT oddělení zajímá o to, co se děje jinde ve firmě?“

On: „To se spíš ptej, odkdy se Švédáci zajímají o jiný lidi.“

Ona: „Tomu se říká zabít dvě mouchy jednou ranou. Když už jsme u těch absurdních situací.“ (zasměje se)

On: „Žádná absurdní situace. On nás fakt špehoval.“

Ona: „Nováček ve firmě si chtěl jen tak proklepnout kolegy. Tys to nikdy nezažil?“

On: „Neměl jsem pocit, že by ho zajímalo cokoliv z firmy. Prostě mi ten chlap přišel nějaký křečovitej.“

Ona: „Doufám, žeš mu nic neřek.“

On: „Co jako?“

Ona: „No jako cokoliv o nás. . .“

On: „Cokoliv, cokoliv, řek jsem mu, cokoliv mě napadlo.“

Ona: „Takžeš mu to řek.“

On: „No a co? Myslel jsem, že tu věcičku zná, když je ze Švédska. Vždyť oni se na ty mozkový tréninky v tom Švédsku specializují.“

Ona: „Tenhle očividně ne.“

On: „A jak jsem to jako měl vědět? K jeho emocím přístup nemám.“

Ona: „Špehoval nás.“

On: „Hele, co když mu fakt nejde o firmu, co když mu jde o nás?“

Ona: „Jak o nás? To mi teda nepřišlo, že bysme ho nějak zajímali. Slyšels snad nějaký náznak komplimentu?“

On: „Pozval nás na panáka. . .“

Ona: „Nás chtěl akorát rozpovídat. . .“

[odmlka]

Ona: „A pak se nakonec ptal na naše chmury – no, tak to řek. Ne problémy nebo starosti, ale C-H-M-U-R-Y. Naše slovo, pamatuješ? Nepřijde ti to divný, že se na to ptal? Tak konkrétně?“

On: „Prostě ten chlap měl něco za lubem. Jestli von třeba není nějaký tenhle, jak zkoumá spokojenost s produktem.“

Ona: „Ale jak von mohl vědět o těch chmurách?“

On: „On se tě prostě nestydatě zeptá takhle napřímo. . .“

[odmlka]

Ona [chytne ho]: „Zdendo, on nás přijel zkontrolovat. On to nemoh vědět, to ty komunikátory. To je ten model. A my jsme jim na to nalítli. To máš jak Facebook nebo . . . Duolingo, to je sice celý zadarmo, jenže oni sbíraj data a ty přeprořádáv. Někde v tom Göteborgu shromažďují naše emoce, jako se shromažďují palety do kamiónu. A když je jich dostatečný množství, přeprořádaj to.“

On: „Prosim tě, kdo by koupil naše problémy?“

Ona: „Prosim tě, neptej se tak blbě . . . Nikoho nezajímaj tvoje problémy. Je zajímav zákaznický preference.“

On: „Jo, jako kdy už máme zralej vztah na to, koupit si vibrátor?“ (směje se)

Ona: „Seš fakt trapnej. Tady ti někdo krade soukromí a ty z toho máš prču.“

On: „Nene, tak dobře. Hele, dobře. Tak uděláme test.“

Ona: „Ty jsi zase přepřacovanéj?“

On: „Pošleme falešnou emoci.“

Ona: „Aha, a pak si počkáme, až se nám vrátí [haha]. To jsem ti zapomněla říct, ale aspoň moje emoce nejsou jako pětikoruna.“

On: „Prosim tě, neber si to zas osobně. [pauza] Prostě. Pošleme takovou emoci, která jim to rozhodí.“

Ona: „Furt mluvíš v hádankách.“

On: „Jo, promiň. Zkrátka jim pošleme nabídku na společnou sebevraždu.“

Ona [podívá se na něj nevěřícně]: „Kdo se bude . . .?“

On [skočí jí do řeči]: „Nikdo se nebude. My si nasadíme komunikátor a vědomě si pošleme emoci, že není jiný řešení našich tzv. „starostí“ a že se teda spolu zasebevraždíme. Chápeš? To by byl jejich konec. Lidi se domlouvaj na sebevraždách přes komunikátor. To by bylo selhání jejich systému. To nedopustí.“

Ona [znovu se podívá nevěřícně]: „Aha, no, i kdyby . . . a pak?“

On: „Pak uvidíme. Prostě test.“

4. scéna – v práci [v kanclu, oba spěchají, ale prostě to musí vyřešit]

Ona: „Tak co? Už tě kontaktovat skrytej agent Bulle.“

On: „Furt nic, po tom chlápkovi jakoby se slehla zem.“

Ona: „To pak má to vaše testovací oddělení vypadat.“

On: „Jo, ale to je právě divný. Ten chlápek se tu neobjevil už od rána.“

Ona: „Však to včera pěkně přepísk. Víš, co se říká v Dánsku, ožralej jako . . .“

On: „Jo vím to.“

Ona: „Hm, takže nic.“

On: „No, tak jako konstatovat umí každý. Ted' je potřeba se rozhodnout, co dál. Ten plán platí. Neuhnem. Zejtra v 9 na mostě.“

Ona: „Hele, já už musím.“ [on odchází a ona potkává Danu]

On: „Jo, taky.“

V práci [Daniela a kolegyně Dana]

Daniela: „Prosim tě, mám urgent.“

Dana: „Tak jo, ale tempo.“

Daniela: „No, tak hele, vemu to rychle. Jde o ten komunikátor.“

Dana: „Jsem ti říkala, že to je pitomina. Akorát se to tím celý zkomplikuje, už ses na Zděnu měla dávno vykašlat.“

Daniela: „No, asi jo . . . Hele, teď o tohle nejde. Jde o to, že nás někdo odposlouchává.“

Dana: „Co? Jako štěnice? Tak to je hustý.“

Daniela: „Jo, štěnice. V komunikátoru.“

Dana: „Jsem ti říkala, že to je blbost.“

Daniela: „No, asi jo . . . hele, jde o to, že Zdenda vymyslel, že se tomu vzepřeme . . .“

Dana: „Tak Zdenda vymyslel . . . ahááá.“

Daniela: „Jo, no jo. Zdenda vymyslel, že jako budeme hrát, že jsme si poslali přes komunikátor emoci, že se spolu zasebevraží . . . no, prostě se zabijem.“

Dana: „Cože? No, tak to je Zdenda kabrňák.“

Daniela: „Jak to myslíš?“

Dana: „Vždyť je to normální magor. Přivážete si na sebe bombu nebo se necháte sežrat kyselinou nebo skočíte z AZ toweru?“

Daniela: „No, prej jakoby máme skočit ze železničního mostu v Adamově, jako Adam a Eva, prej. . .“

Dana: „To je normální psychopat. Ze železničního mostu. Ještě si u toho zpívejte Wabiho Daňka . . . Úchyl.“

Daniela: „Ale jenom jako. . .“

Dana: „Jo, jenom jako akorát tak pro něho. Ti říkám, ty skočíš a on tam zůstane stát.“

Daniela: „Jak jako stát?“

Dana: „Se tě chce zbavit, kotě!“

Daniela: „Myslíš, že by. . .“

Dana: „Hele, jako, už musím letět, vždyť tě celou dobu, fakt celou dobu, vydírá. Zbav se ho, než bude pozdě.“

Daniela: „Já vím. No, a pak budeme dělat, jakože skočíme. Hele, já věřím švédským agentům. Však víš, že Zdenda je dobřej tester.“

Dana: „Tojo, ty seš fakt husa hloupá. Nic víc ti k tomu nepovím.“

Daniela: „Hm, tak dík.“ [má se k odchodu]

Dana: „No hele, já jako tě nechci odsuzovat, ale kdyby mě tohle udělal ten můj, tak je konec.“

Daniela: „A co udělal? . . . Hele, já musím. . . mám toho fakt strašně moc, tak v kantýně, jdeš na oběd, jo?“

Dana: „Jasan. Vždyť víš.“

5. scéna – doma před spaním

Ona: „Mluvila jsem o tom s Danou.“

On: „To jako. . . vážně? A ty ses zbláznila?“

Ona: „Neřvi na mě, pro tebe je snad ta sebevražda sranda, nebo co.“

On: „Co to zase kecáš? Jaká sebevražda, co to má společného s Danou?“

Ona: „Ty seš jako úplně v klidu?“

On: „Jasně.“

Ona: „A zejtra prostě skočíme z mostu a . . . konec.“

On: „Vždyť jsi to tak chtěla, ne? (trapně se zasměje) [pauza] Ne, hele, ty šílíš, chápu to, je toho na tebe moc. Tak ještě jednou po stoprvní, to je test, my nikam skákat nebudem.“

Ona: „Ty nikam skákat nebudeš.“

On: „Co šílíš, já se v tomhle rozhovoru vůbec nevyznám . . . Můžeme si, prosím, nasadit komunikátor.“

Ona: „Ne.“

On: „Co?“

Ona: „No ne, to se už spolu neumíme normálně bavit? [pauza] Mluvila jsem o tom s Danou, říkala, že to je blbost.“

On: „Dana. Blbost. No, tak to sis vybrala tu správnou specialistku.“

Ona: „Tak posloucháš mě vůbec? Říkala, že to je blbost. Jak by mohli Švédáci v tý tuně emocí z celého světa vyhmátnout právě naši domluvu? Nejseš náhodou na hlavu?“

On: „No, to právě ne. Víš, jak fungují počítačové stroje?“

Ona zavrtí hlavou

On: „Víš, kolik se na světě sní rohlíků a housek za jeden den?“

Ona: „Zase plácáš. Jak to s tím souvisí?“

On: „Počítací stroje fungují tak, že počítají rohliky a housky a kontrolují jejich kvalitu. Všechno to snímají laserem.“

Ona: „Super vědět.“

On: „A teď to přijde, když nějaká houska, rohlík nebo bageta neodpovídá tvarově, hmotnostně, kvalitou propečení, barvou, čímkoliv. . . Ten systém to pozná a ten jeden jedinej kus nepustí dál a vyřadí ho.“

Ona: „To bych chtěla vidět, jak řešíš každou rohlík.“

On: „Hele. Tak si představ, že oni mají takovou „laserovou clonu“ na emoce. Musej to přece třídit. Když si tam děti s Ježíškem posílají emoce, co by chtěli pod stromeček, tak to musej nějak vytřídit kvůli jejich klientům. . . Tuhle emoce pro žlutý traktor, tady pro panenku se skatem. Nebo když si ty třeba, jo, třeba ty, když si přeješ nový boty. . . všechno to tam mají ty Švédáci srovnány v kastlíku.“

Ona: „To musí být ráj.“

On: „Jo, a tak tam teďka mají tu naši emoci, vyřazenou někde mimo posuvnej dopravník a sakra se třesou, abychom zejtra večer neudělali nějakou kravinu.“

Ona: „Aha, tak to jseš na koni, když se ostatní třesou.“

On: „Co ti sakra dneska je?“

Ona: „Nic, mám strach.“

6. scéna – na mostě

On: „Sakra, další vlak. To byl blběj nápad, most hned u koridoru.“

Ona: „Adamov, jako Adam a Eva, ne? Myslíš, že v ráji měli taky takovouhle zimu?“

On: „Asi ne, a hlavně neznali železniční mosty.“

Ona: „Sebevraždu taky neznali.“

On: „A švédský agenti taky ne.“

Ona: „Slzák taky ne.“

On: „Cože, tys to vzala s sebou?“

Ona: „Ty tomu sám nevěříš, co? Bojíš se, že tě nikdo nezachrání, až budeš skákat. . .“

On: „Hele, tady nehraje roli, jestli tomu věřím nebo ne. Ten slzák dobře schovej.“

Ona: „Tady někde je to místo.“

On: „Jo, 5,5 metru, uprostřed mostu, pod náma Svitava, brrr. . .“

Ona: „Tak a teď odvahy.“

On: „Přeletu to první.“ [přeletě zábradlí a zakymácí se]

Ona [zaváhá]: „Nojo, vždyť už lezu.“

Stojí nad řekou

On: „Trochu šileňý, co?“

Ona: „Tak tohle přesně říkala Dana, akorát, že ty si pro tuhle větu musíš přijít až na most sebevrahů.“

On: „Nedělej z toho melodrámu.“

Ona: „Já jsem v klidu, mám slzák.“

On: „Připrav se, máme tři minuty.“

Ona: „Ty jako chceš fakt skočit?“

On: „Do prčic, neptej se už. Dělej jako.“

Ona [recituje]: „Ó ty bidný živote vezdejší, nemůžeme-li žít spolu na zemi, budeme spolu žít navěky na onom světě.“

On: „Bezva, švédsky to neumíš?“

Muž v černém. „Hej, vy tam.“

On k ní šeptem: „Připrav se, je to tady. . .“

Ona k němu: „Nejde trochu brzo?“

Muž v černém: „Slyšíte mě? Zůstaňte stát. Pod mostem jsou víry, nikdo vás nezachrání. . .“

Ona [vytahuje slzák]

On k ní: „Počkej s tím. . .“

Ona na muže: „Běžte pryč, do toho vám nic není.“

Muž v černém: „Ta voda je strašně ledová, minulej rok z ní taky tahali utopence, byl úplně modrej, celej nafouklej. . .“

Ona: „Co je vám do druhéjch? Nemáte svejch starostí dost?“

Muž v černém: „Všichni máme starosti. Třeba ten člověk, co bydlí tady v tom domě, přímo před váma. Vidíte ho? Minulej rok taky skočil, ale do Macochy. . . a přežil to. Teď už jen žvatlá, vidíte, ještě si tam k tomu svítí.“

Ona k němu [šeptem]: „Ten umí nějak dobře česky.“

On [šeptem]: „Drž se scénáře!“

Ona: „Běžte pryč. Odkdy se místní staraj o problémy druhéjch.“

Muž: „Kdyby to byl jenom váš problém, tak vám do toho kecat nebudu. Ale já vás pak budu muset z tý vody tahat. Jsem doktor, můžu vám pomoci.“

On k ní: „Tak teď pozor, slyšelás? Doktor.“

Ona k němu: „Jasnej švédskéj agent. . .“

On k ní: „Vytáhni sakra ten sprej.“

Muž jde pomalu k nim: „Já věděl, že to neuděláte. Teď se pomalu otočte a dejte pozor při přelézání zábradlí.“

On: „Pane, naposled vás varujeme, běžte domů.“

Muž jde pomalu k nim a pak rychle chytne Daniela kolem pasu, aby nepřepadla. Zdeněk vytáhne z kapsy Daniely pepřák a stříkne mu ho do očí. On se svalí na zem. Daniela se zakymácí, ale Zdeněk ji zachytí a přehodí ji přes zábradlí. Pak skočí na chlapa a sváže ho.

On: „A máme tě.“

7. scéna – doma

U nich doma, na židli svázaný muž, na hlavě má pytel, on má v ruce kabel od myši, občas chlapa přiškrtí nebo ho šlehne. Ona stojí kousek vedle.

Muž: „Nerozumím vám. Vůbec nevím, o čem mluvíte.“

Ona: „Si snad myslíš, že kvůli tobě budu mluvit švédsky?“

Muž: „Vždyť jsem vás zachránil, můjbože, co je to za lidi. . .“

Ona: „Mlč [pauza]. Prej zachránil. . . šlohnuls nám náš soukromej život. . .“

Muž: „Je snad sebevražda soukromej život?“

Ona: „Nehraj si tady na Kierkegarda. . .“

Muž: „To byl Dán a vyslovuje se to Kierkegard.“

Ona: „Sakra, už drž hubu! Jak funguje ten váš, jak ty říkáš, záchrannej systém?“

Muž: „Znáte Kierkegarda a nevíte, jak se volá sanitka?“

Ona kývne na něj, on ho šlehne kabelem od myši.

Ona: „Tak ještě jednou, chceme odškodný. . .“

Muž: „Za překaženou sebevraždu. . .“

Ona: „Ať už drží hubu. . .“

On ho přiškrtí kabelem.

Ona se k němu přiblíží: „Konec hrátek. Taky bys odsud nemusel odejít po svejch. Bud' budeme mít podíl na tom vašem špinavým byzny-su, nebo pudeš do Svitavy místo nás. . .“

On ho chvíli škrtí a pak ho pustí. . .

Muž: „Prosím vás, lidi. Já vůbec nevím, o čem hovoříte. Každý doktor samozřejmě musí kličkovat, to patří k naší práci, to vám nemusím povídat. Ale sakra, to nutně neznamená, že snad krademe a už vůbec ne, že jsme vydíratelní. . . Jak vysoké má být to výpalné?“

On: „Podíl. . .“

Muž: „Dobře, budeme to tedy nazývat podíl.“

Ona: „20“

Muž: „20 čeho?“

On: „20 ran kabelem, jestli hned nepřestaneš, ty kryso.“

Muž: „Dobře, 20 procent, to bych si mohl představit, ale neslibujte si od toho, že vám to zajistí živobytí. . . Lékaři jsou. . .“

On přiběhne a vrazí mu facku.

On: „Sakra, ať už toho nechá. Se tváří jako nějaký samaritán, přitom připravuje lidi o soukromí a ještě to dál prodává. . . mastí si na našich starostech kapsy. . . prase.“

Ona: „Chceme 20 procent z objemu všech hrubých tržeb.“

Muž: „To jste se zbláznili. . .“

On [poodejde]: „Konečně začíná mluvit rozumně.“

Ona [otočí se na něj]: „Ticho! Drž se scénáře.“

On: „Co zas?“

Ona [k muži]: „Do zejtřejšího večera. Je to na tobě.“

oba odejdou (stíny si nasazují komunikátory a jdou spát)

8. scéna – v práci, kancelář, ráno

Dana a Daniela – obě drží kelímek s kafem a uskrávají

Dana: „Čau mrtvoló!“

Daniela: „No dík, jsem celou noc nespala. . .“

Dana: „Nebo ti mám radši říkat zombice?“

Daniela: „Co furt máš?“

Dana: „No, bylo to včera, nebo se pletu?“

Daniela [zarazí se]: „Včera byl den jako každéj jinej. . .“

Dana: „Až na tu tvoji, teda vaši společnou sebevraždu. . .“

Daniela [vystřelí]: „Jo, prosím tě, nikomu o tom neříkej. . .“

Dana: „Nejseš ty trochu mimo? . . . a vůbec, komu bych to asi měla říkat?“

Daniela: „Prosím tě, právě nikomu. Včera jsme samozřejmě zase seděli doma u televize jako každéj večer. To se dalo čekat, že to vyšumí. Ty komunikátory jsme vyhodili. . . bylo to celý blbost. . .“

Dana: „No prosím. Takže se na něj konečně vykašleš a začneš si užívat?“

Daniela: „No, hele, já o tom ani moc nechci mluvit. Nevím, co bude. . .“

Dana: „Tak sorry, ale tak dlouho na to čekáš, až ho budeš moct bez výčitek kopnout do zadku. . . Ted' je zajištěnej, prostě se odstěhuje jinam a bude si žít, jak se mu zlíbí, akorát ty už u toho nemusíš bejt a nemusíš si FAKT nic vyčítat. . .“

Daniela: „No, ono se toho dost změnilo. Zdeněk je teď po tom průseru s komunikátorem o dost lepší. Takhle sehraný jsme už dlouho nebyli.“

Dana: „Promiň, ale to se z toho picnu. Posloucháš se jako někdy, co říkáš? Zdeněk se nikdy nezmění. To ty jseš jenom pořád měkčí a měkčí...“

Daniela: „Jak měkčí? Co tě to zajímá? Prostě je to tak, ber, nebo nech.“

Dana: „Neberu, sorry. Ty se měníš k jeho obrazu, čučíš s ním na telku a přes den tady chodíš jako mrtvola. Jako kdyby včera večer ta stará Daniela při té nepodařený sebevraždě, teda sorry, na té pohovce u TV, jako kdyby odešla ta stará dobrá Daniela a zůstal tu jen hologram.“

Daniela: „Hm, dík. To mi ještě nikdo neřek.“

Dana: „Hele, sorry, nějaká podělaná elektronika přece nemůže zachránit vztah...“

Daniela: „Aha, a co ty o tom tak asi víš? Zkusili jsme to a chvíli to byl průser, ok. Ale teď je to o dost lepší, i bez toho přístroje.“

Dana: „To si jen namlouváš. Je to pořád víc a víc stejný.“

Daniela: „Sakra, co o tom můžeš vědět? Copak nás taky sleduješ?“ [odmlčí se]

Dana: [pauza] „Vás jako někdo fakt...?“

Daniela: „Prosim tě, v poho. Hele, nic jsme neřekla, fakt jsem moc nespala, normální ranní schýza.“

Dana: „Aha, takže na vás je někdo jako napíchnutý? Co zas proved?“

Daniela: „Nic, prosím tě, Zdeněk je od té doby jako milius, fakt, o tomhle to vůbec není...“

Dana: „Víš, čemu se říká mluvit v hádankách?“

Daniela: „Nic, hele, sečteno podtrženo, u nás vše ok, tečka.“

Dana: „A víš, jak se pozná, že kecáš? [pauza] Kecáš, když piješ kafe z prázdného kelímku.“

Daniela: „Prosim tě, nech si ty svoje hádanky na doma a nech mě bejt.“ [odejde]

9. scéna – doma

U nich doma, na židli svázaný muž, na hlavě má pytel, on má v ruce pásek, občas chlapa přiškrtí nebo ho šlehne. Ona stojí kousek vedle.

Muž: „Nevím, nerozhodl jsem se, co chcete?“

Ona: „Tak ještě jednou. Nemí v našem zájmu tě tu držet. Chceš si zavolat šéfovi? OK. Zavolej mu. 20 procent z hrubých tržeb, jinak to pustíme ven, že to je podvod, že obchodujete s cizíma emocema, že lidem lezete do ložnice...“

Muž: „Můj ty bože, co jste za blázný. Já vás zachránil, nic od vás za to nechci. To nestačí?“

Ona: „Víme všechno, víme to, protože tvůj kolega, jak si říká, Bulle od nás z práce, taky nastrčený agent, se prořek.“

On: „Jo, nikdo nemůže vědět, že máme nějaký problémy. A už vůbec ne nějaký nováček ze Švédska. Ten blb se nás zeptal napřímo.“

Ona: „Myslel si, že jsme tak blbí, že mu budeme vyprávět o svezích problémech. Testoval, jestli ty jejich přístroje fungují správně...“

On: „Ty VAŠE přístroje na krádeň emocí.“

Muž: „DOST! O ničem nevím, zdá se, že vás někdo nacytal, ale já jsem normální český člověk. Zeptejte se mně a nějakou realii, cokoliv, co může vědět jenom pravý Čech...“

On: „Tak jo, kdo chytil v Naganu?“

Ona: „Prosim tě, ticho, to vim i já. Teď se ptám já. Je to velký, červený a hranatý, co je to?“

Muž: „Malá zelená kočka.“

Ona: „Zná to.“

On: „To je jasný, český kameňáky určitě měli v manuálu pro přežití.“

Ona: „Tak se zeptej ty, no jestli máš něco fakt českýho...“

On: „Hele, sundej mu ponožky...“

Ona: „Co?“

On: „No já, jestli má opálený sandále, jestli nemá, tak je to Čech...“

Ona: „Blbost, to už neplatí.“

[v tom vtrhne do bytu Bulle s Danou, v rukách mají revoly]

Bulle: „Tak dost, konec týhle frašky. . .“

Dana: „Zbraně dolů, ruce nahoru.“

Daniela: „Dano!“

Zdeněk: „Bulle!“

Bulle: „Ticho.“

Muž: „Tak teď už nerozumím ničemu.“

Dana: „Ticho, sakra.“

Bulle: „Tak a teď pěkně všichni dolů na zem. Popovídáme si.“

Daniela: „Ale Dano, to přece. . .“

Bulle: „Dolů.“

Všichni si sednou, muže shodí ze židle Dana.

Bulle [odkašle si]: „Milí přátelé, sešli jsme se zde, abychom si popovídali o výzkumu, prováděném v oboru syntetické telepatie. . .“

On: „Sem to říkal. . .“

Dana: „Nics neříkal“

Bulle: „O významu syntetické telepatie pro medicínu. Díky tomuto výzkumu dnes víme, že čtení mysli je možné při přímé komunikaci nanoelektroniky v počítači a lidském mozku. Syntetická telepatie. . .“

Ona: „To je nuda. . .“

Dana: „Danielo, prober se, díky syntetický telepatii můžeme ovládat protézy, léčit Parkinsona nebo třeba zjistit, co chce náš milovaný k obědu. . .“

Ona: „V kantýně to věděj už tejden dopředu. . .“

Dana: „Aaaachjo“

Muž: „Můžu?“

Ona: „Ty mlč. . .“

Bulle: „Ano, Dana to řekla přesně, jedná se o komunikační systém, založený na myšlenkách, nikoliv na řeči. Může číst myšlenky a pomoci nám. . .“

Dana [do publika]: „Ne, to jako fakt. . .“

Bulle: „. . . a proto studuje kognitivní chování, jako je paměť, učení a emoce. Díky nanoelektronice mohou být materiály rovněž zaznamenány v nových kvantových počítačích.“

On: „Doprčic, to je jako googletranslate. . .“

Dana: „Ježkovy voči, vás nezajímá pokrok? Tohle je budoucnost. . .“

Bulle: „Simulace chování lze identifikovat a poskytovat diagnostické údaje k identifikaci prekurzorů s nemocemi, jako je demence, cévní mozková příhoda a infarkt myokardu. . .“

Muž: „To už se nedá vydržet, vypněte mu ten počítač. . . Prostě je o to, že to je jako telefonní hovor v něčí hlavě. Ale přijímač není mobilní telefon. Je to lidský mozek. Vy dva se tady účastníte něčeho fenomenálního a vaše jména se jednou budou učit děti v základní škole. . .“

Ona: „Zdendo. . .“

On: „Danielo. . .“

Dana: „No není to úžasný?“

Ona: „A co těch dvacet, na to se jaksí zapomnělo, žejo?“

Muž: „To je univerzitní výzkum. . .“

On: „To jako všichni musíte furt mluvit v hádankách . . .“

Muž: „To znamená, že máte šanci objevit se v nějaké publikaci s mezinárodním impaktem . . .“

Ona: „A co těch dvacet?“

Muž: „Dobře, tak teď k těm dvaceti, když na tom tolik záleží. Problém je v tom, že umělá telepatie poskytuje ideální zbraň pro duševní mučení a informace o krádež. Poskytuje velmi silný prostředek pro využití, obtěžující controlling, a znásilnění mysli jakékoli osoby na světě. To otevírá okno do kvazi-démonické posedlosti jiné osoby duše.“

On: „Furt nechápu, kde je těch dvacet.“

Muž: „Výzkum byl zastaven . . .“

[podívají se na něj nechápavě]

Muž: „Dnešním dnem . . .“

On: „Co to má znamenat? Takže komunikátor končí . . .?“

Muž: „Jak jsem řekl, je to vynález, který by přinesl víc škody než užitku a vy jste toho dokladem . . .“

Ona: „Tak to snad . . .“

10. scéna

[scéna se setmí, na forbýnu vystoupí speaker]

Speaker: „„Dobrý večer, vážení a milí přátelé, nerad bych, abyste svá sedadla opouštěli s nějakým špatným dojmem, komunikátor je zařízení bezesporu skvělé a všichni přece víme, že je třeba u každé převratné novinky vychytat mouchy, mušky, komáry. Vzpomeňte si třeba na to letadýlko, co sestrojili bratři Wrightové, no sedli byste do toho . . .? No, já odpovím za vás, myslím, si totiž, že ani za boha . . . co ani za boha, ani za milión byste do toho nesedli, i kdyby to s váma mělo přeletět třeba jen z kantýny do kanclu. Tak vidíte . . . A tohle si má lidstvo nechat ujít? Možnost vyléčit tisíce nemocí, možnost zachránit tisíce nefunkčních vztahů, třeba vy a šéf, nebo i milenecké vztahy, žejo? Nebo i manželství . . . O tohle všechno tímto momentem přicházíme, jako jsem, říkal na začátku: je jen na vás, jak se k tomu našemu divadlu postavíte.“

Lze použít jako text do programu nebo jako slide na konci hry:

Původním nápadem bylo sepsat hru o vymyšleném přístroji – komunikátoru, který by vyřešil problémy ve vztazích, zatímco spíme. Jako zemi, odkud je daný projekt řízen, si autor libovolně zvolil Švédsko. Během psaní hry autor našel několik odkazů na projekt syntetické telepatie. Díky němu autor zjistil, že výzkum syntetické telepatie se mimo jiné skutečně provádí ve Švédsku. Stalo se tak při psaní předposlední scény č. 9. Není mu proto jasné, jak mohlo dojít k této shodě. Je možné, i když málo pravděpodobné, že autorův mozek zachytil nanofrekvenční vlny kvantových počítačů a námět této hry mu byl vnuknut nějakou vyšší mocí, tedy počítačem. Zvážení této úvahy autor nechává na potenciálních divácích.

Více na: http://www.mindcontrol.se/?page_id=97

31. 12. 2015

Ondřej Hanslian
Screenplay

INT.DEN.ÚŘAD

Scéna se odehrává v typickém byrokratickém sídle, obecném úřadě uprostřed hemžení bez tváří, cvakaní, ťukání a různé počítačové zvuky tvoří pravidelně dokola se opakující symfonii, nemění rytmus. (Možná fakt až nějaká skladba ze zvuků? Ambientní hudba složená z těchto zvuku?) Vidíme MARII, snědší izraelka, téměř celou zahalenou do šátků, s těhotenským břichem. V čekárně sedí Josef, od pohledu s milým zarostlým obličejem. Je oblečený do látek, které nakonec tvoří něco připomínajícího normální oblečení. ÚŘEDNICE je oblečená do vestičky, upravená, strojová.

ÚŘEDNICE

Ale já vám to nemůžu vyplatit bez papírů.

MARIE

Jak to myslíte bez papírů?

ÚŘEDNICE

Prostě to nejde, musíte mít papíry A547.

MARIE

Ale to snad vidíte, že jsem těhotná, ne?

ÚŘEDNICE

No, vidím, ale bez papírů v podstatě dítě neexistuje. Rozumíte, pokud nejste v evidenci a nemáte rodný list, ani vy neexistujete. A člověk, který neexistuje, nemůže mít dítě. Tomu určitě rozumíte, ne?

MARIE

Ale vždyť tady stojím.

ÚŘEDNICE

Podle evidence ne.

MARIE

A co teda mám dělat?

ÚŘEDNICE

Musíte si vyplnit C84, tedy žádost
o občanství a zařazení do evidence.

Marie odchází po dlouhé chodbě s mnoha dveřmi na jedné straně a policiče po celé délce na druhé. Na policiče je nespočet stojánků s propiskama připoutanýma k policiče a hromádky s různě barevnými úředními papíry. Nad hromádkami jsou směrníky A1-50, A51-100 apod. Najde svoji sekci a vyplňuje. Po vyplnění si bere lístek a sedá si na lavičku do čekárny ke svému muži JOSEFOVI. Slyšíme zvuky hemžení masy lidí, která se vždy přeskupí po strojově vyvolaném číslu, které se ozve spolu s malou znělkou.

JOSEF

Tak co?

MARIE

Už to mám vyplněný, snad je to
dobře.

JOSEF

Vyplnilas tam původ?

MARIE

Napsala jsem tam Izrael.

JOSEF

Myslíš, že je to dobrý nápad?

MARIE

Je to přece naše země, Josefe.

JOSEF

Já vím, já vím, jen . . . víš, jak to
teď je.

MARIE

(povzdechne si)

Vím, ale . . . já, nechci se toho
vzdát, jsem židovka, i moje rodina
jsou židi. Zkusíme to.

JOSEF

Musíme myslet na dítě, Marie.

MARIE

Já vím, mám tě ráda, Josefe.

JOSEF

Já tebe taky.

MARIE přijde na řadu a dojde k okénku.

ÚŘEDNICE

Dobrý den, jak vám mohu pomoci?

MARIE

Byla jsem tu před chvílí.

ÚŘEDNICE

Ne, nemám to tu v počítači.

MARIE

Ale . . . Poslala jste mě, abych
vyplnila C84.

ÚŘEDNICE

Dobře, takže žádost o občanství a
zařazení do evidence. Ukažte. Ano.
V pořádku. Teď poprosím o dvě
průkazové fotografie.

MARIE

Fotografie? To jste mi neřekla.

ÚŘEDNICE

Ano, dvě průkazové fotografie ve
formátu 10*15 cm. Je to napsané v

regulích pro žádost o občanství a
zařazení do evidence. Máte je nebo
ne?

MARIE

Já... nemám.

ÚŘEDNICE

Dobrá tedy.

ÚŘEDNICE zmáčkne tlačítko a ozve se znělka s dalším číslem.

MARIE

Počkejte, co mám tedy dělat?

ÚŘEDNICE

(povzdechne si)

Doneste mi dvě fotografie ve formátu

10*15 cm, žádné brýle, pokrývky

hlavy či výraz ve tváři.

K přepážce se tlačí muž.

ÚŘEDNICE

Nashledanou, mám zde dalšího

občana.

Muž MARII odstrčí a MARIE jde zpátky k JOSEFOVI.

MARIE

Potřebujeme fotografie.

MARIE pomalu odchází a vychází z automatických dveří. Střih
na dvě fotky odosobněné Marie, bez brýlí, pokrývky hlavy a
výrazu ve tváři. Střih na určenou Marii, která si bere
lístek, sedí s Josefem, který ji hledí po zádech a nakonec
stojí u okýnka.

ÚŘEDNICE

Dobrý den, jak vám mohu pomoci?

MARIE

Přinesla jsem ty dvě fotografie.

ÚŘEDNICE

Ve formátu 10*15 cm?

MARIE

Jo, jo, k formuláři C84.

ÚŘEDNICE

Ano, super, jo, to sedí.

Vytáhne lepidlo a přilepí fotku k formuláři C84.

ÚŘEDNICE

(bez emoce)

Tak, ano, gratuluji k nově nabytému občanství v České republice.

MARIE

Děkuji, můžete mi teda vyplatit tu sociální podporu na dítě?

ÚŘEDNICE

Vy máte dítě?

MARIE

Ano, to nevidíte?

ÚŘEDNICE

Nevyplnila jste ho v žádosti.

MARIE

Ale tam přece žádná kolonka na dítě nebyla.

ÚŘEDNICE

Ano, ta je v dodatku C84-B.

MARIE

Ale... přece...

ÚŘEDNICE

Prvně vyplňte tento dokument, dále
nemá smysl vést konverzaci. Děkuji,
nashledanou.

ÚŘEDNICE stiskne tlačítko, ozve se znělka a další číslo.

MARIE rezignovaně uhýbá dalšímu člověku. Stříh na onu
dlouhou chodbu, kterou MARIE jde. Už nehledá, ale přesně ví,
kde formulář hledat. Vyplní ho a jde zpátky dlouhou chodbou
do haly. Bere si lístek, čeká s JOSEFEM, který se pomalu již
ukládá ke spánku v nepřírozené poloze připomínající polohu
plodu. Po vyhlášení svého čísla jde k přepážce.

ÚŘEDNICE

Dobrý den, jak vám . . .

MARIE

Dobrý den, tady je formulář C84-B,
žádost o zařazení nenarozeného
dítěte do evidence.

ÚŘEDNICE

Ano, v pořádku, jen . . . moment, ano,
otec neexistuje.

MARIE už ví, která bije a netváří se překvapeně.

MARIE

(trochu rozčileně,
sarkasticky)
Ano, bylo to neposkrvněné početí.

ÚŘEDNICE

Ach tak, to jste ale měla vyplnit
formulář C85-C.

MARIE se zatváří našťavaně a odchází za JOSEFEM.

MARIE

Prý neexistuješ.

JOSEF

Jak neexistuju?

MARIE

To je jedno, běž tou dlouhou
chodbou a vyplň formulář C84.

JOSEF je trochu zmatený, ale věří MARII a sám se
neorientuje. Odchází, vyplňuje formulář a bere si číslo.
Sedí s MARII v čekárně. MARIE ho obejmě.

MARIE

Už to budeme mít za chvíli za sebou
neboj.

MARIE se poprvé usměje, trochu nuceně, ale s očekáváním.
Vzápětí zazní znělka a číslo. JOSEF jde k okýnku.

ÚŘEDNICE

Dobrý den, jak vám mohu pomoci?

JOSEF

(usměje se)

Dobrý den, mám zde formulář. . . C84.

ÚŘEDNICE

(bez emocí)

Ano, ukažte. Jistě, jistě. Vše v
pořádku. Bohužel máme zavřeno.

JOSEF

Jak to myslíte zavřeno?

Podívá se na MARII, ta se s obtíží zvedne a jde za ním.

JOSEF

Mají zavřeno.

MARIE

Nemůžou mít zavřeno, Josefe, musíme
to vyřídit dnes, zítra odjíždíme za
tou rodinou do Hlučínska.

Podívá se na ÚŘEDNICI.

MARIE

Prosím, vždyť tu ještě sedíte.

ÚŘEDNICE

Ano, zastupuji zde 3
administrativní posty, ovšem úřad
pro nové občany zavírá v 6 a je
6:02. Abych tak řekla, mám padla.

MARIE

Ale... to přece.

JOSEF

Pojďme, Marie, tady nás nechtějí.

MARIE

Josefe, jinak ale nedostaneme
peníze, co budeme dělat s Ježíšem?

JOSEF

(slzy na krajíčku)

S Ježíšem, ty jsi mu už dala jméno?

MARIE

(chytá brek od Josefa)

Ano, Josefe, budeme mít kluka,
Ježíše.

Obejmou se.

ÚŘEDNICE

Další!

Zmáčkne tlačítko, zazní znělka a číslo. JOSEF s MARII sedí v
čekárně a dochází jim celá situace.

MARIE

Josefe, ona říkala něco o
neposkvrněném početí.

JOSEF

To je ale nemožné.

MARIE

To je jedno, Josefe. Vyplníme ten formulář a pustí nás.

JOSEF

Takže... nebudu otec?

MARIE

Ale jistě, že budeš, hlupáčku.

MARIE a JOSEF běží po dlouhé chodbě s mnoha formuláři. MARIE klopýtne a chytne se za břicho. JOSEF ji pomůže a spolu poloběhem pokračují. Vyplňují formulář a jdou zpět, berou si číslo a jdou k okýnku.

ÚŘEDNICE

Dobrý...

MARIE

Ano, dobrý den, kde mám podat oznámení o neposkrvněném početí.

ÚŘEDNICE

Druhé patro.

Oba se rychle vzdalují k výtahu, čekají netrpělivě na výtah. Jedou výtahem. Marie se svalí do JOSEFOVY náruče a vydechuje, usmívá se. Vystoupí z výtahu a hledají po druhém patře správné dveře. Najdou dveře s nápisem „Neposkrvněné početí C85-C“. Otevrou dveře. Vidíme dlouhou řadu těhotných žen, které se nápadně podobají Marii. Kamera se vzdaluje a řada těhotných žen je delší a delší a delší, nabere rozměrů 50 těhotných žen, všech velice podobných.

Anna Chrtková

Fiktivní přednáška o smyslu lesa a vlastně taky smyslu života

postavy: performer
moderátor
Průvodce po divočině
několik mluvčích

Diváci vcházejí do zšeřelé místnosti, usazují se kolem dokola na připravené židle. Přichází performer, zapaluje nějaké vonné tyčinky/františky s „lesní vůní“

MODERÁTOR: (mluví za zády diváků. Tempo jeho mluvy je pomalé, až hypnotické)

Zhluboka se nadechněte.

Nádech...

A výdech...

Cítíte to?

Jen čichejte.

To je les.

MLUVČÍ 1:

„Vůně lesa – zapalujte tuto tyčinku, pokud chcete odvrátit neštěstí, posílit zdraví a vnitřní sílu, touhu a moudrost, upevnit lásku a duševní rovnováhu, pročistit prostor a zvýšit svou vnímavost a empatii k přírodě a jejím bytostem.“

MLUVČÍ 2 (PRŮVODCE):

Žijeme rychle. Raz, dva, tři, – nestíháš se koukat, co, jsem rozmazanej? Tempo ubíhá, léta utíkají, já jsem stále mladý! Mladý v duši, srdci, na těle! A šťastný. Krásný. Spokojený. Pozitivně naladěný. S chutí k práci. Bez práce nejsou koláče. Práce šlechtí. A to já dobře vím. Jsem tak vyšlechtěný! Moje existence je podmíněná mým štěstím a láskou k druhým! Mám se ti zastavit, zapózovat? Nejde to – celý den v pohybu, celý život v pohybu, hlavně neustrnout – nestárnout, nezpomalovat, cejtím to, už se mnou není taková sranda, už se těžko k něčemu rozhoupávám, musím něco změnit, jít dál a dál!

NESTÍHÁM ŽÍT SVŮJ ŽIVOT! (výkřik)

MODERÁTOR:

Cítíte naši vůni? Je vám příjemná? Máte pocit, že vaše zdraví sílí a pocítujete náhle vzrůstající vnitřní sílu, sílu vaší vnitřní bohyně, vašeho vnitřního vlka? Nepřepadl vás náhodou pocit empatie k přírodě, všem živým bytostem, všem lidem, necítíte náhodou náhlou lásku ke každému, kdo zde sedí s námi?

MLUVČÍ: (střídají se)

„Vůně lesa je něco tak nepopsatelně krásného. Člověk si tam odpočine a nadýchá se čerstvého vzduchu.“

„Každý zná vůni lesa, a právě ji tvoří plyny, které přispívají k odstínění slunečního záření.“

„Hledám vůni, kde voní čerstvě pokácené stromy [pryskyřice z borovic], navlhlé dřevo a mokré jehličí a do toho všeho vane kolem svěží vítr od poklidné řeky a do zad se vám hřejivě opírá jarní slunce / a všechno je v nádherné, vzácné rovnováze, nic se nepřekřikuje ani nepřebíjí.“

MLUVČÍ 2 (Průvodce):

Kdy jste doopravdy byli v lese? Jak vypadá takový opravdový les? A jak vypadá ten les ve kterém jste byli naposled? Existuje vůbec? Nezdálo se vám to? Les je přece symbolem pro nevědomí.

Jděte a najděte les. Jděte! No jděte! Vy a vy a vy a vy taky. ŠUP šup, vemte si bundu taaak. Příroda je drsná, nechcete zmrznout. a tak dále v podobném smyslu-

Vybere 4 lidi, které odvede ze sálu, naloží je do auta a jedou spolu navštívit les. Tam jen jsou. Napospas sobě, svému prožitku. Průvodce je jemně směřuje, k čemu mají upínat svou pozornost, případně se jich ptá na otázky typu: Co cítíte? Co slyšíte? Vše záleží na naladění aktérů-diváků.

MODERÁTOR:

Dýchejte. Čichejte.

To může být váš instantní les. Les na jedno použití, pro každého, stejně jako instantní káva, instantní polévka nebo instantní kaše. A je jedno zda bramborová nebo ovesná.

Anebo zde máme ještě druhou možnost.

Objeví se malý pohyblivý obrázek lesa. Tyčinka lesní vůně se zhasne, odnese. Aktér postupně nosí smrkové větve a pálí je. Charakter jeho performance je až meditační. Je do půl těla svlečen, vytváří jakási kadidla, snaží se novou vůni (pach?) rozvířit do celého prostoru. Než se ale stihneme naladit na performerovu vlnu, ozve se nám za zády:

MLUVČÍ: (různě)

„Instantní polévka je dehydrovaná polévka dodávaná na trh v sáčku, která se před spotřebou doplní vodou a zalije vřící vodou. Jiné druhy se rozmíchané ve vodě uvaří. Návod je na obalu. Některé druhy polévek mají v obalu zatavené v minisáčcích i přílohy.“

„INSTANTNÍ KÁVA Poprvé byla představena na panamerické výstavě v Buffalu japonsko-americkým chemikem Satori Kato. Kolem roku 1910 obdržel patent na výrobu instantní kávy George Constant Washington, jehož káva se uplatnila především u vojáků na frontě. Oblíbenou a chutnější kávu vyráběla od roku 1938 firma Nestlé.“

„Do mnoha instantních, neboli uměle vysušených potravin se přidává L-Glutaman sodný monohydrát, též L-glutamát sodný monohydrát, též Glutasol nebo wei-su. Je to krystalická forma sodné soli kyseliny L-glutamové, jedné z přirozených aminokyselin obsažených v živých organismech. Je to bezbarvý krystalický prášek bez vůně a mírné masové chuti.“

Masová chuť chutná masám.

TICHO Performer nerušeně pokračuje dál v akci.

MLUVČÍ 1:

Les je pro mě něco jako... Znovuzrození. Ten pocit když se nadechnu čistého zvuku, slyším ptáky zpívat a šumět listí a dívám se na to tlumené světlo, jak prochází skrz větve... Na podzim cítím houby a šoupu nohama v haldách listí. Nemusím myslet na nic. Nikam nespěchám. Jen já a stromy a zvířata a... Les. *Rozkošnický se nadechne.*

Všimne si performer.

Cítím se tak... Svobodná, čistá, jako bych právě strávila hodinu brouzdáním bosýma nohama v orosené jarní ranní trávě. Ba co víc, jako kdybych strávila pár minut v LESE.

Krásná práce. Vytváříte pach na základě spalovacích zkoušek jednotlivých autentických materiálů a zcela zřejmě vám to vychází.

Posadí se mezi nás diváky a sleduje performance. Zapíná se mírná hudba, občas reprodukováný zvuk ptáka. Performance pomalu ztrácí svou opravdovost, zvuk začíná být pouze laciným zvukem leního podkresu. S touto proměnou atmosféry performer začíná plnit připravené látkové pytlíčky popelem a dávat do nich návody na použití. Ale stále jsou zde cítit pozůstatky předchozí atmosféry. Zničí ji až tato slova:

PERFORMER:

Dýchej les, buď v něm, aniž bys musel podnikat strastiplnou cestu za ním. Les si tě najde, přijde za tebou, už ho nemusíš hledat. Ohromí tě svou vlhkostí, vůní, zvuky, ševlením. Ohromí tě a zároveň tě obejmě svou přátelskou náručí. Už nikdy se nebudeš muset kodrcat autem, tramvají, trolejbusem nebo autobusem abys ho dosáhl. Máš ho na dosah své ruky. Stačí ji natáhnout...

Rozdává divákům pytlíčky plné popela a polospáleného jehličí.

MILUJ LES, ON MILUJE TEBE.

V tu chvíli přicházejí lidé, jež se právě vrátili z lesa. Následuje diskuse o smyslu života.

Klára Jírovská
(bez názvu)

1. SCÉNA

Maryša, Vávra

Maryša stojí v kuchyni a vaří oběd

Přichází Vávra

M: Ahoj.

V: Ahoj.

Dlouhé ticho

M: Moc nestíhám, polívka bude až tak za 20 minut.

V: Hm.

M: Promiň.

Nechceš zatím alespoň něco k pití? Vodu? Šťávu, čaj...

V: Prosím tě, přece nebudu pít, když pak budu mít polívku plnou vody, ne?

M: A jo.

A nechceš kafe? To odvodňuje...

V: Co prosím?

M: No jasně, káva odvodňuje, je totiž močopudná a tak odvádí vodu z těla ven a proto se ke kávě má vypít alespoň sklenka vody, což ty bys neměl, ale zajedl bys to polívkou, takže ti ta káva neublíží... ne, neublíží, káva a polívka – skvělá kombinace.

V: Aha... no, ehm...

M: A mám moc dobrou kávu, čerstvě namletou, víš, byla jsem u Žida v tom židovském krámku s kávou na Český, kde mají moc dobrou kávu. Já nějak moc mluvím o kávě, že? Káva, káva, káva, káva, káva, káva, káva... no, hahaha.

V: Co blbneš?

M: No, jen mám radost, že jsem koupila dobrou kávu.

V: Aha. Jo.

Tak víš co? Já bych si jedno kafčo dal.

M: Jo?

A překapávaný, nebo turka?

V: Turka. A čím silnější, tím lepší.

M: Jo. Takže pět kapek, ne tři.

V: Kapek?

M: No! Teda ne kapek – kafek, jako kávových lžiček, víš, to je taková humorná zkratka... To mám asi z časáku, musím to přestat číst.

V: Jasně.

Ty jsi dneska celá divná.

M: Promiň. Stres.

V: Aha. Jasně.

Ty, poslyš, Maryško, já jsem ti tuhle přemýšlel...

No, prostě, já mám pocit, že nám to moc neklape. Teda já to vím, že nám to neklape, nejsem úplně blbej, že jo, no... tak jsem si říkal...

M: Chceš cukr?

V: Nech mě to doříct a poslouvej přeci!... prosím.

Maryša si sedne ke stolu naproti Vávrovi.

V: Víš, já si myslím, že na tom máme vinu oba. Jako že ty jsi zlá, já taky umím být nepříjemnej...
Já bych to ale chtěl s tebou vyřešit. Já tě mám rád.
Já jsem si říkal, že možná... Musí to tak být? Třeba by se to dalo ještě napravit. Já... já bych...
Promiň, že mluvím pořád tak nesouvisle, moc nevím...

Maryša mu přinese kávu.

V: Proč nic neříkáš? (*pije kávu*)

Maryša sedí a pláče. Po chvíli se zvedne, vylije do dřezu dosud zapečetěnou lahvičku s jedem a pak servíruje Vávrovi polívku.

2. SCÉNA

Ona, On

Ona: Pořád se nemůžu zbavit myšlenky na to, jaký by to bylo, kdybysme byli spolu. Spolu jako vztah, víš?
On: No. Nevím, jestli by to bylo dobrý.
Ona: To já taky ne. Ale hrozně mě ta představa láká.
On: Teď mě trochu děsíš. Vlastně spíš hodně.
Ona: Hele, aby tady nedošlo k nějakému nedorozumění... Já to vlastně nechci. Jenom na to hodně myslím.
Ta představa je... vzrušující.
On: No, teď jsi to moc nevytěpšila.
Ona: Pořád tě děším?
On: Jo.
Ale taky mi to přijde vzrušující. To mě děsí asi ještě víc.
Ona: Co tě na tom děsí?
On: Třeba to, že nejsi nezadaná.
Ona: Vždyť na tom není nic špatného... Myslím, na představách.
On: Ne. Na představách ne.
Ale to vzrušení. Touha...?
Já bych se do tebe asi dokázal zamilovat.
Ona: Aha...
Tak to nebudeme pokoušet.
On: Pokušení je s lidmi od pradáвна...
Ona: To jo, je i v bibli...
On: Takže je to jen přirozené.
Nebo?

Políbí se.

Ona: Počkej. To není dobrý.

Znovu se políbí.

On: Ne, není.

Libají se.

Ona: Co to děláme

On: Nevim

Ona: Musíme přestat

Teda nemusíme, ale měli bysme-

On: Proč
 Ona: Protože se znám
 On: To nechápu.
 Ona: To ani nemusíš
 Promiň.
 On: Počkej. Co je?
 Ona: Nic. Prostě to byl jenom blbej nápad. Na ty já jsem expert.
 On: Můžeš mi to prosím vysvětlit?
 Ona: Pocity, emoce...
 Mám tě ráda.
 Takový věci nikdy nevycházej.
 On: Tady asi došlo k nedorozumění -
 Ona: Ne. Já si myslím, že to chápeme oba dva stejně. Bez romantiky.
 Tady asi ani nejde o druh toho citu, ale o jeho intenzitu.
 Taky bych se do tebe dokázala zamilovat.
 Takový věci nikdy nevycházej.
 On: To nemůžeš vědět. Výjimky a tak...
 Ona: Tahle celá věc je výjimka – výjimky v ní neexistují.
(odejde)

3. SCÉNA

Žena, Muž

Ž: Když na mě vzpomínáš...
 Když a jestli vůbec na mě vzpomínáš, dokážeš... Dokážeš na mě vůbec vzpomínat?
 M: Jo.
 Když na tebe vzpomínám, tak si na tebe vzpomínám.
 Jen není úplně jistý, jestli vzpomínám na tebe nebo tvůj odraz, kterej jsem si tehda vytvořil.
 Ž: Hlavně, že na mě vzpomínáš. Nebo aspoň říkáš, že na mě vzpomínáš.
 M: Jo. Já si vzpomínám na hodně věcí o tobě. Že ráda píšeš pohledy. A dopisy. A že ten jedinej dopis, kterej jsem od tebe kdy dostal, byl jako rána do břicha.
 Ž: Já vím.
 M: Doted' nechápu proč.
 Ž: Protože nedokážu... nedokážu být sama se sebou.
 Protože jsem hloupá a neumím zastavit sama sebe.
 M: Já, myslím, že je to kvůli tý tvý posraný romantický duši.
 Ž: Díky.
 M: Jo.
 A víš co je nejhorší? Že na tebe vlastně nechci bejt naštvanej.
(odmlčí se)
 Pět blbejch let.
 Ž: Trvalo mi to.
 M: To je všechno, co mi k tomu řekneš?

Ž: Promiň, ale já se za to nebudu, nedokážu a nechci omlouvat.
M: Jistě, že ne.
Vysvětlení?
Ž: Prostě jsem se lekla. Prostě jsem utekla. Bylo to jednodušší.
M: Jednodušší než co?
Ž: Jednodušší než zlomený srdce.
M: Proč jsi tady? Co tady kurva děláš?
Ž: Nevím. Nemohla jsem zapomenout na... nás.
M: Žádný nás ale nikdy nebylo.
Ž: Možná, že bylo.
M: Jo. Možná, že jo.
Nemusela jsi utíkat.
Ž: Ale já neutíkala. Jenom jsem zůstala tam, kde jsem zrovna byla.
M: Proč?
Ž: Protože ty jsi byl jinde.
Ty tomu pořád nerozumíš, vid?
M: Ne.
Ž: Měla bych tě požádat o odpuštění?
M: Prosim tě, přestaň. Bylo by to ponižující pro nás pro oba.
Ty si sem po pěti letech prostě nakráčíš, tak snad víš, co řekneš, nebo co uděláš, nebo co, ne? Měla jsi dost času na přípravu!
Ž: Já jenom nevím, co po mně chceš!
M: Teď už od tebe nemůžu nic chtít.
Ž: Nechtěla jsem ti ublížit.
M: Jo. A stejně jsi to udělala.
Ž: Ale ne schválně.
M: Ne. A to je to, co to celý dělá ještě horší.
Protože jsem tě měl rád.
Ž: Pět let je dlouho.
Neměla jsem chodit.
M: Ale přišla jsi...
Měla bys jít.
Ž: Jo. Měla.
M: Ale nepůjdeš.
Ž: Nevím.
Nevím, jestli je to dobrý nápad teď...
Já... já prostě...
Já prostě půjdu.
M: Jo.
Ž: Jo.
Ozveš se?
M: Jo.

Filip Karda

Až budu velký, budu baletka

Vše se odehrává v růžovém pokoji. V pokoji se nachází Hugo. Rozcvičuje se před zrcadlem v útlém oblečení. Při cvičení používá baletní výrazy. Je lidově tlustý.

Hugo: A dva a tři a čtyři! Uf... hhh... a pět aaaaaeee... ŠEST! Bravo Hugo! Zítra dáš sedm, pozítří osm, o víkendu deset, možná i dvanáct... a za měsíc budeš ready. Jen trochu přestat žrát a každý den se párkrát protáhnout.

H: *Usmívá se na sebe do zrcadla, když v odraze uvidí ledničku, je vidět, že přemýšlí. Nakonec se nerozhodně otočí a rázným krokem vyrazí k ledničce.*

H: Tak dal jsem dnes šest, zasloužím si odměnu. *Vytáhne z ledničky „cosi dobrého“ a s neskutečným blahem to sní.*

V tom zazvoní zvonek. Hugo jde k telekomu a řekne

H: Teo, jsi to ty? Pojď dál! *Zmáčkne bzučák a počítá do šesti*

Do pokoje vejde dobrý kamarád Theodor, srdečně se obejmou.

H: Teo!

Teo: Hugo!

Teo: Hugo... Ty seš mokrej. Ty ses zapotil. Ty jsi cvičil, že jo?!

H: Jenom trochu.

T: *Podezřívavě se podívá*

H: Fakt přísahám!

T: Kdy už konečně pochopíš, že z tebe baletka nebude?!

H: *Uhled zarezaguje.* Tanečník klasického baletu!

T: Tanečník, baleták, to je jedno. Vždyť jsi špek! Vypadáš jak krocán s nádivkou na díkuvzdání. Nic ve zlém, jsi můj kamarád a mám tě rád. Ale proč sis ze všech snů musel vybrat zrovna tenhle... Tanec.

H: Protože se sny se maj plnit a ty mi do toho nemáš co kecat. :-P Tohle je moje jediná šance to dokázat. Za měsíc je konkurz pro amatéry baletu a já, já to musím vyhrát! Jo mám pár kilo navíc, ale ty to nechápeš? Vem si, že to zvládnou jo? Jo asi budu muset o trochu zhubnout, ale zas tak moc ne. Potom budu ten největší tanečník klasického baletu, co kdy byl! Chápeš?

T: Jen mi slib, že když to nevyjde, zůstaneš v klidu a nestane se z tebe bulimik, krišňák nebo něco takového, jo?

H: Slibuji! A neboj, tohle vyjde. A pokud ne, už nikdy neřeknu o baletu ani slovo, platí?

T: OK. Tak... jdeme na pivo?

H: Já pivo teď nesmím, dělá to pupek

T: *povzdechne si*

Zatmívačka. Posouváme se v čase o měsíc. Hugo je v bytě a chystá se na baletní soutěž. Balí si cvičební úbor do tašky, k tomu přihazuje několik deodorantů a ručník. Nacvičuje si svoji řeč v případě, že by ho vzali a i v případě že by ho nevzali. Mluví k divákům.

H: Ano já vím, jsem takový atypický. Přijdu vám zajímavý? To jsem rád. Prosím? Že by se se mnou dalo něco dělat? Ale tak já nevím... byl jsem to tu jen zkusit. To víte, ne že by to byl můj sen. Opravdu? Berete mě? No to je, jak bych to řekl. Báječné! Děkuji moc! Nečekal jsem to ale vůbec! Ano určitě si udělám čas. Nebojte, budu skvělý!

Je šťastím bez sebe. Pak se zklidní a nacvičuje druhý scénář.

H: Ano já vím, jsem takový atypický. Přijdu vám zajímavý. To jsem rád. Prosím? Ne, nepřišel jsem si z vás dělat srandu, opravdu ne. Proč jsem tu tedy byl? Ale tak já nevím... byl jsem to jen zkusit. Ne, nebyl to můj sen, to mne ani nenapadlo, vždyť vím, jak vypadám. Vy se smějete? No to je, jak bych to řekl. Báječné! Děkuji moc! Nečekal jsem to ale vůbec! Ano nebojte, už se nikdy neuvidíme!

H: Tak Hugo, teď už jsi připravený na všechno. Udělejte piruetku. *Udělá piruetku.* A jdeme! *Vykročí z bytu a jde na konkurz. Zatmívačka.* Hugo je doma po konkurzu. Sedí, láduje se nějakým jídlem a brečí. Zvoní mu telefon, je to Teo. Hugo zvedne telefon.

H: Čau, co je?

T: Čau Hugo, tak co!?

H: No... mám to.

T: Ty vole to si děláš prdel ne? Jak je to možný! Blahopřeju Hugo, to je... hustý. Popravdě vůbec jsem nečekal, že bys to dostal.

H: Jo no...

T: Co je? Něco se stalo? Ty z toho nemáš radost?

H: Ale jo mám, jenže tam byla taková holka.

T: Jaká holka?

H: No holka a ona je děsně krásná a já ji pozval na kafe a povídali jsme si spolu a...

T: A co?!

H: Ona mě určitě nechce... Měla tak 20 kg, to je pětkrát méně než já. Nemůžu chodit s holkou, co je pětkrát menší než já. Teda jakože můžu, chtěl bych, chci, ale ona nebude nikdy chtít.

T: Se poseru. Takže ty jsi to vyhrál. Metrák baletákem a teď brečíš kvůli holce, se kterou jsi měl navíc jen jedno rande?

H: To nebylo ani rande, spíš takový pokec u kafe.

T: To je jedno jak to nazveš. Co ti teď brání? Jednou jsi svůj pupek dostal za hranice nemožného, zvládneš to po druhý.

H: Když tohle je úplně jiný Teo! Tohle bylo celý jen o egu, zahrát, že na to mám, jenže kamaráde tahle holka, ta je živá z masa a kostí, to nejde jen tak.

T: Nejde, nejde... za hodinu jsem tam. Čus!

Teo zavěsí telefon. Hugo pokračuje nešťastně v ládování. Zazvoní zvonek. Hugo rovnou zmáčkne bzučák na 6 vteřin a sedne si zpátky. Do pokoje vejde Teo.

T: Tak mi ji ukaž, jak se jmenuje?

H: Romana Kerberová

Hugo a Teo koukají na FB a prohlíží její fotky.

T: Kurva to je kočka. To máš opravdu co dělat.

H: Díky!

T: A ona je taky ta... baletka?

H: V podstatě, vyhrála ten konkurz se mnou.

T: Výborně! Máte něco společného. Víš co, až se budete příště domlouvat na nějaké schůzce, pozvi ji sem. K tobě domů.

H: Ses pomát ne? To jí rovnou můžu říct, že se s ní chci vyspat.

T: Ale ne vůbec, záleží, jak to podáš. Napiš jí, ne řekni jí. Jo to bude lepší. Až se příště potkáte, řekni jí někdy, až třeba budete mít pauzu nebo nevim. Že bys jí hrozně rád chtěl pozvat k sobě na byt, abys jí ukázal, kde jsi trénoval. Řekni jí to natěšený jak malé děcko, aby to vypadalo, že jsi jen takový ňouma nadšený. Hned pak se zamysli a řekni jí promiň, ono to možná zní blbě. Není to jako rande nebo tak něco, ale jak jsme spolu bavili o tom, co nás inspiruje, inspirovalo k tomu, abychom se přihlásili, rád bych ti to ukázal. Bavili jste se spolu o něčem takovém, ne?

H: Vlastně jo. Bavili. Ale přijde mi to takový blbý. Proč bych ji vůbec měl zvat sem, domů?

T: Protože je to jediný místo, kde se nebudeš chovat jako pako. Všude jinde hned řešíš, kdo na tebe čumí nebo ne, tady na tebe nemá kdo čumět, kromě ní samozřejmě. Hele prostě to udělej, uvidíš, že to bude dobrá schůzka.

H: Dobře, ale jestli to bude průser, máš mě na krku!

Zatmění. Posouváme se v čase. Do bytu vchází Hugo a Romana. Hugo je děsně nervózní.

H: Tak tady to je. Malé, ale moje. Můj byt, moje místo.

Romana: Hezké to tu máš! Ale růžová? To bych do tebe neřekla Hugo.

H: Jo byla a neměli jsme ještě rande. Teprve budeme mít. Všechno jsme si řekli a prostě je to tak!

T: Jak všechno jste si řekli? Co jste si řekli?

H: No prostě všechno! To je jedno, povím ti to, až se potkáme. Máš čas dnes večer?

T: Asi jo. V půl deváté u Kříže?

H: OK. Budu tam. Zatím čau!

T: Čau.

Hugo je nadšením bez sebe, dělá baletácké sestavy po celém bytě. Nakonec skončí před ledničkou. Zamyslí se, a pak ji otevře a vezme do každé ruky nějaký žvanec. Zavře ledničku zadkem. Lehne si na gauč, rozvalí se a jí. Zatmívačka, spí.

Zdeněk Kocián

Čistej vzduch

I.

(Poryvy větru lomcují s otevřenými okenicemi. Dešťové kapky dopadají na okno.)

Muž: To je počasí, že by psa nevyhnal.

(Zvuk zavření okna. Vítr i déšť zeslábně.)

Muž: Uf, nesnáším balení. Tak, ještě jednou všechno zkontrolovat. Naposledy!

(Kroky. Šátrání a přehrabování se ve věcech.)

Muž: Tílka, trenýrky, trička, košile... hm, košile si radši vezmu čtvery.

(Zvuk otevírání skříně, šátrání v oblečení.)

Muž: Co tu máme dál. Toaletní potřeby *(rychle odříkává)*: Kartáček, holicí strojek, šampón, mýdlo, pasta, voda po holení, ručníky. *(zvolní)* Pyžamo, mikina, přezůvky, náhradní boty. Jeden kufr by byl.

(Cvaknutí zámků na kufru, následuje tiché bouchnutí, když staví kufr na zem.)

Muž: Batoh. *(mumlá si pro sebe, vyslovuje na půl úst)* Peněženka, pas, klíče, mapa, brýle. To by mohlo být všechno.

(Zvuk zipu, pak slabé harašení po pokoji.)

Muž: Druhej kufr. Knížky, materiály na prezentaci... hm, kde je?

(Šustění papírů.)

Muž: Jo, zbytek je v kuchyni u notebooku. To vezmu na konec. Dál župan, rifle, sako... sako pude do ruky. Rifle, sem si bral přece dvoje. Kruci.

(Opět slabé šátrání a harašení po pokoji.)

Muž: Kde sem je... pro Boha, dyť je mám na sobě. Tak, tady taky všechno, snad. Proč mám pořád pocit, že jsem něco zapomněl? Ještě jednou zkontroluju skříň.

(Pár kroků, zvuk vrznutí skříně a šátrání v ní.)

Muž: Nepotřebuju, nepotřebuju, taky ne, taky ne. Co...? Tohle není moje. *(udiveně)* Ale tohle vážně není moje. Ukaž... XL, velikost sedí, že by přece...? Hm.

(Opětovné zavření skříně – vrznutí a bouchnutí.)

Muž: To sem teda zvědavej, jestli ten kufr vůbec zavřu.

(Pošoupnutí s kufrem, dopad víka kufru.)

Muž: *(usilovné zavírání víka kufru)* Ještě, ještě kousek.

(Cvaknutí.)

Muž: *(oddechne si)* Uf, a je to.

(Znovu tiché bouchnutí, když staví kufr na zem.)

Muž: *(s únavou v hlase)* Nesnáším balení.

(Dva kroky.)

Muž: Odnesu to najednou? Jo, to zvládnou, jak nic. Batoh na záda.

(Šramocení a kroky.)

Muž: A! Nabíječka na mobil, já jsem věděl, že jsem na něco zapomněl.

(Znovu kroky, zvuk vytáhnutí nabíječky ze zásuvky.)

Muž: Kam s ní? Do kapsy. Teď už je to snad definitivně všechno.

II.

(Chvilka ticha, které přeruší otevření dveří.)

Žena: Už jdeš?

Muž: *(nejistě)* Jo, už jdu.

Žena: Připravila jsem ti svačinu. Na cestu.

Muž: Děkuju, tos nemusela. Pak si ji dám do batohu, teď mám-

Žena: Plný ruce. Vidím.

(Pauza.)

Žena: Prší.

Muž: Opravdu? Ani jsem si nevšiml.

Žena: Ale ano, prší. Přinesla jsem ti deštník.

Muž: Děkuju, no vidíš, na ten bych zapomněl. Ještěže tě mám.

Žena: Dva kufry?

Muž: Vzal jsem si toho raději víc. Jeden nikdy neví.

Žena: Mohlo by se zdát, že jedeš na víc než jen na čtyři dny.

Muž: Odjíždím na čtyři týdny, dokonce se to může i prodloužit.

Žena: Řekl jsi na čtyři dny.

Muž: Opravdu?

Žena: Opravdu. Mohlo by se zdát, že jsi mi to nechtěl říct.

Muž: Zdá se, že by se to tak mohlo zdát. . . bude to na víc, než jen na čtyři dny.

Žena: Vzal sis i sluneční brýle a slamák. . .

Muž: V Norimberku hlásí na příští týden oteplení.

Žena: . . . i svou oblíbenou lampu. . .

Muž: Víš, jak rád si čtu před spaním. Nechci nic podcenit.

Žena: Mohlo by se zdát, že mě opouštíš a nedokážeš mi to říct do očí.

Muž: Za poslední měsíc jsem dvakrát našel v ložnici cizí ponožky. Mohlo by se zdát. . .

Žena: . . . že nejsem dobrá hospodyně.

Muž: Přesně tak by se to mohlo zdát.

Žena: Přestala jsem jí být, když jsem před Vánoci našla ve skříni dámské spodní prádlo.

Muž: Nemohl to být. . .

Žena: Ne, nemohl to být dárek k Vánocům. Bylo použité.

Muž: Zdá se, že si nemáme co vyčítat.

Žena: Zdá se. . . *(pauza)* Ranila jsem tě?

Muž: Čas všechno vyléčí.

Žena: Možná je jen potřeba to ze sebe dostat.

Muž: Nikdy jsme nebyli italská domácnost.

Žena: Možná to byla ta chyba.

Muž: Právě. . . možná. . . promiň, asi nejsem ten typ. . .

(Pauza.)

Muž: Tak, já už pomalu půjdu.

Žena: Ano, jistě.

(Kroky.)

Muž: S dovolením. Projdu.

Žena: A! Promiň. Počkej.

Muž: Co?

Žena: Tady ti leze z kalhot náká šňůrka.

Muž: Kde? Aha, to nic, to je od nabíječky.

Žena: Ukaž, zastrčím ti ji. Tak a je to.

Muž: Děkuju. *(pauza)* Mohla bys kousek . . .

Žena: Jistě, promiň, uhnu ti. Opravdu, nechceš s něčím-

Muž: Ne ne, já sám. Děkuju.

(Kroky a šramocení v síni.)

III.

(Pauza, kroky, v pozadí šramocení.)

Žena: *(nadechne se)* A to tě ani nezajímá s kým? Mě by to totiž zajímalo.

(Šramocení ustává, chvilka ticha, muž udělá krok směrem k ženě.)

Muž: Prosím, jak je libo. Začni.

Žena: Zahradník. A ty?

Muž: Kolegyně z práce.

Žena: Příjemná změna.

Muž: O deset let mladší.

Žena: Máte hodně společného.

Muž: Potkala jsi ji na vánočním večírku.

Žena: Byla přátelská . . . vzpomínám si.

Muž: Povídal jste si, ano.

Žena: Vyškrábala bych jí oči, kdybych to tenkrát věděla.

Muž: *(familiárně)* Ale to snad – *(zvázní)* Počkat, ale my nemáme zahradníka. Byla to jen laciná lest, jak . . .

Žena: My ne, ale tvůj bratr jím je.

Muž: Lžeš.

Žena: Jste dvojčata, ale deset rozdílů by se našlo.

Muž: To by mi neudělal.

Žena: Můžu ti říct, kde má mateřské znaménko, o kterém ví jenom vaše máma.

Muž: Jistě o něm ví i jiné ženy, ale to je teď vedlejší.

Žena: Původně to byl omyl. *(s pousmáním)* Spletla jsem si vás.

Muž: Mmmm, pravda, od léta k nám přestal chodit.

Žena: No . . . ani ne . . .

Muž: Spravoval nám anténu . . . nezvykle dlouho.

Žena: Dal si záležet.

Muž: Je puntičkář. Ve všem . . . *(pauza)* do prdele.

Žena: Technický typ, na rozdíl od tebe.

Muž: A já vůl tě začal podvádět až od listopadu.

Žena: Teď už je to jedno.

Muž: *(důrazně)* Není to jedno. Změnil jsem názor, dnes bych možná udělal výjimku. Pročistíme vzduch? Na rozloučenou . . .

Žena: Trvalo ti to.

Muž: Dobře. Máš přednost, vyber si.

Žena: Pravou. Na tři?

Muž: Na tři.

Oba (zároveň): Tři... dva...

Muž: Počkat!

Žena: Co zas?

Muž: Myslelas pravou tvář nebo ruku?

Žena: Ruku.

Muž: Z tvého pohledu?

Žena: To je úplně jedno z čího pohledu. Jde o to, že ty máš v tom případě taky pravou ruku. Chápeš?

Muž: No, vidíš to, to by mě nenapadlo.

Žena: Ještě, že mě máš. Tak na tři.

Oba (zároveň): Tři... dva... jedna.

(Plesk. Oba si dají zároveň facku.)

Oba (zároveň): Au... *(tiše zasycí)*

Muž: Lepší?

Žena: Lepší. Co ty?

Muž: Už se necítím tak provinile. Díky.

Žena: Není zač. Taky se už necítím tak mizerně.

Muž: Rádo se stalo.

(Rozpačitá pauza.)

Žena: Tak...

Muž: Tak... ehm *(odkašle si)*

Žena: (rozpačitě) Určitě máš všechno?

Muž: Jo jo, dvakrát sem to kontroloval. Vysavač sem ti nechal, vím, jak ráda vysáváš.

Žena: To je od tebe hezký. Kdybys něco zapomněl, dej vědět.

Muž: Dobře. Kdybych omylem sbalil něco tvého, dám ti vědět.

Žena: Dobře. Svačina.

Muž: A! Úplně bych... Děkuju.

IV.

(Zvuk otevírání domovních dveří.)

Muž: Přestalo pršet.

Žena: Ale ten deštník si vem. Pro jistotu. Na.

Muž: Jistě.

(Pauza.)

Žena: Tak...

Muž: Tak...

Oba (mluví přes sebe): Možná přece / Jen mě tak napadlo, kdyby-

(Pauza.)

Muž: Ty první...

Žena: Ne ty, já už jsem to svoje stejně zapoměla.

Muž: Jen mě napadlo, napadlo mě, že... eh... víš...

Žena: Ano?

Muž: ... že... che, eh, vidíš, já už sem to svoje vlastně taky zapomněl.

Žena: *(zklamaně)* Aha.

(Muž: Tak...

Žena: Tak?)

Muž: Tak si to můžeme říct někdy příště, pokud si vzpomeneme, co jsme si vlastně chtěli říct.

Žena: *(s pousmáním, „mávnutí ruky“)* Asi to stejně nebylo nic důležitýho, když...

(Krátká pauza.)

Muž: Pošlu pohled.

Žena: Pošli pohled.

Muž: Z Norimberku.

Žena: Pěknou služebku. Pa.

(Vzdalující se kroky. Zabouchnutí dveří. Chvilka ticha.)

Žena: *(unaveně)* Nemohli jsme si prostě odpustit a nechat to plavat? Já už ti odpustila.

(pauza, popotáhne, unaveně oddechne) (krátká pauza, následuje zatūkání na dveře)

Žena: *(úlek, rychle, téměř vesele)* Rozmyslel si to.

(Kvapně otevírá.)

Muž: Promiň, to jsem ještě já, zapomněl jsem na pár věcí v kuchyni. *(Nesmělé pousmání.)* Hlava... dřává. Mohla bys mi je prosím tě podat, abych se už nemusel zouvat?

Žena: *(rozpačitě)* Ěh, j-j-jistě. *(roztržitě)* Hned... hned to bude.

(kroky, odchází, zvuk otevírání dveří, muž nervózně potūkává prsty o dveře (lze pískání), žena se po chvíli vrací)

Žena: Tady, prosím.

Muž: Děkuju. *(pauza)* Máš... ukaž...

Žena: To nic. Vyndala jsem si čočky, tak mám oči, jak králík. *(pousmání)*

Muž: Ach, jistě... Tak... *(pauza, pokračuje pomalu)* teď už definitivně půjdu. *(rychle)* Ale jsem rád, že jsme si to takhle...

Žena: Jo jo, já taky.

(krátká pauza, muž opět nervózně potūkává prsty na dveře)

Muž: Tak... pa.

(odcházející kroky na schodech, zavření dveří)

Žena: *(začíná popotahovat, ale nepláče, pološeptem)* Budeš mi chybět.

KONEC

Paulína Mazíková

Loba

Kreslo, deka, ploskačka, stôl, 2 stoličky, 2 mikrofóny,

4 roviny:

1. Žena + Diane di Prima
2. Žena + Loba
3. Žena + muž
4. Žena + spoločnosť

Najvnútornejšie veci krofón = exhibicionistka

EPILÓG

Mýtus je tradičným alebo legendárnym príbehom, zameriavajúcim sa na hrdinskú bytosť alebo udalosť bez ohľadu na realitu a prírodné zákony, možno práve naopak pracuje s nadprirodzenom a mágiou.

Loba, Diane a ja.

AD. 1

Pieseň: Netreba sa báť – Živé kvety (<https://www.youtube.com/watch?v=MYGC32XSFJc>)

keby som s nimi mala zit budem taka ako oni

ale ja viem, ze ja chcem odist a vsetci su mi volni

rano odchadzam prec, ked kazdy este spi

a najradsej mam prvy sneh a v nom moje prve ranne stopy

a ja sa nebojim velkej bolesti, mne pride zle pri malom bodnutí

aj minule si ma podali chalani z pekarni

a ten najvacsi ku mne pribehol a oprel ma celom o celo

vraavel mi: „vies kolko vydrzi ludske telo?“

netreba sa bat chodit rano za tmy

netreba sa bat ked slnko zapada

a netreba sa bat oplzlych reci z haly

netreba sa bat, treba sa nebat

Diane: Pojd', dej mi ruku a pojd'. No tak.

Ona: Ideme do kruhu?

D: Podívej se znovu.

Ona: Ponorila som sa do teba a vydala sa na nekonečnú cestu v kruhu, ktorý sa mi postupne premenil v špirálu. Stúpam? Klesám? A záleží na tom? Obidva konce sa vzájomne prepojujú.

D: Zlato, nedám ti nič viac, než chladný, večný, strohý a ironický obraz reality.

Ona: Chcem byť pravdivá a uveriteľná.

D: Ale to musíš byť bezohľadná

Ona: Predevším sama k sobě.

D: Jestli mě necháš, zničím ti život.

Ona: Budeš ma učiť?

D: Když rebelují muži, jsou romantičtí a slobodní. Když ale rebelují ženy, jsou označené za kurvy nebo cvoky.

Ona: To mi je jedno. Básnik je predsa tým posledným človekom, ktorý hovorí pravdu, hoci sa už nikto iný neodváža.

D: To svět dává světu specifickou formu, která se mění každou minutu. A my si z toho vždycky vezmeme to, co chceme, to, co můžeme,

muži i ženy bez rozdílu. Nechceš být mužem, chceš pochopit co je to být ženou. Pojmenuj, co znamená být ženou, nebo jak to přijmout, jak to unést, jak to nechat rozzářit. Pracuj s mýtem, rozvracej. Probud' vlčici, matku, slunce, tanečníka – ať všichni pochopí, že pohled na vlčici jako na divou ďábelskou moc je veskrze hloupý.

AD. 2

Ona: Hej miláčik,

Míňame sa...

Všimol si si?

Prepáč, ono to asi moc nejde,

Keď sa míňame aj pohľadom...

Je lepšie, keď ti sliznice puchnú z lepších dôvodov, než z nádchy

Daj mi občianku

Spravím nám čiaru

Moju a tvoju stranu

Jednou čiarou

Teraz sa len rozhodnúť, komu viac prospeje

Ona: Pôjdeme?

On: Kam?

Ona: Kam by si chcel?

On: Nevím...

Ona: Tak do kina?

On: Eh...

Ona: Do lesa?

On: Prší...

Ona: Neprší.

On: Tak začne.

Ona: Tak zostaňme doma

On: A co tady?

Ona: Seriál?

On: To jsi celá ty. Nikam nechodíme, jenom sedíme doma a čumíme na seriály.

Ona: Doprdele...

Nechci pomoc

Nediskutuj o pičovinách

Bav sa zmysluplne

Nehovor, že sa cítiš _____

Drž hubu!

On: Proč jsi tak potichu? Na co myslíš?

Ona: ...

On: OK, tak se nebavme. Uraž se!

Ona: Nie som urazená, len sa o tom nechcem baviť.

On: Jasný, tak mi to neříkej...

Píseň: U2 Raised by wolves (<https://www.youtube.com/watch?v=ptNhXGejEak>)

I don't believe anymore

I don't believe anymore

Raised by wolves

Stronger than fear

Raised by wolves

We were raised by wolves

Raised by wolves

Stronger than fear

If I open my eyes,

You disappear

Ona stojí u krofonu, zavreté oči, Loba interakcia s On

Vlčica: I am a shadow crossing ice

I am rusting knife in the water

I am pear tree bitten by frost

I uphold the mountain with my hand

My feet are cut by glass

I walk in the windy forest after dark

I am wrapped in a gold cloud

I whistle thru my teeth

I lose my hat

My eyes are fed to eagles & my jaw

is locked with silver wire

I have burned often and my bones are soup

I am stone giant statue on a cliff

I am mad as a blizzard

I stare out of broken cupboards

Ona: Si môj vietor a nikdy ťa neopustím, nesmieš mi odísť, potrebujem slobodu. (Vlčici/chlapovi)

AD. 3

Od svetiel cez mikrofón, spoločnosť robí publikum, na otázky z mikrofónu reaguje ako na otázku od konkrétneho človeka

– Bakalár?

– Hotovo.

– Podviedla si ho?

– Hej.

– A to sa divíš, že to s vami takto vyzerá?

– Kedy sa budeš vydávať?

– Nemáš už čas na to, aby si mala deti?

– To nie je len o mne

– Nevieš si vážiť toho, čo máš!

– Vyser sa na nich, pod'. . .

– Na zdravie!

– Na zdravie!

– Na zdravie!

Prichádza domov, opitá, padá, vstáva, domov prichádza už triezvo. Bitka o mikrofón?

On: Odchádzaš a prichádzaš, s vetrom vo vlasech, s chuťou krve na jazyku, s hořkosťou na rukách. Nevím, jestli tě někdy budu chtít. Opravdu. Nevím, jestli někdy budu moct být bez tebe.

Ona: Ešte sme neleteli jediným vesmírom spolu. Ešte sme sa nevideli navzájom padať tvárou dolu. Ešte neviem čo ma drží, čo ma púta...

On: Rozbila jsi si držku.

Ona: Z príliš silného vetra.

On: Co chceš?

Ona: Žiť.

On: Tak žij.

Ona: Chcem s tebou žiť slobodne.

On: Nemlúvme o budúcnosti.

Ona: Nebuďme spolu.

On: Nebuď srab.

Ona: Vybi mi zuby.

On: Naser si.

Ona: Tak kto je tu srab?

On: Já neutíkám.

Ona: Mňa to nebaví.

On: A umíš byť bez toho?

Ona: Nie, ale môžem sa to naučiť.

On: Dělej co chceš.

Ona: Urvať sa z reťaze.

On: Ale nečekej, že na tebe budu čekať.

Ona: Ale už viem, že ak to umrie, tak iba vlastnou zbraňou a že oheň sa nezažne iskrou ak nepobežím za ňou, slepo za ňou, slepo za ňou... slepo za ňou...

AD. 4

– Sú to len tvoje výmysly v hlave. Ani tomu poriadne nerozumieš... rodiacu sa schizofréniu nazývaš pravdami a znameniami...

– Znamenania ma pletú a ukazujú mi cestu.

– Nazývaš sa hrdinkou, pasuješ sa do role spasiteľa a čo z toho, čo si dokázala, čo si myslíš, že dokážeš?

– Ja len chcem, aby to všetci pochopili.

– Tvoje zhýralé predstavy? Uvedomuješ si vôbec, akou kráčaš cestou? A kde berieš tú drzosť, aby si na tú cestu nahovárala ostatných?

– Ja nikoho nenahováram... ja len chcem, aby začali chápať, ženu, vlčicu, mňa...

– Áno, teba, ty si sama, nie ženy tohto sveta, ty. Si malý sebec a obyčajný narcis, pasuješ sa do rolí žien, ktoré niečo dokázali a znamenali a pritom o nich vieš hovno, sú to len obyčajné výplody tvojej fantázie... Bež si pozrieť Jules a Jima a snívaj o tom aká si femme fatale, o tom ako je to takto správne... skončíš rovnako, na dne jazera, chytená vo vlastnom svete a do konca dní pozerajúca cez hladinu na svit mesiaca. Už si to...

– A čo ak to tak chcem? Moje najväčšie strachy sú z toho, čo naozaj chcem. Zakážete mi to? Toto je môj boj a ak sa naňho nechcete pozerieť, ak ho nechcete počúvať, bežte, vypadnite!

– Už si svoj pátos, svoju epickosť, je to to jediné, čo ti ostane, zlatko...

– Hovorte si čo chcete. Urobte si zo mňa kurvu, blázna, mýtus, hrdinku, je mi to jedno, ja len chcem žiť. Vlastne, ja žijem. A nechcem sa k nim radiť, k vám radiť, no možno sa mi to aj tak podarí – Diane, Sarah, Loba, Silvia... Vďaka.

AD. 5

Diane: Vem si co chceš.

Ona: Mám srdce velké ako vlastnú päšť, chcem od života všetko a chcem to hneď.

Diane: Život není krátký.

Ona: Nevieš.

Diane: Nevymlouvej se. Není. Jestli ho chceš žít naplno, dělej to, ale nevymlouvej se na čas. Ten přece vůbec není.

Ona: Budem robiť.

Diane: Dělán.

Ona: Robím to, čo chcem. Píšem, tvorím, žijem, šukám, smejem sa a utekám.

Diane: Jestli to chceš dělat, dělej to. Nepojmenovávej, neanalyzuj. Žij.

Ona: Poskladám črepy a schovám ich do vačku, nech ma porežú vždy, keď budem chcieť, alebo keď zabudnem. Milujem.

Diane: Vem si co chceš.

Ona: Mám srdce velké ako vlastnú päšť, chcem od života všetko a chcem to hneď.

Diane: Život není krátký.

Ona: Nevieš.

Diane: Nevymlouvej se. Není. Jestli ho chceš žít naplno, dělej to, ale nevymlouvej se na čas. Ten přece vůbec není.

Ona: Budem robiť.

Diane: Dělán.

Ona: Robím to, čo chcem. Píšem, tvorím, žijem, šukám, smejem sa a utekám.

Diane: Jestli to chceš dělat, dělej to. Nepojmenovávej, neanalyzuj. Žij.

Ona: Poskladám črepy a schovám ich do vačku, nech ma porežú vždy keď budem chcieť, alebo keď zabudnem. Milujem.

On: Je to vlastně všechno jednoduché. Chci tě. Máš všechno to, co jsem chtěl. Rozumíš mi. Mně, mám vtipům, názory máme stejné, doplňujeme se. Víc nemůžu chtít. Nechci. Stačí mi to. Ty mi stačíš.

On: Dnes jsem tě viděl z autobusu. Stála jsi na Moraváku a kouřila. Někdy zapomínám, jak moc mi je s tebou dobře.

Ona: Na to sa nedá zabudnúť, na to sa dá zabudnúť, iba ak si to nahováraš.

On: Pojď ke mně, nechci se hádat, jak dlouho jsme neměli klidnej večer?

Ona: Vyspala som sa so Šimonom.

On: Já taky.

Ona: Ja viem.

On: Vadí ti to?

Ona: Nie. A tebe?

On: Ano. . .

Ona: Tak prečo si sa s ním vyspal?

On: Protože jsem věděl, že ty jsi to udělala taky.

Ona: Máš potrebu robiť veci z trucu?

On: Tohle asi nemá cenu.

Ona: Nemá. . . prestaň byť srať.

On: Jdi do prdele.

Ona: Aj tak ťa milujem.

On: Já konečně vím, že já tebe nikdy nebudu.

AD. 6

Vlčica: Myth is a traditional or legendary story, usually concerning some being or heroic event, with or without a determinable basis of fact or a natural explanation, especially one that is concerned with deities or demigods and explains some practice, rite, or phenomenon of nature.

Ona: Je to iba obyčajné rozhodnutie. Byť sama sebou. Nič úžasné, nič heroické.

Vlčica: But you still want to be a hero.

Ona: Nie.

Vlčica: So what do you want?

Ona: Povedať im pravdu o tebe. Okrem iných vecí.

Vlčica: Some Lies About The Loba

that she is eternal, that she sings

that she is star-born, that she gathers crystal

that she can be confused with Isis

that she is the goal

that she knows her name, that she swims

in the purple sky, that her fingers are pale & strong

that there is anything about her

which cannot be said

that she relishes tombstones, falls

down marble stairs

that she is ground only, that she is not ground

that you can remember the first time you met

that she is always with you

that she can be seen without grace

that there is anything to say of her

which is not truth

There must be some kind of way outta here

NOTY:

As: Ahoj! Já jsem E, teší mě!

H: Ahoj! Já jsem H, teší mě!

As: Počkat, počkat, tady něco nesedí. Jasně ztanovenej vztah mezi náma říká, že by jsi mělo být G, jako pardon.

H: Moc se omlouvám milé E, jediný problém, který vnímám je, že díky mé poloze se nacházíme v basovém klíči, nakolik nad sebou, tam někde nahoře vidím vysoké melodické tóny. . .

As: No tak to jako př. . . snad vím, jak se cítím a ja se cítím jako E! A když se cítím jako E, jsem E a jasně dle zákonů malé sekundy ty musíš být G!

H: Milé E, tak už se nerozčiluj a zamysli se. Vidíš pod sebou někoho?

As: Ne. . .

H: Tak vidíš. A povídáš mi o tom jak se cítíš, jak všechno vnímáš, jsi emotivní, vždyť to na Ečka nesedí. Aska jsou barevná, emotivní, veselá, Ečka jsou přece studené čumáky. . . Tak se přestaň už hádat a hrát si na melodii, jasně to tu na nás celé stojí – musíme být přece v basáku.

As: Tak teda dobře. Pádný argumenty. Ale As je fádni, dnes mám náladu na něco zajímavějšího. Prosím, říkej mi gis, to mi sedí přece jenom víc. . .

1. NO REASON TO GET EXCITED, THE THIEF HE KINDLY SPOKE (ŽÁDNEJ DŮVOD SE VZRUŠOVAT, PROHODIL MILE ZLODĚJ)

a) Jimmi, Londýn, 21.1.1968

Jimmi Hendrix

Andy – zvukař

Brian – perkusionista

J: Tak to bychom teda měli. Je nahráná kytara, perkuse i basa. Zmastruješ to a pustíš, jo Andy?

A: Jdu se do toho pustit. Chvilí to potrvá, než bude první nástin, tak si zatím něco „udělejte“

B: začíná balit brko

J: Víme, kde to vlastně Dylan nahrával?

B: Někde v prdeli. . . hej Andy! Kde to Dylan nahrával?

A: Tennessee! A nerušte!

J: Tennessee (smích)! Tam jsem po prvé viděl někoho hrát zubama na kytaru. . . bylo to pro mě zjevení – víš co, jsem právě vypadl z armády a. . .

B: Počkej, tys byl v armádě?

J: To nevíš? Dvakrát mě chytili v štíplým autě a dali mi na výběr – lágr nebo armáda.

B: Jak dlouho?

J: 2 roky. A propustili mě s poctami na falešný zranění. Řeklo se, že jsem si zlomil kotník při seskoku.

B: Si děláš prdel! S poctama?

J: Víš co, s Coxem jsme založili The Casuals, hrávali sme, kde sme mohli, oblíbili si nás. . . stejně to tam bylo peklo.

B: A kdy jsi sloužil?

J: 61-62

B: Tak to máš kurevské štěstí, že tě neposlali do Vietnamu. . .

J: Jo... já si myslím, že jim všem bylo až moc dobře jasné, že nejsem materiál do armády... můj seržant mi napsal do papírů, že nemám žádný zájem v armádě a že jí nejlíp posloužím, když mě z ní co nejdřív propustí...

A: Hele, tak první nástin, pod' si to poslechnout

J: *poslouchá ze sluchátek*. ... Něco tomu chybí. Dodělej to, pošli mi to a já se rozhodnu co s tím...

b) Bob, Tennessee, 5.11.1967

Bob Dylan

Charlie – basák

Kenneth – bubeník

Al – zvukař

C: Já si myslím, že ten text je prostě dobrej.

K: To z toho pádu z motorky, se mu to tam pěkně srovnalo a vypadl z něho tenhle klenot...

B: Hele Ale, už to máš? Pusť to...

Zní All Along the watchtower od Boba Dylana.

C: Myslím, že máš další děcko na světě.

B: To jo. Stejně mám pocit, že si bude žít vlastním životem...

Hele, teď, pár měsíců dozadu jsem byl na koncertu toho mladýho Hendrixe...

NOTY:

As: Bylo to krásné...

H: A myslíš, že to ještě zažijeme?

As: Jako, jestli nás ještě zahrajou?

H: no...

As: Určitě! Vždyť to byla bomba! Všem se to určitě bude moc moc líbit!

H: Ach... drahé As, to je ten nejkrásnější pocit na světě! Jen tak si letět vzduchem, rozrážet částice, vlnit se a tlouct lidem na bubínky...

As: Víš, chtělo bych, aby jsme to zažívali častěji...

H: Víš o čem sním? Že nás budou hrát v rádiu, 3× denně a všichni nás budou poslouchat!!!

As: A budeme mít koncertní turné po celém světě!

H: A bude nás hrát veliká rocková kapela!

As: A potom předělaj aranžmá a bude nás hrát i celej symfoňák!

H: A budeme tak úspěšní, že nás přespívá hafo interpretů v různých stylech!

As: reggae!

H: punk!

As: metal!

H: klasika!

As: funky!

H: folk!

As: ska!

H: dubstep!

As: dramáč!

H: rock!

As: blues!
 H: country!
 As: swing!
 H: disco!
 As: hip hop!
 H: dechovka!
 As: jazz!
 H: pop!
 As: R'n'b
 H: underground. . .
 As: To by bylo skvělý, být evergreenem. . .
 H: Jo. A jednou o nás možná nějaký blázen napíše i divadelní hru.

2. THERE'S TOO MUCH CONFUSION, I CAN'T GET NO RELIEF (JE TADY PŘÍLIŠ ZMATKU NA TO, ABYCH SE ZKLIDNIL)

a) Jimmi, UK 29.6.1966

Keith Richards – kytarista, zpěvák Rolling Stones

Linda Keith – modelka, GF Kietha

Jimmi Hendrix

Jimmi sedí bokem, Linda a Keith v popředí, zabraní do rozhovoru, polotíše, aby je Jimmi neslyšel.

K: Zlato, sama víš, že se mi líbí jak hraje a taky, že schvaluju všechno co pro něj děláš, ale s klukama sme se prostě shodli na tom, že se k nám nehodí, je to úplně jinde, kapelu by posunul někam, kam se nám nechce. . . tak co kdyby si ses na něj hezky usmála a řekla mu to, co?

L: To snad nemyslíš vážně. . . když jste takový debilové a nevidíte příležitost, když vám mává přímo před očima, tak mu to řekni sám!

K: Víš, že s tím děckem nemám problém mluvit, ale taky víš, že vod takový hezký prdelky co mu dala kytaru to určitě vezme líp. . . Můžeš mu říct to co nám, že jsme debilové. . . hele já stejně musím za klukama ještě. . .

L: Jo a ty jsou taky prasata, jak to, že tady nezůstali? Vy jste mi popravdě jenom chlapi. . . Jednomu děcku nemůžete říct ne. . . ale vám se to vrátí, prasata! Slyšíš? Ještě budete pouštět skleněný slzy co vám rozříznou tvář za tímhle klukem!!! To ti říkám, debilové jste! Jen si utíkej, za klukama, a zavřete se v místnosti pro největší debily! Ale né, já jsem s váma skončila, to nemá vůbec význam, už nic, nikdy, slyšíš? NIC pro vás neudělám. . . že já kráva se vůbec snažím. . .

K: Tak vidíš zlato, domluvili jsme se. Tak to tomu klukovi řekni, vyříd' mu moje dík a já jdu za těma klukama. . .

L: Debile. . .

K: Pa kvítku. . . Hej Jimmi, hezkej den!

J: *zvedne zmateně ruku a zamává. Linda na něj kývne, přichází do popředí za ní.*

L: Debilové jsou to, Jimmi, debilové. . . víš?

J: Chápu.

L: Hej, neber to tak, vysereme se na ně, seznámím tě s Erikem, pomůžu ti, na ně se prostě vysereme, jo? Jo Jimmi?

J: Jo Lindo.

b) Bob, USA, 29.6.1966

Tma, nahrávka:

Exkluzivně nám do rádia přišla zpráva, že jen několik minut zpátky měl Bob Dylan vážnou havárii na motorce. Převezli ho do nejbližší nemocnice, jeho stav je vážný. Hned jak budeme vědět víc informací, budeme vás informovat.

NOTY:

As: Tak a sme v prdeli. Co ted?

H: Já nevím.

As: Já nevím.

H: Co ted?

As: Tak. . . snad se to zlepší. . . snad se to vyřeší, snad nás zahraje i někdo jiný. . .

H: Snad, snad, snad. . . já nevím As, mám strach. . .

As: Bude to fajn, noty i nahrávka jsou venku, tak přinejhorším. . .

H: . . . nás zahraje někdo jiný.

3. All along the watchtower, princes kept the view, while all the women came and went, barefoot servants, too (všechno v okolí strážní věže, princezna si udržela názor, zatímco ženy přicházely a odcházely, bosí sluhové taky)

a) Jimi, UK červenec 1966

Klub

Jimmi

Linda Keith

L: Jimmi, hej, Jimmi, neutíkej mi!

J: To ste volali na mně?

L: Jo Jimmi, na tebe, máš chvílku?

J: Jmenuju se James slečno a ne, moc času nemám.

L: Já vím jak se jmenuješ, ale říkám ti, jestli ti do roka všichni nebudou říkat Jimmi, ať se pod zem propadnu. Nebud' tak ostýchavej, pod' blíž, ať si tě prohlídnu, víš ty vůbec, kdo já jsem?

J: Ne, to opravdu nevím.

L: Jsem to ale nezdrovilej ňouma, omlouvám se, vy kluci z Ameriky mě vždycky vyvedete z míry. Ale je fajn potkat někoho, kdo neví kdo jsem. . .

J: Slečno, opravdu se omlouvám, ale já musím jít balit. . .

L: Ale no! Vždyť jsem se ještě nepředstavila! A nedala ti můj dárek. . .

J: Děkuju mockrát, ale já o dárky nestojím. . .

L: *vytáhne bílý Fender Stratocaster*. . . Víš komu patřila tahle kytara?

J: Ne, ale je nádherná. . .

L: Tak to tak vidím, že teď už si na mě uděláš čas. . . Jmenuju se Linda. A tahle kytara byla mího přítele Keitha – Keitha Richardse, toho ale znáš, že ano?

J: Ano slečno, jestli teda myslíte Keitha Richardse z Rolling Stones. . .

L: Tomu sakra věř, že myslím. Teď mě dobře poslouvej. Když slyším dobrou muziku, tak vím, že je dobrá. Ale málokdy se mi stane, že mu-

zika mi spaluje celé tělo, že ji cítím do morku kostí, že ji dýchám, vidím, můžu se jí dotýkat... tohle mám s tvou muzikou, Jimmi Hendrix... a proto jsem je rozhodla, že tě seznámím se svými přáteli, a začneme s Keithem a klukama, co na to povíš?

b) Bob, USA, červenec 1966

Hotelový pokoj/obývací

Bob Dylan

Sara Dylanová – jeho manželka

B: Sáro, miláčku, slyšíš mě?

S: Ano, Bobe, jasně a čistě. Tak co, jak to dopadlo? Poslední koncert, už se na tebe moc těším... mám noviny...

B: Koncert dopadl dobře, jenom jsem hrozně unavený, dneska ještě přespím v motelu a zítra ráno vyrazím za tebou.

S: Už se nemůžu dočkat, moc jsi mi chyběl...

B: Si říkala, že máš nějaký noviny?

S: To počká. Chci ti je říct, až budeš doma.

B: Sáro, ty seš těhotná?

S: Co, cože? Jakto, že to víš? Kdo ti to řekl?

B: Tvůj hlas. Takže je to pravda! Čekáme dítě? Panebože Sáro, kašlu na motel, chci být s tebou, chytout tě do náruče, panebože, my budeme mít děťátko!

S: Ano Bobe, budeme... ale nejezdi prosím, ne takhle na noc, unavený...

B: Sáro, Sáro, Sáro, ani nevíš, jak jsem teďka šťastnej, já tě musím vidět!

S: Bobe, slib mi, že nebudeš jezdit na noc!

B: Neboj se miláčku, nic se nestane...

S: Bobe, nejeď na noc, prosím!

B: Dobře tedy, nepojedu.

NOTY:

As: Dobré ráno!

H: Dobré ráno! Tak co, jak se dnes cítíš? Jsi něco křičelo ze sna, až se mi třásla noha...

As: Ani se neptej... zdálo se mi, že jsem se narodilo v durovém tónorodu a autor chtěl molový a tak mě nahradil pomlkou!

H: Tak to jsou divné sny... takové kraviny, prej narodit se v tónorodu! Každý přece ví, že to není předurčeno přece...

As: Nemudruj, vždyť já vím, jen sem ti říkalo o sně... dnes jsi prostě nemožné... takové Česisko!!!

H: Ale no tak, milé As, nebudeme se přece rozčilovat v tak krásný den... tak hezky se nám sedí na osnově, radši si to užijme...

As: Tobě se to mluví... víš proč mám tak divné sny? Protože trpím klaustrofobií! Ty si hezky sedíš na lince, ale já? Já jsem tu natlačený mezi dvěma. Nemůžu se ani pohnout... všechno mě svírá...

H: Prosímte... kam by si se chtělo hýbat, noty se nehýbou, co to je za kraviny... ty moc posloucháš lidské řeči...

As: Hlavně, že ty všechno víš! S tvým výhledem na melodii si myslíš, že jsi snědlo všechnu moudrost světa... tak se radši otoč nahoru, ale dej si pozor, aby se ti z toho nepřevrátila noha!

H: Co to do tebe vjelo... dnes se opravdu chováš divně...

4. There are many here among us, who feel that life is but a joke, but, uh, but you and I, we've been through that and this is not our fate, so let us stop talkin' falsely now, the hour's getting late, hey (Je nás tu hodně, kteří cítíme, že život je jenom vtip, ale ty a já, my jsme si tím prošli, a tohle není náš osud, tak přestaňme mluvit falešně, už je pozdě)

a+b) Jimmi + Bob, USA, červenec 1967

Jimmi Hendrix

Bob Dylan

Jimmi balí aparaturu, přichází k němu Bob.

B: Parádní koncert. . .

J: Pane Dylane, dobrý den!

B: Nepanáčkuj mi tu, jsem Bob. . .

J: Ahoj, Jimmi. . .

B: Líbil se mi ten tvůj cover Like a rolling stone.

J: Tak to děkuju moc, jsem celkem rád, že jsem si nevšiml, že jsi tady, bych byl z toho víc nespůj, kdybych věděl, že posloucháš můj cover svý písničky. . .

B: Zbytečně, byl to sice úplně jinej song, ale kluku, ty čaruješ s tou kytarou. . .

J: Slyšel jsem, že nahráváš nový album

B: No, zatím jenom song. . .

J: Aha, co to bude?

B: Hele, jak jsem měl tu havárku, napsal jsem jednu věc, taková trochu temnější, uvidím, co z toho bude. . .

J: Mohl bys mi ji někdy zahrát, nebo poslat, když ji budeš mít hotovou. . .

B: Jseš trochu bezprostředně drzej, to se mi na tobě líbí. Musíš někdy k nám zajít do Woodstocku, Sára by byla ráda, kdyby tě mohla poznat – jo Sára je moje žena. . .

J: Rád přijdu. . .

B: Tak jsme domluvení. Napíšu ti a uvidíme, možná na něčem popracujeme spolu, co říkáš?

J: Nemyslím, že by to šlo, sme příliš jinde. . . ty by ses nepřizpůsobil mě a ani já tobě, ale to je vlastně dobře. . .

B: Kluku, mám tě čím dál, tím radši. . . úpřimnej až do morku kostí. . . tak já teda půjdu, musím domů, žena mě čeká, tak se opatruj a příd, ozvu se.

NOTY:

As: Tak to ti děkuju moc. Prej se chovám divně. Děkuju. Fakt. Jó, tak asi jsem divnej. To ty víš přece nejlíp, ne? Ostatně jako všechno. . . už se s tebou nechci bavit. . .

H: Jak nechceš bavit? Co tě to praštilo do hlavy? Jsme přece malá sekunda, to nejde, aby jsme se takhle kmotřili. . .

As: Malá sekunda, malá sekunda, na to se ti můžu vykašlat. . . Kde je moje kvarta? Moje vzrušení a dobrodružství? A kde malá septima? S malou septimou by jsem se nenudilo. . . to je cool, je záhadné, to, jak otevřeně laškuje. . . a víš, že jím to nekončí. . . ach H, mně tahle nudná bratrská sekunda nebaví, chci něco víc!

H: Tak s tím ti, milé As nepomůžu. Jestli ti nestačím, budeš muset něco vymyslet sám. Ale něco ti řeknu, chováš se jako sebestředná prima! Víš, co by sis zasloužilo? Být v primitivním akordu! Bez septimy! Potom by jsi možná pochopilo, co to malá sekunda znamená!

As: Já, já jsem to tak nemyslelo. . . To je všechno kvůli těm lidem. Jsem z nich celé nervózní. . . to víš, že jsem spokojené. . . a svobodné! Vždyť mně vůbec neurčuješ! S tebou se můžu cítit durově i molově!

H: No, aspoň že si se vzpamatovalo, milé As, už jsem se bálo, že přešplháš do jiného taktu. Z toho by mohly být problémy. . . a věru by tě mohli pak nahradit i pomlkou. . .

5. Outside in the cold distance, a wildcat did growl, two riders were approaching, and the wind began to howl (Venku v ledové vzdálenosti, divoká kočka zavrčela, dva jezdci se přibližovali a vítr začal výt)

a) Jimmi, New York, červenec 1968
Jimmi Hendrix (nahrávací studio)
AI – zvukař

J: Ale, Ještě jednou dík, že jsi přišel

A: Hej za nic, víš, že miluju tu písničku, a chci, aby to bylo pořádně. Kde máš basáka, měli jsme přece nahrávat dneska znovu jeho part a tvůj zpěv.

J: Hele, nahraju to já, jsme se o tom bavili, nemá to cenu, já mám svoji představu, tu mi on nenaplní a nechce se mi nikoho jiného hledat, takže to nahraju já . . .

A: OK, tak to nahrajeme . . .

J: Tak co na to říkáš? Ale, už to máš zmastrovaný?

A: Jo, hotovo, poslechneme si to?

Píseň – Hendrixova verze All along the watchtower

J: Jo, je to ono . . . já to věděl, ta píseň se narodila za Atlantikem, musela tu zůstat . . .

A: Jo máš pravdu, ta Londýnská verze je v pohodě, ale tohle je jiné kafe . . . Jimmi, mám pocit, že tohle děťátko si bude žít dlouhý, dlouhý život . . .

J: To doufám . . . Je to skvělejší song . . . udělej ještě jednu kopii, pošleme to Dylanovi, dřív, než to pustíme, chci vědět, co na to říká on.

b) Bob, Woodstock, prosinec 1967
Bob Dylan (pracovna)

Balí balíček, píše dopis:

Jimmi, posílám ti ten song, jak jsi chtěl. Víím, je venku už nějaký pátek, takže to asi nečekáš. Posílám ti ho ale z jiného důvodu. Chci ti dokázat, že s tou spoluprací jsi pravdu měl a neměl. Vem si ho a předělej. Cítím, že mu můžeš dát něco jiného než já, tak se do toho pusť a neklam mě kluku. A příd' nás konečně navštívit. Sára se na tebe pořád vyptává . . .

NOTY:

As: Líbí se ti to?

H: Jestli se mi to líbí? Ty dlouhé psychedelické tóny . . . ty barevné vlny, ta kráááááááááá . . .

As: Mám z tebe trochu strach . . . vypadáš trochu sjetě.

H: Sjíždím celý svět! Moje barevné vlnění zasáhne každou moskovskou zívku a všichni pochopí, že láska je to jediné, co může skutečně být! A nebudou války, a nebude zlo, všichni se budou milovat . . .

As: Zníš tak trochu jako z jiné písničky . . .

H: Ne, ne! Představ si, že nebudou náboženství, že nebude majetek . . . víím sem snílek, ale myslím, že nejsem sám . . .

As: No, tak teď definitivně vykrádáš jinou písničku. Neblbni . . .

H: A nejenom písničku! Řeknu ti báseň, chceš? Miluju ji . . . V hlíně spíme, v té chladné vlhké hlíně, konejši nás mijející roky a propadání hvězd, až potom z hlíny, z té měkké teplé hlíny vstaneme. A je z nás lístek růže, je z nás tvář a rameno. Pak stojíme, v závanu života, zvednutí k stříbrnému slunci, z hlíny a nad hlínu, jediný den . . .

As: Co to je, proboha?

H: Sandberg! Miluju beatniky! Miluju hippies! Miluju tuhle generaci!

As: Panebože, co to do tebe vjelo?

H: Hrajeme na Woodstocku!!!

As: Ne ne. Si snad děláš prdel! Počkej, co to je?

H: Festival! Velkej, bigózní!!!

As: Ahá... tak to je super, ne?

H: JOOOOOO!!! Poslyš, ale takhle tam nemůžeš... .

As: to máš pravdu, tak já s tím něco udělám... .

As+H: WOODSTOCK!!!

6. Business men, they drink my wine, plowman dig my earth, none were level on the mind, nobody up at his word (Manažeri mi vypili moje víno, rolník mi zoral zemi, ale nikdo se se mnou nedostal na jednu vlnu mysli, nikdo mi nedal své slovo)

a) Jimmi, UK, červen 1970

Jimmi Hendrix (u něj doma)

Linda Keith

L: Jimmi, doprdele, tak mi otevři, vím, že jsi tam!

Jimmi, mně je to jedno! Já tady budu stát, rvát na celou ulici a kdoví co ještě, zvědni tu svou černou prdel a pojď mi otevřít ty dveře!

Jimi, ty debile! Otevři! Co pak nechápeš, že se o tebe bojím? Prosím, otevři mi ty dveře... .

Pomalů se sesouvá po dveřích dolů, sedá si na zem.

Jimmi, který celou dobu sedí u dveří potichu zaklepe, Linda zaklepe naspátek.

L: Pusť mě, potřebuju tě, jsi jediný, kdo mi zůstal.

J: Nechceš mě videt... .

L: Viděla jsem tě, když ses nahej válel v blátě se svým basákem, viděla jsem tě, kdy sis posral kalhoty, protože jsi to přehnal s dávkou a nesla jsem tě domů, když už jsi sám nemohl. Do prdele, co ještě takovýho můžeš mít v zásobě, co jsem neviděla? Můj chlap, bejvalej chlap, si naládoval do žíly takovou dávku, že mu pěníla huba a vypadal jak malej roztomilej umírající křeček... . tak proč si doprdele myslíš, že jsi něco speciálního, co jsem ještě neviděla? Kurva mi otevři... .

J: Lindo... .

L: Otevři... .

J: Ono to už nejde. Prostě ne. Jdi domů.

L: Debile, otevři! Pochop! Nemám domov, nemám nic, nikoho, potřebuju tě! Tak mi otevři ať mě čeká, co mě čeká, utru ti prdel, umyju tě, navařím ti, jen mě sakra pusť... .

J: Já už nemůžu. Já už nemám kam jít... .

Z druhé strany ticho. Po chvíli se Jimmi zvedá, otevírá dveře, Linda stojí u dveří a vlepí mu facku, pak ho obejmě.

L: Tohle už mi nedělej.

J: Kam mám jít? Co ještě víc? Co ještě můžu mít a nemám? Kam dál? Můžu mít co chci, koho chci, kde chci a kdy chci. A jediný, co jsem kdy chtěl mám taky. Mám kytaru, lidi, kteří mě poslouchají, nemusím dělat nic jinýho, ale nemám co dál. Nemám kam dál. Lepší už nebudu, nikdo není lepší. Viděl jsem všechno co jsem mohl, zahrál jsem, co jsem mohl, prostě už není co dál Lindo, není co dál... .

L: Můj hlupáčku. Ty seš nešťastnej, že jsi šťastnej... . podívej se na mně, no tak... . nauč se plavat na vrchu tý krásný barevný spirály, můžeš mít všechno? Tak si to vezmi... .

b) Bob, USA, červen 1977

Bob Dylan

Sára Dylanová

S: Bobe, prosila jsem tě, aby jsi sem už nechodil. Věci už máš všechny, děti můžeš vidět kdykoli chceš, přivezu je k tobě. . .

B: Já chtěl vidět tebe. . .

S: Bobe, potřebuju žít svůj život a ty taky. Běž domů, vyspi se a když budeš chtít děti, ozvi se.

B: Ai myslíš, že je to tak jednoduchý? Zavřu oči a vidím tam tebe, chci tě, chybiš mi. . . Myslíš, že nějaký blbej papír, lejstro vod posranýho úřadu pro mě něco znamenaj? Nechal jsem ti všechno! Všechno, rozumíš? Dům, děcka, vždyť to je kurva naše! Co si jako myslíš? Že to půjde takhle lehce???

S: Uklidni se a neřvi. Vyplašíš děti, nechci, aby tě tady takhle viděli. Udělal sis to sám, teď už jdi. Zavřu dveře, ty se otočíš a odejdeš, protože ani ty nechceš, aby se tě děti báli. Takže jdi.

Zavře dveře.

NOTY:

As: Myslíš, že je to náma?

H: Jak to myslíš?

As: Myslíš že ničíme lidi?

H: Ne, dělaj si to sami. . .

As: Někdy mám pocit že jim to děláme my. . . že s náma neumějí žít. . .

H: To spíš ti, kteří neumí unést tíhu našeho stvoření.

As: Jak to myslíš?

H: Myslím, že neumí unést to, že nejsme jen pro pár lidí. Poslouchá nás hodně lidí a myslím, že díky tomu, že nás stvořili, neumí unést tu radost co rozdáváme.

As: Nechápu. . .

H: Ta energie co jde z nás, je od nich. A oni ji neumí rozdávat. Měli by se to naučit, jinak je to zničí, milé As. . .

As: Ale vždyť my jim dávame taky radost. . . chjo.

H: Někdy to asi nestačí.

7. There must be some kind of way outta here, said the joker to the thief (Odtud musí být cesta, řekl klaun zloději)

a) Jimmi, Londýn, 18.9.1970

Rozhlasová správa:

Exkluzivně z potvrzeného zdroje jsme se dozvěděli, že Jimmi Hendrix, slavný kytarista a zpěvák byl nalezen ve svém Londýnském bytě mrtvý. Nepotvrzená je zatím příčina smrti, i když zdroje blízké Hendrixovi nám potvrdily, že jde o smrt předávkováním. Více zpráv vám přineseme hned jak to bude možné. Teď si ale při téhle příležitosti vyslechneme Hendrixovu nejúspěšnější skladbu, která se dostala do výběru časopisu Rolling Stones mezi 100 nejlepších rockových skladeb všech dob – All along the watchtower. . .

b) Bob, USA, 18.9. 1979

Rozhlasová stanice

Bob Dylan

Reportérka

R: Dobrý den, pane Dylane, je nám ctí přivítat vás u nás v studiu.

B: Dobrý den, já jsem rád přijal vaše pozvání.

R: Takže, tak jako každé úterý, budeme představovat nová alba a proto jste taky tady, ale nedá se nezeptat, dnes je tomu přesně 9 let od smrti Jimmiho Hendrix, kterého jste jistě velmi dobře znal, takže co pro Vás znamená tenhle den? Je pro Vás nějak speciální?

B: Ano, samozřejmě, s Jimmim jsme se znali, nikdy nezapomenu na toho povedenýho kluka... hodně mě to zasáhlo, ta jeho smrt... Nešťastný kluk... Moc dobře ho chápu, sám sem byl na pokraji, koukal jsem do propasti, ale já jsme měl to štěstí, že jsem uviděl tvář Boha v tom všem chaosu a zmatku co jsem natropil...

R: Tím se vlastně dostáváme k vašemu novému albu, které je celkem netradiční – můžete nám o něm říct více?

B: Ano... Mé album je gospelové. Je to takový projev vděky komunitě a Bohu, kteří mě zachránili. Víte, můj život byl svázaný v okovech drog, sexu, přišel jsem o ženu, rozvedl se, měl hodně problémů a pak jsem uviděl tvář Boží, poznal pravdu, že v Kristu jsme si všichni rovni a svobodní. To co jsme chtěli kdysi, lásku, svobodu, mír, to všechno jsme hledali jinde – u hinduistů, v drogách, v komunismu, ale nikde tam to není, z toho taky pramení deprese celé téhle generace. Vzdálili jsme se od Boha. A toto album, to je jen malé postrčení zpátky. Jen chci ukázat všem bratrům a sestrám, kudy ta cesta opravdu může vést...

R: Ano, tak to byla určitě hodně překvapivá slova, milí posluchači, poslouchali jste pořad Thursday choise s Elizabeth, mým dnešním hostem byl Bob Dylan a já se s váma loučím v tento den výročí smrti Jimmiho Hendrix slovy, které spojují jeho i našeho hosta – There must be some way out of here a pouštím vám i píseň, kde tato slova zazněla. Příjemný večer!!!

NOTY:

As: Tak nám ten sen vyšel.

H: Hrajou nás všichni.

As: A za jakou cenu?

H: Tím se netrap. Pořád je víc a víc lidí, pro které hodně znamenáme.

As: Co když upadneme do zapomnění? Co když umřeme?

H: Neumřeme. Stejně jako oni neumřou. Opravdu nikdy.

As: Podívej, ale teď už je jiná doba. Už nás skoro nehrajou.

H: Každý mladý kytarista nás zná. Kolik lidí s náma roste? Kdo všechno nás hraje? V kolika filmech a seriálech sme?

As: Bob to začal, Jimmi pokračoval a teď, teď je jich hodně kdo nás hraje...

H: U2

As: Dave Mason

H: Dave Matthews band

As: Eddie Vedder, víš ten z Pearl Jamu

H: Bear McCreary v Battlestaru

As: Francis Cabrel

H: A stovky jiných... já si myslím, že to za to stálo...

As: Myslíš, že máme ještě kam růst?

H: Vždycky je kam růst.

Jana Ondrušová

aonažeajaže

(Nočné múry nárekov)

Postavy a udalosti v tejto hre sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnosťou je čisto zámerná.

Spoiler alert: hovorí sa aj po česky (konkrétne postavy Tá Jeho, On, Taký Jeden . . . pozn. preklad do češtiny je vlastná úprava autorky, čomu zodpovedá aj gramatika, berte to prosím s rezervou)

POSTAVY:

Ženy:

ONA (SOŇA)

TÁ JEHO (ZUZKA)

VIEŠKTORÁ (SIMONA)

Muži:

ON/ŽLTÝ

HMHMM/MODRÝ/MUŽ 1

TEN MÔJ (MARTIN)/ČERVENÝ/MUŽ 2

TAKÝ JEDEN/ZELENÝ/MUŽ 3

Vek všetkých: 20-25

Hlas staršej ženy

ÚVOD:

Scéna vyzerá ako dámske WC v nočnom podniku, steny sú popísané všelijakými odkazmi, básničkami, obrázkami, citátmi, aj v cudzích jazykoch. V úvode ženy píšú ďalšie nápisy na steny.

TÁ JEHO: potkali se dva: ona koketná, on kokotný. A žili spolu šťastně až do rána.

ONA: Niekedy mám pocit, že oficiálnym sponzorom môjho života je durex a ibalgin.

VIEŠKTORÁ: jeden po druhom

ste po mne stiekli

a ja po vás

ostávam suchá

ONA: ponuka pre všetkých ľahostajných:

päťdesiatpercentná zľava

na prsia, stehná a zadky

vnútornosti sme vybrali

minule ktosi našiel srdce

a prišlo mu zle
TÁ JEHO: byla jednou žena
které v hrudi tlouklo
perníkové srdce
poněvadž ho nikdo nechtěl
tak docela ztvrdlo
a pak se už nedalo
ani zlomit
ani sníst
VIEŠKTORÁ: slova slova slova
rád sa do nich schová
poet zasraný
TÁ JEHO: doufám, že nejsem na mužským hajzlu

Viešktorá vystúpi do popredia.

VIEŠKTORÁ: Momentálne sa nachádzame na posvätnom mieste

lokálnej ženskej populácie – verejných dámskych záchodoch v klube. Za mnou si môžete všimnúť miestny múr nárekov, odkazy sú, ako vidíte, rôznej kvality, odvíja sa to aj od hladiny intelektu a alkoholu v krvi tej-ktorej autorky. Podľa frekvencie príspevkov v cudzích jazykoch vidíte, že nás navštevujú dámy aj zo zahraničia, a aj napriek hranici geografickej, hranica ich zúfalstva je veľmi podobná tej našej, ba dovoľm si priam tvrdiť, že sa stiera. Poprosím tie z vás, ktoré potrebujú výklad v angličtine, aby si nasadili slúchadlá. For those of you who by any chance need the translation, please, put on your headphones. Bola tu otázka, či je možné pozrieť sa na múr nárekov na pánskych toaletách, áno, prístup tam je možný, dokonca veľmi vítaný, ale obávam sa, že nič podobné tam nenájdete. Pútnické miesto je prístupné približne od štvrtej hodiny poobede, naše kňažky však vykonávajú obradnú činnosť predovšetkým v neskoršom čase, najčastejšie medzi desiatou hodinou večer a tretou hodinou ráno. Ako sa zaradiť do kasty milostných kňažiek, nuž... Pokiaľ sa sústreďíme na druhové členenie žien z hľadiska mužskej percepcie, vyvstanú nám v našej vekovej kategórii 20-35 nasledovné tri skupiny: ženy osudové, o ktorých muži s nostalgiou tvrdia, že s nimi mali stráviť celý život, ďalej ženy jednoduchšie, s ktorými sa oženia, a ten život s nimi naozaj strávia. A potom je tu kategória kňažiek, to sú ženy, ktoré muži stretnú medzi dvoma vyššie spomenutými prípadmi a o ostatných im rozprávajú, najčastejšie po alebo ideálne počas milostného aktu. Presun medzi jednotlivými kategóriami je možný, reverzne aj perversne. Presuňme sa teraz bližšie k múru. Mimo písomných odkazov si tu môžete všimnúť aj niekoľko zárezov. Nie, nejde o nálezy z dôb prehistorických, keďže klub bol vybudovaný až po páde komunizmu. Hlboké zárezy sú špecifický druh výpovede kňažiek, ktoré múr nárekov pripodobňujú k svojmu vlastnému telu. Čím je zárez hlbší, tým menšia je šanca, že niekedy zmizne. Zárez sa nepotrebuje verbalizovať, pretože zárez je hanba a vznikne zakaždým, keď sa kňažka miluje s mužom, ktorý jej nepatrí.

ONA: Aj som sa umyla a plecيا mi stále voňajú za ním.

Neviem, prečo práve plecيا. Takto skloním hlavu na jednu alebo na druhú stranu a cítim ho. Je mi z tej vône trochu zle, najradšej by som sa vyzliekla z vlastnej kože.

Dopije zvyšok z plastovej fľaše, ktorú drží v ruke, odhodí ju, začne si nemotorne vyzliekať vrchný odev. Ostatné ženy zmiznú, zjaví pri nej On, podáva jej cigaretu, Ona ťahá, hoci to veľmi nevie. Sú opití.

ON: Je ti teplo, dievčatko?

ONA: Hej.

ON: Pomůžu ti?

ONA: (*zápasíac so svetrom*) Pohode. V pohode.

ON: Uděláš si tam díru.

ONA: Dobře, podrž mi. (*podáva mu cigaretu*)

ON: Počkej. . . au! Ty máš ale dobrou šlehu, Soničko.

ONA: Čo si povedal?

ON: Že to kouříš docela rychle.

ONA: To druhé čo si povedal.

ON: Soničko?

ONA: No. Mi tak nehovor.

ON: Proč jako? . . . Ti tak říkal bývalý?

ONA: Kiežby. . . som mala dajakého bývalého.

ON: Ted' ti nerozumím. Tys jako neměla bývalýho? To jakože. . . ty jseš ještě panna?

ONA: (*pohladá ho po tvári*) Vy Česi ste takí zlatí.

ON: (*akože vtípne*) Se mi taky zdálo, že se nějak pomalu svlíkáš.

ONA: Však práveže panny sa vedia dobre vyzliecť, lebo sa furt vyzliekajú samy. Ale ja si dávam len sveter dolu. Si nemysli.

ON: Dyt' si nemyslím. Ale pannu jsem ještě neměl.

ONA: No ani dnes nebudeš mať.

ON: Dyt' dobře, dobře.

ONA: Lebo ja nie som.

ON: Aha. Čiže. . . čože?

ONA: Veď som došla k tebe domov. . . to sa rozumie, že dačo bude.

ON: Ano?

ONA: Celú cigaretu si mi zhorel v ruke. . . Áno, však to by som ti neurobila. Teda, že by som ťa neurobila. . . Ja sa budem zajtra ráno tak hanbiť. . .

ON: V pohodě, dokud nikdo nezvracel. . . No, ale ted' mi řekni, jak ti mám říkat. Soničko teda ne.

ONA: Nie.

ON: Soňa se mi nelíbí.

ONA: Sa ti nepáčim?

ON: Jméno se mi nelíbí. . . Počkej. . . Soňo, Soničko. . . Sovičko! Ti budu říkat.

ONA: Sovičko?

ON: Jo. Protože máš také velké oči. . .

ONA: To preto, aby som ťa lepšie videla.

ON: . . . a proto, že jsme se potkali v noci.

ONA: *(po chvíli)* Ale ja mám fóbiu z vtákov.

ON: Z vtákov... jo, no to abych zůstal oblečený.

ONA: Nie z takých. To je práveže moje obľúbené zvieratko. Také malé hebké si tam vylezie, ňuňuuu.

ON: Malé?

ONA: Nepustiš dajakú muziku?

ON: Můžu. Ale tiše, poněvadž je noční klid. *(púšťa hudbu)*

ONA: Tak pusti malú nočnú hudbu... Kto to zložil?

ON: Mozar... Poslyš, nemáš hlad? Ňákou mozarellu mám v lednici, sem si teď vzpomněl.

ONA: Áno.

ON: Ale nejdřív si zatančíme.

Púšťa hudbu.

ON: Jemnostpaní...

Podáva jej ruku, tancujú spolu.

ON: Jak ti voní vlasy. Jako moje děs... děs... dětství.

ONA: Moje detstvo vonia ako uhorky.

ON: Čerstvý nebo nakládačky?

ONA: Domáce.

V tej chvíli nastane moment: „a zrazu sme sa bozkávali“. On zrazu zakopne o kábel, hudba sa vypne, tma.

Zjaví sa Tá Jeho. Stojí v pomyslenom strede medzi sediacimi ženami, ktoré ju počúvajú, tvrdohlavo vedie dialóg a ignoruje fakt, že nedostáva odpovede. Na začiatku trochu nervózne žmolí v rukách prázdnu plastovú fľašu.

TÁ JEHO: Já nevím, co pořád všechny řešíte. S některýma

kamarádkama se už nemůžu vůbec bavit. Nemáme si co říct. Pořád dokola jenom o chlapech, a co kdy se kterým, každý týden nějaký jiný, je tohleto normální? A začnu já o Martinovi, že kam spolu jedem, na páté výročí, tak abych měla pocit, že se mám stydět. Tak jako promiňte, že mám vztah. Že nám to klapě. Ty se tváří, jako kdyby to bylo nemožné. A přitom láska je samozřejmá a jednoduchá. Ostatně, já myslím, že s Martinem máme docela zdravý vztah, si jako hodně povídáme, řešíme věci... Lásko? Lásko! Lásko, prosím tě, už jsi objednal ten pobyt, jak jsme se dohodli? No do těch Tater... Já bych to objednala, jenomže teď nemám dost peněz na účtu. No protože jsem si koupila ty trekingové boty, jak jsi chtěl. Jsem si koupila, no. Martin je těžkej sportovec, takže budem spolu chodit na túry. Vlastně jsme dosud ještě spolu nikde pořádně nebyli. No jo, byli – nebyli, někdy chodíme na motokáry s jeho kamarády, nebo třeba na paintball. Ven, jako se někam opít, to zrovna ne, Martin říká, že se to neoplatí, dát „vyšokohorskou přírážku“ (vidíte, jaký je to turista) za alkohol v podniku, když si můžeme dát něco levnějšího doma... To ne, ještě spolu nebydlíme... Takže pořádně jsme spolu ještě nikde nebyli. Jo, on chodil do školy a jenom nedávno skončil a že musí šetřit na byt... Ne, jsme se o tom ještě tak jako na vážno nebavili, že bychom spolu bydleli, jako nechcem to tlačit... Jsem ho alespoň přesvědčila, že když už máme to výročí po pěti letech, mohli bychom někam jet na prodloužený víkend. Tak jdem do Tater. Jeho rodiče se prej poznali v Tatrách na túře. No já jsem jeho rodiče poznala teprve asi po roce, co jsme spolu chodili. A to vám byla taková vtipná situace, byli jsme zrovna s Martinem v Bratislavě, vidíte, to byl takový menší výlet, ale asi to není stejný, protože to bylo jenom na jeden den a stejně... Byli jsme zrovna v Kauflandě, že si koupíme víno na večer až se vrátíme, a najednou ho oslovila taková paní, Matko mu řekla, a co prej tam on dělá. Se tak chvilku spolu bavili a já z toho pochopila, že to asi bude jeho máma. Tak jsem pak trochu podpíchla, jestli nás neseznámí. Tak nás seznámil a máma na to, jestli jsem spolužačka. A já že ne, přítelkyně. Jako kdyby se trochu podivila, nevím, možná si mě představovala jinak. No a pak, prej ať přijdem na večeři, a Martin

nejdřív moc nechtěl, asi viděl, že jsem trochu nesvá. Ale myslím si, že jsme se nakonec docela zkamarádili. Se nás už s Martinem začínají ptát, jestli neuvažujem o svadbě. . . No jo, všechno má svůj čas. . .

Podáva fľašu Viešktovej. Zmizne.

Viešktovej má nákupný košík, fľašu vloží dovnútra. Za ňou sa objaví Ten Môj, začne kľúčový pseudonadšený small talk.

TEN MÔJ: Simona? Čáu.

VIEŠKTORÁ: Martin! Ahoj.

Nasleduje pokus o priateľské bozky na líca, ktorý následne obe strany vyhodnotia ako omyl.

TEN MÔJ: Bože, koľko to je? Tri roky, štyri?

VIEŠKTORÁ: Päť. Vlastne viac. Od rozchodu vlastne.

TEN MÔJ: Tak to bude presne päť, lebo so Zuzkou budeme mať akurát päťročné. . . Ako sa máš?

VIEŠKTORÁ: Ujde to. Ale ty sa pochváľ. Nedávno si skončil školu, nie?

TEN MÔJ: Hej, konečne po siedmich rokoch, veď si možno videla fotky z promócií na facebooku.

VIEŠKTORÁ: Už ťa nemám v priateľoch.

TEN MÔJ: Jasné. . . Hm. A čo ty tu v drogérii, nakupuješ?

VIEŠKTORÁ: No.

TEN MÔJ: Ja tiež. Zuzka chcela dajaké vložky. Ona používa vložky, nie tampóny ako ty.

VIEŠKTORÁ: Toto si pamätáš?

TEN MÔJ: No, vidíš. Ja si toho dosť pamätám. Ako ti vtedy napríklad zostal kondóm vnútri a sme museli ísť skoro na pohotovosť. . . Zuzka zato ani tampóny nechce, sa bojí, že by jej tam. . . Zato som si na to vlastne teraz spomenul.

Moment trápnej tichej nezájmnosti.

VIEŠKTORÁ: No dobre, počuj, veď ju pozdravuj. . . Vlastne, veď my sa nepoznáme. Tak nič. Rada som ťa videla po takom čase.

Drž sa.

TEN MÔJ: Hej, hej, aj ty.

Odíde. Viešktovej vytiahne z košíka malú krabičku, študuje ju. Na stene sa spustí animácia ako z videohry: pásik tehotenského testu, nad tým nápis LOADING. . . Zasvieti na ňom dočervena jeden prúžok a nápis sa zmení na STILL WORKING. Po niekoľkých sekundách zasvieti na pásiku na stene aj druhý prúžok, nápis sa zmení na zelený GAME OVER. Tma.

Zjaví sa Ona, sedí dezorientovaná na zemi (nájde obal od kondómu). Obzerá sa dookola, hlavou nemôže hýbať príliš prudko, lebo to bolí.

Zobudí sa aj On. Rozhovor je pomalý a rozospatý.

ON: *(ležiac)* Brý ráno.

ONA: Kde sú moje gatky?

ON: Co?

ONA: Kalhotky.

ON: *(ukáže bez pozretia)* Tam?

ONA: *(berie roztrhnuté nohavičky, nechápe)* Prečo sú roztrhnuté?

ON: *(stále ležiac, neutrálne)* Pretože jsem je z tebe strhnul.

ONA: Prečo si ich zo mňa strhol?

ON: *(stále ležiac, neutrálne)* Protožeš řekla, že jsou starý a vošklivý.

ONA: A v čom teraz pôjdem domov?

ON: *(stále ležiac, neutrálne)* Dyt' já tě nevyháním.

ONA: Raz budem musieť ísť domov.

ON: *(posadí sa, chvíľu na ňu pozerá)* Počkej. Měl bych tady mít nějaký navíc.

ONA: Ako navíc?

ON: Ještě po bývalý.

ONA: To asi nie.

ON: Ale jsou čistý. To měla jako náhradní, když u mně spala.

ONA: Okej. A prečo sú stále tu?

ON: Nevím. Asi si je zapomněla vzít.

ONA: Kedy ste sa rozišli?

ON: Před dvěma týdny?

ONA: Uhm.

ON: Chceš něco sníst? Já mám hlad.

ONA: Nie, je mi trochu zle.

ON: To proto, žeš celý večer kouřila.

ONA: *(spomenie si)* To si mi prečo dovolil?

ON: Dyt' jseš svobodnej člověk. Hlavně se ti nedalo odolat, jak si prosila o cigaretu těma svýma spítýma vočima.

ONA: Super.

ON: Pojd' ke mně. *(přitahuje si ju k sebe)*

ONA: *(odtahuje sa)* Nie, točí sa mi hlava. Pôjdem domov.

Teda . . . potrebujem tie gatky.

ON: Najdu ti je?

ONA: Tamtie si neoblečiem.

ON: Proč?

ONA: Nie, bože. . . Ona tu má ešte veci, a mňa ledva poznáš a vyspali sme sa spolu a ja si oblečiem jej gatky. . .

ON: Tak ti dám svoje spodky? Ne ty včerejší, samozřejmě.

ONA: Nie, veď kedy ti ich vrátim. Nevieť, kedy sa najbližšie stretneme.

ON: No to taký neviem.

Chvíľa trápneho ticha.

ONA: Dolu som videla nejaký čínsky obchod. . .

ON: *(po chvíli)* Ti mám ako kúpiť nový?

ONA: Ak by ti to nevadilo. . . Len nejaké lacné, dám ti potom peniaze.

ON: *(po chvíli)* Okej. Hneď jsem zpátky. *(pobozká ju, najprv len automaticky, potom náruživô)* Zamknu ťe, abys mi neutekla.

Ona sa nervózne zasmieje. On zmizne.

ONA: *(do publika)* Dámy. . . a páni! Po úspechu vysoko sledovanej

ľahko šteklivej relácie s názvom *Hádaj, kto je vo vedľajšej WC kabínke* sa k vám opäť vraciame s nočným formátom dverovej reality show.

Volá sa *Hádaj, kto. . .*, ale to sa nechajme prekvapiť. Programom sprevádza Simona Viešktorá.

VIEŠKTORÁ: *(viac pre seba)* Som tak zvažovala, čo by som asi

chcela. Asi dievčatko. Vychovávať sama dievčatko je asi ľahšie. Budeme si bližšie. Mama mi povedala, že keď ma porodila, tak prvé, čo jej napadlo, bolo, že sa budem trápiť tak ako ona, pretože som dievča. Mala na mysli pôrod. Dúfam, že mala na mysli pôrod. Ale ako sa poznám, určite to bude chlapec. Ja som predurčená mať samých synov. Dúfam, že sa bude podobáť na mňa. Hoci, ak by sa podobal na otca, aspoň by som vedela, ktorý to je. Piči. . . Nemôžem sa spýtať doktorky, či sa dá vypátrať presný deň počatia, čo by si pomyslela. . . A im čo poviem. . .

ONA *(prerušuje ju)*: Prezrime si našich podozrivých. Otázka, ktorá sužuje nejednu mladú ženu: je to ON, s veľkým O?

Na stene/dverách sa objavia vedľa seba najprv dve profilové fotky z facebooku (žltý – na jeho fotke vidno, že je odstrihnutá žena, a modrý).

Postupne sa pod nimi zjavujú aj ich predstavitelia. Po jednom komunikujú s Viešktorou messengerovým spôsobom. Zakaždým, keď niekto dokončí repliku, druhý sa naňho otočí („videné“, (. . .) znamená nádech na začatie vety, ktorá sa nakoniec „neodošle“)

Zjaví sa Žltý.

ŽLTÝ: Přijď ke mně.

ŠVORKA: Vytriezvi.

ŽLTÝ: Zprvė teď nepiju, a zadruhé, jsem sám doma.

VIEŠKTORÁ: Vytriezvi.

ŽLTÝ: Nebuď taková.

VIEŠKTORÁ: To nemyslíš vážne. Mám teraz cestovať za tebou dvesto kilometrov?

ŽLTÝ: Vždyť proč ne?

VIEŠKTORÁ: Frajerka nemůže?

ŽLTÝ: Ani mi ji nepřipomínej.

VIEŠKTORÁ: Pekná profilovka, btw.

ŽLTÝ: ...

VIEŠKTORÁ: Kde ste boli? V Chorvátsku?

ŽLTÝ: Viš co, vyser se na to.

Zmizne a zjaví sa Modrý.

MODRÝ: Ahoj co robis?

VIEŠKTORÁ: Prečo?

MODRÝ: Teraz si to pokazila.

VIEŠKTORÁ: Prečo?

MODRÝ: Si mala povedať a sa opýtať čo robím ja.

VIEŠKTORÁ: Prečo, masturbuješ?

MODRÝ: Nie, som chcel napísať že na teba myslím.

VIEŠKTORÁ: Hovorím.

MODRÝ: Teraz akože o čo ide?

VIEŠKTORÁ: Nevieť, ty mi povedz.

MODRÝ: Akože vieš čo ja som chcel prísť včera za tebou a si bola s bohom na pivo. Toto ti vieš ako verím.

VIEŠKTORÁ: Tebe sa ja spovedať nemusím.

MODRÝ: Nie ty si dokonalá žena. Tebe není nikto dosť dobrý.

VIEŠKTORÁ: A tebe je kto dosť dobrý? Mne tu kecaš, aká som úžasná, ale stále sa vrátiš k tej svojej chudere doma.

MODRÝ: Jarku do toho laskavo netahaj.

VIEŠKTORÁ: Už mi nepíš, prosím ťa.

MODRÝ: Okej ako chceš. Ale ty mi tiež nepis laskavo. Tá smska minule to čo bolo? Vieš že mi môže hocikedy pozrieť do mobilu.

VIEŠKTORÁ: Pojeb sa.

Zmizne. Zrazu sa zjaví Červený.

ČERVENÝ: Prijmi moju žiadosť o opätovné priateľstvo.

VIEŠKTORÁ: Okej.

ČERVENÝ: haluz že sme sa dnes takto stretli...

VIEŠKTORÁ: Hej.

ČERVENÝ: škoda že tak krátko.

VIEŠKTORÁ: Hej.

ČERVENÝ: neskočíme dakedy na kávu, máš tento týždeň čas?

VIEŠKTORÁ: Teoreticky áno. Niekedy cez obed...?

ČERVENÝ: to sa mi veľmi nedá. a po práci?

VIEŠKTORÁ: To už potom rovno na pivo.

ČERVENÝ: ja by som bol za.

ČERVENÝ: opeknela si.

ČERVENÝ: máš teraz niekoho?

VIEŠKTORÁ: Nie.

ČERVENÝ: sranda, by som ani nepovedal, riadna kočka je z teba.

VIEŠKTORÁ: To neznamená, že musím hneď niekoho mať.

ČERVENÝ: ale veď hej. ale určite by si mohla hocikoho zbalit' keby chceš.

VIEŠKTORÁ: Mohla.

ČERVENÝ: teda, veríš si. ale tak aj ja kebyže nemám frajerku...

VIEŠKTORÁ: Tak čo?

ČERVENÝ: úprimne?

VIEŠKTORÁ: No.

ČERVENÝ: (...) (...) by som ťa oprel tam rovno pri tom regáli kde sme sa stretli.

VIEŠKTORÁ: (...) Tak možno po tom pive.

ČERVENÝ: (...) (...) fu to naozaj?

VIEŠKTORÁ: A ty chceš naozaj?

ČERVENÝ: (...) jasne.

VIEŠKTORÁ: Okej, tu už končí sranda.

ČERVENÝ: (...) (...) (...) však ja som tiež len žartoval.

ČERVENÝ: ale to pivo platí?

ČERVENÝ: teda káva

Zmizne. Zjaví sa Zelený. Viešktorá ho nevidí. On nič nepovie, len ju sleduje. Potom zmizne aj on. Ona následne tiež.

Zjaví sa Tá Jeho.

TÁ JEHO: Martine, môžem na tvůj počítač? Ne, ten svůj jsem

ještě do opravy nedala. Chtěla bych se jenom podívat na něco na facebooku. Tebe asi odhlásím... Jinak, nevím co sa to děje poslední dny, ale každý druhý příspěvek na ploše, co mi ukazuje, je, že se někdo zasnoubil, koupil si svatební šaty, nebo rovnou fotky ze svatby... Hele, to mi připomnělo, a ty Tereze mám teda říct, že na svatbu nepřijedem? Je to škoda, že musíš být v práci, nedá se to tedy udělat, že by ti dali volno? Vždyť je to moje nejlepší kamarádka ze střední... Jako že bych šla sama, no to nevím, víš, jak to bude vypadat... A představ si, že oni se už po dvou letech... Ne, nic tím nechci říct, dnes jsi nějaký podrážděný, to z té práce? Jsem ti říkala, když tě to tam nebaví, tak dej výpověď. Peníze, peníze, vždyť ty byly i budou. No tak bys v té další vydělával ze začátku míň, no bože... Ale třeba kdybychom požádali o hypotéku dva, tak by nám ji spíš dali, i kdybys vydělával míň... Ale nikdo přece neříká, že míň než já, a i kdyby... Prosím tě, co je to dnes s tebou? Ale vždyť já tím nic nenaznačuju, jenom říkám, že bychom snadněji sehnali byt, i větší a hezčí, kdyby... No podívej se, co jsem říkala. Marta se zasnoubila. Pamatuješ na Martu? Jak která, byly jsme ve stejném kroužku, taková krátkovlasá. Určitě jsi ji už viděl, několikrát... Vždyť jak jsme byli na té oslavě před pár měsíci, vezl jsi jí pak domů. Nějakýho Angličana si našla. Jako nechci nic říkat, ale zdá se mi, že má břicho. To má lehký, se jí narodí malej mulatek, aspoň bude vědět, že otec je jistý... Prosím tě, jak to piješ tu vodu? Pojď sem... *(zneistie)* No dobře, dobře, jseš dnes nějaký háklivý... Dobře, vypínám to. Mám tě automaticky přihlásit zpátky? Pojď, máš tu nějaké zprávy. Chvilku tam nejsi a už bez tebe nemohou žít. Simona ti piše? Jsem nevěděla, že jste ještě v kontaktu. *(na toto zareaguje Viešktorá, Tá Jeho*

si to všimne, uvedomí si, o koho ide) Ale vždyť to neotvírám, co jsi takovej, jenom vidím, že tady svítí její jméno. A co takového si píšete, že to nemůžu vidět? . . . (Viešktorá vstane, ide s fľašou k Tej Jeho, bez slova jej ju podáva) O princíp že jde, o jaký princip, že ti píše bývalá a já nemůžu vědět co? Tak promiň, že jsem náhodou řekla, že se teď všichni berou, když ti je tá myšlenka tolik nepřijemná, tak nevím, co my dva po pěti letech ještě řešíme. . . Kdo je rozčilený, ja jsem rozčilená?! (po prvý krát udrie fľašou do zeme) Víš co, mně je to jedno, nevím, co si tam píšete, podívej, vždyť to ani neotvírám, (od tohto momentu trieska fľašou do zeme, až ju celkom deformuje a seba vyčerpá) ale zřejmě si s ní umíš popovídat' lépe než se mnou! Napíšu jí asi osobitně děkovnou zprávu, že se ti tak věnuje. . . Dobře, doprdele, tak si vypni počítač a zahesluj ho, ať tam náhodou neuvidím něco, co nechceš, nebo-li lépe řečeno, co já nechci! Ne, nemám si teď za co kurva zaplatit opravu svého počítače, protože jsem zaplatila zájezd do těch posraných Tater, kam jsem oslavit to naše pojebané výročí! (fľaša praskne, Tej Jeho začne tiecť krv z porezaného miesta na ruke)

Zmizne.

Ona stojí na vonkajšej okennej rímse. On najprv zo zákulisia.

ON: Sovičko? Sovičko, jseš tady?

ONA: Tu som.

ON: Kde?

ONA: Tu. . . vonku.

ON: Jak venku? Dyť já nemám balkon.

ONA: Som za oknom.

ON: Jak za oknem. . . Co ti mele. . .

Vykloní sa, zbadá ju a zľakne sa.

ON (po chvíli): Co tam děláš, prosim tebe?

ONA: Chcela som zísť dolu.

ON: Na to tady máme dveře.

ONA: Ale boli zamknuté.

ON: No dyť jo. Mělas na mě přece počkat, ne? Hele, zato, že jseš sovička, ještě lítat nemusíš.

ONA: Keď ja som si myslela, že už ma nechceš vidieť.

ON: A to je jako důvod skočit z vokna. Vod cizího chlapa.

ONA: Ale ja som nechcela skočiť. Chcela som normálne zlietť.

ON: Z druhýho patra.

ONA: Snád' z prvého.

ON: Ne, tohle je druhý.

ONA: . . . Mne sa to aj zdalo nejako vysoko.

ON: Hele, neblázni a pojd' dolů. Mám tady ty kalhotky, pojd' si vybrat.

ONA: Ako „vybrat“?

ON: Jsem jich koupil víc. Nevěděl sem, který by se ti mohly líbit.

ONA: Veď to je jedno.

ON: Jo, teď už jo.

ONA: Čo tým myslíš?

ON: Nic, pojd' zpátky.

ONA: Ja sa bojím. Že spadnem.

ON: Nespadneš.
ONA: Ako vieš?
ON: Vim. Chytnu ťe, jo? . . . Věř mi.
ONA (*po chvíli*): OK.

Podarí sa jej prejsť k nemu, on ju chyťí do náručia, preniesie do bytu. Ona sa ho ešte chvíľu drží, On sa slušne odtiahne.

ON (*po chvíli*): Chceš ty kalhotky?
ONA: A od koho sú?
ON: Dyt' od Vietnamce.
ONA: Máš aj nejaké s čipkou?
ON: Černý nebo bílý?
ONA: Černý.
ON (*podáva jej*): Snad ti padnou. Nevěděl jsem, jakou máš velikost.
ONA: Ďakujem.
Žmolí nohavičky v ruke.
ONA (*po chvíli*): Mohol by si sa otočiť?
On na chvíľu zaváha, potom sa otočí. Ona si oblieka nohavičky.
ON (*po chvíli*): Viš, že jseš jediná ženská, který jsem kdy koupil spodní prádlo?

Zmiznú. Zjaví sa Tá Jeho.

TÁ JEHO: Všechno, co jste kdy zapsali na zed', všechno co jste kdy pověsili na sociální síť, může být použito proti vám. Podívejme se na tohle, na základě vaší aktivity za posledních pár let se nám povedlo vygenerovat tenhle

protokol. FÁZE 0: Počet prohlídnutí profilu dotyčného: 457, v průběhu prvního týdne. FÁZE 1: Společné foto z diskotéky stáhnuté ze stránky klubu, pověšené jakoby mimochodem na vaši plochu. Rozhodujete se, jestli dát jako popisek smajlíka nebo tři tečky. FÁZE 1.2.: Dotyčný a jeho dva ne moc blízcí kamarádi vám dali lajk. FÁZE 1.3.: Škádlení se s dotyčným v komentech pod fotografií, jeho reakce jsou čtyři, vaše jenom tři. Vedete. FÁZE 2: Jste ve vztahu, během první hodiny máte 53 lajků. Dokonce i od tety Agáty, která komentuje, že už bylo načase. Ostatní si vystačí se všeobecnějším: Akí ste zlatí, Gratuluju, Žáříš. FÁZE 3: Pohlednicové citáty o lásce a milenecké vzájemnosti. Frekvence: dvakrát za den až jednou za dva dny. Stoupající obsese délkou. FÁZE 4: Transformace vás a dotyčného do jediného MY, následně do různých předmětů zachycených na fotkách, od snídaně až po dva páry překřížených, na gauči volně pohozených noh, které vypadají jak „před“ a „po“ reklamy na trvalou epilaci. FÁZE 5: Pseudofilozofické citáty o tom, jak je třeba vážit si ženy. Vkusně ilustrované instagramovými kolážemi krajiny za soumraku, které se střídají s fotkami vašeho obličej s decentním náznakem výstřihu. FÁZE 5.2.: Veřejné vlastní citáty o negativním rozpoložení. Na ustarané dotazy, co se děje, citlivě odpisujete (jak jinak, než pod status), že je to osobní. FÁZE 6: Chlapi jsou kokoti, Beyonce playlist komentovaný třema tečkami. FÁZE 7: Jeho fotografie s novou ženou, komentáře typu Žiariš. Žárlíš. Zrušení přátelství. Náhodný sex s neznámým. Nenáhodný sex se známým. FÁZE 0.

Objaví sa Viešktorá, sedí za stolom, ktorý je zakrytý dlhým plastovým obrusom, pije pivo. Zjaví sa pri nej Hmhmm.

HMHMM: Žena by nemala piť pivo, nevyzerá to dobre.
VIEŠKTORÁ: Tak to mi vysvetli.
HMHMM: Si predstav, že sa ti páči nejaký chlap. . .
VIEŠKTORÁ: To si neviem predstaviť.
HMHMM: Nebuď hneď ironická.
VIEŠKTORÁ si provokačne odpije z piva.
HMHMM: Skrátka a si rozumiete a potom ťa uvidí piť pivo. To je také neženské.
VIEŠKTORÁ: Niekde som čítala, že pivo varievali už v starej Mezopotámii – hlavne ženy.
HMHMM: Nie, pivo vymysleli mnísi v stredoveku.
VIEŠKTORÁ: A miešali ho penisom.
HMHMM: *(po chvíli)* A prečo tu vlastne za bieleho dňa sama chlasceš?
VIEŠKTORÁ: Na niekoho čakám.
HMHMM: Rande?
VIEŠKTORÁ: Keďže pijem pivo, tak evidentne nie.
HMHMM: A kto to je?
VIEŠKTORÁ: Tebe to môže byť jedno.
HMHMM: Si si našla nového pichača?
VIEŠKTORÁ: Predstav si, že nie. Už ma to trochu nudí.
HMHMM: Je to o tom, že ťa všetci chcú len jebať, ale nikto ťa nevie uspokojiť?
VIEŠKTORÁ: Usudzuješ na základe seba?
HMHMM: Ved' si mi to sama povedala.
VIEŠKTORÁ: To som mala vtedy slabú chvíľku.
HMHMM: Počkám tu s tebou. Chcem ho vidieť.
VIEŠKTORÁ: Nepočkáš.
HMHMM: Toto je verejné miesto. Môžem sedieť pri vedľajšom stole.
VIEŠKTORÁ: Opováž sa.
HMHMM: Ti na tom nejako záleží, počúvaj.
VIEŠKTORÁ: Tie komentáre si láskavo nechaj a zmizni. Výborne, už ide. Chod', prosím ťa.
HMHMM: To už aj tak nestíham.
VIEŠKTORÁ: Akože nes. . .
Hmhmm vlezie pod stôl. Viešktorá dvíha obrus na svojej strane, za ten čas sa za ňou zjaví Taký Jeden.
VIEŠKTORÁ: Zošalel si?
TAKÝ JEDEN: Promiň, polekal jsem tě?

Viešktorá pustí obrus naspäť a narovná sa.

VIEŠKTORÁ: Nie, ja sa tu len hádam. . . so stolom. Trochu sa kýva.

TAKÝ JEDEN: Spravím to?

VIEŠKTORÁ: Nie!

Počas nasledujúceho rozhovoru prebieha pod stolom orálna akcia, ktorú nevidíme, iba sledujeme rozrušené reakcie Viešktorej.

TAKÝ JEDEN: Děkuju, že jsme se ještě mohli sejít.

VIEŠKTORÁ: Ale prosím ťa. *(nápadne sa zosunie na stoličke trochu nižšie)*

TAKÝ JEDEN: Ja vím, žeš mne odmítla, ale napadlo mi, jestli možná . . .

Viešktorá neveriacky vypleští oči, strasie ju.

TAKÝ JEDEN: Složil jsem ti báseň. Chtěl bych ti ji přečíst.

Viešktorá je rozrušená.

TAKÝ JEDEN: Ale nemusím, jestli nechceš.

VIEŠKTORÁ: *(rozdýchava)* Nie, prečítaj mi ju.

TAKÝ JEDEN: Dobře. Tak jo, jdu na to.

VIEŠKTORÁ:*(šeptom)* Prosím ťa.

TAKÝ JEDEN: Jsi hezčí než vše, čo znám / ačkoli znám toho málo / už když jsem tě prvně potkal / něco se so mnou stalo . . . Jsi v pořádku? Mám číst dál?

Viešktorá pokrúti hlavou.

TAKÝ JEDEN: Ja vím, že tá báseň není nic moc, ale je to skrátka o tom, že jsem do tebe . . . zamilovaný a mám tě rád přesne takovou, jaká jsi.

VIEŠKTORÁ: Ale veď poriadne nevieš, aká som. Keby si ma poznal bliž . . . šiee . . .

TAKÝ JEDEN: To si nemyslím.

VIEŠKTORÁ: *(prudko dýcha)* Veľmi si to vážim, ale nebudem ti nič sľubovať, pre tvoje vlastné dobro.*(rázne dupne nohou pod stolom)*

TAKÝ JEDEN: Dobře, chápů. Půjdu. Promiň, že jsem tě obtěžoval.

VIEŠKTORÁ: Ty ma neobťažuješ.

TAKÝ JEDEN: Můžu tě obejmout?

VIEŠKTORÁ: Radšej nie.

TAKÝ JEDEN: Tak ahoj.

VIEŠKTORÁ: Maj sa.

Taký Jeden odíde. Viešktorá je stále vrcholne rozrušená, až je zrazu nejasné, či prežíva orgazmus alebo rodí. Podídu k nej Tá Jeho a Ona, každá z jednej strany, chytia ju za ruky. Viešktorá postupne začína blúzniť. Ku koncu sa začína triasť aj stôl.

VIEŠKTORÁ: Možno som sa s ním mala vyspať, aby ho to prešlo.

Ako to prešlo všetkých ostatných. Život by mal byť nikdy nekončiaca predohra. Sexom sa všetko končí, pomaly umieram zakaždým, keď sa s niekým vyspím. Každý muž, čo ma zastaví na ulici alebo v podniku, aby mi povedal, aká som krásna, ma zabíja svojimi očakávaniami. Som ako prelud, ktorý treba chytiť a zničiť. Hoci kebyže chcem, stačí zavolať a znovu ma radi vzkriesia. Len nie vtedy,

keby sa mi niečo naozaj stalo. Aby mi kúpili lieky a doniesli ich domov, keď ochoriem, aby mi robili partnera na cudzej svadbe, aby ma objali po falošnom teroristickom útoku v obchodnom dome, aby ma odviezli do nemocnice, keď budem rodiť. Musím okolo nich chodiť po špičkách, aby sa náhodou necítili neprijemne, nesmiem mať nijaké nároky, ktoré narušia komfortnú zónu ich ega. Takto som ešte stále napojená telefónnou pupočnou šnúrou na mamu, musím sa hlásiť rodičom zakaždým, keď niekam idem, lebo nikoho nemám. Ale prečo by som mala chcieť muža, pozrite sa naokolo, kde sú všetci . . . Sú agresívni, ale zbabelí, a pritom takí banálni, veď na prežitie druhu nám stačí jeden . . . *(sleduje ženské ruky, ktoré ju držia)* Ženské telo je hebké, mäkké a pekne tvarované, muži sú len hromada kože a jeden kolík, a vekom sa to u nich len zhorší, zájdite sa niekedy pozrieť na plaváreň, ako groteskne sa deformovali, samozrejme, že sú otrokmi našich tiel, frustrovaní vlastnou nedokonalosťou, holia si hrude, aby sa nám podobali, najkrajší sú mladí chlapci, ich pokožka je jemná ako pokožka ženy, krk majú horúci a hodvábný ako krátkosrsté šteniatka . . . Aj tento chlapec, aký je čistý, aký je krásny, ale aj to zmizne, keď sa naňho časom nalepí ten náš hnusný vzťahový smog. Ale ja budem mať syna, a vychovám ho celkom inak, porodím mesiáša, ktorý nás všetky . . . všetky . . . spasí.

Bezládne klesne na operadlo stoličky. Tá Jeho a Ona zmiznú. Spod stola vylezie Hmhhh (ako keby sa jej narodil). Spokojne si utiera ústa.

HMHHM: Tak chlapec sa zalúbil. Keby tak vedel . . .

VIEŠKTORÁ: Drž hubu.

Zmiznú.

Tá Jeho stojí znovu medzi ženami, porezanú ruku má nemotorne obviazanú. Rozpráva umiernené.

TÁ JEHO: No a pak jsme jeli do těch Tater. Martin pořád přede

mnou, jel jako blázen, nedal se dostihnout. Neříkal nic,

ale bylo to celé takové absurdní, jeli jsme tam na to výročí, ale on jako kdyby mi chtěl říct, že jsem mu na obtíž, jako kdybych byla nějaká cizí holka, co za ním pořád leze a nechce mu dát pokoj. A co já měla dělat? Někde v lese, on byl můj jediný záchytný bod, jako dva trestanci ve vyhnanství, přivázání jeden ke druhému železnou koulí. Začalo mi být normálně fyzicky špatně z toho, že musím být s ním. A on se pak ke mně otočil a zeptal se, jestli jsem v pořádku, že prej dýchám moc prudce. A já řekla něco trapného ve smyslu, že nejsem na tom tak dobře s kondicí jako on a pak ještě něco trapnějšího o českých turistech v Tatrách a on zůstal bez reakce. A pak jsme zas nemluvili a já myslela na to, jak se milujem. Tedy nevím, jestli je to správný výraz pro tu aktivitu, co po ránu provozujem, to páchnoucí, neprobuzené zápasení, s očima ještě zamlženým spánkem. Myslela jsem na to, jak si utírá pusy, když ho políbím. Jak vstane a jde se umýt. Jak se přitom zcela náhodou ohlédne na postel, kde ležím. Divá se na mě s pohrdáním, jako kdybych nebyla ani člověk, ale jenom jakýsi hmyz, který se vyskytl na jeho posteli. A nestojím mu ani za to, aby mne rozmáčkl, protože by mu moje krev zasvinila povlečení. A pak jsem myslela na to, jak mi kamarádky povídají při sklenici vína, že jim někdo lehce projel prsty po předloktí a ony z toho zvlhly. Jo, ty kamarádky, se kterými se už nemůžu vůbec bavit. Nemáme si co říct. Já nemám co říct. Třeba jako při tom zavírám oči a představuju si někoho jiného, jen aby to tolik nebolelo. . . No a pak ten vrchol, myslím jako v těch Tatrách, jak jsme tam dojeli. Někde v půlce cesty jsem si řekla, že jestli to zvládnou vyšlapat, tak se s ním tam nahore rozejdu. Tak jsem se konečně pořádně nadechla, a dostala ze sebe přiznání o tom, jak je to hezký výhled. A pak jsme řešili počasí. Bylo to docela trapný. Myslím to, jak jsem se tam rozbřečela. Nechápal, co se deje. Tak jsem mu řekla: Martine, já nevím, co se děje, prosím tě, můžeš mě obejmout? Vždyť je to tak jednoduchý. Stačí, abys přišel ke mně a obejmul mě. Ať vím, že mne máš ještě alespoň trochu rád. Kurva, to je tak těžký, když ti žena řekne, abys ji obejmul, skutečně ji obejmout? Haló. . . ?! *(zazní s horskou ozvenou)*

Zmizne.

ZÁVER:

Stretnutie Ony a Jeho prebieha v absolútnej tme.

ON: Bože, nádherné voníš.

ONA: Ďakujem. Ty voniaš ako rum.

ON: Whisky. Jsem rád, že ses ozvala.

ONA: Myslela som, že sa ideme rozprávať.

ON: Dyt' se rozprávame.

ONA: Ty asi v posunkovej reči.

ON: Vůbec ne. Jenom takhle potmě hledám, kde máš pojistku.

ONA: Poistku?

ON: No. Že stisknu na správném místě a celá se rozzáříš.

ONA: Vieš ako si minule hovoril, že ti nejdú prirovnania . . .

ON: No?

ONA: Tak si mal pravdu. Ale hľadať môžeš ďalej.

ON: Na šatech ji nemáš. Podívám se i pod ně, dobře?

ONA: Prosím, nekomentuj to.

ON: Okej.

ONA: Pst. . . Počuj. . .

ON: No?

ONA: Kondóm máš?

ON: Mám?

ONA: To sa pýtam ja.

ON: Ty máš?

ONA: Nie.

ON: Ale dyt' si dáme pozor.

ONA: Snád' ty si dáš pozor.

ON: Tak jdem na to?

ONA: Neviem.

ON: Dyt' už jsi stejně svlečená.

ONA: Ved' aj ty.

ON: Takhle je to stejně hezcí.

Začína hrať hudba. Pomaly sa rozsvieti bodák. Na zemi sedí Ona, sama, je len v spodnej bielizni. Spokojne zisťuje, že nohavičky má oblečené. V prednej časti hracej plochy sú vedľa seba tri mikrofóny. Podíde k prostrednému z nich, ktorý je vo svetle. Nasledujúce texty sa všetky spievajú (s výnimkou dialógu a záverečnej vety), je to ako nejaká absurdná rocková / muzikálová / barovokabaretná balada / ľudovka / šansón / opilecká pieseň (úvodná časť je báseň Jána Smreka Túženie, zvyšok žiaľ realita).

ONA: Potom, keď budem sama

Postupne sa rozsvetujú bodáky aj na bočné mikrofóny, pri ktorých stoja Viešktorá a Tá Jeho, počas spevu sa striptízujú na úroveň Ony.

VIEŠKTORÁ: a budem celá tvoja,
TÁ JEHO: len potom uvedomím si, že stratená som.
ONA: Tí, ktorých milujem,
VIEŠKTORÁ: tí všetci sa ma boja,
TÁ JEHO: len nemilujúcich zvem k sebe svojim hlasom.
ONA: Ty, ktorý nemiluješ, ty si môj,
TÁ JEHO: dotkni sa briliantov mojich kolien
VIEŠKTORÁ: a potom nimi svieť a ako maják stoj,
NARAZ: a ak ťa milujem, len potom ti to poviem.
Nasleduje žensko-mužský dialóg Ona – On. Viešktorá a Tá Jeho robia „křoví“.

ON: Ahoj.
ONA: Ahoj, kam si zmizol?
VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: dotkni sa briliantov mojich kolien
ONA: To mám za to minule?
ON: Poslyš...
VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: a budem celá tvoja
ONA: Deje sa niečo?
ON: Už bychom se neměli scházet.
ONA: Však sme sa stretli len dvakrát.
VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: a potom nimi svieť a ako maják stoj
ON: To je jedno. Už bychom neměli.
VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: Tí, ktorých milujem
ONA: A na to si prišiel kedy?
ON: Já ti to chtěl říct už včera. Proto jsem za
tebou přišel vlastně.
VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: Tí, ktorých milujem
ONA: Aha.
ON: Teď to neber tak, že jsem se s tebou chtěl jenom vyspat.
VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: Tí, ktorých milujem
ONA: A ako to mám brat?
ON: No neklapalo by to.
ONA: Čo by neklapalo?
ON: No my dva.
VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: potom, keď budem sama
ONA: Aha, tak ešte že si na to prišiel už po dvoch razoch.
ON: Promiň.
ONA: Okej no. A prečo si mi to nemohol povedať osobne?
ON: Nevim.
VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: len potom ti to poviem
ONA: Takéto veci by sa mali hovoriť osobne.
ON: Uklidni se, prosím tě.

ONA: Ved' ja som pokojná.
 ON: Nejsi.
 ONA: Ako vieš, ved' ma ani nevidíš.
 ON: Trochu ťe znám za ten čas.
 ONA: Nepoznáš.
 VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: Dotkni sa briliantov mojich kolien
 ON: Vidiš, dyť se ani neznáme.
 ONA: Doriti, ale ja tomu vôbec nerozumiem. Ved' príd' za mnou a vysvetli mi to.
 ON: Nepřijedu za tebou. Už se nevidíme.
 ONA: Ale prečo?
 VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: a ak ťa milujem
 ON: Hrozně na mě tlačíš.
 ONA: Prosím?
 VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: a ak ťa milujem
 ON: Dyť už se so mnou hádáš. Dyť spolu nechodíme ani nic.
 VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: a ak ťa milujem
 ON: Poslyš, ta moje bývalá, co jsem ti říkal. . .
 VIEŠKTORÁ A TÁ JEHO: a ak ťa milujem?
 ON: My vlastně měli jenom pauzu.
 ONA: . . .
 ON: Fakt sorry
 ONA (*spieva*): Len potom ti to. . .
Nastupuje mužský zbor, postupne sa k spevu pridávajú aj ženy.

MUŽ 1: Si dokonalá.
 MUŽ 2: Si super a úprimná. . .
 MUŽ 1: Buď sama sebou. . .
 MUŽ 3: Miluju ťe.
 ON: Ja ťe mám moc rád. Slib mi. . .
 MUŽ 2: . . . ale nemôžem ti sľúbiť niečo, čo ti neviem dať.
 MUŽ 1: . . . príde ten pravý, čo ťa bude mať tak rád, ako chceš.
 ON: Slib mi, že když si najdeš kluka a bude to mezi váma už takové oficiální, budu první, komu ho představíš!
 MUŽ 3: Určitě ťe miluju. Ale mám takový problém. Miluju vás dvě najednou. Poslyš, nepočkala bys, jak to dopadne s tou první?
 MUŽ 3/TÁ JEHO: Zasloužíš si někoho jednoduššího. Nemám vyřešenou svojí minulost, musím se s tím vypořádat.
 MUŽ 1/VIEŠKTORÁ: Vieš, ja som na teba už zabudol/-a a veľmi, neskutočne by som si želal/-a, aby sa aj tebe podarilo zabudnúť na mňa.
 MUŽ 3/TÁ JEHO: Tys to přece chtěl / -a.

MUŽ 2/VIEŠKTORÁ: Ja som ti nič nesľúbil / -a.

ON/ONA: Ale veď ostaneme kamaráti, dobre?

Hudba sa násilne vypne. Svetlo je zrazu ostré až nepríjemné. Je to, ako keby niekto „dospelý“ prerušil nočnú party počas školy v prírode. Ako zo starého závodného rozhlasu znie

HLAS STARŠEJ ŽENY: A nejakého kamaráta už máš?

Tma. Koniec.

Šimon Peták
O slepičce a kohoutkovi

I.

Za potokem
pod topolem
statek stojí
v zádech s polem
kolem boků v obě strany
vinohrad jak malovaný
před vraty má na půl lánu vojtěšky
pár tulipánů pod okny
a mezi stěny čtyři
dvorek uzavřený
malý dvorek zablácený
slunci z očí uloupený

Za potokem
pod topolem
statek stojí
v zádech s polem
dvorek má a na dvorku
starou zrezlou motorku
která se
jak káže zvyk
opírala o kurník

Za potokem
pod topolem
statek stojí v zádech s polem
kurník má
a v kurníku
došlo jednou k povyku!

SLEPIČKA

Kuhruhů! Kuhruhů!
Nechci chodit do kruhu
před vraty a po dvorečku
Nechci závoj nechci vlečku
nechci kříž a bílou svíčku
nehodím se za putičku

Kuhrů! Ať se každý doví
že Slepíčka Kohoutkovi
křídlo nedá
A že proč?
Pro slepičí kvoč!

Ta kdákala
Tam a sem
Až to třáslo kurníkem

Starší slípky rázem vstaly –
hlasitě se rozkvokaly

STARÉ SLÍPKY
To je povyýýk!
Až ven z vrááat!
Snad nám nechce kokrhááat
jako kdyby koóóhout byla!
Sem ses jednou náárodila –
toóó tvůj ženich

SLEPIČKA
Nechci ho!
Jinam půjdu, je tu sto
jiných slípek –
ta
ta
ta
které s ním
na přes rok rády
vyvedou svá kuřata

STARÉ SLÍPKY
Tááá-a je dobrá Slepíčka!
Kam bude snáášet vááajíčka
bez hnízda a beééz kurníku?
Kvo kvo kvó kvóo dost! Dost křiku!
Dost už toho kóóokrhání
nesluší se proóó slepičku!

Slepíčka však nemá stání
a i když je po klekání

rozběhne se dolů strání –
rozběhne se do lesíčku

Kohoutek je zčista němý
Hledí jako opařený
Chvíli
druhou
třetí stál
o Slepíčce přemítal

Uteklo pár tichých chvil . . .

Pak, jak hrom by uhodil!
Kouhoutek – ach!
můj ty dvorku!
Kohoutek sed na motorku
Zahřímal a stará rez
zhurta štěkla do nebes

Kvočny jak to uslyšely
do všech stran se rozletěly
Od boudy se okem v plotu
Kerberos dal do štěkotu
a na plotě naruby
se obrátili holubi
tím strašlivým leknutím

Kohoutek si přidal plyn
brýle posadil i k skrání
prásk prásk-vrrau! a k lesu strání
na motorce za Slepíčkou uhání
Jen za ní! Za ní!

II.

Přešlo jaro léto je tu
Za Kohoutka na babetu
Slepíčka si sedává
Kohoutka objímává
kolem krku kolem zad
a nesnadno ho nelíbat
když jenom s ní jedinou
kopci jezdí
dolinou

a po polích na babetě
S ní jedinou v celém světě
Těch sto jiných nechal být
a s ní se dal zasnoubit
A Slepíčka? Krásná je
jak každá když miluje

„Honzo vstávej,“ řekne jednou
brzy zrána Slepíčka
„Vstaň půjdeme do alejí
hrabat sladká jablíčka
trnky oříšky a boby
Vstaň půjdeme na zásoby

Co nevidět je tu zima
musíme mít plnou spíž“
Kohoutek však očka lína
převalí se jen

SLEPIČKA
Ty spíš?
Honzo vstávej!

KOHOUTEK
Kolik je hodin?

SLEPIČKA
Sedm slepičích
Vstávej. Dřív než padne sníh
musíme si našetřit
hnízdo nastlat, vyzdobit
vysmýčít. . . Je zima vmžiku
nevrátím se do kurníku!
Vstávej, hop, a uháníme
Hnízdečko si připravíme

KOHOUTEK
Krásné bude, nejkrásnější
jen si o něm malou chvíli
ještě nechám zdát
A síly nastřádat. . .

SLEPIČKA

Kohoutku milý...
Kohoutku můj...

... a tak dál.

A Kohoutek sladce spal.

III.

Přišel podzim. Léto splách
jen aby se pobavil
Na Slepíčku padl strach
Celé léto ze všech sil
sbírala od pátku k pátku
zrna, zrnka, zrníčka
nosila je na hromádku
a z večera sluníčka
se ptávala jak dlouho asi
nechá pod sněhem spát klasy
kolik nocí kolik dní
než se jarem rozední
musí vyjít se zobem
aby pak na vyhřátá
luka mohla s Kohoutkem
vyvést svoje kuřata

Slunce však vždy zavrželo hlavou
moudrou každým dnem
nad kterým kdy vycházelo

SLUNCE

Nedočkáš se s Kohoutkem
jara, Slepíčko malá

A Slepíčka hrabala!
A hrabala jak jen se dalo
Když zas Slunko zapadalo
zrněk bylo na hromádce
víc než včera. Jedna sladce
druhá slanež slibovala
rozplývat se v zobáčku
Znovu Slepíčka se ptala
Slunce které na mráčku
se k spánku zvolna ukládalo:

„Sluníčko, mám pořád málo
zrní abych s Kohoutkem
dlouhou zimu vydržela?“
Slunko prohlédlo si zem
a řeklo zas to, co včera:
„Nedočkáš se s Kohoutkem
jara, Slepíčko malá.“

To Slepíčka slýchala
den co den

Až babí léto
vyhnal prvním mrazíkem podzim
ach, ten mladý kmán
Po kopcích se s větrem honil
v lesích jako elegán
před každou se břízkou sklonil
klek', ten švarný chuligán
všem jabloním slzy ronil
statný javor polekán jím
doruda se zakabonil
a podzim
ten pil jak Dán –
dožluta se s jilmem slunil
smrky, ty měl za morouse
zato s vrbou se rád vlnil v bocích
ba i s osikou se
spouštěl
zkrátka hochštapler
a nájezdník a inferál!
Zkrátka podzim špatný král

Zas Slepíčka zrána zas
Kohoutkovi zvedá hráz
spánku z jeho těžkých víček

SLEPIČKA
Honzo vstávej!

KOHOUTEK
Kolik je hodin?

SLEPIČKA

Deset slepičích!

Vstávej Honzo. Vždyť už mrazík

s jinovatkou máme v peři

Vstaň! Dnes večer před večerí

obejmem' se v našem hnízdě

Vstáááá!

Kdéées včera byl?

KOHOUTEK

Na jízdě s podzimem

SLEPIČKA

Táááakhle tedy! S ním na tahu!

S tím mizerou? Bříídilem?

Vždyť vypije cééelou zem!

Nenechá jí ani kááapku tepla

Podzime ty spratku!

Aby sklátila tě rýma!

Ještě chvíli bude pít

a nám zbude jenom zima

Kdybys Kohoutku jen býval

raději mě neodbýval!

Kdybys radši místo tahů

se zimou si plnil hlavu

starostmi. Ach! Poroba!

Já se starám za oba

V tom Kohoutek

oka koutek otevřel

a jako proutek ohýbaný k zemi silou

vyšvihl se před svou milou.

KOHOUTEK

Proč tak kdákáš?

Jsem snad pakáž?

Ještě babetu mi zakaž!

Kdy ses naposled má milá

za záda mi posadila?

Objala mě kolem ramen

všem starostem dala amen
a se mnou se
krásná
smělá
širým krajem projížděla?
Věčně hřbat, samý strach!
Nevíš, že je srdce vrah?
Že to lásce láme kosti
zahledět se do starostí?

SLEPIČKA

Tóóo je povyk!
Až ven z vrááat!
Tak ošklivě kokrháááat
na Slepíčku? Že je čilá!
Zááasoby že přííípravila!

KOHOUTEK

Dávno s tebou už nic není.
Chceš mě zavřít do vězení!?

Ach, Slepíčka. Chudák malá.
Když slyšela – rozplakala se a dolů
do lesíčka utíkala
Žádné stání
dolů strání
běžela
Až do klekání
bloudila pak v mechu jen
a v trávě
A plakala usedavě

A Kohoutek?

Jak se vztekal!
Kdo ho viděl ten se lekal
Od jezevců po škvory –
všechno lezlo do nory
Kohoutek, ach, můj ty dvorku
Kohoutek sed na motorku
zaburácel zplna plynu
vyřítíl se na planinu
a ztratil se mezi kopci

aby někde na jalovci
s podzimem, dva žhnoucí knoty
na žal zpil se do němoty

Pili spolu ve své skrejši
pili, čím dál divočejší
až pak
zlití jako lesy po dešti
šli za pačesy
tahat vylekané jilmy
vrby, břízy, osiky
A že zpitý podzim silný
bývá – jak sám neví ani –
orval listí z celých strání
od jeřabin k modřínu
Chystalo se na zimu

Šestkrát právě z věže bilo
Ke spánku se naklonilo Slunce
moudré každým dnem
kterým těšila se zem
Slunce, poutník hnaný létem
věčný svědek co svět světem

„Slunce, Slunko, Sluníčko
zastav se jen maličko
shlédni na mě, na Slepíčku
dej mi okřát na svém líčku
Slunko, ach, mě něco hrálo
pod peřím mi plápolalo
a když snad
i přišel chlad
lehko bylo pookřát
Já ho měla, on mě rád
Ted' mi není oč se hřát
Kohoutek mě srdce zbavil
Hnízdečko nám nepostavil
Celé léto lenošil, bájil o něm, básnil, snil. . .
Hýřil, řádil, blábolil
Slzám se ted'
ze všech sil
Slunko bráním

Marně
Nač?
Nezbývá mi nic než pláč
Sluníčko ach řekni mi . . .
Mám strach. Mám strach ze zimy
Kde ji přečkám? Kam jen půjdu?
Řekni zda-li živa budu?“

Slunce však neshlédlo na ni
Zimy se i Slunce straní
otočí se zády a
poodejde krůček, dva
Neřeklo nic. Jen se zdálo
že ozvěnou zašeptalo
to společné těm dnům všem:
„Nedočkáš se s Kohoutkem
jara, Slepíčko malá.“
A Slepíčka plakala

Když v tom náhle
můj ty pane!
listí hnědé, pomuchlané
zafučelo z lesa rázem
Létá vzduchem, padá na zem
proč se však jen všechno chvěje?
Kohoutek sem jede! Jeje!
Jeje, ten je, pane svatý
ten je pane zčista státý

Oči z hlavy vyplavené
hlavu z těla odmočenou
Kohoutek se prudce žene
a kolem se mračna ženou
listí, které podzim, brach
řimbaba, vejř, hulvát stáh stromům.

Náhle velký chumáč listů
spolknul motocyklistu
Jaká je podzimu síla!
Motorka se převrátila
Kohoutek, ten hloupý smělec spadnul
rána, kotrmelec

a motorka, u všech hrobů
vjela do hromádky zobu
co slepička nanosila
Nic hromádka rázem byla

Jak jen se ten podzim smál
když zrníčka rozmetal
větrem do všech stran. A dál
řádit do polí se hnál

Němá na to hleděla
naše milá Slepíčka
Hnízdo chtěla mít,
Kohoutka
zobání a vajíčka
kuřátka a dost. Ne víc
Rázem není vůbec nic

Ale... co se to tam chvěje?
Kdo to volá ze závěje listí
prosebně a tence?
Strašný pohled na snoubence!
Slepíčka je hrůzou bílá
vždyť motorka zavalila Kohoutka!
Ten hlupák, bloud,
nemůže se ani hnout
a jen hlásek málem němý
tiše šeptá: „Pomozte mi...“

Slepíčka, ach můj ty dvorku
tlačí, táhne za motorku
ale marně. Nemá sil
„Aby se tak udusil!“
polekaná přemítala
Hned se hledat pomoc dala
„Travičko, ach prosím, milá
co aby ses napřímila?
Zvedni hlavu, napni záda
Kohoutkovi klesá brada
Travičko, ach jámine
vždyť on tu snad zahyne“

Ale tráva? Víčka vratká
obrostla už jinovatka
sotva slyší sotva tuší
že ji někdo v spánku ruší

Za řekou Slepíčka běžela:
„Říčko, jsem zoufalá docela,
Kohoutek, tůlulum nešťastné
bojím se, zle to s ním dopadne
Tvůj proud vždy tak mocně rámusí
pomoz mu, sice se udusí“

Ale řeka? Ani hles
Nezašumí v ústřety
Mráz se svezl od nebes
a už vlnkám na hřbety
kreslí modré kudrliny
Proud je klidný, lesklý, líný. . .

SLEPIČKA
Řeko proč tě neslyším?

Řeka na to s duněním:
„Tíše, zima přišla. Spím“

SLEPIČKA
Stromy, prosím, pomozte mi!

STROMY
Vždyť jsme nazí
k smrti je nám zima

SLEPIČKA
Kopce?

Mrazivý jen vzduch a němý

SLEPIČKA
Včelo!

VČELA
Máš být mezi svýma!

SLEPIČKA

Číčo, ty si pokaždé víš rady

KOČKA

Ovšem. Chceš znát jak na to a čím?

SLEPIČKA

Pověz!

KOČKA

Všechny rady střádám tady

za uchem

a žádnou nepůjčím

SLEPIČKA

Vínograd, ten pomůže mi!

Ale . . . jaký pahýl v zemi trčí?

Révo, co se stalo?

RÉVA

Zima je. To je ti málo?

SLEPIČKA

Kohoutek měl hlavu horkou,

spadl, skončil pod motorkou

Pomoz mi

ach jémine

nežli chudák zahyne.

RÉVA

Co já zmůžu? Jak mám jít?

a Kohoutka zachránit?

SLEPIČKA

Mraky! A vy? Slette k zemi!

Zachraňte ho, pomozte mi!

MRAKY

Nejsme svoji vlastní páni

SLEPIČKA

Červíci! . . . jste vylekaní?

Tak se u všech pekelníků
musím vydat do kurníku

Bouchala, zoufalá plakala, volala:

„To jsem já Slepíčka
Bydlela jsem tu od mala
co jsem se vylíhla z vajíčka
Kohoutek, ten hlupák opilý
dojista zemře za chvíli
Pomozte!

Proč všichni mlčíte?
Proč na mě takhle hledíte?
Slyšíte?
Musíte pomoci, hned!
Copak to oněměl celý svět!?”

Už byla Slepíčka na kraji sil
Havran ji perutí poděsil
ani tady ani tam
– běžela už do všech stran –
k pomoci se nikdo neměl
Večer houstnul, těžknul, temněl
srdce se svíralo Slepíčce
I volala k první hvězdičce
která se na nebi rozsvítila

„Hvězdičko, hvězdo moje milá
ráda bych Kohoutka zachránila
co je však jednomu platné přání?
Smrt už se nad ním krutá sklání
Kdyby, jen kdyby tu někdo byl
kdo by se neštěstí postavil“

A v tom se hvězda v obloze vetknutá
jak démant třípytná a netečná
do hlubin černých, kde věky jsou minuta
do prázdná zániku, do věčna
zachvěla, spadla a v závratí zmizela
řeřavě bílá klikatice
snad ona v té dálce Slepíčku slyšela
kdo ví? Už na nebi nezáří více

Snad ona, slitovná, dala svůj svit
aby se Slepíče vyplnit
mohlo to zoufalé přání

„Proč pláčeš?“ Někdo se náhle ptá

SLEPIČKA

O pomoc volám, však neozývá se nikdo
Jsem docela lhostejná všem
Amen je, amen s Kohoutkem

„Že nikdo neslyší? To bych se smál
Ustup jen kousíček opodál
já si tu motorku na záda hodím
hned toho hlupáka osvobodím“

A jak řek, tak rázem udělal
Odkud sem přišel a kde se vzal?
Neznal ho les ani oblaka
švarného Kačera, siláka!

Motorku holými křídly vzpírá
ach, duše Slepíčky teskná, sirá
rázem jak hvězda se rozzáří
radost se rozlije do tváří
v očích jí naděje plápolá
když Kačer motorku na kola
postaví. Jak je to radostná zpráva
Kohoutek žije! Volejte sláva!

Tak tedy v nejzazší z posledních chvil
odnikud Kačer se vynořil
jako by bájný rytíř byl
a trumberu Kohoutka zachránil

IV.

Co bylo pak? Jste zvědaví?
Nemusíte mít obavy
Švarný Kačer, můj ty dvorku
vyhoupnul se na motorku
Slepíčka zas dobrá, milá
za něho se posadila

objala ho křídly svými
dvorku, kopcům vprostřed zimy
stromům, révě zamávala
s Mraky pak
a s ním
se dala
na jih
Cíl má jediný
je posláním: Dál od zimy

A Kohoutek
mladý floutek?
Ten se vrátil do kurníku
kde sto jiných
ta
ta
ta
napřesrok s ním milerády
vyvedly svá kuřata

Nikola Pracná

Vzpomínka

Postavy:

PROTAGONISTA – muž – soudce, bílá košile (vykasané rukávy), černé kalhoty se šlemi, bos, gesto s pravou rukou (ta ruka, kterou spáchal onen čin – gesto postupně narůstá na viditelnosti/rozměru)

SLUHA – zástupce nikoho a všech, bílá obličejová maska + bílý plášť, později uniforma sluhy, téměř celou dobu stojí zády, v ruce třímá bílý podtác, většinu času mechanický/trhavý pohyb

1.

Pokoj protagonisty, bílé stěny, bílá podlaha, jedna židle pokrytá bílým prostěradlem uprostřed (pod ní schovány hodinové ručičky a obal na lustr), nalevo stojící „bílý“ sluha s podnosem, vpravo od něj (nalevo od židle) zavěšená žárovka, vpravo od židle bílé hodiny bez ručiček. PROTAGONISTA sedí na židli, SLUHA nehnutě stojí na levé straně scény otočen zády k divákům. Po celou dobu hry se v pozadí ozývá bzučivá žárovka a tikání hodin (v určitých místech mohou zesilovat na své hlasitosti).

PROTAGONISTA (sedící na židli se sklopenou hlavou): Znáte to . . . , když vám myšlenky létají od jedné věci k druhé a vy nejste s to je schopni zastavit? (mírný/rychlý úsměv, mírné gesto s pravou rukou, vstane ze židle, přechází po jevišti zleva doprava) Myšlenky, kde se míchá minulost se současností, a vy máme pocit, že přestáváte vnímat, jak čas ve skutečnosti plyne? (vstane ze židle, přechází po jevišti zleva doprava) Zrovna včera jsem si vzpomněl (úsměv), jak se mě při mém prvním dnu ve škole zeptali: (s pohledem do jeviště se pitvoří) „Čím se chceš v dospělosti živit?“

Jednou o prázdninách, než jsem šel poprvé do školy, jsme s tátou byli nakupovat. V obchodě jsem si všiml dvou kluků. Byli asi stejně staří jako já. Jeden z nich byl malý a zavalitý (gesty naznačuje), přes své brunátné líce skoro neviděl. Ten druhý, ten vypadal úplně normálně. No a, to on strčil tomu brunátnému do kapsy cigarety. Potom (pauza), jak toho brunátného chytali, křičel, kopal. Nikdo nevěřil, že je neukradl. (pauza)

PROTAGONISTA: Hm . . . (zároveň mírně gesto s pravou rukou, poškrabe se na hlavě) Soudcem. Chtěl jsem se stát soudcem. (pauza)

PROTAGONISTA: Realita . . . (pauza, gesto s pravou rukou) spíš roztržštěné představy, nesplnitelné sliby, jenž sami sobě dáváme a snažíme si tak, jakýmkoliv způsobem usnadnit to naše vskutku nesmyslné bytí. Opakování a utvrzování si nějakých pravidel stále dokola. Člověk časem zapomene, jak SÁM o věcech přemýšlet. (cituje, zřetelná pregnantnost mluvy, čelem k divákům) „KONFORMITA nebo KONFORMISMUS, z latinského CON-FORMIS! Definována jako přizpůsobení se převažujícím či dominantním názorům, požadavkům, normám skupiny či společnosti, v níž člověk žije, a potlačení projevů vlastních.“ (hluboce se nadechne a pokračuje v citaci) „KONFORMITA je tudíž nutnou podmínkou bezkonfliktního fungování společnosti!“ (pauza, sedne si na židli) Společnost potřebuje přeci řád a jako soudce jste nucen jej podporovat. (SLUHA otočí hlavu a tác k PROTAGONISTOVI) Ne, nechci! (PROTAGONISTA otočí hlavu k SLUHOVI, štronzo)

Sluha se otáčí čelem k hledišti.

PROTAGONISTA (sedne si na židli, gesto s pravou rukou): Každý den se člověk snaží namluvit svému okolí, že je právě takový, jakého si ho ostatní představují. Zařadí se do řady, nevybočují a neptají se. Proč taky? Zbytečná ztráta času. Člověk se pořád jenom přetvařuje. Zatímco uvnitř se snaží potlačit onen strašný vnitřní NEKLID pramenící z neustálého pitvoření sebe sama a šířící jej kousek po kousku! (rozzuřený, větší gesto s pravou rukou)

PROTAGONISTA: Někdy už nejsme schopni tomu neklidu vzdorovat a udržet jej vevnitř. A musí prostě ven. Ale zajímá někoho taky to, proč jednáme, tak jak jednáme?! (nezřízeně se rozčílí) NE. (pauza, usedá na židli) Vražda je vražda. Já to vím. Ví, proč jsem to udělal a taky ví, že se to nesmí nikdo dozvědět.

PROTAGONISTA pohlédne do hlediště, klopí hlavu k zemi.

2.

PROTAGONISTA (*leží na zemi, má zvednuté ruce prohlíží si je*): Co by byl život bez strachu? Co by toho malého lidského človíčka, který si naivně myslí, že je to ON, kdo utváří svůj vlastní osud, hnalo dál? (*PROTAGONISTA si sedne, z profilu*) Strach z vlastní neschopnosti, promarněné příležitosti nebo z ostatních lidí, jež jsou vlivnější než on sám. (*stoupne si*) Chtěl jsem jenom pomoci. (*úsměv*) Už jsem říkal, že nic nechci! (*gesto pravé ruky*) Vidím ho. Pořád. Jak PADAL. (*pauza, poloúsměv*) Ten velevážený zástupce zákona (*hysterický smích*), TEN stojící a pyšníci se každický den na každé ulici v celé zemi. TEN, co by měl chránit ZÁKON? (*smích*)

PROTAGONISTA: Když jsem přišel na úřad, kam si mě po ukončení mých studií zavolali, paní za přepážkou mi sdělila: (*s pohledem do hlediště se hlasem i gesty značně pitvoří*)

„Ale můj milý zlatý, to se nebojte, žádného zaměstnavatele hledat nemusíte, vás zaměstnává přeci stát. Tady mi to podepište a každý měsíc vám na účet bude chodit renta úměrná vašemu typu povolání.“ (*přehnaný úsměv, sedne na židli, prohlíží si pravou ruku, gesto pravou rukou*) Proč je možné v této zemi studovat práva? No přeci, protože svobodná volba lidí je DŮLEŽITÁ. A SYSTÉM by nemohl dovolit, aby JEHO LIDEM byla odepřena možnost svobodné volby. (*úšklebek*) Všichni máme možnost volby, to na čem záleží, jsou následky, jež nejsme často schopni ovlivnit. (*SLUHA otočí hlavu a táč k PROTAGONISTOVI*) NE! (*SLUHA se nepřestává dívat na PROTAGONISTU*) Pořád dokola, je to pořád dokola!

3.

PROTAGONISTA (*SLUHA je otočen čelem k hledišti*): Neustále. NEUSTÁLE mě pozoruje těma jeho podezřívavýma očima, jakoby věděl. Věděl všechno. (*jde blíž k Sluhovi, prohlíží si jej, gesto s pravou rukou, odvrátí se od SLUHY*)

PROTAGONISTA: Sedět na lavičce v parku a pozorovat lidi. (*úsměv*) Bylo tam moc hezky. Nikdy mi nevadilo, že, že zemi nemůžete pro vlastní bezpečí opustit. Dobro občanů, na prvním místě vždy DOBRO OBČANŮ! (*úsměšek*) Ted? Ted bych chtěl utéct, pryč od toho všeho tady, ale NEMŮŽU. A přiznat se? Nenenene, to je holá SEBEVRAŽDA. (*velmi zřetelný strach a fyzické vyčerpání, které se již velmi promítají do fyzického vzezření PROTAGONISTY*)

PROTAGONISTA: (*chaotické gesto s pravou rukou*) Ona křičela, měla roztrhané šaty, a já, JÁ si vzpomněl na toho brunátného kluka v tom BLBÉM obchodě. Za nic nemohla a ON?! Nechtěl ji pustit. (*prohlíží si pravou ruku, vzhledne do hlediště*) Odstrčit, jenom jsem ho chtěl odstrčit. (*pauza*) Ale byly tam schody. (*nezřízeně se rozčílí a vykřikne*) TY ZASRANÉ SCHODY! On, ON má přeci chránit zákon, tak PROČ?! (*odmlčí se, propuká v smích, těká očima chaoticky po pokoji, usedá na zem a dělá nezřízené pohyby*) Pak tam ležel a nehýbal se (*nezřízeně se zasměje*) a ona utekla. (*pokračuje v smíchu, SLUHA vykročí s tácem směrem k PROTAGONISTOVI*) Dej mi už konečně POKOJ! (*SLUHA se otočí zpět ke zdi a odchází se scény, PROTAGONISTA výrazně gestikuluje rukama, gesto pravou rukou, nezřízeně se pohybuje*) Vy VŠICHNI! I s tím vašim SYSTÉMEM a snůškami NESMYSLŮ! (*zároveň s posledním vyřknutým slovem praská zatím po celou dobu svítící žárovka, bzukot žárovky pokračuje*)

Vzápětí začne v pozadí hrát hudba. **PROTAGONISTA** sundává bílé prostěradlo ze židle, vytahuje obal na lustr a nasazuje jej na žárovku, poté zvedá ze země hodiny a nasazuje jim ručičky, zabalí se do prostěradla a sedá si na pravou stranu scény. Konec hudby, bzučivé žárovky a tikání hodin v pozadí. **PROTAGONISTA** se krčí na pravé straně scény a kývá se, cukavě se pohybuje, pravou ruku dělá viditelné gesto, má strach, ze všeho kolem.

SLUHA (*nyní v příslušné uniformě sluhy přichází zleva s tácem, na kterém je sklenička vody a léky*): Pane, vaše léky.

PROTAGONISTA (*zvedne hlavu, k sluhovi*): Nechci.

Začíná znít zvuk bzučivé žárovky a tikot hodin.

TMA.

KONEC.

Dagmar Říhová
O spisovateli, který měl být uloven

Osoby:

Pan spisovatel – P

Vypravěč – V

V:

Sednul k stolu jeden pán
myšlenkou svou silně hnán.
Že spíše příběh o jedné dívce
a hned s tou touhou kreativce
dal se prostě do psaní.

P:

Jak mám ale jenom začít?
na tvorbu se nesmí tlačit!
Začnu zlehka, první větou,
(nejsem totiž žádným sketou.)
Já to řeknu, proč ne? Rovnou.
Ta dívka měla duši lovnou!

To tak vyšla jednou z domu
neřekla kam, snad měla komu?
Šla a já tam čekal, stál,
hromy, blesky, vítr vál.

V:

Psal se říjen, pátek snad?
Dva kabáty, stejně chlad.
I v té zimě, dešti, nouzi,
někdo chtěl mít tuze rád.

P:

Já to nebyl, nemoh být!
Já chtěl radši nemít, snít!
Ale ona koukla, ztichla,
mlčela, jen sotva dýchla!
Málo měla co jen říct.

V:

A tak došlo k vyprávění,
že bez mouky buchta není.
A že v moři po hodině
dojde nutně k utopení.

P:

Že se hrášek snadno kříží,
že se ke dni noc zas blíží.
Bez hlavy a bez paty
konverzační přehmaty.

V:

Tak šli oba městem spolu.
On nahoru, ona dolů.
I když stejnou cestu měli
a možná že si rozuměli,
stáli tam tak každý sám.

Šafrán si jim pod nohama
rostl jako z vody tráva,
žádná bída, žádná sláva.

A v té chvíli, bloudná ruka!
chytit druhou, už v ní cuká.

P:

To přišlo náhle! V okamžení!
K rozmyšlení čas už není,
rozhodla se pro ten čin!

V:

Lovec duší, lovec tělem!
Obrátila k muži čelem!
A z fantasmie vykouzila
Falcon, ráže 50!

P:

Jen tak z vzduchu, jen tak z větru,
míří na mě, v šedém svetru!
Oči jak dva molotovy,
hned jsem celý fialový!

Blednu, blednu. Červenám?

V:

Z té smrti plné běsné hrůzy
v sevření jak od medúzy,
pán se prostě červenal.

P:

V ramenou se jemně chvěla,
v očích sléz a rákos měla,
řasy jako pýrovník.

V:

Šel by s ní až za rovník.

P:

A ve vlasech jí tužanka,
krásnila víc než sasanka.
A na srdci tajničku,
nosila jak básničku.

Hned jsem vstanul do boje,
ty oči chci mít oboje!
Ať si ona s puškou míří,
mně se v hlavě touha víří,
ať si ona klidně střelí,
já k ní budu vždy jen vřelý.

V:

No ač nechtěl, sám tam spad.
Do těch očí, do těch vnad.

Ona s hlavní u jeho čela,
zamířila z nevesela,
že ho ona bude mít,
ne že si on ji smí vzít.

Pojistku si odjistila,
spoušť už prst jí objímá,
pánův úsměv nevnímá.
Líbí se jí, jak se směje,
strhla by ho do závěje

strhla by ho do listí.
Lovec se svou kořistí.

P:
A tam mi došlo!
Já chtěl radši nemít, snít!
Já to nemoh, nemoh být!
S láskou k veršům, probůh prosím!
Srdce své už pár let nosím!
Nosit ještě musím chvíli.
Nestřílejte, zbraně milý. . .
Nesmím býti uloven!

Tak přemýšlel jsem,
jak z toho ven?
A vybásnil jsem v svojí hlavě
pistol ostrou celkem hravě.
A revolverem k její duši,
zamířil jsem, jak se sluší.

V:
Na tom kopci, v širém lese,
zem se pod oběma lehce třese.
Jak tam střílí, kulky letí,
První, druhá, čtvrtá, třetí.
Střelný prach se vznáší vzhůru. . .

P:
Tak se musí na nestvůru!

V:
Po tom boji, měsíc září,
však její tvář už neozáří.

P:
Zabil jsem ji, osmou ranou,
to je tak, když city vzplanou.
Mám já za to nosit vinu,
že se sotva zřídka minu?

Lovit mě, toť špatný nápad,
musíte mě trochu chápat.

Ač byla lovcem sebevíc,
chtěla mě a nemá nic.

V:
Hodiny tikají o něco rychleji,
za rohem strašáci do zelí kvílejí.

P:
Byla hezká, byla milá,
na mě však až příliš žila!
Trošku smrti sluší více,
radši bledší, když jsou líce.
O tom se dá lépe psát,
nechat si vše raděj zdát
a pak to dát až na papír.

V:
Jsou i tací, milí, zlatí,
co se v lásce vždycky ztratí.
Jedni loví, druzí střílí,
třetí čekaj na tu chvíli,
až je někdo polapí.

A pak jsou další, zrovna tihle,
co prsty k psaní mají štíhlé.
A drží tak moc poesie na dlani,
že daleko víc si cení krásy svítání,
než v očích rákosí a slézu.

P:
Jak mám teda zase začít?
Na tu tvorbu nesmím tlačit.
Začnu asi první větou,
slova se mi zase pletou,
napíšu to prostě rovnou,
ta dívka měla duši lovnou!

V:
Sednul k stolu jeden pán
myšlenkou svou silně hnán.
Že spíše příběh o jedné dívce
a hned s tou touhou kreativce
dal se prostě do psaní . . .

Michael Sodomka
Televizní expert

AKT I

Scéna 1

*Prázdná hospoda, pouze hospodský stojí za barem,
vchází druhý muž, Karlík, míří za hospodským.*

KARLÍK

Nazdar!

HOSPODSKÝ

Čau, Karlíku.

KARLÍK

Moc plno tu teda nemáš.

HOSPODSKÝ

No nemám. Co si dáš?

KARLÍK

Pivo. Něco jinýho než ten příšernej Ostravar, pokud
možno.

HOSPODSKÝ

Nemožno. Bohužel.

KARLÍK

Ach jo. No jo. Natoč mi to.

HOSPODSKÝ

Natočím, natočím. Rum si dáš taky?

KARLÍK

Taky. Dáš si se mnou?

HOSPODSKÝ

Dám, to víš, že si dám.

Scéna 2

*Stejná hospoda. Karlík má položenou hlavu na
stole.*

HOSPODSKÝ

Ty vole, já to tu mám tak hnusný!

KARLÍK
(Zvedne hlavu.)
Ale prosím tě.

HOSPODSKÝ
No má, ty vole. Jen se podívej okolo. Ostravu tu mám,
nikdo to nepije, nikdo sem nechodí. Se z toho tady
poseru!
(POKRAČUJE)

POKRAČOVÁNÍ: 2.

KARLÍK
(Ztěžka se zvedá.)
Nech toho, nenadávej tomu tady. Vždyť tu to máš rád.
Hospodský nesrozumitelně a nepřívětivě huhlá.

KARLÍK
(Přichází k hospodskému a bere jej
kolem ramen.)
Noták, Ládiku, nemrač se.

HOSPODSKÝ
No jo.

KARLÍK
(Pouští hospodského.)
Povídám ti, klid. Ten hnusnej kekel jednou vypijem,
seženeš normální pivo a lidi se sem vrátí, uvidíš!

HOSPODSKÝ
Myslíš, Karlíku?

KARLÍK
Myslím Ládiku.

HOSPODSKÝ
Seš hodnej, Karlíku.

KARLÍK
To víš. Kolik je vůbec hodin? Čas jít spát ne?

HOSPODSKÝ
Je teprve půl desátý.

KARLÍK

Fakt? No to bude asi tím zimním časem. Není nákej fotbal?

HOSPODSKÝ

Baník. Podobná lahůdka jako to mý pivo. Zrovna bude poločas tipuju.

KARLÍK

To zas budou hodinu kecat akorát.

Hospodský bere ovladač a stiskem zapíná televizi.

Scéna 3

Televizní studio, v něm sedí dva lidé. Moderátor a expert.

MODERÁTOR

Pavle Kociáne, myslíte si, že se obraz hry ve druhém poločase může diametrálně změnit?

(POKRAČUJE)

POKRAČOVÁNÍ: 3.

EXPERT

(Dlouze se zamýšlí.)

Ne.

MODERÁTOR

Proč myslíte?

EXPERT

Hostům se stalo přesně to, čeho se měli vyvarovat. Po počátečním tlaku si nechali dát hloupý gól a jejich hra se úplně sesypala. V týmu navíc nevidím žádnou individualitu, co by to mohla, jak se říká, strhnout. Ani trenér nemá moc kam sáhnout. Na střídačce dnes sedí pouze samí mladí kluci z dorostu.

MODERÁTOR

Narážíte, Pavle, na dlouhodobé zranění klíčového záložníka Radka Vláčila? Myslíte, že by on býval mohl být tím klíčovým faktorem, co dnes hostům chybí?

EXPERT

To ne, to si nemyslím. Vláčil je typ fotbalisty, který se proslavil už v hodně mladým věku. Takových jako je on bylo a bude mraky. Velmi rychle zazáří, dostanou lukrativní smlouvu, a pak, když je na nich odpovědnost, příliš toho nepředvedou. To se obávám, že je i Vláčilův případ.

Scéna 4

Zpátky v hospodě. Stále přítomen hospodský a Karlík. Televize hraje v pozadí.

KARLÍK

Bože, to jsou kecy. Dyt' Kocián nebyl nikdy nic jinýho, než co teď popisuje. Akorát měl kliku, že si nepřetrhnul vazy v koleni. Fakt, pomlouvat zraněnýho kluka mi přijde trochu blbý.

HOSPODSKÝ

Asi máš pravdu. Mně se nikdy nelíbil ani jeden, ty vole. To takovej Mauro Camoranesi, to byl jinej hráč!

KARLÍK

Camoranesi?

HOSPODSKÝ

No, Mauro Camoranesi. Si ho nepamatuješ, Camoranesiho jednoho? Ital.

KARLÍK

Ne.

HOSPODSKÝ

Člověče, Karlíku, by mě docela zajímalo, co teď dělá jeho stará.

(POKRAČUJE)

POKRAČOVÁNÍ: 4.

KARLÍK

Camoranesiho?

HOSPODSKÝ

Ale ne Camoranesiho. Toho kecky v televizi manželka. Věčně někde v trapu, kdoví, kolik za ty dvě čtvrt hodiny mouder týdně bere. Ji to musí srát ne?

KARLÍK

Jo, chlape, to neznáš ženský. Kdoví, s kým teď je.

HOSPODSKÝ

Ale ne, Kájo, nech toho. Ty bys furt všechny nutil někdy smilnit. Blbost.

KARLÍK

No, nech bejt! On hezky daleko, může si pěkně doma v bedně kotrolovat, v kolik končí, zápas má devadesát minut plus přestávku, zamysli se nad tím.

HOSPODSKÝ

(Pobaveně.)

Ty seš fakt nemocnej s tím.

Scéna 5

Ložnice, v které také hraje televize. Nachází se tu manželka v posteli a milenec chodící po místnosti.

MILENEC

(Naštvaně.)

Já mu dám, že už toho moc nepředvedu! Prej mraky hráčů jako já! Co to ten tvůj starej v tý televizi mele?

MANŽELKA

Neposlouchej ho, víš dobře, že to není pravda. Jsi skvělej a jedinečnej.

MILENEC

Jenomže se na to koukaj lidi, Mileno. Spousta lidí. A příjemný to fakt není. Je zaujatej! Podle mě něco tuší.

MANŽELKA

Neboj, Radečku, nic tušit nemůže. Scházíme se, jen když je Kocián v televizi. Radši pojď ke mně, máme ještě druhý poločas, pak pozápasové studio a pak se musí ještě dostat domů. To máme skoro hodinu a půl.

MILENEC

No jo, ale mohl by si brát do huby někdy taky někoho jinýho.

(POKRAČUJE)

POKRAČOVÁNÍ: 5.

MANŽELKA

Ale noták, Radečků, jsi ten nejlepší fotbalista!

MILENEC

Jo, jsem. Už bych to ale zase potřeboval všem ukázat.
Blbý koleno.

MANŽELKA

Pojď sem. Mně pojd' ukázat, že jsi ten vůbec
nejlepší ze všech fotbalistů!

MILENEC

Jenže to ti v posteli ukážu těžko.

MANŽELKA

Ježíš, mlč už a pojd'!
Manželka táhne milence do postele.

Scéna 6

*Zpátky v hospodě. Hospodský i Karlík stále
koukají na televizi.*

HOSPODSKÝ

Já si teda furt nějak nemůžu pomoci. Třeba by to fakt
dopadlo jinak, kdyby tam ten Vlášil byl.

KARLÍK

Myslet si to klidně můžu. Ale počkej, jak ho zdrbne
Kocián ve studiu. A to ani nemusel hrát.

Ozývá se hlas moderátora z televize:

Milé diváčky a diváci, pozápasový rozbor vám tentokrát
nenabídneme, spěcháme do Stockholmu na poslední minuty
finále mistrovství světa v Curlingu!

Hospodský vypíná televizi.

KARLÍK

Hezký. Tak Kocián už asi frčí za starou touhle dobou.

HOSPODSKÝ

Svým luxusním fārem.

KARLÍK

Co myslíš, že má za auto?

HOSPODSKÝ
Firemní možná Od ČT.

KARLÍK
To si nemyslím. Dyt' jen občas plká ve studiu.
(POKRAČUJE)

POKRAČOVÁNÍ: 6.

HOSPODSKÝ
Tak ale na něco ty prychy dávat musej, že jo.

Scéna 7

Zpátky v ložnici Kociánových. Tentokrát na posteli sedí milenec a pobíhá manželka. Televize dále hraje.

MANŽELKA
Prokrista! Jakej curling? Má sedět ve studiu a nadávat na tebe! Tos nevěděl, že něco takovýho je?

MILENEC
(Naprosto klidně.)
Věděl.

MANŽELKA
(Naprosto neklidně.)
Proč jsi nic neřekl?

MILENEC
By mě nenapadlo, že to daj do televize místo studia.

MANŽELKA
Do prčic! Oblíkej se. Třeba jel domů už o poločase!
Manželka hází na postel jeh svršky. Sama se upravuje. Milenec se pomalu zvedá a beze spěchu se začíná oblékat.

MILENEC
Tak to tu bude každou chvíli, co?

MANŽELKA
Jo! Vypadni honem!
(Podívá se z okna.)
Do hajzlu! On už parkuje!

MILENEC

Tak to už stejně nestihnu.

MANŽELKA

(Vzlykaje křičí.)

Jak nestihneš? Tak se někde schovej!

MILENEC

Jako v nějakým trapným vtipu do skříně? To po mně snad nechceš. Raději bychom si, Mileno, měli přestat na něco hrát. Tohle lhaní mě ubíjelo. Přiznáme se.

MANŽELKA

Jak přiznáme? Rozvede se se mnou! Vždyť já ani předmanželskou smlouvu nemám!

(POKRAČUJE)

POKRAČOVÁNÍ: 7.

MILENEC

Upřímně, je mi to úplně jedno. Mám docela pífku na tvýho manžela a dost si přeju, aby nás načapal.

MANŽELKA

Cože? Já tě miluju, Radečku!

Klíč zarachotí v zámku. Vstupuje expert.

EXPERT

Mileno? Ty vole. Co to. A s kým hlavně! Ty tu máš...

Vláčila?

Manželka už jen mlčky pláče.

MILENEC

Jé, to je trapný! To víte, pane Kocián, hrát nemůžu, moje názory na rozdíl od těch vašich nikoho nezajímají, tak se musím realizovat jinak.

EXPERT

Vypadni, odsad', ty sráči nagelovanej! Vypadni, dělej!

(Pakuje ho ze dveří a řve za ním:)

Hraješ úplnou tužku, ty blbče! Do tří let budeš hrát někde přebor, ty parchante!

Ticho. Pouze manželka stále vzlyká.

EXPERT
Mileno?

MANŽELKA
No?

EXPERT
Kde mám laptop?

MANŽELKA
La . . . laptop? V kuchyni bude.
*Manžel odchází a po malé chvilce se vrací s
laptopem.*

MANŽELKA
To mi nic jinýho neřekneš? Rozvedeš se se mnou?

EXPERT
Počkej, to je teď jedno, musím dopsat jeden článek
do novin.
*Expert si sedá na kraj postele. Zapíná počítač.
Poté začíná t'ukat do kláves a přeřikává nahlas,
co píše:*
(POKRAČUJE)

POKRAČOVÁNÍ: 8.

EXPERT
Nadpis: situace s mladými českými fotbalisty je velmi
kritická. Naši nadějní hráči platí za ty nejlínější v
Evropě. Stačí jim, aby získali profesionální smlouvu
v lize, a pak už se starají pouze o drahá auta,
modelky a v některých případech i o prostitutky.
(Podívá se po své manželce, která se
odevzdaně posadí vedle něho.)
O vyšších cílech u nich vůbec nelze mluvit.

Andrea Szopová
Nespavost

I.

A stojí uprostřed jeviště. B nejprve není vidět, ale pomalu se objevuje za A, až jej dojde úplně, jsou teď na stejné úrovni. A se otočí k B.

A Zase ty?

B *Usměje se. Ticho.*

Jsme sami.

A No a co. Nech mě být.

Chce odejít, B za ním, A kličkuje, B stále za ním

Potřeboval bych už jít.

B Beze všeho.

A BEZ TEBE.

B *pořád jde za A*

A Panebože. Tak si aspoň vem něco na sebe.

Obléká B do jakýchsi cáků látek. A vychází, B jde těsně za ním, A se rychle otočí a objeví se tvář v tvář B, asi centimetr od něj. A ukáže prstem, ať se B posune

Drž si odstup. Čtyři metry!

B *chvilí nechápavě zírá na A, pak se tedy odebere čtyři metry za A. A zase pokračuje v cestě. B si za ním spokojeně vyšlapuje. Potkávají lidi. A se s nimi zdraví, na B se někteří nedívají, jiní do něj narazí, někteří se na něj pošklebují, smějí se jeho oblečení.*

Proč mě s nikým neseznámíš?

A Protože jsi můj.

B Nemůžou o mně vědět?

A Nikoho nezajímáš!

B *pokrčí rameny*

ticho

Aspoň zajímám tebe.

A Nezajímáš!

B Zajímám, proč tady asi jsem!?

A Nevím, klidně jdi!

B Ale no tak přece... Šel bych. Ale vím, že to nechceš.

A Vypadni!

B Ty se za mě stydíš?

A Ne! ČTYŘI METRY!!!

II.

A leží v posteli. Najednou se vedle něj objeví B.

B Spíš?

A Ne.

B Jakto?

A Protože na mě mluvíš.

B Tak si se mnou povídej. Stejně nemůžeš spát!

A Nevím, co říct.

B Neboj, nikdo tady není.

A Já vím... ale... mě prostě nic nenapadá.

B Tak nic.

Koukají se na sebe

A Nechceš něco říct ty?

B Nene.

Ticho

Nechce se ti brečet?

A Chce.

B No tak směle do toho!

A Ty seš taky chytřej. Nemohl bys mi nějak pomoci?

B Co bys chtěl, přišel jsem.

A Ale jsi tak... daleko.

B Říkal jsi „Udržuj si odstup.“ Říkal jsi „Čtyři metry.“

A Jo. Já vím. Ale teď nás nikdo nevidí!

B Pravda.

A Tak co?

B Nic.

A Nic?

B Nic. Ráno moudřejší večera.

A Pravda... tak dobrou?

B Dobrou noc.

Nespí, koukají do zdi

A Kdy už zmizíš?

B A kam?

A To já nevím.

B To víš právě jen ty.

Tak půjdeme?

A Měl jsi pravdu. Ráno moudřejší večera.

Leží, koukají do zdi.

Text I

Piatkový večer. Rušný bar v centre mesta. Dvaja mladí, príťažliví muži sedia pri bare a sú zabraní do konverzácie. Muž číslo jeden má asi 20 rokov, je vysoký tak akurát, má hnedé vlasy a pred sebou má pivo. Muž číslo dva má asi 20 rokov, je vysoký tak akurát, má hnedé vlasy a pred sebou má pivo. Mohlo by sa zdať, že muž číslo jeden a muž číslo dva vyzerajú rovnako, ale nie je to tak. A keby to tak aj bolo, ich vzhľad vôbec nie je dôležitý. Ide predsa o dušu. Haha.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: Už si mu to povedal?

MUŽ ČÍSLO DVA: Nepovedal.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: Minulý týždeň si sedel presne tam, kde sedím teraz ja a ja som sedel presne tam, kde sedíš ty a povedal si, že mu to povieš. Sám vieš, že čím dlhšie ti to bude trvať, tým väčšia je šanca, že sa o tom dozvie od niekoho iného. A to by bol príser. Už takto je to dosť veľký príser.

MUŽ ČÍSLO DVA: Hej! Ja viem, že je to príser, ja som len takúto vec ešte nikomu nikdy nezdeľoval. Neviem ako to mám uchopiť tak, aby pochopil o čo ide, ale pritom mi podľa možnosti nerozbil hubu. A vôbec, ty si mu to už povedal?!

MUŽ ČÍSLO JEDEN: *(pozrie sa do zeme a pokrúti hlavou spôsobom, ktorý v západnej kultúre značí NIE)*

MUŽ ČÍSLO DVA: Tak to mi máš čo vyčítať, ty hlupák! Nespravíme to naraz? Aspoň by sme sa vyhli tomu, že to bude musieť počuť dvakrát. Predsalen, myslím že takúto informáciu nepotrebuješ dostať opakovane, nie je to upomienka z knižnice.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: No ja neviem. Aj tak nechápem, prečo by to mal tak riešiť. Keď si to urobil ty, tak už boli rozídení aspoň pol roka. A ja som to urobil ešte o trochu neskôr. V podstate sa ho to vôbec netýka. Týka sa to jej a ak si dobre spomínam, ona o tom vie. Bola pri tom.

MUŽ ČÍSLO DVA: No to pozor, keby som sa dozvedel, že si to isté urobil mne, tak ti hubu určite rozbijem. Také veci sa kamarátom nerobia. Vieš, ako ma pár dní potom žralo svedomie? Normálne som počas TOHO trochu myslel naňho.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: *(po poslednej vete vyprskne pivo na zem a trochu si odtiahne stoličku od muža číslo dva)*

MUŽ ČÍSLO DVA: Nie TAK naňho myslel, ty hlupák! To som myslel na to, na čo myslím vždy. Na futbal a Pokemon kartičky. Ale nešlo mi to tak dobre, ako inokedy, bola fakt dobrá. Vedela dať nohu za hlavu.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: Hej hej, to vedela. Ale teraz vôbec nejde o to, čo vedela alebo nevedela! Ide o to, ako mu povieme, že vieme čo vedela a nevedela! Povieš mu to prvý, prvý si to urobil. Prídeš za ním a vysvetlíš mu, že si mu síce pretiahol frajerku, ale vtedy, keď si to urobil, tak to jeho frajerka už dlho nebola, takže vlastne nemá právo byť nasratý. Potom mi zavolaš ako reagoval a ja podľa toho upravím moju verziu a poviem mu to tiež.

MUŽ ČÍSLO DVA: Ja si myslím, že by sa to poradie malo otočiť. Ako rýchla smrť v nájazdoch na hokeji, chápeš. Ten, kto to urobil prvý, tak mu to povie druhý a naopak. Tiež to v podstate bude rýchla smrť, tak by sme podľa mňa mali zachovať túto sympatickú športovú tradíciu.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: Si debil. A hodíme si mincou.

Sobotný večer. Rušný bar v centre mesta. Dvaja mladí, príťažliví muži sedia pri bare a sú zabraní do konverzácie. Muž číslo jeden má asi 20 rokov, je vysoký tak akurát, má hnedé vlasy a pred sebou má pivo. Muža číslo dva v tejto scéne nahradil muž číslo tri, ale na jeho výzore nezáleží tak isto, ako pri prvých dvoch. Pivo nepije, prišiel autom.

MUŽ ČÍSLO TRI: Už si mu to povedal?

MUŽ ČÍSLO JEDEN: Prečo mu to nepovieme spolu?

MUŽ ČÍSLO TRI: Myslím, že by to mal urobiť len jeden z nás. Za oboch. Nech nedostaneme na hubu obaja.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: Myslíš, že by nám dal na hubu?

MUŽ ČÍSLO TRI: To neviem, ale mal by na to právo. Ja by som nám určite na hubu dal.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: No ja by som nám na hubu nedal, veď keď sme to urobili, tak spolu už nechodili. Všetci sme boli slobodní a tak sa občas stane, že na pár desiatok minút zabudneš na priateľstvo a uprednostníš fyzické pudy. Všetci sme aj tak zvery, spýtaj sa Darwina!

MUŽ ČÍSLO TRI: Myslíš, že aj ten s ňou spal?

MUŽ ČÍSLO JEDEN: To asi nie, ale podľa mňa by to urobil. Keby bol, veď vieš, živý.

MUŽ ČÍSLO TRI: Slobodní neslobodní, zvery nezvery, toto sa kamarátom proste nerobí. Zajtra sa s ním stretneme a povieme mu to. Ako by sa ti páčilo, keby sme to urobili tebe?

MUŽ ČÍSLO JEDEN: To neviem, ale jedno viem určite. Radšej by som bol, keby ste mi urobili to, čo som urobil jemu, ako to, čo som urobil jej. If you know what I mean.

MUŽ ČÍSLO TRI: Vieš o tom, že ty by si si na hubu zaslúžil?

MUŽ ČÍSLO JEDEN: A vieš koľko krát som si už pýtal? Mám pocit, že naša generácia je lenivá už aj dobre niekomu vraziť. To starí otcovia, tí sa veru vedeli pre slečnu zmastiť. Dali si po papuli a šli na pivo. Slečna si potom vybrala toho, ktorému zostalo viac zubov a všetci boli šťastní. To boli časy!

Nedeľný večer. Rušný bar v centre mesta. Traja mladí, príťažliví muži sedia pri bare a sú zabraní do konverzácie. Pijú borovičku.

MUŽ ČÍSLO TRI: *(mužovi číslo dva)* Musím ti niečo povedať.

MUŽ ČÍSLO DVA: *(mužovi číslo tri)* To je zaujímavé, aj ja musím niečo povedať tebe.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: *(ex-ne svoj poldecák borovičky)*

MUŽ ČÍSLO TRI: Vieš, stala sa taká vec. Pár mesiacov dozadu. Neviem, ako by som ti to... Je možné, že som sa vyspal s tvojou ex. Veľmi ma to mrzí, nemalo sa to stať a dúfam, že to nič nespraví s našim kamarátstvom. Tak, keď to teraz mám z krku, môžeš mi povedať, čo si chcel ty. Samozrejme, ak sa so mnou ešte chceš baviť.

MUŽ ČÍSLO JEDEN: *(ex-ne poldecák borovičky muža číslo tri)*

MUŽ ČÍSLO DVA: Váu. To si ma celkom zaskočil. Moja záležitosť je vlastne veľmi podobná tej tvojej. Tiež sa nejakým nedopatrením stalo, že som sa, pár mesiacov dozadu, vyspal s tvojou ex. Nevedel som ako to prijmeš, ale v takejto situácii si vlastne môžeme dať obaja navzájom do nosa, alebo sa na to obaja môžeme vykašľať. Čo povieš?

MUŽ ČÍSLO JEDEN: *(ex-ne poldecák borovičky muža číslo dva)*

MUŽ ČÍSLO TRI: Tak to si robíš srandu. Ty si... tú moju... a ja som... tú tvoju?

MUŽ ČÍSLO DVA: Už to tak vyzerá. Neprijemná situácia, čo?

MUŽ ČÍSLO TRI: No to teda je. Navzájom si pretiahnuť bývalky, to sa nestáva často.

MUŽ ČÍSLO DVA: Myslím, že sa zhodneme, že bitka je v takomto prípade zbytočná. Čo tak si na to vypit?

MUŽ ČÍSLO TRI: *(pozrie na svoj poldecák a zistí, že je prázdny)*

MUŽ ČÍSLO DVA: *(pozrie na svoj poldecák a zistí, že je prázdny. Obaja nechápavo pozrú na muža číslo jeden)*

MUŽ ČÍSLO JEDEN: Chlapci, aj ja vám musím niečo povedať. Poznáte Darwina?

--- Koniec ---

Text III

Pondelok, skoro ráno, vychádzajúce slnko svieti na niekoľko áut zaparkovaných pred sídliskovým panelákom. V jednom z nich sedia traja mladí ľudia, Richard za volantom, Adela vedľa neho, a Erik na zadnom sedadle. Počut' zvuk štartujúceho motora, ktorý na druhýkrát naskočí, zasnvetia sa svetlá a auto odchádza z parkoviska.

RICHARD: Ja tomu stále nerozumiem. Máš 23 rokov a stále nemáš vodičák. Ja ti ho kľudne aj zaplatím, ak je problém tých 500 eur, ale v tvojom veku už by si mal vedieť šoférovať. To, že ťa teraz veziem, je výnimočná situácia, nezvykaj si.

ERIK: No tak, o tomto sme sa predsa už rozprávali. Zatiaľ, čo ty sa budeš voziť v tomto... v tejto veci, ktorá má aj teraz v marci problém naštartovať, a budeš si musieť dávať pozor na každý výtlk a na každú zákrutu, ja budem sedieť v rýchliku s knihou v ruke. V pokoji, pohodlne. A keď musím niekam ísť skoro ráno, ako napríklad dnes, môžem si vo vlaku pospať. Snád' sa zhodneme, že urobiť to isté za volantom, nie je najlepší nápad.

RICHARD: Každý, koho poznám má vodičák, len ty musíš byť výnimka. Rovno povedz, že je to preto, že nezarobiš na auto. Otec má tri, určite by ti jedno požičal.

ERIK: Otca mi ani nespomínaj, myslíš si, že keď má na streche dva solárne panely, tak je najväčší ekolog na zemi. A pritom má tri autá v garáži. Kvôli ľuďom ako on je ich na svete už skoro miliarda a čistý vzduch je väčšia utópia ako kultúrny život v Martine.

ADELA: Kultúrny život v Martine je v pohode. Na Slovensku je plno miest, ktoré by Martinu mohli kultúru závidieť!

ERIK: Ktoré napríklad? Kráľovský Chlmec? Alebo Trebišov?

ADELA: Načo sa s tebou o tom vôbec rozprávam. Keď mi neveríš, že Martin je na tom dobre, choď sa pozrieť do žilinského divadla a uvidíš, čo niektorí ľudia pokladajú za kultúru.

RICHARD: Ale nezabudni tam ísť tým tvojím vlakom, ty ekolog.

ADELA: Kam vlastne ideš, že ťa Rišo vezie? Nie, že by som nebola rada, že si tu, ale my takto chodíme do Bratislavy každý pondelok a ešte nikdy si s nami nešiel.

RICHARD: Erik má vo Viedni frajerku.

ERIK: Prestaň, žiadna frajerka to nie je... ja len... pár mesiacov si píšeme, tak ma napadlo, že dohodneme stretko a prídem ju pozrieť.

ADELA: Napadlo ti. Napadnúť ťa môže niekto, keď ideš nadránom opitý parkom a on si naivne myslí, že v tvojej peňaženke ešte niečo cenné zostalo. Vtedy tomu človeku napadne, že ťa napadne.

RICHARD: Ekológ a slovenčinárka, kde som sa to ocitol.

ADELA: Nie som slovenčinárka, ja len študujem slovenčinu na vysokej škole. A to je rozdiel. A vôbec, po slovensky by ma vedieť každý, je to krásny jazyk. Na to netreba ani vysokú školu, aby si vedel, kam patrí mi a kam ma.

RICHARD: Prestaň s tým, lebo ťa napadnem. Lepšie?

ADELA: Určite nie lepšie, ale aspoň gramaticky správne. Kto je to tá Erikova frajerka?

ERIK: Nie je to frajerka!

ADELA: Porozprávaj mi o nej! Ako sa volá, koľko má rokov, ako vyzerá...

RICHARD: *(smiech)* Volá sa Agatha91.

ADELA: Hm... Skutočné meno nevieš?

ERIK: No... neviem... ale predpokladám, že sa volá Agatha. A mohla by mať 24 rokov, podľa tej deväťdesiatjednotky na konci jej prezývky. Akože ročník narodenia 1991, chápeš. Ale tým si nie som istý.

RICHARD: Možno je to 150 kilový chlap.

ADELA: Prestaň, určite to nie je 150 kilový chlap!

RICHARD: Máš pravdu, môže to byť aj 150 kilová žena.

ADELA: *(prísne pozrie na Richarda a otočí sa smerom dozadu)* Ty vôbec nevieš ako vyzerá?

ERIK: Nevieľ. Samozrejme, z toho, čo písala, si myslím, že bude v pohode, ale už ma napadlo aj to čo Riša, že to bude 150 kilový chlap a to by mi moc nevyhovovalo.

ADELA: Tak v prvom rade, napadlo ti, nie tá, aj keď, ak to naozaj bude chlap, tak sa možno budú dať použiť obe verzie, a v druhom rade, som si istá, že to bude sympatická slečna, s ktorou si budete rozumieť.

RICHARD: A možno bude mať vodičák a auto a ty už nebudeš musieť chodiť vlakom . . .

ADELA: Povedz mi o nej ešte niečo. Aká je, čo má rada? To si zistil aj cez internet, nie?

ERIK: Viem, že býva vo Viedni a chodí tam aj na univerzitu. Študuje, myslím, dejiny umenia, ale pôsobila fakt v pohode, nijaká knihomoľka alebo tak. Často chodí do divadla a na rôzne výstavy, a také veci. Celkom sme si rozumeli, mali sme si o čom písať.

ADELA: To je super! (*buchne Richarda do pleca*) Počúvaš?! Kedy sme my boli naposledy v divadle?! A o galérii podľa mňa ani nevieš, že existuje!

RICHARD reaguje mlčaním, dáva hlasnejšie rádio a predstiera, že sa sústreďí na cestu. ADELA sa naňho chvíľu vyčítavo pozerá, potom však presunie pozornosť na prírodu za oknom. Asi 5 minút nikto nič nepovie, len ERIK si vzadu potichu spieva to čo hrajú v rádiu. Začne hrať Love is blindness od U2, Adela sa prestane pozeráť von a začne si spievať spolu s Erikom.

ADELA: Myslíte si, že je to pravda?

RICHARD: Že čo je pravda?

ADELA: To, čo teraz spieval ten chlap v rádiu. Že láska je slepota . . .

RICHARD: Jasné, že je to pravda, prečo myslíš, že s tebou chodím? (*smiech*)

ADELA: (*začne ho udierať do pleca, kričí*) Ty si taký . . .

ERIK: Ja som niekde čítal, že tú skladbu zložil gitarista v čase, keď sa rozvádzať s manželkou. A preto sa v nej spieva, že láska bolí, a že niektoré veci by radšej nevidel, ale podľa mňa to, či je to pravda, závisí od toho, ako sa na to pozeráš.

RICHARD: Ak je to slepota, tak sa na to asi nepozeraš nijako . . .

ERIK: Tak som to nemyslel. Ale môžeš si to napríklad vysvetliť tak, ako on, teda človek, ktorý nemá s láskou tie najlepšie skúsenosti, a preto si myslí, že láska človeku ubližuje, ale on je aj napriek tomu schopný to tolerovať, pretože je zaslepený. Alebo si to môžeš vysvetliť jednoducho tak, že láska je slepá a nezáleží na tom, čo vidíš, ale na vnútornej kráse a osobnosti, a týchto veciach.

RICHARD: To som zvedavý, ako budeš tvrdiť, že na výzore nezáleží a ide len o vnútornú krásu, keď tá tvoja Agatha bude spotený plešatý kamionista.

ADELA: Ja si nemyslím, že sa to dá, nemyslieť vôbec na výzor. Aspoň vy chlapi to podľa mňa neviete. Ja som tvojho brata tiež nezbalila na to, že som inteligentná.

ERIK: Myslím, že ani on teba . . . (*obaja sa smejú*)

RICHARD: Prestaňte, lebo vás vysadím na krajnici a pôjdete ďalej po svojich.

ADELA: Keď si o tom začal, mohol by si niekde zastaviť. Treba mi na záchod.

RICHARD: Veď sme z domu ani nie hodinu . . .

ADELA: Ja za to nemôžem, ja som doma bola tesne pred odchodom!

RICHARD: Dobré dobre, za 5 minút je benzínka, zastanem tam.

ADELA: O 5 minút . . .

RICHARD: (*s úsmevom*) Ako chceš, nezastanem.

ADELA: Dobré, veď ja už prestanem.

Auto zídze z hlavnej cesty a odbočí na odpočívadlo. RICHARD parkuje, ADELA sa naňho usmeje, dá mu pusu a vystupuje. Vzdaluje sa od auta smerom k benzínke, RICHARD si odopína pás a otáča sa dozadu na ERIKA.

RICHARD: Ty fakt netušíš, ako tá tvoja Rakúšanka vyzerá?

ERIK: Fakt nie. Keď mi neposlala fotku sama od seba, bolo mi blbé si ju vypýtať. Takto vyzerám, že mi na tom nezáleží, a v podstate mi na tom zatiaľ ani nezáleží, teraz len dúfam, že je to žena, po tom, ako si ma zneistil.

RICHARD: Neboj sa, som si istý, že je to žena. Jasné, keď sme boli mladší, aj my sme si robili na nete z hocikoho randu, ale vždy nás to po chvíli omrzelo. Pochybujem, že by to niekto dokázal robiť pol roka, len preto, aby si prešiel 300 kilometrov a zistil, že Agatha je vlastne Franz. Držím ti palce. Už je načas, aby si si našiel frajerku. Toto síce nie je ideálny spôsob, ako to urobiť, ale lepšie ako nič.

ERIK: Trochu sa bojím. Aj keby Agatha bola naozaj Agatha a náhodou by to vyšlo, ako si už povedal, býva 300 kilometrov odomňa. Nevie, či by som dokázal mať vzťah na diaľku a každých 10 minút si neohrýzal nechty, či ju niekde nebalí nejaký bohatý rakúsky Helmut.

RICHARD: Helmut by ju predsa mohol baliť aj u nás doma. Síce by sa nevolal Helmut a nebol by z Rakúska, ale tiež by mohol byť bohatý, a tiež by si s tým nemohol nič urobiť. Toto isté sme riešili s Adelou dva roky dozadu, keď šla do školy do Bratislavy. Tiež sme sa báli, že bez seba nevydržíme, že budeme na toho druhého bezdôvodne žiarliť, a že to nebude fungovať.

ERIK: A funguje?

RICHARD: Braček, toto boli najlepšie dva roky nášho vzťahu. Sme spolu každý víkend, takže si až tak nechýbame, ale zároveň netrávime spolu tolko času, aby sme si začali liezť na nervy. Hovorím ti, keď bude mať Adela po promóciách, na nejakú školu nastúpim aj ja, nech môžeme pokračovať v tomto režime.

ERIK: *(so smiechom)* Neverím, že si taký zamilovaný, že by si kvôli nej šiel na 5 rokov do školy.

RICHARD: *(pozrie sa na Erika a zatúka si prstom na čelo)* Zbláznil si sa?! Srandujem, do školy ma už nikto nedostane. Ale fakt sa nemáš čoho báť, ľudia, ktorí hovoria, že vzťah na diaľku nefunguje, buď v živote žiadny nemali, alebo mali a rozpadol by sa im aj keby spolu trávili každý deň. A myslím si, že v tom prípade ešte skôr.

ERIK si všimne, že ADELA sa vracia k autu, kývne hlavou na RICHARDA, ten naňho žmurkne, otočí sa a dá si pás. Adela otvorí dvere, nastúpi a podá oboj plechovku s energetickým nápojom. RICHARD naštartuje a odbočí naspäť na cestu.

ADELA: O čom ste sa rozprávali, chlapci?

RICHARD: O futbale.

ADELA: *(pozrie sa podozrievavo na ERIKA, ten sa však pozerá von oknom)* O chvíľu budeme v Bratislave, už vieš, čo jej povieš ako prvé?

ERIK: Myslel som, že ahoj bude stačiť. . .

ADELA: No to teda nebude! Prvý dojem je predsa najdôležitejší!

RICHARD: Nemyslíš, že ten prvý dojem už trochu prepásli, keďže si polroka písali nechutnosti na internete?

ADELA: Prestaň, žiadne nechutnosti si určite nepísali. *(otočí sa na ERIKA)* Alebo písali?

ERIK: Nie, nepísali. Pokiaľ ide o komunikáciu cez sociálne siete, som veľmi galantný muž. Škoda, že naživo je to o trochu horšie.

ADELA: Som si istá, že to nie je také zlé, ako hovor. . .

ADELU preruší zazvonenie ERIKOVHO telefónu. Ten si ho vyberie z vrečka, rýchlym ťahom prsta ho odblokuje a začne čítať správu. Potom, ako ju prebehne očami, na tvári sa mu objaví smutný výraz a začne čítať nahlas.

ERIK: Dear Erik, I'm deeply sorry but I have to call off today's meeting because of illness. Hope you are not too upset. Agatha.

RICHARD: Čo napísala?

ADELA: Že sa dnes nemôže s Erikom stretnúť, lebo je chorá, a že dúfa, že Erik z toho nebude veľmi smutný.

RICHARD: Len či je naozaj chorá. Možno našla niekde na internete tvoju fotku a rozmyslela si to.

ERIK: Fotku som jej už ukazoval, jednu, kde som aj s tebou na nejakej oslave. Nemala sa čoho báť, vysvetlil som, že ja nie som ten škaredý.

RICHARD: Tak potom dostal náš 150 kilový kamionista chrípku. Čo teraz?

ERIK: Poďme sa niekam najesť. Pozývam.

RICHARD: Rozumné, braček. Jedlo je aj tak jediná životná láska, ktorá naozaj stojí za to. . .

Pavel Zarodňanský
Výběr ze Záchodových monologů

Kulisou je pouze záchod a světla, která na něj směřují.

Businessman.

Přichází muž ve smokingu, sedá si.

Muž (*nezaújatě*): Tak jsem zase tady. Ať dělám v tom posraným životě cokoliv, vždycky skončím na tom stejném místě s kalhoty dole.

Vzhledné k divákům. Ozve se „zbluňk“.

Muž (*zapřemýšleně*): Zajímalo by mě, kolik času vlastně stráví člověk sraním. Řekněme – 25 minut denně, to je . . . počkejte.

Vytáhne z kapsy kalkulačku a začne počítat.

365 * 25 . . . děleno šedesáti, tak to je dámy a pánové 100 hodin strávených na hajzlu za celej rok, takže přibližně 4 dny. Pokažd' se průměrný občan České republiky dožije zhruba sedmdesáti let, tak to nám hází slušnej třičtvrtě rok života stráveného vykonáváním potřeby. (*smích*) Celej rok života smolíme, chápete to? A přičtěte k tomu jakoukoliv práci, spánek, kocovinu, čekání na zastávce, v zácpě, u doktora, učení se na zkoušku z inktologie a všechny věci, které nesnášíte. No a teprve zjistíte, že máte jenom nějakých 15 let na sex, facebook a čumění do blba.

Žbluňk

Muž (*přihmouří oči a přemýšlí dál*) Ale počkejte, dejte mi chvíli, pojďme ještě dál! Pak je tu ještě ten čas, pocity a prostředky, které jste do života investovali zbytečně. Třeba když jste byli dva roky zadani, a ona vás pak přítelkyně vysmáhla s kolomazákem ze sousední garáže. Nebo třeba půl roku zvete slečnu na drink, utratíte tisíce! A když na to dojde, tak se vám třeba nepostaví pinda nebo tak něco, no a je všechno v háji. A pak jste z toho taky nějakou dobu smutní, to dělá další promrhaný čas. Takže odečteme tedy průměrný čas strávený se zlomeným srdcem, v depresi, smutku, na nemocničním lůžku . . . a ještě tohle . . . A je to. To jsme už na . . . (*s odmlkou, pomalu*) jedné hodině.

Žbluňk

Takže jen jedna jediná hodina z celého života, kterou skutečně prožíváte, při které se cítíte skutečně žít! No a . . . vy tady sedíte a civíte na mě, jak seru.

Vstává, splachuje a odchází.

Sebevrah

druhý herec, vzhledově mnohem mladší, neučesaný, nejlépe oblečený ve svetr s jeleny – 14 leté dítě v depresi

Sebevrah (*odhodlaně*): Zířejší noviny zaplní zpráva o mladíkovi, kterého všichni milovali, nikdo nechápal, proč to udělal, nikdo by to do něj neřekl, bla bla, prostě úplně stejný kecý, jako kdyby váš králík překousal dráty od pračky a sejmul ho proud. Bude to pořádná spoušť. Udělám to tak, aby se z toho pozvracel i ten nejostřílenější fízl. Budou litovat. (*velmi dramaticky*) Vidím svou matku, jak se to dovídá, jak vidí v krabici kusy mého těla, jak šílená bolest znetvořuje její obličej, vidím otce (*velmi hlučně a intenzivně*), jak lituje, že se ke mně takhle zachoval. Jak vzpomíná na svého jediného syna, jak s sebou plácá o zem a naříká, jak hoří. Potrestám je, zaplatí cenu nejvyšší a budou si přát, aby shořeli v pekle. Měli si to rozmyslet dřív, než mě přivedli na svět a záhy odsoudili k smrti!

(*ženský hlas z venčí*): „Gustave? Jak dlouho ještě budeš na tom záchodě?“

Chvilé ticha

Tak jo, už asi víte, o čem mluvím. Ano, jmenuji se Gustav, je vám to málo k smíchu? Gustav Rohožka, těší mě. Gustav Rohožka, slizkej je jak předkožka. Za Gustava Rohožku, dal bych zhnílou ponožku. Haha

Jeho projev postupně nabývá na intenzitě a agresivitě.

Vy nevíte, jaké to je, když dělá třídní učitelka docházku. (*posměšně*) Martin Straka, Lukáš Novák, Petra Fuksová, Lucie Krásná . . . Gustav Rohožka! Ani ta stará rašple se neumí udržet. Rozchechtá se tak, že jsou přední lavice plné kousků máslovejch kroasánů. Jen ob-

čas se smiluje a mé jméno radši vůbec nepřechte. I ona se to však zítra dozví. I ona se dozví, že z Gustava Rohožky je už jen žrádlo pro kočky. „Paní učitelko, jeden z vašich žáků je bohužel po smrti, volali mi to jeho rodiče“, říká ji ředitel. „Pane bože, neříkejte, kdo?“ Ten kluk, ten . . . tmavovlasý.“ „Tam je hodně tmavovlasých, kdo?“ – „Gé Er.“, odpoví „hlavní představitel školy“, aby udržel situaci dostatečně důstojnou a třeba se při vyslovení mého jména neuchechtl (*ironicky*). Až tehdy si ta nána vzpomene, že jsem byl jedinej, kdo si pamatoval vzorec pro determinant, že nikdo jiný nepochopil ten pitomej Newtonův gravitační zákon a nedokázal na mapě najít Slovensko. A pak se rozbřečí, posmrká svůj vyšívanéj kapesníček a půjde se utěšit pořádným karamelovým větrníkem do nejbližší cukrárny. *Žbluňk*

A co ty, Mončo? Pamatuješ, když ses mě tehda na chodbě ptala na jméno a já ti řekl, že jsem docela obyčejnej Kuba Juřina z osmičky a ty sis mě hned vedla do kabinky na záchodech, kde jsi mi dovolila šahat ti pod tričko? A jak ti to pak ta zmalovaná kráva všechno vykvákala, že se jmenuju Gustav, a ty jsi se mnou už nikdy nepromluvila, protože všechny holky mají své Majkly, Dejvy, Chuany, Džoše a Póly, jenom ty, ty hloupá p*čo, by jsi měla Gustava. A přitom se ti to tak líbilo. Bude se ti to líbit i zítra, až ti za zmalovaná kráva řekne, že Gustava přejel na Zborovské parní válec? Ne, nebude, budeš se nenávidět a jednou své tři syny pojmenuješ po mě.

Žbluňk, žbluňk.

Dodává: I dceru!!

Vstává a splachuje

Táta: Gustave, čeká tady na tebe večere!

G: Však jo, už jdu.

Idealista

Přichází muž s růžovými brýlemi, sedá si. Jeho projev je žoviální a procítěný.

Představte si, kdyby se všechny země spojily v jednu obří říši, kde by všichni mluvili jedním jazykem, vyznávali jedno náboženství, platili jedním platidlem, navzájem se nezabíjeli a každý by měl toho druhého rád!

Žbluňk – několikrát za sebou.

To by bylo krásný.

Vstává a odchází.

KONEC

PRÓZA

Tereza Agelová
Třetího srpna má svátek Miluše
pohádka o tom, jak může lež posloužit dobré věci

Je třetího srpna a svátek má Miluše. Což o to, to ona má svátek každý rok. Stejně jako čtvrtého srpna Dominik s Dominikou, pátého srpna Kristián, šestého srpna Oldřiška a . . . tak dále, však víte, jak funguje kalendář. (Pozn.: To mi připomíná, že znám jednu Oldřišku a měl bych ji za pár dní popřát k svátku.) Ale o tom jsem nechtěl. Je tu totiž ten třetí srpen a ta Miluše.

Když jsem zabloudil třetího srpna do Dlouhé vsi (proč jsem tam šel, o tom zase vypráví jiný příběh), hned jsem se vydal po stopách místních labužnických osad jako správný vandrovník. Přesněji řečeno, zahrnul jsem do první hospody. První a zároveň poslední, víc jich tam nebylo. Byl jsem po svých šumavských pochůzkách řádně zmožen a dál už bych putování nezvládl.

V hospodě nebylo zrovna narváno: ono bylo vlastně spíše prázdno. U jediného stolu seděl starý, drobný dědeček a usmíval se na svůj půllitr. Chtěl jsem se k němu přisednout, ale zdvořilost mi nedala, abych se ho neoptal (přeci jen jsem si mohl vybrat kterýkoli stůl kolem něj).

„Dobrý den, mohl bych si sednout k vám?“ opatrně jsem se začal.

„Ale jistě, pojďte sem,“ přátelsky mě vybidl starší pán a hned mi vedle sebe nachystal židli.

„Děkuji vám,“ zdvořile jsem pokračoval.

„Nemusíte tak oficiálně, na to my tady nejsme zvyklí,“ pobavil se nad mým vystupováním dědeček.

V tu chvíli vstoupila prsatá servírka ve středních letech a zasáhla do naší začínající konverzace nabídkou, zda si dám pivo. Přisvědčil jsem a servírka zase houpavými pohyby silnějšího těla odpílala k výčepu.

„Víte, vlastně jsem se tady ztratil. Šel jsem podél Otavy přes Sušici, přes Červené Dvorce a najednou jsem špatně odbočil na Divišov. Nechtěl jsem se vracet a to byla chyba. Ještě štěstí, že je tady místo k nabrání sil, jinak bych nemohl pokračovat dál a vracet bych se stejně musel.“

„A kam jste původně chtěl?“ zvědavě se zeptal dědeček

„Na Kašperk.“

„Tak to jste si dal pořádnou procházku. Vždyť jste musel jít tak přes deset kilometrů!“ podivil se starý pán a vydatně se napil, jako by ho z toho náhle popadla žízeň.

„Možné to je. Nechtěl jsem jít v tom největším vedru, ale když jsem narazil na tu vaši Dlouhou ves, pochopil jsem, že se polednímu pařáku nevyhnu.“

„Rozumím,“ zasmál se dědeček a servírka se zlatavým mokem už se blížila k nám.

„Pane Chládek, přijde taky Miluška?“ zeptala se servírka, přičemž mi stihla položit pivo pod nos. „Že bych jí už začala péct nějakou buchtu. Přece jenom, nějakou chvíli to tráv.“

„Ne, dnes ne. Copak nevíte, že má dneska svátek?“ rozvíjel pan Chládek debatu mimo mě dál.

„No jo, já na to úplně zapomněla. To už je zase Miluše. Takže ona se bude zítra vdávat?“ zeptala se a já jsem byl rád, že se vzhledem ke své upovídanosti neptala, kdo jsem a co jsem.

„To já si nemyslím.“ smutně hlтал své poslední doušky piva pan Chládek a servírka s pokleslou náladou a prázdnou pintou piva zamířila k výčepu.

Chvilí bylo ticho a pan Chládek se smutně díval po servírce.

„No jo, Miluška a její svátek,“ povzdechl si tiše, jako by si neuvědomil, že nevím, o co jde.

„Promiňte, ale můžu se zeptat, co je tak smutného na tom, když má někdo svátek a svatbu?“ zvědavě jsem se nenechal odbýt.

„Člověče, mi vůbec nedošlo, že to nevíte. To vám musím vyprávět,“ natěšeně si začal mnout ruce.

„A to je nějaká místní pohádka?“ nechápavě jsem na něj pohlédl.

„Vidíte i tak se to dá říct,“ uchechtl se nad mým nápadem a začal s rozsáhlým líčením (jenž bylo krátce přerušeno příchodem servírky s oroseným půllitrem), jak prožívá svůj svátek Miluška z Dlouhé vsi.

Poslouchal jsem, vyptával se, nechápal, koukal s otevřenou pusou a nakonec jsem byl dojat.

Abyste věděli, tak vám to teď taky budu vyprávět, abyste četli (nebo poslouchali), vyptávali se, nechápali, koukali s otevřenou pusou a nakonec byli dojati.

Miluše žila se svým tatínkem v Dlouhé vsi už od dětství.

Počkat, takhle nezačíná pohádka.

Takže znovu.

Bylo nebylo. . .

Bylo nebylo, Miluše žila se svým tatínkem v Dlouhé vsi od dětství.

On vlastně začátek není tak důležitý: tak dál.

Její maminka zemřela, když byla ještě Miluška malá.

To ještě není tak smutné.

Tedy: je to smutné, samozřejmě že je to smutné.

Aby si teď nějaké maminky nemyslely, že jsem příliš cynický.

To jsem nechtěl.

Já tedy půjdu už rovnou k podstatě věci, nebo se z téhle omáčky nedostanu.

Miluše, to byla princezna, to jsem zapomněl říct.

To by potom nebyla žádná pohádka, kdyby tam nebyla princezna.

Já vím, zní to dost neuvěřitelně: princezna ze vsi, k tomu navíc jménem Miluše, což není zrovna jméno pro královskou dceru. Ale vážně to princezna byla, protože pocházela ze starého královského rodu. Miluše s tatínkem měli takovou malou chaloupku uprostřed vesnice.

Totíž: měli takové malé království uprostřed vesničky, tam jak je teď ten penzion. Měli tam jeden trůn, jeden stůl, dvě postele a kachlová kamna. Vypadalo to tam podobně jako v chaloupce, proto jsem se spletl, akorát tam nebyla půda na sušení sena. A hlavně to bylo království. Místo ní se nad královským sídlem tyčila velká věž. Totíž, jenom věž, ona byla docela malá.

Ale nemyslete si, že Miluše měla šestnáct nebo sedmnáct let, jako princezny v pohádkách většinou mívají, aby se o ně mohl ucházet nějaký princ.

Ne. Miluše už věk na vdávání dávno prošvihla, protože jí bylo něco přes třicet.

Aby bylo jasno, dneska už je jiná doba, než bývala a princezny nemusí být nutně po třicítce vdané. Kdysi by se řeklo, že je vlastně stará, ale dneska? Schválně děti, kolik je vaší mamince let? Počkejte, tím nechci nic naznačit, že je snad vaše maminka stará, to by mě ani nenapadlo. (To je už podruhé, co jsem si rýpnul do maminek. To jsem neměl dělat. To by se mi nemuselo vyplatit. Maminky, nezlobte se. Není to osobní.)

Já se zkrátka ptát dámy na věk nemůžu, na to se muž v mém věku nikdy ženy neptá. Tak se zeptejte a až to zjistíte, tak si princeznu Miluši představte zhruba v tomto věku. Zhruba. Plus mínus. Spíše mínus než plus. Určitě víte, jak to myslím.

Princezna Miluše každý rok třetího srpna očekávala v královské poštovní schránce přání k svátku od jednoho mládence.

On to byl vlastně rytíř.

Kamil se jmenoval.

Rytíř Kamil.

Moc to nezní, já vím.

On totiž titul rytíře pouze zdědil, původně to byl prachobyčejný. . . princ.

Miluše do něho byla už nějakých pár let zamilovaná, ale on její lásku neopětoval. Jednou spolu akorát tancovali na bále u nich ve světnici 3 × 3 metry, což si Miluše nadějně vykládala jako rytířovu náklonnost ke své osobě, nicméně víckrát se už neviděli. Když skončil

bál a Miluše chtěla znovu natáhnout péro na gramofonu, rytíř se ve svém brnění otočil a šel. Miluše ho stále v duchu viděla v třicetikilovém brnění, jak je vyvážen kladkou na svého koně a nemohla na něj přestat myslet. Tento obraz se jí vryl do jejich uplakaných očí.

Když Miluše ráno třetího srpna nenalezla ve schránce očekávané blahopřání k svátku, jako ostatně každý rok, povzdechla si a vrátila se zpět do své světničky 3 × 3 metry. Několikrát si světnici prošla, křížem krážem, od kamen k posteli, od postele své k posteli tatičkově, až narazila do trůnu, kde seděl její královský otec.

„Au, ještě se přerazím . . .“ povzdechla si Miluše.

„Holka, co zase blázníš . . .“ řekl jí káravě její otec.

„Promiň, tatínku, ale nedá se tady pohnout. Musíš mít ten trůn opravdu uprostřed místnosti?“

„Kde jinde ho mám mít, Milunko,“ odvětil jí soucitně otec. „Nikde jinde tady není místo.“

„Tak si ho dej třeba na dvorek,“ nedala se odbýt Miluše.

„Dítě, přece musíš uznat, že nemůžu kralovat na dvorku.“

„A proč ne? Pokud si opravdový král, na důstojnosti ti nemůže ubrat.“

„Nebud' hubatá. Trůn zůstane tady a tečka.“

V malé královské místnosti zavládlo nepříjemné ticho, dokud se řeči opět neujal pan král.

„Miluško, nepovídej, že Tě vytočil jenom ten můj trůn. V tom je určitě něco jiného, něco, co Tě trápí.“

„Ani jste mi nepopřál k svátku, tatínku,“ špitla Miluše.

Královi náhle svitlo a nemusel se dál ptát. O Miluščině trápení dávno věděl.

„No jo, ty máš už zase svátek. Tak všechno dobré, dítě. Hlavně, ať se dočkáš nějakého toho . . .“ náhle se zarazil, protože nechtěl Miluši připomínat rytíře Kamila a rychle stočil řeč jinam.

„Počkej, natrhám ti na zahrádce alespoň kopretiny.“

Princezně Miluši probleskla hlavou myšlenka, jako ostatně každý rok.

Nečekala, předběhla ve dveřích tatínka, popadla kolo a jela na poštu. Teprve teď ji napadlo, jako ostatně každý rok: co když jí rytíř poslal dopis doporučeně? Ovšem, to by musela na poštu osobně. Ani tatínkovi svůj náhlý popud nemusela vysvětlovat, protože už není třeba zdůrazňovat, že to bylo všechno jako ostatně každý rok.

Na poště ve Dlouhé vsi byla pouze jedna přepážka. Tedy, ony byly dvě, ale pouze jedna byla v provozu, i kdyby zde čekala fronta až k Prašilskému jezeru.

Na poště pracoval jenom pošťák Luděk.

Tenhle Luděk byl do princezny moc zamilovaný a už ji každý rok třetího srpna vyhlížel.

„Miluško, už jsem si myslel, že dneska nepřijedete,“ volal Luděk na Milušku zamykající své kolo na zámek.

„Dobrý den, Lud'ku,“ smutně odvětila Miluše

„Přeji Vám všechno nejlepší k svátku,“ usmál se Luděk a zahrnul Miluši čerstvě nasekanými růžemi.

„Děkuji Vám,“ bolestně se usmála Miluše a položila květiny k podacím lístkům a složenkám.

„Něco pro Vás mám, princezno . . .“

„Vážně?“ zablikaly Miluši oči a nalepila nos na sklo přepážky.

„Tady jsem vám něco upekl. Borůvkový koláč, ten máte myslím nejraději,“ přecházel Luděk k pultu na balíky, aby mohl Milušce koláč předat.

„Aha,“ zklese se odlepila od skla Miluše a zamířila si koláč vyzvednout.

„Nebo máte raději rybízový?“

Miluška mlčela.

„Nebo meruňkový?“

Miluška vzdychla.

„Nebo švestkový?“

„Ale ne, Lud'ku, borůvkový mám nejraději,“ zklamaně odpověděla Miluška.

„Tak proč z něj nemáte radost? Vždyť je i s mandlovou drobenkou,“ vysvětloval Luděk princezně.

„Ale já z něho mám radost,“ marně se pokusila Miluše o úsměv a odkryla ubrousek na dezertu.

„Tak ho alespoň zkuste,“ poprosil Luděk princeznu a sám si vzal jeden kraj.

Chvilí oba ochutnávali koláč a princezna se dívala do země, zatímco Luděk se díval na ni.

„Výborné,“ zahlaholila princezna s plnou pusou.

„Miluško a vzala byste si mě?“ zeptal se Luděk samozřejmě, jako by se ptal na odjezd vlaku ze Sušice.

Princezna si povzdychla: „Lud'ku, vždyť jsem vám na tuhle otázku odpověděla už stokrát.“

„Já vím,“ zesmutněl pro změnu Luděk a vrátil se za svou přepážku, a pokračoval ve své odpovědi: „Já to jenom zkoušel.“

„Tak už to, Lud'ku, víckrát nezkoušejte,“ přesvědčeně pronesla Miluše.

„Vy to taky každý rok zkoušíte chodit na poštu, jestli vám něco nepřišlo a to vám můžu říkat horem dolem – NIC. Žádná zásilka, žádný pohled, žádný dopis. Nic.“

Princezna náhle zkoprněla uprostřed sousta a měla na krajíčku, protože se Luděk právě trefil do jejího citlivého srdce.

„Promiňte, to jsem nechtěl. Promiňte, Miluško,“ pozdě si uvědomoval svou chybu Luděk.

„V pořádku,“ chladně odpověděla Miluše a dožvýkala zbytek koláče, „vždyť máte vlastně pravdu.“ A otočila se a šla si odemknout kolo.

Marně za ní Luděk vybíhal z přepážky a marně na ni volal, aby se nezlobila. Miluše už se ani neotočila, ani nepřibrzdila.

Lud'kovi bylo líto, že udeřil na Miluščino citlivé srdce. A navíc ani nedojedla ten koláč. A to tam dal dvojnásobnou dávku drobenky.

A nechal jí kraje, které měla nejraději.

Přemýšlel, jak by si jí udobřil.

Na poště ten den nikdo nebyl, protože v takovém vedru seděli všichni u Otavy a slunili se.

Uvažoval, jak by zmírnil své i její trápení. Koncekců, oba na něco čekali, oba něco zkoušeli a oba marně.

Náhle ho něco napadlo.

Řekl si, že to Milušce takovou radost, jakou by ani s deseti borůvkovými koláči nevykouzlil.

Napadlo ho, že napíše Milušce dopis k svátku on.

Ne svým jménem samozřejmě, ale jménem onoho rytíře Kamila, do kterého byla Miluška bezhlavě zamilovaná. Potom za ní zajde a řekne jí, že ho přivezli z městské pobočky až teď a tím se to vyřeší. Miluška už bude navždycky šťastná, protože pochopí, že ji rytíř Kamil miluje.

Luděk se ze svého nápadu upřímně zaradoval.

Ale na chvíli ho napadla další věc: no a co já z toho?

Miluška bude šťastná a co já?

Pak ho ale napadlo: co si to říkám?

Miluška bude šťastná.

O nic jiného mi nejde. Nejde přece o to, že se mnou to nespojují. Miluška zkrátka miluje někoho jiného a to neznamená, že já ji milovat nemůžu. Nikdo mu to zakázat nemůže. Co na tom, že bude šťastná vedle rytíře Kamila a ne vedle poštáka Lud'ka.

Tak.

Pochopil, že mu jde jen o štěstí Milušky a ne o jeho štěstí.

Nebude o ni bojovat s rytířem Kamilem, jako to dosud vlastně dělal a žádal ji denně o ruku, ale Milušku mu naservíruje až pod nos.

Jedině tak bude Miluška šťastná.

S tímto rozhodnutím usedl Luděk za stůl, vytáhl psací stroj, růžový dopisní papír a začal přemýšlet nad nejvhodnějšími formulacemi.

Rytíře Kamila znal z Miluščina vyprávění dopodrobna: znal číslo jeho boty, velikost oblečení, jeho nejoblíbenější jídlo, datum narození. . . Věděl dokonce, proč se jí rytíř tak dlouho neozýval. Naposledy, co s ním princezna byla a to už je pár let zpátky, se pohádali. Bylo to proto, že Kamil chtěl cestovat po světě, aby si vydělal peníze stínáním hlav draků. Slíbil jí, že jí bude psát a i kdyby na ní pro všechnu práci zapomněl, tak si vzpomene na její svátek, protože je to v kalendáři.

Luděk nevěděl, zda rytíř princeznu nemiloval anebo se mu něco stalo. Doufal ale, že když princezna obdrží alespoň jediný dopis od svého milého na vysvětlenou, bude jí to stačit.

Ted' si uvědomil, že může všechny informace o něm zúročit a vyrobil si tabulku, kde si napsal všechny důležité údaje (viz příloha).

Naštěstí psal Kamil svůj jediný a poslední dopis Milušce na stroji, který si vzal na zádech místo batohu, takže se nemusel Luděk strachovat, že nenapodobí správně jeho písmo.

Po několika hodinách konečně zalepil obálku (viz příloha 2) a běžel s ní ke království. Tam ale princeznu nenašel. Hned věděl, že má jít k lesíku, protože tam princezna často sedávala, když byla smutná.

„Miluško, Miluško. . .“ volal Luděk zadýchaně už od louky. „Něco pro vás mám.“

„Já vím, borůvkový koláč,“ křikla na něj nevlídně princezna a dívala se dál do země.

„Ne, to se pletete. Dopis. Ted' ho přivezli z města, bylo to rekomando. Výhradně do vlastních rukou. Prosím.“

Princezna si horlivě přečetla odesílatele, vyskočila a radostí Lud'ka políbila na tvář. Luděk stydlivě zrudl a dál pozoroval princeznu zvědavé oči, jaké u ní ještě neviděl. Princezna horlivě (avšak se vši opatrností) roztrhla obálku a četla. Luděk pochopil, že ne deset, ale ani sto borůvkových koláčů by nepůsobilo na rozsvícení princezniných očí tak jako tenhle dopis.

„Dobré zprávy?“ zeptal se Luděk, jako by nevěděl, co do dopisu napsal.

„Lud'ku, vy jste mi udělal takovou radost,“ roztančila se princezna na stráni.

„A co se stalo?“ dělal Luděk dál nechápavého.

„Lud'ku, píše mi Kamil. Rytíř Kamil. Píše důvody, proč se mi neozval, jak se všechno zkomplikovalo a jak na mě celou tu dobu myslel. Chápeš, Lud'ku? Nezapomněl na mě!“ křičela princezna kolem sebe a nadšeně Lud'ka objala.

„Vidíte, to jste se načekala,“ radostně pronesl Luděk a sdílel radost princezny.

„Lud'ku, děkuji. Děkuji moc za ten dopis. Ten dopis změnil celý můj život. Pojedu za ním hned, za dvě hodinky jsem tam na kole a potom už budu navěky s Kamilem.“

„Cože? Za ním? Ale vždyť. . . copak on vás k sobě zve?“ nechápavě reagoval Luděk.

„No, to sice ne, ale píše o své lásce ke mně a já to беру jako výzvu, abychom se usmířili.“

„Aha,“ šokovaně odpověděl Luděk a pochopil, že tohle nebyl možná nejlepší nápad. Kde může být Kamilovi konec? Vždyť může být Miluše zase zklamaná! A to nechtěl dopustit.

„Princezno, nechcete si to ještě rozmyslet?“

„Ani náhodou, Lud'ku. Na tohle jsem celou dobu čekala.“

„A kdy se vrátíte? Vždyť o tom neví ani váš tatínek. . .“ zkoušel princeznu přemluvit Luděk a v hlavě se mu začaly množit myšlenky, co to vlastně provedl.

„Nebojte, někdy se vrátím určitě. Musím si přece napsat ten váš recept na ten výborný borůvkový koláč. Na shledanou. Pozdravujte tatínka a vyřídte mu, že zanedlouho se vrátím,“ spěchala princezna s odpovědí a nasazovala si helmu na hlavu.

Luděk ze sebe nedokázal vypravit nic jiného než: „Dávejte pozor, princezno,“ protože tohle nečekal.

Princezna byla pryč a Luděk se strchoval, aby se nevrátila s ještě smutnější náladou, než dnes ráno očekávala dopis.

A to byl pořád třetí srpen, kdy má Miluška svátek.

„Tedy, musím říct, pane Chládek, to jsem ještě neslyšel,“ dlouze jsem se napil piva po vydatném příběhu.

„No vidíte, co všechno se může stát jenom třetího srpna každý rok na Šumavě,“ zakýval hlavou stařík.

„Poslyšte, jak to vlastně dopadlo? „Počkejte, chcete mi, pane Chládek, říct, že Miluška má mít zítra svatbu s tím Kamilem?“
„Říká se to. Ale já si myslím, že to bude jinak,“ prohlásil pan Chládek jistě a začal vyprávět, jak to možná všechno před rokem bylo.

*

Ano, Miluška měla dneska před svatbou.

Abychom ale nepřeskakovali.

Miluška šlápla před rokem do pedálů a za slabé dvě hodinky dojela k domu rytíře Kamila. Chtěl jsem říci k jeho království. Byla to stará stavba zarostlá břečťanem, kolem se rozprostírala neposečená tráva, v níž se tyčily polosuché jabloně.

Princezna došla k hradní bráně a zazvonila na zvonek. V království se konstantně ozýval zvuk, jako by pochodovali vojáci přes písecký most. Buch. Buch. Buch. Po krátkém zvonění klepání ustalo a z domu se ozval ženský hlas: „Počkejte, už běžím.“

Miluše přemýšlela, co to slyšela za dívčí hlas. Mezitím si sundávala helmu a připevňovala kolo na zámek. To přece nemohla být rytířova maminka, s tou on už nebydlí. Navíc ten hlas odpovídal spíše její věkové kategorii. Sestru nikdy neměl. . . . jedině snad, že by to byla jeho služebná. No ano, vždyť to musela být služebná, spokojeně se uklidňovala princezna.

Dveře otevřela dívka s pomoučenými rukama a zašlou zástěrkou. Dívka měla dlouhé vlasy sepnuté do ledabylého drdolu a zdálo se, že má buď lupy anebo spadla hlavou do strouhanky. Přes tyto nedostatky působila jako krásné děvče. Princezna si nebyla jistá, ale měla dojem, že jí zná.

„Ahoj, Miluško,“ spustila známá tvář a Miluška se stále jen nechápavě dívala.

„Copak mě ani nepozdravíš? Anebo si mě nepoznala?“ pokračovala dívka se strouhankou ve vlasech.

Miluška jí však stále nepoznávala a vyděšeně jí hleděla do tváře.

„Je pravda, že v té zástěrce nevypadám zrovna jako krasavice, ale jsem to pořád já: Jiřina z království Sušického.“ připomněla dívka Miluše paměť a důkladně ji objala.

Miluše se náhle rozsvítily oči: částečně z šoku a částečně z radosti. Jiřina z království Sušického byla nejkrásnější dívkou v okolí po dlouhá léta. Mládenci se za ní otáčeli, i když jezdila s Miluškou na kole a měla na hlavě naraženou helmu. Dlouhá léta byla Miluška s Jiřinou nerozlučnou dvojicí, dokud princezna Jiřina nezmizela z kraje. Náhle jako by se po ní zem slehla a až u Dlouhé vsi se povídalo, že Jiřinu unesl drak. Nikdo ho tam sice nikdy neviděl, ale právě to bylo podezřelé.

„Jiřko, proboha, co tady děláš?“ zeptala se šokovaně Miluška: „Vždyť u nás se říkalo, že Tě snad unesl drak.“

„Vidíš, Mílo, i tak se to dá říct,“ rozesmála se Jiřina nad domněnkou, která se nesla krajem.

„Posluhuju tady, jako bych byla ve vězení sedmihlavé saně,“ nepřestávala se smát Jiřina: „Vařím, žehlím, zahradu nestihám, protože zase musím naklepávat řízky,“ pokračovala v rozesmáté odpovědi a Miluše bylo náhle jasné ono klepání, jež znělo jako pochod vojáků přes most v Písku.

„Aha a proč tady vlastně jsi?“ nechápavě se ptala Miluše.

„No, to asi tady někdy říkám. Ale jakožto manželku rytíře Kamila mě bohužel váže jistá povinnost k jeho stravování a já ho nemůžu přece. . . .“ odmítla se Jiřina, když viděla, jak se Miluše plní oči slzami.

„Cože,“ rozplakala se Miluška a vytahovala z kapsy nechápavě jeho dopis, aniž by uvažovala nad tím, že to může Jiřině ublížit. „Vždyť mi napsal, že procestoval celý svět, aby zjistil, že mě milujeee,“ natahovala Miluška svůj pláč.

„Miluško, neplač,“ uklidňovala Jiřina Milušku a z dopisu si nic nedělala, protože jí bylo jasné, že rytíř Kamil by nic takového ne-napsal. „Jsem si jistá, že ten by se z naší pohovky nezvedl při jiné příležitosti, než když jde do hospody. Opravdu. Buď ráda, že nejsi jeho žena,“ soucitně objímala Milušku Jiřina, div že se také nerozbrečela.

Miluška si utřela slzy a jako by nechtěla argumenty Jiřiny slyšet, odtáhla se a odvětila: „Ale já ho miluji, on mě taky, tady mi to píše. Píše dokonce, že si mě chce vzít. To si to jako vymyslel? Nebyť Tebe, už bychom byli svoji“ znovu natahovala k pláči Miluška.

Jiřina věděla, že Miluška je do rytíře slepě zamilovaná a neměla důvod jí její slova vyčítat. Věděla, že Miluška je jinak hodná holka. Nechtěla ji zraňovat, ale věděla, že pokud Miluška má znát skutečnost, bez bolesti to nepůjde. Naštěstí se ještě rytíř Kamil od včerejška nevrátil z hospody a Jiřina neměla strach, že by spěchal domů na oběd. Nechtěla už však s Miluškou rozmlouvat ve dveřích a pozvala jí dál. Miluška se částečně uklidnila, takže jí popadal záchvat pláče jen chvílemi. Jiřina Milušce nabídla řízky, ale Miluška neměla vůbec pomýšlení na jídlo. Jiřina tedy obalovala kuřecí řízky v trojbalu a vysvětlovala jí soužití s rytířem Kamilem a vůbec historii jejich vztahu.

Jiřina byla dlouho přesvědčená, že si na svého vyvoleného počká, jak dlouho bude třeba. I když se jí nabídek k sňatku dostávalo nepřeborně množství, do vdávání se jí moc nechtělo, protože ve všech těch mládencích viděla nezkušené zajíce. Rytíř Kamil o Jiřinu původně nejevil zájem, čímž ji zaujal. Nebyl jako ti ostatní chlapci ve frontě čekající na její přijetí či odmítnutí. Najednou tu byl někdo, kdo na její účet hlásal jednu cynickou poznámku za druhou a Jiřinu tím učaroval. Jiřina začala o rytíře jevit zájem, z čehož Kamil rychle pochopil, že by měl jednat rychle, aby nepřebral. Požádal ji o ruku a byl prvním mužem, kterého neodmítla. Jiřina však netušila, že tento jeho nezájem k její osobě bude pokračovat i po svatbě. Jenom hleděl na to, aby měl navařeno a vypráno. Jeho cynické poznámky byly vlastně pohrdání celým světem. Nejraději trávil čas v hospodě tím, že na všechny házel špinu a rozumoval nad politikou. Jiřina se vzdala svých dávných snů a raději trpělivě snášela nálady rytíře, než by se s ním dávala do dlouhých sporů, jež rád vyvolával.

Miluška sledovala vyčerpanou Jiřinu obalující řízky a nestáčila se divit: nemohla v této zklamané dívce vidět usmívající Jiřinu, jakou znávala. Nevěděla, jestli má dříve plakat proto, že je Jiřina nešťastná nebo proto, že rytíř Kamil nemiluje ani ji, ani Jiřinu nebo proto, že je Kamil takový hlupák. V tom si vzpomněla na ten dopis, od kterého obě dvě nechtěně odvedly řeč.

„Ale co ten dopis?“ zmateně pronesla Miluška.

„Víš co, ukaž mi ho.“ pronesla jistě Jiřina. Miluška vytáhla ušmudlanou obálku. Jiřina jej opatrně vytáhla a se zálibou četla sladká slova, u nichž si byla jista, že by rytíře Kamila ani nenapadlo.

„Nevím, kdo to psal,“ pronášela s jistotou a pevným pohledem na Milušku, „ale rytíř Kamil to určitě nebyl.“

Miluška se zase rozplakala. Jiřina se zeptala, jestli do Milušky není zamilován nějaký mládenec. Miluška ji začala skálopevně přesvědčovat, že o nikom takovém neví. Jiřina si totiž myslela, že ten dopis musel psát někdo, komu záleží na Milušce a na jejím štěstí. Po chvíli Milušku napadlo, že jedině snad pošták Luděk by mohl něco takového napsat. Jenže to jí zase nebylo jasné, proč by to napsal až po tolika letech.

„Třeba ho to dříve nenapadlo,“ pronesla s úsměvem Jiřina a dosmažila poslední řízek.

„Já nevím. Žádá mě každou chvíli o ruku, nosí mi čerstvé růže, peče pro mě borůvkový koláč skoro denně, a že by ho tohleto nenapadlo?“ podívovala se Miluška.

„Cože?“ málem vylétla z kůže Jiřina. „On ti nosí čerstvé růže? Peče Ti koláč? On umí péct?“ zahrnovala Jiřina Milušku otázkami dále a přitom zuřivě servírovala oběd. „A to ho nechceš? Kamila by nenapadlo přinést mi jedinou růži ani na narozeniny. Miluško, honem za ním utíkej, než ho lapne nějaká jiná.“

Miluška se poprvé nad Ludkovým počínáním zamyslela hlouběji, než dosud. Nikdy si neuvědomila, že takový zájem o ní opravdu nikdo neprojevoval. Jiřina Milušce otevřela nejen dveře, ale i oči. Miluše pochopila, že její láska ke Kamilovi byla vlastně zanícená posedlostí a žárlivostí. Nepřála Kamila jiné dívce, i kdyby s ní byl šťastný. Chtěla ho jen pro sebe. Šlo jí vlastně o své štěstí a ne o jeho. Nebyla to láska.

„Povídám, abys za ním běžela, než ho uloví jiná,“ zatukala jí na čelo Jiřina. Miluška se zasmála a jako by se jí tím zatukáním opravdu rozsvítilo v hlavě. Věděla, co udělá, aby prověřila Ludkovu lásku.

*

Schylovalo se k večeru a třetí srpen v Dlouhé vsi pomalu končil. Začínali létat komáři a nepříjemně poletovali kolem mě a pana Chládky. Vydali jsme se na procházku podél Dlouhé vsi, aby mi pan Chládek ukázal, kde je tady pošta a kde království. Všechno se chystalo na svatbu, kostel jenom svítil a kolem království se tyčily bílé a perleťové pentličky.

Byl jsem rád, že jsem nakonec nešel na Kašperk a zůstal jsem tady. Akorát jsem si nechtěl nechat ujít závěr příběhu a musel jsem si zařídit nocleh.

„Poslyšte, pane Chládek, nemohl bych tady někde přespát? Rád bych se šel zítra podívat na tu svatbu.“

„Ale samo sebou, chápu vás. Taky se tam chystám, všichni z vesnice jsou zvaní. Musím říct, že se na to velice těším,“ pod vousy se chechtal pan Chládek.

„A nevíte, kde si mám zařídit ten nocleh?“ vrátil jsem se zpátky ke své otázce, která pro mě byla existenčně důležitá.

„Samo sebou, půjdete ke mně, ať to máte grátis,“ prohlásil samozřejmě pan Chládek.

„Počkejte, tak jsem to nemyslel,“ zaskočeně jsem nevěděl, jak pokračovat.

„Ale já ano,“ nepřestával se smát starý pán a pokračoval v pozvání k sobě domů. „Neblázněte, u mě se vyspíte. Nemám to tam zrovna největší, ale přece nebudete utrácet. Stejně vím, jak to zítra dopadne.“

„Víte?“ podivil jsem se jeho jistotě.

„Nevím. Ale uvidíte, že to tak nakonec bude.“

*

Miluška byla pevně rozhodnutá přijet za Ludškem s tím, že si bude za rok brát rytíře Kamila. Datum svatby bude čtvrtého srpna, protože až večer třetího srpna se Kamil vrátí ze své cesty po vlasti plné draků, kterým musí useknout hlavy. Rok se neuvidí, ale budou si psát. Mezitím se vše bude chystat na svatbu.

Je jasné, že všechna ta svatba a dopisování bude jenom hra, aby jí Luděk uvěřil. Takže celou dobu bude muset Miluška lhát. Já vím, děti, vy jste zvyklé, že vás rodiče učí, že se lhát nemá. To není tak úplně pravda. Tedy, částečně ano a částečně ne. Nechci Vám zamožovat hlavu, ale nevím, jak Vám to vysvětlit. Někdy lež může pomoci dobré věci a někdy špatné, záleží, které věci chcete pomáhat.

Vysvětlím vám to jinak. Určitě si taky často hraje na princezny nebo na víly nebo na honičku s drakem. A je to „jenom jako“. Přesně tak bude i „jenom jako“ princeznina svatba s rytířem, aby si Luděk myslel, že se princezna vdá a už ji navěky ztratí. Hra na „jenom jako“ není přece žádná lež. Je to jenom hra. Dospělí často hru nazývají lží, ale tím se nenechte zaleknout a hrajte si, prosím Vás, dál!

Ale zpátky k Miluščině svatbě: podle toho, jak se bude Luděk chovat, princezna pozná, zda mu jde o *její* nebo *jeho* štěstí. Pokud mu půjde *jenom o sebe*, bude žárlit na rytíře a svatbu ji přát nebude. Pokud mu jde ale o *její štěstí*, což si Miluška myslela, plně ji podpoří a bude rád, že ji uvidí šťastnou.

Miluška se tedy bavila s Ludškem jako vždycky, i když s ním byla častěji. Dozvídala se o Ludškovi jaký je, ptala se na jeho zájmy a někdy za ním jen tak přijela na poštu, samozřejmě jako pro dopis od Kamila. Mimochodem, ty dopisy jí zasílala její kamarádka Jiřina ze Sušického království, protože dělala přes týden, když zrovna nenaklepávala řízky, na dráze. Jednou zaslala dopis z Pardubic, jednou z Opavy, jednou z Těšína. Luděk z těchto dopisů chápal, že princeznina svatba je nevyhnutelná a s žádostmi o ruku přestal. Své chování jinak nezměnil: borůvkový koláč se u něj pekl obden a čerstvé růže nosil i na podzim. Miluška byla přesvědčená, že ji svatbu přeje a už se nemohla dočkat, až Ludškovi čtvrtého srpna řekne, že nebude mít svatbu s rytířem, ale s ním.

Nebudu už povídat dlouho, stejně jsem toho napovídal víc, než dost. Ano, čtvrtého srpna byla svatba. Luděk byl celý šťastný za princeznu, a když se dozvěděl, že si ji má brát on, omdlel a musela přijet sanita. Nebojte, omdlel radostí, jak lékaři potvrdili a svatbu doporučili. Miluška se trochu bála, že si to Luděk rozmyslel, ale hned poté, co procitl, stále opakoval „ano, ano, ano“, i když ještě farář nebyl na místě.

Musím říct, že by si Miluška měla svou filozofii lásky dát patentovat: miluje ten, kdo přeje tomu druhému. A jestli Miluška milovala Ludka? Já nevím. Neptal jsem se jí na to a myslím, že o lásce přestala mluvit poté, co ji zklamal rytíř Kamil. Ale kdyby ji nezklamal, nikdy by tu skutečnou lásku nenašla.

Od té doby každý rok třetího srpna jezdím do Dlouhé vsi. Zůstávám tam přes noc u pana Chládky, ten má stále železné zdraví i na svůj pozeňnaný věk. Seznámil jsem se s Ludkem i Miluškou. Čtvrtého srpna, rok po svatbě, se jim narodila dcera a podle kalendáře ji pojmenovali Dominika.

A děti, jak jsem mluvil o tom lhaní, já taky nemám úplně čisté svědomí. Říkal jsem, že když se lže pro dobrou věc, dá se to obhájit. Tak se tím také dodatečně obhajuji. Pokud na to nemáte žaludek, zaklapněte s knihou tím, že pokud princezna Miluše s Ludkem neumřeli, žijí v Dlouhé vsi dodnes.

*

Abych řekl pravdu, princezna Miluše nebyla princezna, rytíř Kamil nebyl rytíř a Jiřina už vůbec nebyla z království Sušického. Miluše byla obyčejná holka z chalupy, proto se mi to pořád pletlo. Tatíčka krále jsem si vymyslel, její otec dělal v kravíně, ale její maminka skutečně umřela, to je pravda. Rytíř Kamil byl hloupý mládenec a nevěděl jsem, jaké přízvisko mu dát, když už to jeho jméno není šťastné. Tím rytířem jsem to moc nevylepšil, já vím. Nicméně mohu o něm říci pravdu: pokud nezemřel, tak zahnívá v některé hospodě nad velkým rumem dodnes. A Jiřina byla holka ze Sušice. V Sušici totiž žádné království, pokud si to dobře pamatuji, nikdy nebylo.

Děti, tak mi to odpustěte.

Ale řekněte: copak byste si tuhle příhodu ze Šumavy přečetly, kdybyste věděly, že to není pořádná pohádka s princeznou? Já vám říkal, že lež může posloužit dobré věci.

Bernadeta Babáková

Zloděj

Aleš Trávníček tu noc špatně spal. Neustále ho budilo nepříjemné pálení žáhy. Zkoušel se napít studené vody, lehnout si na levý bok, (o chvíli později zase na pravý) a neustále analyzoval a hledal příčinu svých nesnází.

O půl jedné ráno se rozdrnčely okenní tabulky, když se kolem jeho bytu prořítíl poslední vagon nočního rozjezdu.

Jako zuby drkotající se strachy a zimou, pomyslel si, pohladil si chlupaté břicho a pak ho napadlo, že je vlastně básník, zívá, protáhl se a šel do lednice pro pivo. To nenašel, tak popadl alespoň lahev s měsíc prošlým mlékem.

Ve svém malinkém bytečku rozsvítil nad stolem žárovku. Visela na tlustém šedém drátě a jeden z jeho nemluvných společníků – drobný pavouček se stíhlýma nožkama

*tenoučké jak žiletky
o které
pořežeme si
dlaně*

ji pomalu zaplétal do přehození z pavoučích vláken a zrněk prachu.

Cvrnk do žárovky prstem, až se pavouček strachy stáhl do klubíčka. Několika neohrabanými pohyby odsunul z kraje stolu zbytky jídla a špinavé nádobí, rozečtenou knihu a reklamní letáky. Ve třetí vrstvě našel konečně ulepený sešit a tužku s okousanou špičkou. Zabubnoval prsty do stolu. V odrazu okna viděl svoji strhanou tvář. *Tak je mi osmatřicet a abych zas na šestou vstával do práce, dneska už se asi nevyspím, tak aspoň zkusím něco napsat.* Pročítal věci, co do umlousaného sešitku napsal už předtím, tím se většinou naladil na tvůrčí notu, něco upravil, něco přepsal a něco nového přidal. Nastavil budík na půl pátou, to kdyby opět usnul, jak už se mnohokrát stalo, s hlavou mezi papíry, s pootvěřenými ústy nad svým veledílem. Ráno se pak cítil pomačkaně, na rtech pachů inkoustu a mnohé jeho verše si zničil sám svými slinami.

Lidský tělo je jedna velká nebezpečná fabrika, zapálil si cigaretu a jal se listovat popsány papíry.

Po chvíli se přistihl, jak tupě civí do popelníku před sebou. Hryzl se do rtu v návalu kreativní vlny pak tužkou pomalu napsal:

*Jsou ohně všechny marny,
jsou.
Vždy zhasnou.*

Usmál se potěšeně a zapálil si další cigaretu. Přehazoval dál papír za papírem, když v tom musel zamrkat. Zarazil se a zavrtěl hlavou. Našel list papíru, který byl úplně totožný s tím, co napsal před chvílí.

Deža ví? Nakrčil čelo, co když pálení žáhy přímo souvisí s halucinogenními stavy? Třeba je vážně nemocný? Třeba má nějaký nález na mozku? Třeba umře, teď, tak mlád! Relativně mladý i když ne zachovalý. A všechny ty hloupý ženský, co se na něj vykašlaly půjdou za rakví a budou brečet a budou se hádat, který z těch mnoha sonetů byl skutečně pro ně a který ne. *Vydrápou si oči a vytrhají si navzájem vlasy. Hlavně Monika, ta by to zasluhovala*, uchechtl se při té představě.

A jestli neumře, tak bude ještě líp; dostane papíry na hlavu a do smrti bude brát invalidní důchod, takže nebude muset na šestou vstávat do té smradlavé trafiky. Nebude se už muset cítit trapně, až bude svým známým lhát, že píše na volné noze, že dělá v knihkupectví, nebude se už potit strachem, jestli se provalí, že tam jen před Vánocemi chodí dělat příručího a takovou tu *děvku pro všechno*, jen z milosti pana majitel, který má krám naproti jeho trafice, ve které se každé ráno stavuje pro kusovku. Aleš ho už dávno podezíral, že mu tu předvánoční fachu dohazuje čistě z milosti a poslední dobou snad jen z povinnosti, protože jeho trafika zůstala tou poslední, kde se dá ještě koupit jedno cigárko za pětikorunu.

Ze snění ho ovšem po chvíli vytrhl jeden konkrétní detail; na listu papíru, jež třímal v ruce, byl v pravé části velký hnědý otisk, zjevně od hrnku s kávou, kterou obvykle snídal a často i večerel. Navíc bylo podle stop zřejmé, že papír byl pobryndán mnohem později,

než byla napsána báseň. Kdyby ji potřísnil vzápětí po dopsání, inkoust by se roztekl a tak by ze slova *marny* zbyla jen velká modrá skvrna. Takhle měly jednotlivá písmenka sice rozostřené okraje, což svědčilo o tom, že báseň nejspíš napsal někdy po příchodu z práce a ráno na ni postavil hrnek s kávou. Musel ji tedy napsat už někdy dřív. . .

Asi to ve mně dřímalo už dýl, třeba mi tyhle verše evokuje světlo zapalovače. A vůbec, pokud si na ně vzpomínám, svědčí to jen o jejich kvalitě a potřebě. Jsem přeci básník, opakoval si, když rukou prohraboval plnovous. Vyprášil z něj drobky.

Máminy tvarohový buchty, hmmm, náhle mu došlo, kde se asi vzalo to příšerné pálení žáhy, přece jen jich na lačný žaludek spouštěl hned osm. *A byly ještě horký. Máma. Proč já tam vlastně chodím? Žádný div, že pak nemůžu spát.* Máma, co si pořád jen na všechno stěžuje. Snad už od malička poslouchá ty litanie o zlodějích. Dokud byl ještě malý, byly to věčné nářky o zestátněném gruntu. Několikrát ho tam matka ještě za *bolševika*, vzala na demonstrativní obhlídku. Jeli rozhrkaným autobusem kamsi za město. Moc si to nepamatoval, nikdo si jich nevsímal, matka plakala a lomila rukama a on se cítil trapně a taky si pamatoval, že se mu chtělo na záchod, že uprostřed dvora byla velká hromada hnoje a spousta zvířat. Zrovna minulý měsíc, při pravidelné návštěvě matky o té vzpomínce napsal:

*Vlaštovky ze stájí odlétly před rokem
slepice kdákají, perou se s buldokem*

Byl tehdy prvňáček a už brzy se to všechno mělo změnit. Ovšem punc dítěte z režimem utlačované rodiny se mu hodil. Schovával se do něj, jako do ulity. Svoji neschopnost viděl jako následek rodinného stigmatu. Co na tom, že už je to dávno všechno jinak. Jeho máma si stěžuje dál, *jediná ženská v mém životě*, a nikdy se od ní nedozví víc, než že všichni kradou a že jsou banda zlodějů. Jedna banda zlodějů jim vzala barák, druhá banda zlodějů zdražila tvaroh, třetí ji okradla o ideály, čtvrtá zase ukradla část důchodu a k tomu všemu je zloděj i doktor, co po ní chtěl v ordinaci padesát korun.

Máma.

Často si vyčítal, že mámě lže, o tom jak žije, jak bydlí, jak pracuje, jak spí, jak je na tom zdravotně, jak se stravuje.

Kdo lže, ten krade, do pekla se hrabe. Lhát je hrozná věc. Ale krást je mnohem horší. *Jsem přeci básník. Ještě že mě se tohle shánění mamonu netýká. . . ani jednu krabičku cigaret jsem za ty roky nevotočil, no. . . možná, možná že tehdy ty vanilkový doutníky. Ale to je fakt všechno.* Zapálil si další cigaretu a pozoroval v okně svůj odraz. Obzvlášť to žluté světýlko, které držel mezi prostředníčkem a ukazováčkem mu připadalo kouzelné.

Jsou ohně všechny marny

jsou.

Vždy zhasnou.

Ty že nekradeš, kamaráde? Zamračil se na něj ten z okna. Měl úplně stejný plnovous i světlušku cigarety v dlani. Ani ho nenechal zalapat po dechu údivem.

Snad že vykrádám sám sebe? Reagoval Aleš trochu bezradně.

A to je odporné. Zasyčel ten druhý.

Odporné? Spíš bys mě měl politovat. Piju sám, zkyslý mlíko o půl druhé v noci.

Jsi přeci básník, odfrkl si posměšně, *tím nejubožejším způsobem, kradeš sám sobě to, co jsi před tím ukradl zcela bezbranným*, gestikuloval ten v okně prudce, světluška nedopalku poblikávala v jeho ruce, *jsou ohně všechny marny? Ty seš marnej! Kdyby sis jednou pořádně poklidil a stole, tak zjistíš, že tuhle věc najdeš v těch svých čaránicích celkem sedmkrát!*

Aleš zaraženě tál očima střídavě k oknu a zpět na stůl.

No jen hledej, hledej, a když budeš pátrat ještě chvilku, tu rýmovačku o spaní bys tam taky našel asi v pěti verzích.

A když to najdu, tak co? Co mi tím chceš dokázat?

Tak bys mohl pokračovat s tím úklidem, třeba se přesunout k těm papírovým bednám, kterým tak vznosně říkáš knihovna.

Aleš se postavil a zadíval směrem k bednám s knihami. *No tak se opakuju, no! To se stává i větším umělcům než jsem já.*

Ten v okně jeho protesty zcela ignoroval, *houby SE! Každá ta knížka, co ti tak nedůstojně hníje v těch krabicích u umyvadla by mohla žalovat. Vždyť ty tvoje marný ohně – to je jen sprostá vykrádačka Hlaváčka. Chybí ti tam jen to „uplovou“. Nebo „Zavři oči“? A „Spi, já*

nemohu“? Chudák Hrabě, ještě že už je v pánu a nikdo z nich tě nemůže hnát před soud. Jó, máš jediný štěstí, brachu, že jsi příliš malá nicka, takže se o Tebe žádné svaz autorů a podobný instituce zajímat nebudou. Ty mrtvý máš autorský práva dávno promlčený a ti živí. . . no, kdyby se o té říkance s vlašovskama doslechl Nohavica, mohl bys z toho mít docela popotahování.

Co to povídáš?

Zprasil mu písničku, no, zprasil, on tam má „slepice ve sněhu hlubokém“ a ty tam nacpeš buldoka.

Blbost, Aleš uraženě odsunul židli a přikrčil se ke krabicím s knihami, je to všechno blbost! Vždyť jsem to ani nečet, mračil se do sbírky básní Jana Zahradníčka, takováde rádoby křesťanské poezie, to mě nikdy ne bavilo. To je samá svatá tiseň-

Jo? A co ta tvoje užovka, he? Co spí, mrtvá? No?

Jdi se s tím vycpat! Kdyby se měl každý hádat o svoje verše, nedělali by soudy nic jinýho, než řešily, kdo komu co ukradl! A vůbec, některý rýmy máš tak zažitý, že je z hlavy prostě nevytlučeš. Když tě tím krmí už od mimina, myslíš, že OSA nebo Dilia podepisuje s každou učitelkou v mateřské školce zvlášť smlouvu o šíření autorského díla? Těžko! Kdyby to bylo, jak říkáš ty, měl by soud v každém okrese denně sedm stání ve při autorská práva k verši láska – páska! Aleš Trávníček v obličeji brunátný, v podřepu pod prokapávajícím umyvadlem, vztekale listoval jednou knihou za druhou snažíc se přeargumentovat své druhé já, velice kritické a nemilosrdné, z odrazu v okně.

Všichni z nás se přeci učíme psát tak, že napodobujeme naše vzory! Není se čemu divit, pokud ti někdy svojí zadumaností připomínám Hlaváčka nebo mám obdobnou tematiku jako Hrabě, vždyť by to koneckonců mohl být můj vrstevník, nebo třeba otec a na Nohavicovi, na tom jsem vyrostl, a ten zase na Vysockém a učil se od Kryla a ti si to celý svoje slavný umění taky nevycucali z prstu! Nevymysleli ho jen tak, ze dne na den! Měli to zase od někoho, koho to naučil jiný vzor a takhle bych to tady mohl vyjmenovávat do nekonečna. Vždyť jak se ve středověku učili malovat věci, na který dnes koukáme s otevřenou pusou? Tím že jen kopírovali to dobré a to krásné. Hádat se s člověkem, co čte a píše a který je navíc denně od rána do večera obklopen slovy ze všech stran, ať už v novinách, v rádiu, na internetu, v knihách nebo v televizi i na těch hnusných bilbordech, jestli s nějakým souslovím, slovním spojením, obratem, veršem, rýmem, přišel dřív on nebo ty, to je jako by se děti hádaly nad stovebníci, kdo má autorská práva na věž z kostek! Aleš se odmlčel, avšak jen proto, aby nabral druhý dech, a víš ty co, možná že se opakuju, možná že opakuju někoho jinýho, ale copak já za to můžu, že už sem to někde viděl nebo slyšel? A pokud jo, tak jak si to mám všechno pamatovat? To aby si člověk uřízl uši a vypíchl oči. Nebo se odstěhoval někam do jeskyně, úplně mimo civilizaci, aby se nenakazil kulturou. Aby byl svůj, jen sobě vlastní. Ničím neinfikovanéj. Pak bych možná dokázal psát něco, co by bylo jen a jen moje. Otázkou ale je, zda bych vůbec psát uměl a jestli bych měl nějakou takovou potřebu.

Básničky, zašklebil se ten v okně, to je dobrý tak pro buzny.

Cos to řekl? Vykřikl výhrůžně Aleš a s vervou a prudkostí, nad kterou se sám překvapeně zarazil, vyskočil vztekale a útočně, natáhnout tomu rejpalovi v okně jednu pořádnou do toho jeho křivýho frňáku. Jen si v tom rozohnění neuvědomil, že klečí přikrčen pod velkým špinavým umyvadlem a tak to při výskoku napálil čelem do popraskaného porcelánu.

Tupý náraz ho knockoutoval na studené linoleum, mezi pozotvínané knihy.

Ve stejné poloze vydržel ležet bez jediného hnutí ještě další tři hodiny, pak ho probudil drnčivý rachot budíku. Zvedl se, pod hlavou verše Kainara a Ortena, na čele obří, bolestivě pulsující bouli. Jedna bolest vystřídal druhou, pálení žáhy někam ustoupilo. Protáhl se a praštil budík sevřenou pěstí. Z jedné strany si do pusy strčil kartáček s mentolovou pastou, do druhého koutku vrazil ranní cigáro. Zapálil si a postavil na stůl hrnek studené kávy. Trochu černé tekutiny z ní vyšplouchlo na tužkou popsané papíry.

Ale no to snad ne, to by byla věčná škoda, snažil se rukávem flanelové košile osušit papíry s jeho rukopisy, jsem přeci básník, pomyslel si, když se skláněl nad zažloutlým sešitem a jemně na něj foukal. Mrkl při tom k oknu, zda se v jeho odraze neobjeví zase někdo, kdo by mu v tom odporoval. Ale okno bylo prázdné černou tmou. Nikdo jiný tu nebyl.

Barbora Goldmannová

Bláhová

Vyšla z kostela a namočila špičky prstů do ledové vody. Prežehkala se, jak to měla ve zvyku už od dětství. Snad tomu přikládala duchovní rozměr, možná hloubku tradiční hodnoty. Vdechla ledový podzimní vzduch a klapla podpatkem o první schod.

Nikdy jsem neměla v úmyslu ubližovat. Druhým a především ani sobě. Ale každý z lidské rasy má v sobě asi geneticky zakódovanou šablonu, které se těžko zbavuje. Chce a pro to „chci“ udělá cokoli. Bije sebe sama, ušlapává ego, hází špinu, kterou by sotva dokázal uchytit.

Podívala se na ubohou krajinu před sebou. Pět, nebo šest domů. Kopec a mlha. Nic, o čem by psali slavní spisovatelé, nic, co by inspirovalo básníky. Surová ledovost. Prostě. Nic. Vzpomněla si na ananasový večer. Vzpomněla si a usmála se.

Máš pocit, že máš plné kapsy a pak najdeš díru.

Víno. Druhé, třetí a dost. Příjemně a svědomitě. Sedíš a zapaluješ cigaretu, abys uvolnil. To všechno. Pohledem zavadiš o bar. Sedíš, v hlavě roste nápad. Telefonát a situace je na světě. Reagovat? Vyčkat. Nevěřit. Nezamotat se, proboha se nezamotat!

A není vůbec pravda, že když mrzneš a třepeš se – nervozitou? nebo vážně zimou? – nemůžeš psát, co se ti zlíbí. Máš právo na všechno. Vůči komu jsi odpovědný? Jen vůči sobě samému. Rozhodls. No, prosím. Čekej. Ale rozhodls. A to tě může těšit. Alespoň pro večer. Co přijde ráno, nech pro druhé.

Tolik domluv. Zbytečných a důležitých a zoufalých a sebevědomých a kdo. Kdo? Kdo může soudit, co se zrovna odehrálo na pódiu? Já? Ráda mluvím, ale soudit nechci. Zabočila jsem doleva a změnila perspektivu. Horizont se převrátil. Amy hrála a postel nebyla jeho. Spánek nepřicházel. Jen střídání frekvence dechu. Jen to.

Jak se vůbec můžu pozastavit nad tím, jestli můžu? Musím. Já musím. Protože ticho je tolik silné, že nutí vstát ze židle a udělat něco. Něco šíleného a nesprávného. Chci volnost a stavím kolem sebe zeď. Ne však před nimi. Ale S. S nimi. Pak zazdívám obraz spokojenosti. Ne. Opravdu je pryč.

Nad ránem jsem vnímala jeho blízkost natolik, že jsem musela prohnout záda. Lehké, příjemné probuzení. A co? Čeká se od života, že skutečně přinese na tácu šampaňské s kaviárem? On přinesl. Tolikrát. A tehdy vidím jen suchou větev. Bez květu, bez plodu, bez vláhy.

Tak se udus.

Červen neklidný

Stojí tam a čeká. Naprosto nedotčen, usychá od naposled. Naivně vystrkuje štetinky a vyhlíží. Závídí vlhkost pomerančového bráchovi.

Večerní vzduch doplnil butanový šleh. Sedím na okraji chladného kamenného rohu, do zad mě stípají větvičky, jako ostré nehty malých prstíků mojí bublající existence. Strašně mě serou, upozorňují, jak je potřeba, abych nezapomněla, že život není o tom, co mi čítávala babička, a zároveň uklidňují, že v tom přeci nejsem sama. Že sklenička, která právě získala podpis od rtěnkou zapatlaných rtů, taky moc dobře ví, že jejich majitelka dnes večer doma bude brečet. A bude brečet proto, že neví, co si od života může přát. A bude brečet proto, aby zjistila co je v pořádku a co naopak ne. A bude brečet proto, že dalších sto padesát let tušit nebude. A taky proto, že někdy prostě optimismus zaleze hluboko do mezižebních nervů a těžko se pak dýchá a ještě hůř chápe. Proto všechno bude brečet. A nejvíc pro sebe. Pro sebe samotnou, jak tam bude sedět s vybledlou rtěnkou na rtech a etanolovým dechem mísícím se se zbytky toho hnusu z cigaret. Nebude se mýt, protože ví, že by to ze sebe jednou sprchou stejně nedostala. Že by jen zbytečně platila za vodu, která odplaví toxiny automaticky se množící dál a dál, dál a dál.

Stojí tam a nikdo mu neřekne pravdu. Připomíná malé dítě za oknem, které čeká, až se vrátí rodiče, rozemletí při havárci, z nákupu.

Potahuju. Ta cigareta je zbytečně tvrdá, ostatně především se o tom moje vnitřnosti přesvědčily. Dívám se před sebe do té změti zvuků a chlupů a je mi na tři písmena. To první je N, to druhé je I a svatou trojici doplňuje C. Víím, že jsem udělala správně. Dokonce ta cigareta to ví. Jenomže ta na rozdíl ode mě za pár minut zažije tlakový šok, jak ji bude podrážka chtít doslova srovnat se zemí. Mě nikdo tlačit nebude. Jenom ty vnitřnosti. A už ne z cigarety. Ani z blbosti. Ze strachu. Ze strachu ze sebe samotné. Ze strachu z rozhodnutí. A samoty.

On mi rozumí, protože taky pomalu začíná chápat, že se n ě c o děje. Že se na něj přece všichni ostatní v místnosti dívají s tím divně posmutnělým výrazem z n ě j a k é h o důvodu.

Můžu tu sedět třeba do rána a budu vědět, že nic nevyřeším. Že možná budu plivat doleva a rozdmýčávat kouř mrkáním napravo, ale. To, že mě ubíjí skutečnost té obrovské ztráty. To neovlivním. To žádnými myšlenkami neomluvím. Že jsem dobrovolně upustila čistě broušené sklo – takové srkzevá vidíš naprosto jasně dopředu i do zadu. Tolik cítím nutnost křičet omluvy do oken. Všem. Jen ne sobě a Jemu. Tak strašně to bolí. Tak moc šíří. Tak moc už teď víím, že jen hlouběji zabodnu špinavou čepel do ještě teplé a bublající rány. Ale taky víím, že své city už dál nedokážu ventilovat jen pomocí nervových ruchů.

Každá bytost, která jako malé děcko zaplakala nad mrtvým ptáčetem, musí cítit lítost nad olivovou hřívou.

Škrábu se na noze a uvědomuju si strašlivou věc. Že jedinou cestou je smíření. Přijetí a čas. Čas. Během kterého – c o ? Během kterého mi bude běhat mráz po zádech kdykoli si vzpomenu na Ty + Já a uvědomím si, že mi chybí. Vracet se stále a stále dokola má stejný smysl, jako kupovat každý týden krabičku cigaret a říkat si – můžu přestat. Dávat prostor pro budoucí Něco je hovadina a zbabělost. Strach přijmout zodpovědnost za rozhodnutí, která nejsou v kolonce fun&relax.

Ani po dvanácti dnech se ho nikdo nedotkl. Celých dvanáct dnů. To je dlouhá doba na to, aby si někdo nečistil zuby, napadlo ho.

Dávám bacha, aby mi nespady klíče, nebezpečně shlížející do propasti chodníkové promenády. Ale neposouvám je. Nechávám je tak. Na krajíčku. (Jako ostatně všechno.) Docela lehce se mi uložila fotka do krabice. Docela lehce se mi dávaly boty do botníku. Docela lehce jsem ukládala peřiny pod gauč. Ale ten kartáček. Je jediná věc, která pak nepůjde vrátit zpátky. Bude znamenat definitivní konec. Jakmile zmizí, zmizí i starost a výčitky. Jenomže zatím tam je. Nevědomě a podvědomě se mi v noci vkrádá do spánku a pořád dokola pokládá otázku Proč? A já znám odpověď a chvilka pochybuju, pročítám si Jeho mail kolem a dokola a mrzí mě unáhlené rozhodnutí. Pak se zase vracím, vrážím cigaretu zpátky mezi zuby, olizuju rty, prsty pročesávám vlasy a víím, že je to správně. Že tímto způsobem umrtvovat city jednoho a falešně je tvořit u druhého, je dobrovolný masochismus a ve své podstatě trestný čin. Tak proč mi s Ním bylo tak zasraně dobře, když to nešlo? Proč, ptá se mě ten kartáček – proč?

Dnes večer jsem přišla do koupelny a zeptal se mě osobně. Neobtěžoval se s čekáním na to, až usnu. A já. Jsem jen dlouze hleděla. Myslím, že to pochopil.

Hřích

I když nenávidím slavení čehokoli, co zdůrazňuje kolik let už pobíhám mezi nádražními halami a mravenčením nohou, aniž bych aspoň něco dokázala, uznala jsem, že když je na konci nula, není úniku. Mé přítelkyně mi věnovaly umělecké dílo, které ani tak hodnotou, jako spíš vzpomínkou, dýchlo na mě kdysi v obchodě sériové výroby. No, bože, i Monet si může dát někdy pohov.

Pozvala jsem je tedy, plna euforie z nečekaného daru, na víno. Měla bych zdůraznit, že věk, který jsme měly jít opěvovat, ve spojení s bílým, je vražedná kombinace. Opravdu. Není třeba uhýbat a i když se všechny snažíme být jiné, fakt, že život cirkuluje ve stejných barvách, je zkrátka neodvratitelný. Nebála jsem se.

Večer probíhal velmi dobře. Bavily jsme se, pilo se, smálo, zpívalo. Najednou jsme byly ty, které určují, co na sebe a kterým cigareta sluší. Naivní energie první sklenky nás dostala. Připojili se asi tři muži, spíš chlapci. Vyměnili jsme pár úsměvů a filtrujících debat. A protože nebyli ani zajímaví, ani obdarováni tím, co moje buňky přitahovalo, stala se ta nepatrná, docela malá, věc.

Rozbor, který na mě byl před narozeninovým večerem proveden, mě nenechal na pokoji. Jen si vzpomeň, najdi to v sobě, co je to, ha? Co je to ono, kdys nemohla sedět na místě a škubaly ti údy nervozitou a touhou? To ono, kdy jsi skutečně nemohla jíst a otočila jsi svůj svět o sto osmdesát stupňů? Rozumná věrnost, protkaná úplně vším, co jsem kdy chápala, mě striktně zavedla k začátku mého současného vztahu. Jenomže se stalo něco, s čím jsem nepočítala. Necítila jsem. Nic. Tupá sekera mi narážela do srdce, když jsem si uvědomila, jak hrozný jsem člověk. Namísto pohody a naprosté oddanosti, se mi jako největší životní vzrušení objevil před očima On. Cítila jsem, že buď ve vteřině zatopím zkušebnu slanými kapkami, nebo rozbiju lavici, která přede mnou stála, nebo, nebo. . . Soudila jsem samu sebe, jako nejodpornější prostitutku v bílém negližé. A jak bych taky mohla jinak. Co vůbec může dělat člověk, když zjistí, že lže sám sobě a ještě se při tom usmívá? Že přesvědčuje Ego, že je kým je a přitom není. A v neposlední řadě, že o tom přesvědčuje druhé. . .

Zaspala jsem svou krutost a žila dál. Vytáhla chytrý telefon a vyhledala jméno. V tu chvíli se ještě nic nedostavilo, schůzku jsme plánovali půl století, asi tak dlouhou, jako jsme nebyli spolu. Asi tak dlouho, jako jsme každý žil nový život s pokojem a láskou. Kdy se vlastně stala ta nepříjemná situace? Rozchody přes telefon jsou pasé, ale dnešní doba nabízí mnohem ubožejší způsoby. Vůbec se tomu nesmějeme.

Napsala jsem, jestli příští týden znamená, až se mu bude chtít a pro odlehčení připojila dvojtečku se závorkou. Protože ho však umění a závazky, které doháněl, časově zatěžovali, omluvil se, jak už to měl ve zvyku a dal vivat světlejším zítřkům. A že skutečně světlejší byly.

Zaplatila jsem a odvedla jednu ze společnic ke mně domů. Cestovat nad ránem přes půl města není zrovna to pravé ořechové. Má povaha způsobila, že se jí ráno dostalo královské snídaně od přítelkyně, která sice není nejlepší, ale neumí být nepohostinná, neusměvavá a životně neoptimistická. Umět tak obhospodařovat i samu sebe!

Společná cesta do školy. Žádný úmysl. Nic. Prostě nic. Klid střídaly fotografie a všechno, jen ne povinnosti. Zkrátka klasická atmosféra školy, která nemá. Ne. Nemůže naučit víc. A najednou. Chodba. Tvář. Vzpomněla jsem si na včerejší hodinu, na šedý prepisovaný deník a všechno, co můžu pochopit jenom já. Ahoj, ahoj, tak co, no co, no co?, no nic, ven tě asi stejně nevytáhnu, haha, proč ne?, jsi tolik vytížený, na co tolik sarkasmu?, abys měl o čem přemýšlet, měl bych?, no jo, tolik slibuješ, slibuju?, samozřejmě, tak dobře, dnes večer víno?, počkej – tak jo, napíšeme si. Tak jo. Jo. Je zbytečné uvažovat nad tím, že kdybych řekla ano, jedno písmenko by přidalo na vážnosti. V tu chvíli si nikdo nic neuvědomoval. Nebo naopak až příliš dobře? Bylo jenom otázkou času, kdy k tomu mělo dojít. A protože dvakrát do stejné řeky nevstoupíš a nemluví se o vracení, nic nebylo a není zakázané. Vše plyne.

No, tak jo. Počkáme, až skončí představení, žijeme, jako by se vůbec nic nedělo. Jako by se nechystala lavina, která vyplivne takové svinstvo, jaké ani alkohol nevyčistí. Dvě hodiny soustředěného hledění před sebe a potom hovor. Vždyť jsme v pohodě, lásko. Nevíš, že se za rohem připravuje vzpoura, jen mi piš, dopisy chodí pomalu. Nemáš holuba? Nevadí, pro tentokrát mi můžeš posílat esemesky.

Vůbec mi nebylo podezřelé, že se snažím vypadat dobře a že mi – cukají kolena! Tvářila jsem se, jakoby nic. Odešla jsem dost pozdě na to, abych se vymluvila na procházku. Cigareta hořela. Hodila jsem do velkých sluchátek písničku, při které si každý řekne, že je napsaná právě pro jeho aktuální životní situaci a takto kýčovitá čekala. Čekala a neobracela se. Jako bych věřila, že když se nepohnu, celý svět buď už navždy zůstane tak, anebo přikluše kůň na bílém princí. Pak jsem se zvedla a intuitivně běžela vstříc zkáze.

Snad jsem měla trestat už ve chvíli, kdy jsem sama sobě řekla – škoda, jsme kamarádi. V tu chvíli jsem udělala rozsudek nad sebou samotnou. Už nebylo cesty zpět, protože jsem věděla, že noc není mladá, ani nahá, ani jakkoli jinak bezpečná k tomu, aby mě zachránila. Byla nelítostně krutá a nabízela černé podvazky přímo pod nosem. Po třech lahvích jsem vůbec nemyslela na to, jak bude vypadat zítřejší charitativní koncert, na kterém jsem měla s životní moudrostí, na kterou mám ještě čas, recitovat Skácela. Bránila jsem se roztažením rukou. A i když nevím, jak jsem vystoupala tak rychle a na takové místo, najednou přede mnou bylo celé město. To, které tak důvěrně znám. To, které se mi vpilo pod kůži a kde se cítím tak doma, jak nikde jinde. Bolí to, já vím, ale je to tak. Světla mě celou opilou ozařovala mnohem agresivněji, i když jsem na ten pohled zvyklá. Pevné paže mě objímaly zezadu. Obracely mě k tisícům polibků utopených v neporozumění, nedospělosti a dovolím si posté opakovat – v naivitě. A já jsem opilá hledala fráze všednosti pro uklidnění protějšku. Zasloužila bych veřejnou potupu. Na obhajobu svého svědomí bych měla do světa vykřičet, jak jsem příšerná. Psala jsem, jak v teple své postele. Pro ty chvílky střízlivě prozíravá. A mezi tím se ke mně obracely rty, které tak důvěrně znám.

Láhev. Samozřejmě nedopitá. Ale nedopitá tak málo, že se ten zbytek Chardonnay podobal spíš tomu, co jsme nechali neuza-vřené. Kdykoli se dal dopít a nažhavit tak novou kapitolu. Není třeba podotýkat, že nová kapitola byla (byť po austenovsku nebo exuper-iovsku) načatá. Zbyla sklenice, do které bylo třeba nalít. Divoká procházka s plackami, zakopáváním, mokrymi botami, polibky, smíchem a alkoholovým nadšením nebrala konce. Ale i vojáci chodí spát a já jsem v tu chvíli nebojovala za spravedlnost. Sice je bod A vzdálen od bodu B jenom asi čtyři sta metrů, ale přece jsem se divadelnímu prostředí nemohla ubránit.

Prošli jsme kolem pokuřujících vrátných (kteří v mých očích mohli ničit a v jeho pouze kouřit) dovnitř a po schodech jako v akčním filmu doleva doprava nahoru doleva dolů nahoru. . . Možná jsme prostě jen zabočili. Šatna. Tři jména. I to jeho. Na zemi se postupně objevovaly tři matrace tvořící prostor pro spánek dospělého člověka. Jenomže my jsme byli dva.

Kalhoty. Kdo spí v kalhotách? Ale fiji jsem si chtěla mermomocí nechat. Toužil znovu vidět moje křivky. Jinak by nesáhl po lehké halence a nevysvobodil mě z cudnosti. Byla jsem tam. V krajované bílé. Jako ta nevěst(k)a. Tak paradoxně mi všechno vonělo. Čistě hříšná jsem se vrhla do jeho náruči. A pak zpátky. Klečela a seděla tak, aby nebylo vidět, jak moc. . . Chci. Chtěl. Chtěl také. Není potřeba mluvit o kamenech, když zkrátka chloupky na nahém těle působí. Byla jsem bezbranná. Přitom plna odhodlání. Cokoli. Jen ne. Podvod. Objímali jsme se a líbali. Ne stoprocentně. Víc. To málo tvořilo dokonalost, kterou v klasickém vztahu nikdo nenalezne. Ano. Bylo to sku-tečně víc. A usnuli jsme propleteni a milovaní tím, co v jednom a v druhé z nás zbylo. Tím vším, co čekalo, až se rozejdeme a za tisíc měsíců uvolníme na podlaze šatny divadla. Bylo to tak bláznivé, až se chtělo zdát, že se ráno vzbudím ve vlastní posteli.

Ve vlastní posteli se však neprobudil ani on, ani já. Byli jsme oba tam, kam nás zavedla. . . Touha? Nevýřešená potřeba, nebo zkrátka živočišný pud? O lásce se bavit odmítám. Měním názory na slova, která chtějí zachytit to, co asi ani Bůh nechápe. Musela jsem odejít. Tak jako kající s prvním slunečním paprskem. Hřích, tedy noc, byla pryč. Přišel den. Realita. To, co všichni lidé s černým svědo-mím tolik nenávidí. Čeho se tolik, tolik bojí.

Jak se stavít ke světlu, které bere dech na pět minut a pak vrátí člověka do staré postele? Jak se stavět k tomu, co nutí mluvit a mlčet zároveň? I nejlepší přítel selhává ve chvíli, kdy cítím strach z pravdy.

Odžila jsem následující den tak, jak mi to má blbá povaha určila. Večer se konala akce, kterou má blbá povaha vymyslela. Má blbá povaha nemá svědomí. Možná ani emoce. Jen touhu, která je zakázaná.

Byl tam, i když jsem nechtěla. Z celého srdce jsem nechtěla. Byl tam. Nemohla jsem, ale byl tam. Tolik jsem trpěla za to, co se ve mně odehrávalo. Nebylo třeba se vracet k tomu, co bylo. Nic nestojí, vše plyne. Strach a zároveň jakési masochistické ujišťování. Není pochyb, že jsem silně ujetá. Poslouchala jsem jazzové ladění youtube a riskovala lásku.

Láska přijela a v rámci událostí, které nemohla vymazat ani kocovina, ani Blbá povaha, jsem byla hrozná. Všechno špatně, všech-no au. Láska snad úplně poprvé projevila iniciativu. Proč člověk naprosto Vždy touží po tom, co nemá? Nestála jsem o ni. To, o co jsem se tolik měsíců snažila, najednou přiletělo jako blesk z čistého nebe a já jsem to nechtěla. Odmítala. Netoužila jsem přijmout radost z toho, že to konečně přišlo.

Proboha, co jsme to za lidi? Mluvíme s vážnou intonací o problémech, které se nás netýkají. Tvoříme svůj charakter na základě těch obecných. Těch, které se nás nikdy niterně nedotknou. Neumíme chápat to, co se odehrává uvnitř nás. A kdo za to může?

Lucie Hrochová
Autobus

Přešlapovala na autobusové zastávce a v hlavě jí přitom zněla otravná melodie. Ten muzikál viděla dnes už po dvanácté. Kdyby jí to nebylo hloupé, bývala by si nejraději zavřela oči a zacpala uši.

Dnešní směna byla šílená! Načapala jednoho patnáctiletého fracka, jak představení fotí na mobil a o přestávce se s ním musela hádat, aby snímek smazal. Mezitím mladý párek propašoval do sálu sklenice s džusem, rozlil je, a kdo za to dostal vynadáno od inspektorky hlediště? Samozřejmě ona.

Dorazil autobus. Prázdný. Kromě ní ještě nastoupil jen jeden mladík. Sednul si až dozadu. Ona klesla na nejbližší sedadlo hned za řidičem.

Opřela si hlavu o stěnu autobusu. Byla nesmírně unavená. Rozloučila se s dobrou známkou ze zítřejší písemky. Věděla, že až dorazí domů, na filosofii dvacátého století už sílu nenajde.

Zítra večer jde do práce zase. A zase hrají ten přiblblý písničkál. Nádech, výdech. Bude to muset nějak vydržet. Zase.

...

Uvědomil si, že kdyby ty dvě hodiny vysvětloval derivace kameni, výsledek by byl stejný. Vždyť s tím klukem proseděl nad matematikou už asi deset večerů a nic! Pořád nosí domů pětky a jeho matka pořád zoufale platí za doučování.

Měl by být vlastně rád, že má díky chlapcovu nematematickému myšlení výnosnou brigádu. Ale bylo mu nanic z toho, že se zasekli na mrtvém bodě. Veškeré jeho pedagogické snažení přicházelo vniveč. Tomu klukovi totiž bylo úplně jedno, jestli propadne. Viděl na něm, že je myšlenkami někde jinde. Pravděpodobně u počítačových her.

Nastoupil do autobusu, vybral si místo úplně vzadu a vytáhl z batohu sešit a kalkulačku. Ještě musí propočítat vlastní úkoly.

Oči se mu klížily, ale ze všech sil napínal soustředěnost.

Vzpomněl si, že slíbil mámě, že jí v kuchyni přidělá políčku. Musí to udělat dnes večer, protože zítra na tom s časem nebude o nic líp.

Ale no tak! Ted' se má přeci věnovat příkladům! Na políčku může myslet, až dorazí domů.

...

Něco se jí nezdálo. Něco bylo jinak než obvykle.

No jasně! Autobus ještě ani jednou nezastavil! Za tu dobu, co v něm sedí, musel bez povšimnutí minout nejméně čtyři zastávky! Jak je to možné?

Podívala se z okna. Vykřikla.

„To snad ne, já jsem ale blbá!“

Mladík se leknul jejího náhlého hlasového projevu a zvedl oči od matematiky.

„Je všechno v pořádku? Nestalo se vám něco?“

„Nastoupila jsem do špatného autobusu. Vůbec nevím, kde jsme a kam jedeme.“

Pohlédl přes sklo do noci na ubíhající krajinu a zhrozil se. Čekal město s vysokými budovami, neonovými nápisy a pouličními lampami, ale zdálo se, že autobus z města vyjel už dávno. Projížděli kopcovitou krajinou mezi poli ozářenou měsícem.

„Tak jsme asi dva, kteří se spletli,“ vydechl.

Dívka neotálela, zvedla se ze sedačky a zamířila za řidičem.

„Prosím vás —“

Několik vteřin zůstala stát s otevřenou pusou a těkala očima, jak zoufale hledala. A pak zaječela.

„Co se děje?“ Mladík byl vmžiku u ní.

„Áááá!“ zařval, když uviděl to, co ona. Totiž nic.

„Kam se poděl řidič, proboha? Vždyť se zabijeme!“ zahulákal.

Dívka se probrala a zalomcovala dveřmi od řidičovy kabinky. Marná snaha. Mezitím chlapec vyhledal červené kladívko na rozbití skla.

„Běžte stranou,“ vyzval dívku. Napřáhl se, připraven rozbít skleněnou horní část kabiny, sednout za volant a ujmout se řízení vozidla – které si zatím bez řidiče vedlo proti vší logice velmi dobře.

„Opovaž se do toho skla praštit!“ zarazil jej dospělý ženský hlas. Chlapec ztuhl uprostřed pohybu. Dívka se opatrně rozhlížela, odkud zvuk vyšel.

„Nic se vám nestane. Sedněte si.“

Hlas zněl podivně mechanicky. Přestože byl klidný, dala se v něm ucítit skrytá hrozba.

„Tak slyšeli jste? Sedněte si.“

Možná si to uvědomil první on, možná ona, možná oba zároveň. Byl to ten hlas, který oznamuje zastávky.

Se zděšenými výrazy se na sebe podívali a nejistě se posadili vedle sebe na nejbližší sedadla.

„Absolutně nechápu, jak je tohle všechno možné, ale snažně vás prosím, zastavte a pustte nás,“ promluvila dívka. Pláč měla na krajíčku.

„Ne.“

Chlapcovi svítl: „Já už tomu rozumím. Ten autobus je řízen autopilotem, vy tady máte všude kamery a sledujete nás. Unášíte nás. Řekněte, co chcete? Budete vydírat naše známé kvůli penězům? Nebo snad chcete naše orgány?“

„Nesmysl.“

„Jak nesmysl?“ nechápal kluk.

„Nezajímají mě ani vaše peníze ani vaše orgány.“

„Tak proč tohle všechno? Chcete nás snad zabít?“

„Další nesmysl.“

„Ale proč –“ chtěla se zeptat dívka. Ženský hlas ji však přerušil.

„Tak dost. Nechci už slyšet žádné vaše otázky. Já jsem ten, kdo se bude ptát. Za prvé: co si přejete udělat?“

Chvilí bylo ticho.

„Vystoupit z tohoto autobusu,“ zamručel nakonec chlapec.

„Vážně? Měla jsem dojem, že oba dva chcete, aby se vám stalo něco neobvyklého. Abyste na chvíli vybočili z trasy. Co si už dlouho přejete udělat?“

Chlapec se rozčílil: „Co to je za otázku? Chcete nám snad říct, že když my vám tady odhalíme svoje tajná přání, vy řeknete abraha dabra a splníte nám je?“

„Ne. Nic vám nesplním. A říkala jsem, že ptát se budu já.“

Oba byli rozpačití. Jednak nevěděli, kam se mají dívat, když hlas vycházel odevšad. A potom – takovou otázku ani jeden z nich ještě nedostal.

Dívka si odkašlala. Upřeně zírala na podlahu autobusu a na své boty.

„Dobře, už dlouho si přeji v noci vyskočit ze svého okna v přízemí a jen tak v pyžamu a bosá běžet. Přeskakovat ploty. Nezdýchat se, neunavit se a utíkat do té doby, než bych dorazila na místo, které bych neznala.“

„Od čeho chceš utéct?“

„Neřekla jsem, že chci od něčeho utéct, ptala jste se, co chci udělat –“

„Od čeho chceš utéct?“ zopakoval ženin hlas, aniž by změnil intonaci.

Zamyslela se.

„Asi od stereotypu? Každé ráno snídám vložky s mlékem, pak jdu do školy a učím se tam něco, čím se povětšinou nedokážu nadchnout.

Když se vrátím domů, na chvíli usnu, protože jsem unavená. Pak se učím a večer jdu do divadla, kde jako uvaděčka vídám pořád ty stejné hry a dokola slyším neskutečně vlezlé melodie.“

„Co bys udělala, až bys doběhla na místo, které neznáš?“

„Pořádně bych si ho prohlédla. Všeho bych se dotkla, ke všemu bych si přičichla. Možná bych i něco ochutnala.“

„Čeho bys tím docílila?“

Najednou, jako kdyby to místo měla před očima.

„Všimla bych si krásy. Všimla bych si života. Uklidnila bych se.“

„A ty?“

Chlapec pochopil, že ženin hlas teď mluví k němu.

„Vždycky, když jsem v davu, tak si chci z plných plic zařvat.“

„Co zařvat?“

„Já nevím. Třeba: Kretění! Blbci! Buldozeři! Nebo prostě jenom: haló.“

„Čeho tím chceš docílit?“

Musel se zamyslet. Nikdy předtím nepřemýšlel, proč má takovou chuť to udělat.

„Možná mi jde o to, abych cosi prolomil a začal se cítit svobodně.“

„Co abys prolomil?“

„Svůj strach.“

„Čeho se bojíš?“

Bylo mu nepříjemné, že má zrovna o tomhle mluvit před tou dívkou. Sledoval své dlaně, když odpovídal.

„Bojím se, že nenaplním všechny cíle, které jsem si předsevzal a že mě proto lidé budou soudit. A ze všeho nejvíc,“ hlas se mu zadrhl, „ze všeho nejvíc se bojím, že svou prohrou zklamu sám sebe.“

„Co by se stalo, až bys svůj strach prolomil?“

„Přestalo by mi tak přehnaně záležet na tom, co si o mně kdo myslí. Neplnil bych cizí očekávání a přijal bych sám sebe takového, jaký jsem.“

Dokázal bych ve zdánlivých prohrách vidět výhry.“

Nastalo ticho, ve kterém si ona upřeně prohlížela vybledlou špičku boty a on zas čáry života na ruce. Autobus náhle zastavil.

„Tak si vystupte,“ poručil ženský hlas.

Už se na nic neptali. Opustili vozidlo, nechali jej odjet a šli z opuštěné silnice přes příkop do pole. Byla taková tma, že si skoro neviděli do tváře.

„Víš co?“ zeptala se dívka a v jejím hlase bylo cítit nadšení. „Řvi! Není tu sice dav, ale jsem tu já a pak spousta hlíny a kamení!“

Chvilí váhal, ale pak se rozesmál. „Tak jo! Haló! Halóóó!“ Při prvním zvolání byl jeho hlas nesmělý, ale druhé haló už rezonovalo celým jeho tělem.

„Zakřič do světa, co bys mu chtěl říct!“ vyzvala ho.

„Proč? Svět stejně neposlouchá.“

„Ale já poslouchám.“

„Tak tedy haló, světe! Haló ty, která bys ráda utíkala! Poslouvejte všichni! Nikomu nejsem nic dlužen! Nic nemusím! Jsem, jaký jsem a mám se rád!“

„Juchůůů!“ I ona křičela. „A proč se máš rád? Zakřič to taky!“

„Protože mám sílu se po každém pádu znovu zvednout!“

„A proč se zvedáš?“

„Ty potvůrko, jsi už jak ta ženská z autobusu,“ zasmál se, ale dál hrál její hru. „Zvedám se, protože na světě jsou věci, které mě těší! A i když je zrovna nevidím, tuším, že na mě někde za rohem čekají! A teď, pobež za mnou!“

„Běhat v takové tmě?“

„No jasně!“

„V takovémhle terénu?“

„No a co? Pobež!“

Rozběhl se a ona ho následovala. Užívala si ten rozlehlý prostor všude kolem ní, užívala si pohyb a užívala si proudění svěžího čistého vzduchu. Dokud ovšem nezakopla.

„Jsi v pořádku?“ Okamžitě byl vedle ní a pomáhal jí na nohy.

„Jsem,“ přitakala, zatímco si otírala hlínu z kolen. „Akorát to běhání není jako v mé představě. Jsem zpocená, zadýchaná a navíc jsem sebou sekla.“

„Ale doběhla jsi na místo, které neznáš. Tak ho zkoumej.“

„V takové tmě?“

„Zkoumej po hmatu. Jaká je ta hlína?“

Dřepla si, nabrala hrst hlíny a promnula ji v dlaních.

„Je docela mazlavá. Asi přšelo. Ale koukej, když se snížíš, vidíš, jak jsou ty bílé kameny i ve tmě výrazné.“

Vzala jeden do ruky. On se posadil na zem a také si našel svůj světlý kamen. Chvilí si jej prohlížel.

„Jsem tu ještě já,“ řekl najednou.

Položila kamen a přiblížila se k němu. Otřela si ruce o kalhoty a sáhla do jeho vlasů. Přivoněla si k nim. On jen seděl. Ukazováčkem jemně obkreslila jeho obočí, nos i rty. Nahmatala jeho lícní kosti.

Málem nadskočili, když je náhle vyrušil motor autobusu. Přijížděl k nim přímo po poli.

„Je čas jet domů, nastupte si,“ vyzval je ženský hlas.“

Poslechli. Bez řečí se posadili vedle sebe. Nedívali se na sebe, ale oba se usmívali.

Když autobus po nějaké době zastavil, zjistila, že dorazili na její zastávku. Nechtělo se jí vystupovat, ale autobus nekompromisně otevřel dveře a čekal. Vstala, usmála se na chlapce a vystoupila.

Díval se za ní. Pečlivě si vryl do paměti název její zastávky a směr, kterým se vydala ke svému domu.

V kupé

Původně si chtěl najít prázdné kupé, zout si tenisky, hodit si nohy na protější sedadlo a zakousnout se do stále ještě teplé pizzy, kterou si koupil na cestu. Miloval Havaj! Dívka ve žlutém tričku jej však přiměla změnit plán. Stačil jediný pohled na ni a už za něj jakási podivná magnetická síla otevírala dveře kupé a ptala se skrze jeho ústa: „Máte tu volno?“

„Ano,“ odpověděla.

Seděla u okna proti směru jízdy a hlavou se opírala o stěnu vlaku. Měla červené tváře a hnědé vlasy, které jí spadaly až k pasu. Žluté tričko obepínalo její štíhlou postavu. Nebylo žluté jako žloutek nebo slunečnice, ale spíš jako oloupaný banán. . .

Podíval se na krabici s pizzou, zpět na dívku a znovu na krabici, načež krabici spolu se svým batohem odložil na poličku nad sedačkami a sedl si naproti dívce – ne ovšem úplně k oknu jako ona. Měl docela hlad, ale nechtěl se před ní cpát. Miloval Havaj, ale od té doby, co nosil rovnátka, se mu kousky ananasu dostávaly mezi drátky. Nemohl jíst Havaj, když mu záleželo na tom, aby vypadal jako člověk.

Vlak se rozjel. Snažil se vybavit si, jak zněl její hlas, když řekla „ano“. Zřejmě to byl alt. Aby si však mohl být jistý, musela by dívka promluvit znovu. Moc si přál, aby promluvila.

Po očku se díval na její banánové tričko. Nenápadně, zrovna když se dívala z okna, aby si nevšimla, že ji šmíruje. Přemýšlel, jak se asi jmenuje. Sám by ji pojmenoval Markéta.

Měl zvláštní touhu říct: „Markéto?“ Ona by znovu řekla „ano“, ale tentokrát s tázací intonací. Co by jí na to řekl on? Třeba: „Markéto, na co se díváte?“ nebo „Markéto, o čem přemýšlíte?“ nebo „Markéto, povězte mi něco!“

Věděl, že ve skutečnosti by to vypadalo tak, že by se zeptal: „Markéto?“ a dívka v banánovém tričku by sebou trhla, podívala by se ke dveřím, na jakou Markétu to mluví, a když by nikoho neviděla, přitiskla by se ještě víc ke stěně vlaku, anebo by možná polekaně vyběhla z kupé. Nikdo večer necestuje rád s narušenými pomatenci.

Pořád měl upřený zrak na její banánové tričko. Mohl by se jí zeptat, jestli má ráda banány. . . Ne, to zní přece tak blbě dvojsmyslně! Sáhla by do svého černého batůžku na vedlejší sedačce, vytáhla by z něj slzný plyn a namířila by jej přímo do jeho obličeje.

Co kdyby ovšem řekla: „Ano, mám ráda banány! Proč bych jinak nosila banánové tričko?“

„Mám doma kamion plný banánů,“ odpověděl by jí. „A taky cvičenou opici, která před měsícem získala řidičský průkaz typu C. Ano, proč bych to nepřiznal, sám jsem ji trénoval. Máte-li zájem, můžeme vystoupit na nejbližší zastávce, kde na nás opice již bude čekat. Nastoupíme si do nákladní části vozu, uvelebíme se mezi banány a než nás opice zaveze tam, kam si budete přát, spořádáme jich tučet. . . Mimochodem, kam si budete přát?“

Považoval to za celkem originální způsob, jak zjistit, kde dívka bydlí. Bohužel však nevlastnil ani kamion ani opici.

Zajímalo ho, jaké jsou její vlasy na dotek. Mohl by jí říct: „Markéto!“ nebo raději „Slečno! Máte něco ve vlasech!“

„Pane bože, co?“ vyjekla by.

„Ále, nemějte strach,“ odpověděl by jí. „Vypadá to na mládě tarantule. Nebojte se, postarám se o něj!“ řekl by, načež by se ona vymrštila ze sedačky a skočila by mu do náruče. Zajel by prsty do jejich vlasů, zakřičel by něco jako: „Mám tě, ty potvoro!“ a pak by si dívku ve žlutém tričku přitiskl na hrud', hladil by ji a utěšoval, že už je všechno dobré.

Co když by ovšem měla ráda tarantule? Najdou se taková lidé, i mezi holkami. . .

„Ano, mám ve vlasech tarantuli!“ řekla by dotčeně. „Co je vám po tom?“ Uraženě by od něj odvrátila hlavu, sňala by z hlavy tarantuli, položila by si ji na dlaň a nechala by ji procházet se po její dlani, paži, ramenou i krku. On sám neměl nic proti pavoukům, a tak mu ta představa připadala vzrušující.

Mohl by se jí prostě zeptat, jestli by jí nevadilo, kdyby otevřel okno a při té příležitosti se jí letmo dotknout. Nenápadně.

Nebo by mohla chtít otevřít okno ona a zrovna když by vstala, vlak by prudce zastavil a ona by mu spadla do klína. Vítr by totiž vyvrátil obrovský strom a ten by spadl přímo do kolejí, a tak by nemohli pokračovat dál v cestě. Prudký víchř by se opíral do okenic vlaku a dívka v banánovém tričku by byla zima. Nebe by rozřízl blesk a udeřil by hrom. Dívka by se začala bát.

„Mohla bych se k vám přitulit?“ zeptala by se. „Je mi zima a bojím se.“

„Ano, samozřejmě, nemám nic proti tomu,“ odpověděl by jí. Když by mu seděla na klíně s hlavou zabořenou do jeho košile, zeptal by se jí, jak se vlastně jmenuje a ona by mu odpověděla, že Markéta.

Ne, ne . . . Holky jako ona se určitě nebojí bouřky. Holky s takhle dlouhými vlasy a červenými tvářemi v bouřce tančí! Vlak by musel zastavit kvůli něčemu jinému . . .

Do cesty by se vlaku totiž připletl krokodýl. A ne jen tak obyčejný krokodýl! Krokodýl velký jako dva vagóny! Slupl by kabinku strojvedoucího, čímž by vlaku znemožnil další pohyb.

„Myslíte si, že nás ten krokodýl taky sežere?“ navázal by při té příležitosti rozhovor.

Pokrčila by rameny. „Těžko říct, jaký má apetit!“

„Přijde mi to dost pravděpodobné,“ podělil by se s ní o svůj názor.

„Ach, škoda. Nikdy jsem nechtěla zemřít opuštěná.“

„Nejste přece opuštěná, můžeme vstoupit krokodýlovi do chřtánu ruku v ruce!“ nabídl by jí.

„To je skvělé! Opravdu byste to pro mě udělal?“

„Ach ano, to je pro mě maličkost. Nebo jestli chcete, můžeme vyskočit okénkem a utéct do lesa. Třeba si toho krokodýl nevšimne. V lese se budeme živit plody přírody. Ulovím vám veverku, nemáte-li nic proti veverkám! Umím rozdělat oheň pomocí křemenů. Budeme se mít dobře!“

Přemýšlel, co by jí připadalo romantičtější, jestli společná smrt, nebo večere u plamenů.

Dívka odvrátila hlavu od okna a na moment se setkali očima. Měla je modré jako rozrazil.

. . .

Doběhla k vlaku dvě minuty před odjezdem. Byla ráda, že stihla svůj poslední spoj, ale zároveň si uvědomovala, že jí nezbyl čas koupit si něco k jídlu a že naposledy jedla asi před pěti hodinami. Sedla si do prázdného kupé a oddychovala.

Byla rudá až za ušima a žluté tričko se jí lepilo na zpocená záda. Cítila se unavená, špinavá a umaštěná. Těšila se, až si doma vlezle pod sprchu a hlavně až se jí naskytne možnost otevřít ledničku! Bože, jak měla hlad!

Dveře jejího kupé otevřel vysoký urostlý mladík. „Máte tu volno?“

„Ano,“ vydechla. Normálně by řekla: „Ano, jistě!“ nebo „To víte, že ano!“ a usmála by se. Teď si ovšem ještě nemohla dovolit plýtvat dechem.

Nejdříve ji přes nos praštila její vůně a pak ji i uviděla – pizzu ukrytou v krabici! (krabici s pizzou?) Jak by si teď dala pizzu! Vlastně by si dala cokoliv, ale pizzu obzvlášť!

Přemýšlela, jestli by od toho kluka přijala dílek, kdyby jí nabídl. Určitě by vypadala divně, kdyby si od něj ten kousek pizzy vzala. Tak nějak nenažraně . . . Není úplně normální dychtivě přijímat od cizích lidí jídlo. Možná proto, že cizí lidé moc často jídlo nenabízejí, napadlo ji.

Začalo ji bolet břicho a tak se přitiskla ke stěně vlaku a zkroutila se tak, aby jí bylo pohodlněji. Kluk mezitím odložil krabici s pizzou na poličku nad sedačkami. V duchu mu poděkovala, že ji nebude týrat tím, že by se do pizzy pustil před ní.

Obrátila se k oknu, aby přestala krabici s pizzou hypnotizovat. Vůně jídla však byla pronikavá. Už ji ani nenapadlo, že by nabízený dílek dokázala odmítnout, naopak. Představovala si, že kluk na nejbližší zastávce vystoupí a pizzu zapomene v kupé.

Co kdyby se ho zeptala, jestli nemá nějakou maličkost k snědku? Nemusí ho hned připravit o pizzu, stačila by jí třeba nějaká maličká tyčinka, jablko nebo banán. Vždyť přece není nic špatného na tom mít hlad. Je to lidské. Ale je to tak divné, škemrat u cizího člověka o jídlo! Pomyslel by si o ní, že je nějaká socka.

Kdyby se s ní ovšem ten kluk jako první dal do řeči, mohla by pak v rámci hovoru jakoby mimoděk utrousit něco o tom, jak hektický měla den a že už několik hodin nejedla.

„To musíte mít ale šílený hlad!“ podivil by se a soucitně by se na ni zadíval.

„Ale ne, vůbec,“ odpověděla by, aby vypadala statečně.

„Ale ano, počkejte, rozdělím se s vámi o pizzu!“

„To není vůbec nutné, děkuji.“

Prohodila by ještě pár dalších pitomostí a nakonec by si vzala „jeden, aby neurazila“. Třeba by ho ještě mohla neurazit přijetím nabízeného jablka a banánu.

Po očku se na chlapce zadívala. Měl široká ramena a silné paže. Jeho rysy ve tváři byly ostře řezané a oči zářily pronikavou zelení. Všimla si, že má pod levým okem malinkou jizvičku. Jizvy u mužů jí připadaly sexy.

Zahleděla se znovu na okno, sledovala jej v odraze a přemýšlela, jak přišel k té jizvě a jak přišel k těm silným pažím. Možná to byl tanečník. . . Představila si, jak spolu tančí tango, jak ona drží v zubech rudou růži, jak on ji zakloní, jak se její vlasy rozprostnou po podlaze, jak on se nahne k jejímu obličejí a prudce trhne hlavou v rytmu tanga a jak mu trn růže vyryje linku na kůži pod okem. Na moment zapomněla, že má hlad.

Také ji napadlo, co by dělala, kdyby se rozplakala. Často přemýšlela o tom, co by lidé dělali, kdyby se rozplakala. Třeba co by dělala zeměpisářka, kdyby při zkoušení najednou začala skrápět svými slzami glóbus nebo co by říkal matikář, kdyby mu promáčela písemku. Jenomže ona neplakala posledních několik let, a tak nezjistila, jak se v podobných situacích chovají kantoři.

Jak by se ale choval tenhle kluk, kdyby se jí najednou začaly nezadržitelně řinout slzy po tváři? Možná by odstrčil její batoh, sedl by si na sedačku vedle ní a položil by si její hlavu na svoje rameno.

„Proč pláčeš?“ zeptal by se jí.

„Nevím,“ odpověděla by.

„Dal bych ti kapesník,“ řekl by, „ale mám jen ubrousek od pizzy. Víš co, krásko? Dám ti ubrousek a kousek pizzy a ty přestaneš plakat!“ Hladil by ji po vlasech, krmil by ji pizzou a stíral by jí slzy ubrouskem načuchlým šunkou.

Líbil se jí. Hlavně se jí líbila ta jeho jizva pod levým okem. Přemýšlela, jestli je na ni hrdý, nebo jestli by ji radši neměl. Možnost, že by se za jizvu styděl, jí připadala smutná. Možná, že kdyby lidé věděli, co na nich druzí mají rádi, víc by si věřili.

Chtěla by mu říct: „Máš krásnou jizvu.“ A chtěla by ještě dodat: „Vůbec by mi nevadilo tě na tu jizvu políbit a nebránila bych se ani políbení na ústa.“ Jenomže tyhle věci se ve vlaku prostě neříkají.

Napadlo ji, že by mu to aspoň mohla nějak napsat. Když už ne o tom líbání, tak alespoň o té jizvě. Zřejmě ho už v životě neuvidí, tak by jí to nic neudělalo. Až by si třeba odskočil na záchod, napsala by mu vzkaz na lísteček a strčila by jej do jeho prázdné pet lahve, která mu trčela z batohu na polici.

Ne, do pet lahve ne, to najednou ztrácí celou poetiku, pomyslela si. Vylila by raději zbytky svého parfému, který s sebou všude nosí, a vzkaz by vložila do té krásné broušené lahvičky. Lahvička by pořád voněla a pokaždé, když by si k ní přičichl, vzpomněl by si, že takhle voní i ta neznámá, které se líbí jeho jizva.

Co když by to ale pochopil ironicky? Vzpomněla si, že i jí se už mockrát stalo, že pochvalu vnímala zprvu jako výsměch. Musela by pro jistotu napsat: „Líbí se mi tvoje jizva a myslím to vážně.“

Třeba by mu došlo, že ten vzkaz napsala ona, a protože by vystoupil dřív a vzkaz by našel až doma, nevěděl by, kde ji má hledat. Najednou by se ve všech novinách objevily inzeráty, kde by stálo, že hledá dívku, která používá vanilkovou vůni, má hnědé vlasy dlouhé po pás a v úterý večer cestovala tím a oním vlakem, přičemž na sobě měla žluté tričko – spíš žluté jako banán než jako žloutek nebo slunečnice. Prosil by tu dívku, ať se mu ozve.

Samozřejmě by se mu ozvala a on by za ní přijel na bílém koni pějíc „Jdu cestou necestou za svou bílou nevěstou“ – ne, to je až moc poetické. Přijel by za ní vozem Audi R8. . . ne, ne, přijel by za ní červeným Chevroletem. Ale co, vždyť na tom nesejde, i kdyby přijel třeba kamionem a za jízdy si pobrukoval „Sympathy for the devil“ od Rolling Stones! Prostě by přijel a položil by jí kontrolní otázku: „Co jsem měl v úterý k večeru?“ A ona by odpověděla: „Určitě jste si doma dal tu pizzu, kterou jste sebou vzal.“ A on by zajásal: „Ano, to je má vyvolená!“

Anebo by lahvičku od parfému vyhodil do popelnice a povzdechl by si: „Co to bylo za krávu. . .“

Podívala se na něj a setkala se s ním pohledem. Vyržela se mu do jeho pronikavě zelených očí dívat celou minutu a vůbec na nic při tom nemyslela.

...

Vlak zastavil. On si oblékl batoh na záda, popadl pizzu a znovu se na ni podíval. Nejdříve na její banánové tričko a pak na její rozrazilové oči, na kterých opět na okamžik setrval.

„Na shledanou,“ řekl.

„Na shledanou,“ odpověděla. Její hlas měl skutečně barvu altu.

Odcházel.

Snad mu někdy někdo řekne, že má krásnou jizvu pod levým okem, pomyslela si a zakručelo jí v břiše.

Martina Jelínková

Na zastávce

Jezdívá tu denně. Pořád tu stejnou trasu, stejný počet zastávek. Čeká na konečné než se tramvaj otočí a jako jeden z prvních nastupuje do dveří vždy v 5.34 a před šestou už vchází do dveří bohunické nemocnice, převléká si bílý plášť se jmenovkou MUDr. Pavel Jasný a usedá do křesla ve své ordinaci.

Autem nejedí, protože dostat se do ranní odpolení špičky ve městě bývá peklo a on je příliš akurátní a pečlivý člověk, který nerad riskuje zaseknutí v dopravní zácpě.

Několikrát do měsíce slouží noční, to pak odjíždí z domu po osmé hodině, obvykle raději s předstihem, aby nezmeškal, a od deváté hodiny večerní je už v plné síle připraven na náročnou směnu.

Domů se pak vrací před pátou ranní, tiše odemýká byt, aby nevzbudil spící ženu a děti, a aby jej nevzbudilo ranní vstávání rodinky, ulehá na gauč do obýváku a spí až do poledne, kdy vstane do prázdného bytu, ohřeje si oběd, který mu žena pokaždé navaří a usedá ke knížce.

Ve čtvrtek dvanáctého listopadu začal jeho noční výlet tramvají na směnu jako každý jiný. Nastoupil, sednul si k oknu a pozoroval Brno zahalené do tmy. Sledoval, jak mu okolní svět mizí za okýnkem jako přehrávající se páskový film, jak blikají neonové reklamy, svítí rudé nápisy nočních klubů a lidé se vracejí domů z prohýřených nocí.

Tramvaj zastavuje na zastávce. Do zadních dveří se belhá nějaký stařík v hnědé fleecové mikině a s holí v ruce.

Pavel hledí z okna.

Zpozoruje dvojici mladých lidí. Zřejmě pár, usoudí, stojí v těsné blízkosti u sebe a chlapec se sem a tam dotkne dívčina ramena. Potom se ji snaží obejmout a políbit, ale dívka ho odstrčí. Gestikuluje a něco na něj křičí, ale přes sklo tramvaje jsou jednotlivá slova jen těžko rozeznatelná.

Ustoupí dva kroky od chlapce. Tomu se to nelíbí a přitáhne si ji zpátky. Dívka se snaží vyvlíknout z jeho pevného sevření, nakonec se jí to podaří a chlapce důrazně odstrčí.

Ten se nakonec rozpráhne a dívce vrazí. Bez servítka, bez výčitek.

Dá jí pěstí do obličeje, až drobná mladá žena neudrží rovnováhu a je nucena se zachytit o pouliční lampu, aby se neporoučela rovnou k zemi.

Když to Pavel zahlídne, impulzivně vstane ze sedačky a než se tramvaj stačí znovu rozjet, mačká tlačítko k otevření dveří a vybíhá ven.

Běží k dívce, která se pod silou rány poroučela k zemi. Podepře jí hlavu a zkoumá, jestli je při vědomí.

Ze zadu přichází mladík: „Co na ni hrabeš?“

Pavel se otočí. „Jste normální? Proč jste to udělal?! Vždyť musí do nemocnice!“

„Starej se o sebe a nech ji být. Nikam nepojede.“

Pavel sbírá dívku ze země a kontroluje závažnost zranění, které jí její „přítel“ způsobil.

„Nehrab na ni,“ ozve se za ním.

„Málem jste ji omráčil.“

„Říkám, nech ji bejt!“

Dívka pomalu přichází k sobě sbírá se na nohy.

Chlapec ji bere za ruku a trhne s ní.

„Vstávej.“

Už si sama stoupne, ale vypadá, že se dost možná každou chvíli opět poroučí k zemi. Chytá se za hlavu.

„Jste v pořádku slečno?“ ptá se Pavel.

Vezme ji za bradu, aby ji prohlédl oči. Dívka jej ale hrubě odstří.

„Co na mě hrabeš?“ vyštěkne.

Na tváři se jí už rýsuje nevzhledná modřina a zdá se, že má i trošku natržené obočí.

Pavel polekaně ucouvne.

„Pojďte, odvedu vás do nemocnice a pak to nahlásíme na policii.“

Podává jí ruku.

„Nikam nejdu! Nešahej na mě! Radku, dělej něco,“ obrací se na svého druha.

„Už jsem jasně řekl, že nikam nepůjde, nech nás a vypadni.“

Pavel šátrá v kapse bundy pro mobilní telefon.

Najednou mu zezadu přiletí rána. A pak další.

„Žádný cajty volat nebudeš.“

Mobil mu vypadne z ruky a odkutálí se dva metry od něj. Chlapec se na Pavla svrchu podívá a přesvědčí se, že rány byly dostatečně silné, aby si jeho slova dostatečně zapamatoval. Pak ještě pro výstrahu dupne na jeho válející se mobil, vezme svoji dívku kolem pasu a oba společně odcházejí pryč.

Proč jsem už v neděli večer na kolejích

„Co je dnes k obědu?“

„Vegetariánský brambory.“

Nahlížím na horký plech čerstvě vytažený z trouby.

„Vždyť je v nich klobása.“

„No ano, aby to nebylo jen tak suchý.“

„Tak ale potom nejsou vegetariánský.“

„No. . . Tak jsou veganský.“

„Mami. Víš vůbec, co to slovo znamená?“

„Jo. Je to něco míň, než vegetarián. Vegetarián, co může jíst párky, klobásy, kuřecí a tak.“

„Přesně naopak.“

„Jak přesně naopak?“

„Je to něco víc než vegetarián. Je to člověk, kterej by u nás umřel hladý.“

„No dovol!“

„Tím neříkám, že vaříš špatně, vaříš skvěle. Miluju tvoje vegetariánský brambory i s debrecínskou klobásou.“

„A co je to teda ten vegan?“

„Ten, co nejí ani vajíčka, mlíko a tak.“

„To je ale pěkná blbost.“

„Hm.“

Máma se na mě podezřívavě dívá. „Doufám, že v tom Brně jíš. Nějak si zhubla.“

„Nezhubla!“

„No to nevím! Seš čím dál tím vychrtlejší. Obědváš tam?“

„Tak zaprvý, nejsem vychrtlá, jsem pěkná, mami! A zadruhý, kdybys věděla, kolik tam toho sním, možná bysme se obě divily, že za ten půl rok nemám kolem pasu dvě velký pneumatiky. Sama čekám, kdy to přijde. To víš, ještě půl roku a bude mi dvacet, a podle magazínu proženy.cz se metabolismus rapidně zpomaluje.“

„Však musíš jíst, taky toho kvůli škole hodně spálíš!“

„Já vím. To psaní všemi deseti na mém notebooku velice vyčerpává. Někdy píšu i několik hodin!“

„Nedělej si srandu.“

„Nedělám.“

„A chodíš na teplý obědy?“

„Chodím.“

„A máš co večeřet?“

„Mám. Každý den si nakupuju.“

„A co když to nestihněš?“

„Mami, mami. . . Jen vylezu z koleje a mám tam hladový okno s pizzou a po cestě na vlak mám dva mekáče a jedno káefcéčko.“

„Ale nejíš pořád jen věci z fastfoodů!“

„Nejím! Vypadám snad na to?!“

„No. . . To ne.“

„A kdy chodíš spát?“

„Dostatečně brzo.“

„A chodíte někam večer?“

„Ne. Do osmi si čtu a pak si vyčistím zuby a jdu spát. Jsem asociál.“

„Nebud' drzá.“

„Nejsem.“

„Doufám, že nepiješ.“

„Ne. . .“

„Víš, že tak hubené holce stačí i malý pivo a už to leze do hlavy!“

„Vidíš, aspoň neprochlastám tolik peněz!“

„Martino!“

„Co je?!“

„Doufám, že ti někdo nenabízel drogy!“

„Nenabízel. Jsou tam hrozně lakomí lidi.“

„No to, to snad. . .“

„Já pořád pevně doufám, že bys razantně odmítla, kdyby ti je někdo nabízel!“

„Mami, kdyby mi někdo nabízel drogy, беру je všemi deseti!“

„Cože?!“

„Víš, jak jsou drogy drahý? Prodám je a pak za to budu celý týden jíst v mekáči. Abych se ti spravila.“

„To není vtipný!“

„Není.“

„Ale nevzala by sis, že ne?“

„Ano, mami, nevzala bych si je, ani kdyby mi je nabízel sám Horst Fuchs v balení tři plus jeden zdarma.“

„No to jsem ráda. . .“

Chvilí je ticho. Marně čekám, kdy mé matce dojde, že i jeden ubalenej joint je míň škodlivej než týden stravování se v McDonaldu.

„Ale nenabízel ti je nikdo ještě, že ne?“

„Ne. Ale představ si, už mě nutili jíst ve veganský restauraci!“

„Cože?! A kdo?!“

Ještě jsem ani nedojedla všechny kousky debrecínské klobásy z vegetariánských brambor, a rozhovor jsem vzdala. Byly tři odpoledne, já si sbalila věci do dvou velkých kufrů (ano, opravdu je všechny na ten týden potřebuju!) a navečer odjela.

Protože i na Astorce, se smradem sýrového Maggi na patře, pěti spolubydlícími a muzikálovými herci pějícími pod mým oknem slavné melodie Balady pro banditu mám větší klid, než doma. Konečně nám začíná nový semestr, jak já jsem se nemohla dočkat!

Ranní káva

„Musím, čekají na mě.“

Sedí tu na posteli. Jen v košili a trenýrkách. Na tváři mu přes noc vyrostlo drobné strniště. Vlasy má rozcuchané.

„A kdo na tebe čeká?“ ptám se záměrně.

Nakloní se ke mně.

„Kdybych ti to řekl, musel bych tě zabít.“

A pak se rozesměje.

Má tak sladkej úsměv. Jaká škoda, až mu zmizí z tváře!

Směju se s ním, i když vím, že tímhle laciným vtípkem jen uskakuje od tématu.

„Počkej tady, udělám snídani,“ řeknu mu a vstávám z postele.

„Ne, to je dobrý, dám si něco cestou,“ odbývá mě a zvedá se.

„Tak aspoň kafe.“

„Ne, já . . .“

Než stačí cokoli říct, zapínám kávovar a nesu na stolek dvě presa. Už už si obléká kalhoty, ale já si sednu na okraj postele a gestem mu naznačím, aby si přisedl ke mně.

Chvilí váhá, ale stačí mu několik vteřin a nechá se snadno nalomit.

„Měl bych . . .“

„Pst, já vím.“

„To kafe si dáme jindy.“

Mlčky zavrtím hlavou. Vezmu šálek, naliju do něj smetanu a hodím dvě kostky cukru. Podám mu jej, aby se napil.

„Je výborná.“

Usměju se.

„Skoro taková, jakou dělá Pet. . .“ zarazí se.

Petra. Jasně. Kdo jinej. Jen to řekni. Stále na ni myslíš. Ví, že já jsem jen krátká známost, a možná kratší než si myslíš, chlapečku, ale i tak bych si zasloužila trošku úcty. Stejně mám dojem, že jsi mi včera, když jsi mi svlékal tričko, řekl Emilko. Jsem Ema. E-m-a!

Nenávídím tu tvoju Petrusku. Neustále mi vykládáš, že už ji nemiluješ, a že už jen pár dní a rozejdeš se s ní, dáš jí kopačky a nastěhuješ se ke mně. Každou naši schůzku mě balamutíš těmahle řečma, a já ti pokaždě slepě uvěřím. Jenže každý má své hranice. Každý pohár jednou přeteče. . .

„Opravdu bych už měl . . . Uvidíme se . . . Zase někdy koncem týdne?“

„Proč ne dřív?“

„Víš, že nemůžu . . .“

„Proč nemůžeš?“

„Neptej se jak pětiletý děcko. . .“

„Jen to chci vědět.“

„Dobře, uvidíme se už ve středu večer, co ty na to?“

Už nic neříkám. Mlčím. K tomuhle není co dodat.

„Já, já si to zařídím, slibuju,“ koktá rozpačitě. Vypadá to, že jsem ho zahнала do úzkých. „Víš, že to nemám teď jednoduchý. . .“

„Já vím, miláčku,“ hledím na něj a znovu mu podávám jeho šálek. „Na, dopij to kafe.“

Dá si poslední hlt.

„Když ne já, tak žádná!“ řeknu a pak jej soustředěně pozoruju.

Nejdřív nechápavě zírá.

„Cože?“ řekne a rozesměje se.

Mlčky se usměju. Brzy pochopíš.

Je to jen otázka vteřin.

A pak vidím, jak bledne v obličeji. Hůř se mu dýchá. Zakucká se. Už jen několik málo sekund . . .

Vydechne naposledy.

Úlevně se zasměju.

Balím jeho mrtvé tělo do pytle na odpadky. Už večer bude prozkoumávat dno brněnské přehrady!

Ha, dnes se Petruška načeká!

Lucie Kučerová

Navždy

Seděla a v očích měla nepřítomný výraz. Tedy jen do doby, než jsem si sedl k ní. V tu chvíli se na mě upřely dvě tmavé oči.

„Je tady volno?“ zeptal jsem se. Její pohled mě totiž vyděsil. Dívka jen kývla a znovu se zadívala z okna vlaku. Jezdím tímto vlakem už čtyři roky, ale nikdy jsem si jí nevšiml. Chci říct, byla tak neobvyklá, že jsem ji jen těžko mohl přehlédnout.

„Jedete domů?“ zeptal jsem se. Byl jsem ale na pochybách, protože dívka cestovala jen s malou taškou.

„Ne. Jela jsem někoho navštívit,“ odpověděla.

Jela někoho navštívit.

Jela . . .

Nechtěl jsem se vyptávat a tak jsem se i já zadíval z okna. Dívka mě však znervózňovala čím dál víc. Každou chvíli jsem cítil její pohled.

„Vy jedete domů,“ řekla a kývla směrem k mému batohu.

„Jedu ze školy. Každý týden tak jezdím, ale vás jsem tady nikdy nepotkal.“ Dívka mi dopomohla k získání odpovědi, po které jsem tolik toužil.

„Nikdy jsem ještě tímto vlakem nejela. Měla to být první návštěva,“ odpověděla a znovu ode mě odvrátila zrak. Pochopil jsem. Náš rozhovor skončil.

Jak já jí nerozumím. Nechtěl jsem ji zpovídat ani jí nijak zasahovat do soukromí.

Chtěl jsem jen . . .

Viděla mě poprvé a přičilo se jí prohodit se mnou pár přátelských slov, které si ve vlaku lidi povídají. Nechal jsem ji i s tou její nepochopitelnou náladou a na zastávce jsem spěšně vystoupil z vlaku.

Šel jsem domů a stále ji nemohl dostat z hlavy, když se přede mnou znovu objevila. Stála na mostě a v ruce svírala dopisy svázané červenou stužkou.

Neviděla mě.

Jen slepě sledovala vodní hladinu zklamanýma očima.

„Navždy,“ vydechla po chvíli a roztrhala první dopis. V tu chvíli jsem pochopil. Někdo jí ublížil. Někdo jí zlomil srdce a já se choval tak bezohledně. Sledoval jsem, jak trhá na malé kousíčky i ostatní dopisy a všechny je hází do vody. Jako by jí to pomohlo zapomenout. Jako by voda mohla vše odplavit . . .

Sledovala jsem ubíhající krajinu a přemýšlela o svém bláznivém rozhodnutí. Byli jsme jen děti, když jsme se seznámili. Bylo nám patnáct a potkali jsme se na dětském táboře. Líbil se mi. Byl takový jiný než ostatní. Konečně mi někdo rozuměl. Celý týden jsme strávili spolu a když nastalo loučení, slíbili jsme si, že si budeme psát. Svůj slib dodržel. Poslední dopis mi však přišel před osmi lety. A právě kvůli tomuto dopisu jsem se rozhodla jet. Odvrátila jsem hlavu a dívala se z okna, když se otevřely dveře mého kupé.

Srdce se mi málem zastavilo.

Stál tam.

Ten, kvůli kterému jsem přijela.

„Je tady volno?“ zeptal se a mým tělem projela vlna trpkého zklamání.

Nepoznal mě.

Kývla jsem však a odvrátila od něj tvář. Cítila jsem, že mě pozoruje a doufala, že si vzpomene.

„Jedete domů?“ Jak jen mohl zapomenout? Měla jsem chuť z kupé odejít, ale nakonec jsem mu odpověděla.

„Ne. Jela jsem někoho navštívit.“

Zabralo to. Moje odpověď ho zmátla a já každou chvíli čekala, že mě osloví mým jménem. Nic se však nestalo.

„Vy jedete domů,“ vydechla jsem. Studoval na vysoké a to ho škola tak nebavila.

„Jedu ze školy. Každý týden tak jezdím, ale vás jsem tady nikdy nepotkal,“ odpověděl a mě se chtělo začít smát. Nikdy mě tu nepotkal...

Dala jsem mu však odpověď, na kterou čekal.

„Nikdy jsem ještě tímto vlakem nejela. Měla to být první návštěva.“

Tak, ať si to přebere, jak chce. Naposledy jsem na něj pohlédla a znovu jsem odvrátila zrak. Nepromluvil. Naštvala jsem ho. Víím, že jsem se chovala nepatříčně, ale rozhodně si to zasloužil.

Lháři!

Z vlaku vystoupil dřív, než jsem se znovu ohlédla. Jen ať si jde.

Věděla jsem, že zpáteční vlak mi jede až za dvě hodiny a rozhodla jsem se projít po tom jeho prokletém městě. Šla jsem stále rovně a neohlížela se zpět, když jsem uviděla most. Přeci jenom jsem nejela zbytečně. Věděla jsem, co musím udělat. Utopím všechny ty plané řeči, všechny ty sliby. Utopím to prolhané slovo *navždy*. Otevřela jsem první dopis a znovu přečetla jeho řádky.

Navždy tvůj Dominik.

„Navždy,“ řekla jsem a roztrhala první dopis. Hned za ním následovaly ty další a já přemýšlela nad tím, jak je to slovo neupřímné. Navždy trvá jen krátkou chvílí. Nezaslouží si své jméno. Roztrhala jsem i poslední dopis bez toho, abych ho znovu četla, a všechny kousky hodila do vody.

Sledovala jsem, jak voda odnáší mé vzpomínky a naivně věřila, že je dokáže utopit navždy...

Slavík

Lidé...

Zdánlivě dokonalá stvoření, která mohou myslet, jednat, milovat, ale i nenávidět.

Den co den mají strach ze všeho kolem sebe a přitom jsou to právě oni, kdo všechno kolem sebe ničí.

Pouhým slovem, nepatrným pohybem, nekončící žárlivostí, sobeckou touhou, vše a všechny vlastnit.

Mají v rukou velkou moc, kterou se však nenaučili ovládat.

Moc, která je ovládla.

V jednom městě v jeden čas žili dva sousedé. Sousedé, kteří neměli nic společného. Každý, kdo by se na ně podíval, by tvrdil, že ani nežijí ve stejném městě, ale přece jenom je něco spojovalo. Starý strom, který rostl uprostřed jejich pozemků. Ani jeden z nich netušil, kde končí ten jeho, ale oba věděli, že ten nádherný strom rozhodl za ně.

Nikdy se o něj nepřeli. Nikdy, až do chvíle, kdy na něj přilétl slavík. Ukryl se do koruny stromů a skryl se tak před zraky obou mužů. Ve dne se mu dařilo skrývat svou přítomnost, ale v noci ho ovládalo něco silnějšího než pocit bezpečí. A tak se v noci alej připomínající dlouhou chodbu starých budov nesl nadpozemský zpěv. Ten se donesl až k oknům obou sousedů a každý se s ním vypořádával po svém. První z nich si otevřel okno a zaposlouchal se do té neznámé melodie. Druhý se však vydal vstříc hudbě, která ho spoutala. A tak druhý soused našel slavíka a zatoužil ho vlastnit. Lákal ho do svého domu, na své stromy, ale slavík zůstával v korunách toho nejkrásnějšího stromu v celé aleji. A pak ten slavík spatřil prvního souseda. Pracoval na zahradě a zpíval si píseň, kterou slyšel od něj. A najednou pocítil, že může opustit svůj strom a slétnout dolů. Zpočátku létal dostatečně vysoko na to, aby se kdykoliv mohl vrátit, ale po chvíli věděl, že mu žádné nebezpečí nehrozí. A v tom si ho muž všiml. Byl to jen letmý pohled na to drobné stvoření, který však rozhodl. Od této chvíle slavík věnoval svou píseň muži, který mu nechtěl vzít možnost volby. Druhý soused si to uvědomil a jeho touha vlastnit tohoto zázračného ptáčka zesílila. A tenkrát poprvé si všiml starého stromu, který nikomu nepatřil.

Každý musí někomu patřit, pomyslel si muž a vydal se za svým sousedem. Ten ho vyslechl, ale jeho žádosti nevyhověl.

„Strom stojí přímo uprostřed. Nepatří tedy ani jednomu z nás,“ řekl mu a tušil, že se jeho sousedovi nejedná jen o osamocený strom. Druhý soused však odmítnutí neunesl a vydal se do města. A tak se oba setkali u soudu. Celý den vyměřovali jejich pozemky, ale k ničemu to nevedlo.

„Strom stojí přímo uprostřed a je tedy vaším společným vlastnictvím,“ řekl nakonec soudce a zloba druhého souseda dosáhla vrcholu. Ještě tu noc se vydal k onomu stromu, chytil slavíka a zamknul ho do zlaté klece.

„Jsi jen můj,“ řekl mu soused a čekal na krásnou melodii. Nic se však nestalo. Slavíkovo hrdlo se stáhlo a on nemohl vydat ani tón. První soused tušil, že se stalo něco hrozného, a vydal se slavíka hledat. A pak ho uviděl ve zlaté kleci a oněměl hrůzou. Slavík vypadal tak slabý a nezpíval.

„Můžeš si ho odnést, stejně je k ničemu, když ztratil hlas,“ ozval se jeho soused a on slavíka odnesl ke stromu, který patřil jen tomuto jemnému stvoření. Každý den mu nosil jídlo a vodu, až se jednoho večera celá alej rozezněla tou nejkrásnější melodií, jakou kdy oba sousedé slyšeli.

„Není za co, maličký,“ šeptal první soused. Pochopil, že se slavíkova píseň naplnila vděkem. Vděkem, který cítil i druhý muž. Tolik toužil, aby tato píseň patřila jemu, až se rozhodl k tomu nejzoufalejšímu činu. Vzal si brokovnici a naposledy se vydal ke stromu, který nemohl ovládnout.

„Když nemůžeš být můj, nebudeš patřit nikomu,“ řekl a namířil zbraň na slavíkovo hrdlo.

První soused sebou trhl, když uslyšel výstřel. Z počátku tomu zvuku smrti nerozuměl, ale pak si uvědomil, co se stalo. Nemohl mu nijak pomoci. Slavík ležel na zemi zbarvené jeho karmínovou krví. Muž se k ptáčkovi sklonil s očima plnými slz a pohledem, který toužil, aby se slavík probudil. Nic se však nestalo. Pohřbil ho u jeho stromu a vydal se domů.

Celou noc přemýšlel, proč musel slavík odejít. Cítil na sobě vinu, která ho nesmírně tížila.

„Odpusť mi,“ šeptal do nebe, když se stalo něco neskutečného. Uslyšel známou melodii plnou vděčnosti a nekonečného přátelství.

A tak se slavíkova píseň stala součástí srdce prvního souseda, který tohoto ptáčka nikdy nechtěl vlastnit ani ovládat, ale který ho měl jen rád.

Lidé . . .

Hledání těch pravých může být nebezpečné, nekonečné, bolestivé
a někdy dokonce bezvýsledné, ale co by byl život bez rizika . . .

Anna Machová, František Kumhala

Deník mizerného basáka 4.0

Nikoho nemám. Nikoho nezajímám. Jsem všem lhostejný. Nikdo si na mě neudělá čas. V nejtěžších chvílích se na mě všichni vykašlali. Proč by se se mnou někdo bavil? Nejsem ničím výjimečný. Nikoho neurážím a jenom v klidu sedím. Připadám si jako duch, který mluví, ale nikdo ho pořádně neposlouchá. Za chvíli už nebudu mluvit vůbec a nikdo si toho ani nevšimne.

Je pátek večer a všude se veselí, pije a rozdávají facky. Píšu kamarádům. Jeden by na mě mohl mít čas. Vycházím z domu a mířím do hospody, kde vždycky někoho potkám. Kde to všechno začalo. Po půl hodině mi přijde první SMS:

„hej. . . sorry. . . jsem v práci. Priste napis driv :)“

Nenávidím smajlíky.

Před hospodou je moře lidí. Vejdu dovnitř a prvoru se až k baru. Nikoho tu neznám. Ptám se barmana jestli neviděl dneska někoho z kámošů.

„Ne, dneska nikdo. . . dáš si něco?“

Chápu ho, má fofr a nemá čas ani na pokec. Dám si panáka a vypadnu.

Venku znova otevřu telefonní seznam. Listuji jím nahoru a dolů. Nikdo mě nenapadá, komu bych napsal nebo zavolal. Pak se seznam zastaví na jménu Adéla. Moje božská Adéla. Nemůžu jí napsat natož zavolat. Ztratil jsem ji, ale budu ji napořád milovat.

Byl to velmi podobný den tomuto, ale město bylo liduprázdné. Seděl jsem v hospodě u svého piva, kouřil a koukal do prázdna. Začal jsem si malovat. Vedle mě si sedla nějaká slečna. Křehká dívčina si objednala víno a začala si něco psát do svého bloku. Hleděl jsem si svého a čmáral si do notesu. Po chvíli jsem zjistil, že se mi dívá přes rameno a fascinovaně to pozoruje. Líbí se jí to? Zaujalo ji to? Proč? Byla to jenom matlanina.

„Nic v tom nehledej.“

„Nic v tom nehledám. Jen hledám něco v tobě.“

„Nic v tom o mě není. Jenom se tak nudím.“

„Je v tom hodně věcí o tobě, ale ty to nikdy neuvidíš.“

„To si nechám pro sebe.“

Natáhla se pro své víno, decentně se napila a zapálila si cigaretu. Nic jsem neříkal a pozoroval ji. Nevadilo jí to. Dým z jejich úst se nad ní pomalu vznášel. Užívala si, že dnes může být sama, ale já jsem jí nevadil. Chtěl jsem o ní něco vědět. Byla nádherná. Záhadná. Dali jsme se do řeči. Celý večer byl nádherný a já zapomněl na všechna svá trápení. Když se večer schyloval ke konci, uvědomil jsem si jednu věc. Já vlastně o ní nic nevím. Ani nevím jak se jmenuje. Celý večer jsme se nebavili o nás. Potkal jsem neznámou dívku a doted' je mi neznámá.

Zaplatil jsem a vyšli jsme z hospody. Cestou jsme se ještě chvíli bavili, až jsem se zeptal.

„Jak se jmenuješ? Celý večer jsme se bavili, jako cizí lidé.“

„Svoje jméno jen tak někomu neříkám, cizinče. Ale jestli ho chceš vědět, tak ti ho řeknu a už se nikdy neuvidíme.“

„Kdy se uvidíme?“

„Neboj uvidíme se dřív, než bys mohl čekat, cizinče.“

„Cizinec zítra večer bude čekat u stejného stolu.“

Nechtěla abych ji doprovodil domů. Chtěla zůstat neznámou. Nakonec jenom řekla:

„Na shledanou, cizinče“

Přišla mi další SMS.

„kamo už dnes neco mam“

Všichni se na mě vysrali. Jdu do obchodu a koupím si láhev vína. Když se na to tak dívám, přikoupím ještě další dvě. Jdu ulicí

a mířím rovnou domů. Nic mě tam nečeká. Nikdo mě nečeká. Jenom samota a prázdný byt. Lahve postavím na stůl a zapálím svíčku. Znova vytáhnou mobil a projíždím seznam. Adéla, moje cizinka. Bude to tak lepší, že už ji neuvidím. Ublížil jsem jí. Ublížil jsem jí v pravý čas. Mohlo to být horší. Teď jsem ale sám a sám zůstanu.

Další den jsem na ni čekal u stejného stolu. Zase jsem pil pivo a kreslil do svého notesu. Čekal jsem na ni celý večer. Nedošla. Nebyl jsem naštvaný, pouze lehce zklamaný a zase o samotě. Minulá noc byla okouzující a myslel jsem si, že nakonec zjistím aspoň její jméno. O týden později jsem seděl s kamarádem v hospodě. Řekl jsem mu příběh s mou cizinkou, ale ani jsem no nedořekl a už spěchal pryč. Za celý týden se mnou promluvil jeden člověk. Jednu hodinu. A nic jsem se nedozvěděl. Otevřel jsem knihu, ubalil cigáro a popíjel dál spokojeně pivo. Nevnímal jsem okolní svět.

Po chvíli zjistím, že vedle mě sedí a zase se mi dívá pře rameno moje cizinka. Byla krásnější, než když jsem ji viděl poprvé. Zapálila si cigaretu.

„Sedíš tu sám, jako tehdy když jsem tě potkala poprvé, cizinče.“

„Sedím tu osamotě, protože se mi každý vyhýbá. Nebaví se se mnou tak co mi zbývá?“

„Bavit se se mnou“

„Kdo jsi?“

„Proč to chceš vědět?“

„Fascinuješ mě.“

„Jmenuji se . . .“ zamyslela se a pousmála „ . . . Elisabeth“

„Elisabeth, jako postava z téhle knížky, nemyslím si, že jsi ona.“

„Tak to mě neznáš“

„Tak mi něco pověz.“

Schůzka

Seděl v kavárně u prázdného stolku. Servírka se ho již několikrát přišla zeptat, co si dá, ale vždycky odešla s nepořízenou. Vypadal, že na někoho čeká. Upravený muž ve středním věku, na sobě měl šedý oblek. Modré oči, kdysi černé vlasy už mu začínaly na spáncích šedivět. Koukal se kolem sebe jako by někoho hledal. Občas se zamyslel a koutkem úst se pousmál. Kdykoliv se otevřely dveře, prohlédl si přichozího. Nikdo z přichozích ale k jeho stolku nezamířil.

Muž čekal.

Asi o patnáct minut později se otevřely dveře a do kavárny vstoupila krásná žena. Upravená, elegantně oblečená, s jemným úsměvem na tváři. Zamířila okamžitě k jeho stolu. Muž se postavil, aby ji přivítal a široce se usmíval. I ona se usmívala čím dál tím víc. Zastavila se u něj, on natáhl ruce a zlehka sevřel její dlaně ve svých. Nepřestával se přitom dívat do jejích ocelově šedých očí.

Pozdravili se beze slov pouze pohledem a on jí pokynul k volné židli, kterou galantně přidržel, aby se mohla pohodlně usadit.

Posadil se naproti ní, a když vytáhla z kabelky krabičku cigaret, natáhl se, aby jí připálil. Kývla na znamení díky, opřela se a dlouze potáhla z cigarety. V okamžiku k nim přispěchala servírka pro objednávku. Pohlédli si do očí, oba se usmáli a muž objednal dvě kávy. Jednu s mlékem a druhou černou. Když servírka odešla vyřídit jejich objednávku, oba se opět mlčky opřeli a dívali se jeden na druhého. Muž si svoji společníci pečlivě prohlížel. Přejížděl pohledem po linii vlasů nad čelem a všiml si, že i přes pečlivě nanesený přeliv na některých místech prosvítají šedivé pramínky. Ani téměř profesionálně nanesený make-up nedokázal beze zbytku překrýt jemné vrásky, které se jí dělaly kolem očí. Stružku řader zakrýval hedvábný šátek uvázaný napohled nedbale kolem krku. Vzpomněl si, že dříve nosila dlouhé šňůry skleněných korálků, které mizely mezi jejími prsy. Ale zub času nahlodil i její kdysi nádherné tělo. Stále byla velice štíhlá, bylo vidět, že o sebe dbá. Ale svaly ztratily dřívější pevnost a pružnost, na rukou vystoupily modravé žilky a drobné vrásky pokryly její krk a dekolte.

Všimla si, že si ji prohlíží a odkašlala si. Když se jí znovu podíval do očí, zeptala se:

„Jak se ti daří?“

„Dobře, děkuji. A tobě?“ odpověděl.

„Nestěžuju si.“ usmála se na něj.

Možná že by v rozhovoru pokračovali, ale přišla servírka a přinesla jejich objednávku. Před oba postavila šálky s horkou kávou černou jako půlnoc, ženě k šálku přistrčila ještě konvičku s mlékem. Když odešla, oba se natáhli po cukřenice a jejich ruce se letmo dotkly. Podívali se po sobě a rozesmáli se. On jí pokynul, že si má nabídnout jako první, osladila si proto kávu a cukřenku podala jemu. Zatímco on sladil, nalila si do svého šálku štědrou dávku mléka. Oba se pomalu napili a muž si všiml, že tentokrát si ho prohlíží ona. Opatrně, tak aby si nevšimla, se narovnal a vtáhl břicho. Ne, že by byl tlustý, ale i na něm byly postupující roky znát. Přestože měl stále ještě dost vlasů, jako by se mu postupně začínaly stěhovat pryč z čela, někam na temeno a spánky. Oči míval unavené a víčka rok od roku těžší. Taky býval častěji unavený. Ale tyhle každotýdenní schůzky mu dodávaly energii a chuť do života. Těšil se na ni, jak ji uvidí přicházet, jak se usmívá, jak ucítit teplo její dlaně v své. Těšil se na to, jak si spolu vypijí kávu a ona vykouří svoje dvě cigarety, nikdy ne víc, protože věděla, že jemu kouř vadí. Vzpomněl si na jejich první schůzku, asi měsíc po smrti jejího manžela. Přišla, upravená a elegantní, ale i přes všechno působila prkenně, jako by ji všechno jednání stálo strašné množství energie. I tehdy se usmívala, ale cítil, že se do úsměvu musí nutit. On ji chtěl povzbudit a dát najevo svoji účast, ale nenapadala ho vhodná slova, obvyklé fráze mu zněly vyčpěle a neupřímně. A tak mlčeli. Zatřásl hlavou, aby přestal snít a vzpomínat. Na co myslet na nešťastnou, když před ním sedí živá, z masa a kostí, a šťastná. Zamíchal kávu a upil. Podíval se na svoji společníci a bezděčně se usmál. Vždycky byla krásná, nejkrásnější. A nikdy ho nepřestalo mrzet, že si vzala jeho nejlepšího kamaráda. I když to na sobě nedal znát. A s postupujícím věkem jako by byla hezčí a hezčí.

Upil ze svého šálku a všiml si, že ona se ještě své kávy ani nedotkla. Vždycky čekala, až jí vystydne. Studená káva je na krásu, řekla mu jednou se smíchem. Všimla si toho, že ji pozoruje a uhnula pohledem. Ale nevydržela to a koutkem oka se na něj znovu podívala. Jen na něj mrkla a zase se dívala bokem. Zdvihla ruku a jemně si začala natáčet pramen vlasů, nevěděl, jestli to dělá záměrně nebo bezděky. Líbilo se mu to. Mlčeli. Znali se dlouho a za ty roky si rozuměli i beze slov. Servírka se čas od času přiblížila k jejich stolu a zeptala, zda něco potřebují, ale muž ji vždy gestem naznačil, že je vše v pořádku.

Dopili svoji kávu a ona se znovu natáhla po krabičce cigaret, on vzal zapalovač a opět jí galantně připálil. Vždy u sebe nosil zapalovač, přestože nekouřil a kouř z cigaret mu byl protivný. Nosil zapalovač, aby jí mohl připalovat. Kouřila pomalu a nepatrně mhouřila oči před stoupajícím dýmem. Díval se, jak vkládá cigaretu do úst, zdlouha potahuje, až se konec cigarety rozzářil oranžovým světýlkem. Pak mírně zvedla bradu a vyfoukla dlouhý sloupec dýmu. Ještě než se stačil rozptýlit po okolí, vtáhla část kouře zpět do plic a krátce zadržela dech. Nakonec vyfoukla všechny dým z plic a celou tu sestavu opakovala. Dokouřila a zatípla nedopalek do popelníku. Pohlédla muži do očí a chvíli ho s úsměvem pozorovala. On pohledem neuhnul a také se usmíval. Ani jeden pohledem neuhnul, dokud k jejich stolu opět nepřišla servírka, aby odnesla jejich hrnečky. Požádal ji o účet. Když jej přinesla, zaplatil a nechal jí spropitné. Své partnerce odsunul židli a nabídl jí ruku, aby mohla pohodlně vstát. Venku bylo teplo a ona neměla žádný kabát, který by jí přidržel, což ho mrzelo. Když se oblékala, vždycky si odhodila vlasy na jednu stranu a on se tak aspoň na milou chvíli mohl kochat linií jejího krku. Takhle jí alespoň nabídl rámě a vyšli společně před kavárnu. Stále mlčeli. Ne proto, že by si neměli co říct, ale protože mluvit nepotřebovali. Před kavárnou jí opět stiskl ruku a podíval se jí do očí. Ona mu jeho vřelý pohled oplátila jemným úsměvem a zeptala se:

„Příští týden?“

„Ano.“ vydechl muž měkce a díval se za ní, dokud nezmizela za rohem.

Srpen 2015

Paulína Mazíková

Nemoc textu

Přítopili jsme. Okna máme na bytě sice nová, plastová, ale díry ve stěně zůstali. Občas si ráda představuju, že se v těch dírách za-
bydlí malí ptáčci, kterým tam budu dávat červy ze shnilého masa, které tady můj spolubydlící nechává už třetí měsíc. Když přítopíme, tak
staré potrubí ve stěně praská, jako kdyby se nám uvnitř stěny zabydlela kočka, která si protahuje páteř, obratel po obratli. Ráda usínám na
tenhle zvuk, je zvláštní, nemonotónní, připomíná mi ze zvláštního důvodu poušť. Dnešek byl ale jiný. Praskání ve zdi mě znepokojovalo.
Váha peřiny mě dusila, v hlavě jsem měla zvláštní vzduchoprázdno.

Vtom tiše, jak to obvykle tito návštěvníci dělají, mi něco začalo pomaličku ale vytrvale škrábat zevnitř na lebku, uprostřed čela,
zhruba tam, kde začínají vlasy.

– Jsi tady?

– Kde bych byla

– Ne tady, jinde. . .

– Jsem tady

– Můžeme si povídat?

– Počkej, musím vstát z postele, jít do kuchyně, zapálit si cigáro a sehnat kus papíru a tužku

Takhle to začíná. Vždy zhruba kolem jedné v noci, výjimečně už v jedenáct. Jednou za čas, když moc přemýšlím, nebo když nepřemýšlím
vůbec, popravdě, vlastně nevím proč a kdy. Jen si namlouvám, že to umím ovlivnit.

– Jsi tady?

– Kde bych byla

– V posteli?

– Už jsem tady. Pro tebe

– Řekneš mi všechno?

– Pokusím se

– Proč jsem tady?

– Protože tě tu potřebuju

– A já tebe?

– Asi jo

– Jsem?

– Ještě ne

– Budu?

– Jestli se povedeš

– Na čem to záleží?

– Na mně

Je to jako malá část, které se chcete zbavit.

Je to jako něco nového, co musíte prozkoumat.

Je to břímě, které můžete shodit jen prací a pak je vám to líto.

Je to jako koukat ven z okna a nevědět jestli se koukáš na film, nebo na plátno, na které ti někdo promítá to, co chce, abys viděl.

– Takže já jsem ty?

– Ne

– Tak co tedy jsem?

– Ještě nic

- A jak se stanu něčím
- Přes mě
- Jsi Bůh?
- Ne
- Ale stvořila, stvořuješ mě?
- Nevím
- Vždyť jsi řekla, že jo
- Nevím
- Ví Bůh, že je Bůh?
- Jo
- Jak to víš?
- Nevím, myslím jsi. A já tě nestvořím. Nestvořuju. Jenom přese mě vznikáš
- Tak co to teda je?
- Co?
- To co máme
- Nemoc
- Nemoc je špatná
- Tak symbiózu. Nebo parazitismus?
- A kdo parazituje?
- To taky nevím
- Jak mám přes tebe vznikat, když nic nevíš?

Ticho. Ztratila se, holka. Cigáro. Stále nic, neozývá se.

- Jsi tady?

Poprvé jsem se zeptala já. A ticho. Žádné škrabání, žádná komunikace.

- Nic jsem ti neslíbila. Jediné, co ti můžu slíbit je, že tě vznikneme spolu.

Pořád nic. Ostatně, jako vždy. Tak co naplat, teď už nezbyvá nic jiného, než tě najít. Lezu na internet. Youtube, pinterest, facebook (ne, tam nebudeš) . . . beru do ruky knihy. V pohádce nejsi, ani v báji. Skryla si se mi v básních. Chjo. Bude to na dlouho.

Padla už polovina krabičky. Vařím kafe, žeru ginko, guaranu a pro změnu si dávám pauzu – cígo si ubalím. Začínám tě ztrácet. Nic naplat. Nefunguje to. Jdu si lehnout. A tam, po hodině, co nemůžu usnout, zapraská ve zdi a ty opět zaškrábeš zevnitř na můj čelní lalok.

- Vždyť, slíbila jsi . . .

- Nech mě spát, zítra mi to půjde líp

- Ale já

- Copak?

- Nenechám tě spát. Ztratíš mě. Vykašleš se na mě

- Ne

- Pojď, budeme mě hledat

A tak vstanu z postele, jsou zhruba 3 ráno, zapaluju si další cigaretu, otevírám všechny označené básně a písně, čtu jí je jako pohádku na dobrou noc a ona tiše škrábe nehtem do mojí hlavy, co se jí líbí a co ne. Psaní je vlastně léčení imaginárního pacienta z anestezie. Hledám jeho příběh a on se rozpomíná a remcá, jestli něco řeknete jinak, než jak cítí, že by to mělo být.

- Může parazit parazitovat na parazitovi a ten parazit parazitovat na parazitovi?

- Jo. To je symbióza.

- A proč jsi říkala, že jsem nemoc?

- Protože jsi hlas v mojí hlavě. To není zase tak úplně normální.
 - Takže si myslíš, že jsem schizofrenie?
 - Ne.
 - Určo?
 - Určo. Lidi co mají neurózy, nemají psychózy. A myslím, že moje okusování nehtů, poklepávání rukama a nohama a nespaní celkem dobře vystihují neurózu.
 - Tak fajn.
- Pomalu dopisuju. 16 stran, je 5 hodin ráno a já se cítím, jako bych zaběhla maraton.
- Co teď?
 - Ted' tě pošlu na Salon
 - Co to je?
 - Místo, kde symbionty jako ty poznávají nové lidi.
 - Jé. A myslíš, že už můžu?
 - Ne. Ale co nadělám. Deadline je zítra.

Matěj Nytra

Ex post

(Ne/klidně. Jako nahromaděný shluk.)

Za tu dobu, co to proteklo rychle, svižně, rychleji, než to vypadá, se přemístila galerie a ve vitrině z ulice vystavuje pouze „Prostory k pronájmu“.

Co jiného, co je jinak? Co uhnulo pryč?

Zas tolik ne.

Ten čas byl ale dlouhý, jindy by byl dlouhý. Teď ne?

To záleží, v jakých záležitostech. Něco se vyvinulo, něco zamrzlo, tak, jako je běžné.

Ale v čem byl pohyb – v čem je něco jinak?

V přeplněné kapacitě.

Byl tam vítr a pod nohama občas ostré hrany. A hrboly, které rozedíraly podrážky. Hodně se toho obchodilo. Pozdní návraty. Sledování vody a oblohy, vesmíru. Zvuky dunivé.

V noci se rozezvonil, anebo spíše rozpípal jakýsi nepříjemný signál, všechny to postupně začalo probouzet. Postupně. Anebo to bylo jen ze snu. Nikdo se příliš nehlásil, že by byl za ten nepříjemný tón zodpovědný. Tma. Zmatek. Snaha přestat to. Zadržet zdání hluku myšlenkou na noční klid. Vstal kdosi. Ale minimum světla. Minimum možností, jak zakroutit vyzvánění krkem.

Chutě, na které se dá zavzpomínat. Odlišné. Měkké a jindy ostré. A málo, občas, proměň, jindy zvláště vyslazené pokusy. Ale tekutiny, všechny obdobné. Vyzkoušet něco, co pak už nebude k dispozici, co bylo právě tam jedinečné. A málo toho, málo se stihlo opakovat. Někdy jen jednou. Není to zvláštní?

Na ulici – teď je ten moment, kdy by se řeklo, kdy by se potvrdilo víc z představ či pouhých domněnek – na zvlněné ulici, občas, dobré chvíle. Potoky slov. Doslova. Málo zachycených významů, jen čitelná dramaturgie emocí. Rozehrávání vysvětlivek, názorná exprese příkladů, to je svůdné, jo, to je i zachycené silně v sluchové paměti. Zvuky, určité, jisté, konkrétní intonace. Opírání o přední část zaparkovaného auta, spuštění nahrávání. Ať ten čas neběží rychle. Obzvlášť, když se dobré chvíle opakují jen zřídka. A na delší dobu naposledy.

To popojíždění, chození, prozkoumávání. . . Uvolnění prostoru nedokončeným. . . Seskládání pořadí, které. . . Tak srozumitelně, společně kreslí různé. . . Takřka úplné, pořádky. . . Téměř živé. . .

Navázání na dřívější odklon, ze stereotypu živobytí na jednom, stálém, utkvělém prostoru.

Kombinace a srovnávání, obtisk z jedné strany do druhé.

Opaky, převrácené napříč všemu, rozptylu času.

Bez zjevné interpretace. Výmol, vydlobání, vytrysknutí tak trochu na povrch, ale zase stlačení níž, zachování bariéry, a hranice, přes kterou se nechce jít. Obtáčení se kolem jistého obsahu. Jen letmo tušené obrysy.

To je jako nesmyslná představa jakéhosi zapadlého hotelu pro psy a kočky, který, konec konců, skutečně existuje. Něco, co vyprchá a uteče před prsty dříve, než se zachytí alespoň začátek a cíl.

A tak jsme jezdili autem a jednou se zastavili kvůli dočerpání zásob. Alespoň to zde lze vysvětlit: je to kariéra, která je už ex-post, druhá, opakovaná, snaha po oživení vztahu a aktivity. Je to jen obraz takového herce, dnes pracovníka společnosti na ochranu zvířat, psů, koček, ovcí, opic nebo koní, zapomenutého, ale který se pustil do nové fáze divadelního studia. Nepotřebuje nic jiného, než vlastní příběh

vtisknutý do zvrásněné kůže, propadlých lic a trochu zřídých vlasů. Nosil šálu. A tmavou bundu. Řídil klidně. Jednoho dne se podivil, že náhle hodně lidí myslí na Paříž. O svíčkách nepotřeboval slyšet. A já rozumím, že zvířata jsou v nouzi i jinde.

Víc toho rýsovat nechcete. Volná místa svedou jakékoli pokusy o domyšlení linek, toků situací, nikoli na scestí, ale právě tam, kde je to nejsilnější. Kde lze kouzlit. Kde se nachází prostor svobody.

Jeden den popření zájmu o vyschlý typ stromů, nato dešť a touha po blátu. Ale z útesů – opakovaně – z útesů pohled . . . Staré, letité, popsané dotečky rukou.

Ráno jen jehlice a za nimi modro. To je všechno, v klidu, v úniku, ve vychýlení.

Poradit si s plánem bez návodu.

Hájit své úkony – vyjednávat, vyhýbat se písku drolicímu se v extrémní rychlosti, pronikajícímu kamkoli. V autobuse, v komunikaci, v souboji o peníze, o špatnou platbu, o postoj, o vztah, o věčný obtisk v paměti. Stačí pouze zamířit, náhodně, do jiné ulice, a nese skládá se to tak, jak to dává smysl, když se to seskládá zpětně dohromady, přehledně, se znalostí výsledku.

Jen přesun z jednoho sedadla, v šálu, při projekci, na jiné. A pak již otevřené spříznění duší, najednou, náhle, ve tmě, po pauze, ukousnutí kusu zákusku, jako dvojice. Řekla.

To zní, jako výzva, k něčemu náznak dotáhnout. Někdy zamezení. Bez opakovaného vývoje. Hutné zdroje zásob.

A tohle je jen tak tak souvislé spojení, shrnutí.

Mapa cest skrze pozůstatky, které se použily při školním výstupu. Bylo to ve více jazycích. Všechno to kolovalo bokem, zastavovalo se o hrany zdí, ven, do zarostlého dvora, přes skleněné stěny, nakonec doputovalo jen to, co bylo v plánu. Byl to zmatek a tajemství. Suverénní.

Ať už se to sestřihá jakkoli, o zaplnění a doplnění ani tak nejde. Byl to čas, který byl. Ten rozdíl je silnější než nalezení způsobu, jak s tím naložit. Jedno přiznání ale poskytnout –

Něco neskončilo a ještě by stálo za to se . . .

Po slovech – mlčení

(Chladnokrevně-tajemně.)

Tento situační návrh nese stopy umělého dění.

Ve skutečnosti se opravdu odehrál, dostal se do fáze realizace. A teď může být zopakován.

Jinde, než původně, někým jiným, než poprvé.

Je to performance, ve které jde o to uniknout z vlastního klidu.

Začíná to představením – sólo monolog před smrtí, před sebevraždou, něco jako psychotické čekání na moment sebestrukce, známá slova, která lze dohledat a naučit se je. K nim se zrcadlí obrazce a projekce vnitřních děsů a strachu, ale také pevnosti rozhodnutí, přípravy na fázi mlčení. Trvá to tak dlouho, jak je nutné a možné. Není kam při zpomalení spěchat. Tak ať.

Poté vše skončí – a sóloherec se, jako vždy, uklání. Ale uklání se, tak řečeno, osudově. Uklání se mocně. Chvilu to trvá. Je jistý, možná jistější, než při hře.

A vyzve k sobě svého tvůrce, řekne mu režisér, toho, kdo ho připravil a sledoval při jeho akci. Ale zásluhy patří především jemu samotnému.

Společně se uklánějí, neboť publikum to chce.

Po straně sedí technik, kluk, který má za sebou skrytou tvůrčí historii, ale málokdo to může při jeho pozici ve stínu vůbec využit. Nejde o nic víc, než že má k dispozici techniku, již lze představení nyní zpestřit anebo zcela rozmělnit, což se může stát obojí.

Ten, který chce mluvit první, si od něj vyžádá zesílený mikrofon. Nebojí se pokynů, udává sám věci do pohybu, je to režisér. Publikum ztichne. On mluví.

Přiznává se. Děkuje. Přehání. Svěřuje se. Chválí a chválí se. Kouzlí se slovy. Nekončí. Nešetří. Nemíní utnout dmoucí se sebejistotu dříve, než by narazil na určitou hranici, kdy se jeho osobitost stává nepříjemnou. Ví o sóloherci, neignoruje ho. Ví o něm.

A tak sóloherec přichází, s čím zamýšlel – je tu jeho chvíle, silnější, důležitější pro něj, než jakákoli hra předtím. Má vše zapsáno na malinkatém papíře, který oznamuje velké loučení. Je to jako vyznání se ze vší té úzkosti, celého toho presu, který pro něj vystupování znamená, není to klidné, je to fatální a nebezpečné. Je to okopírované. Je to ukradené – stejně jako toto celé gesto, kterým se inspiroval, u lidí, jejichž odchodu k věčnému mlčení v tvorbě i žití nezastavitelně propadl. Slova jsou mocná a neústupná!

Sóloherec končí.

A jak reagovat? Jak jej nepustit? Jak jej zastavit? Pomysli na celé toto publikum, které pro tebe žije, které potřebuje sledovat výkon, který roste k velkým činům. Je tvůj čas. Jakýpak odchod? Jaké ukončení? Jaké mlčení? Bez pomnutí toto nelze vysvětlit, ne, rozhodně – to musí být jenom nějaké zbláznění smyslů, anebo troufalá performance mimo plán. Prosím tě, kde bys asi tak mohl pokračovat jinde? Co by tě asi tak mimo náš svět, mimo tvé jeviště, tvé, jinde čekalo? Špatné načasování. Zbytečnost. Nesmysl. Chybný krok.

Ale boj, ten tě nezastaví – v boji jsi silný. Střet a fyzické hmaty, až na dřevě. A zmatek v situaci nepomůže. Technik, sedící stranou, kmitá omylem ve špatném směru, chaos zhoršuje, nastává takřka výbuch veškeré kontroly – nastává tma.

A možná hluk. Zkrat. A dveře, kamkoli, kde to lze dále rozvést, do zámezí a zákulisí, do chodeb a venkovních prostorů, a stínů, všude toho moc k vyjasnění nezbývá. Aktér, který vykonal rozhodnutí, prchá.

Jen malé zdroje světla, v ruce se pohybují, míří tím směrem, kde tuší. Ale nelze vše zpřehlednit, dostat zpět do pořádku. Technik, režisérem pověřený, aby obstaral výplň zmatečné chvíle, snad výstupem, snad čímkoli, snad nápravou neklidu, zůstává v prostoru a roz-vzpomíná si na svou dávnou tvůrčí marnost.

A při návratu světilny, v rukou režiséra, bez úspěchu, je jeho prapodivný pokus vmžiku zastaven. Výpomoc tam, kde je třeba, a kde to nezpůsobí více nejasnosti, je nutnější.

Dva provazce světla mizí, možná lze sledovat nebo zaslechnout jen zbytky snahy tam kdesi ve tmě, v mlčení, dohledat to, co uniklo.

Už zas sedíš na chodbe a škrabeš hrotom pera pomedzi vlákna papiera? Ver mi, keby mal v sebe aspoň kúska citu, tváril by sa pri toľkom škrabkaní mimoriadne blažene. Ale nie o tom som chcel. Povieť vám trochu z môjho zvláštneho príbehu. A možno ani nie je zvláštny, možno si to len namýšľam, lebo chcem byť niekým, kto vytrčá z radu. Popravde, ja sa ako vytrčajúci z radu cítim. Ale stačilo...

Som človek. Asi. Teda, nemôžem vám to o sebe tvrdiť s istotou, no keď na mňa upriete svoj analytický zrak, poviete si, že som obyčajná ľudská bytosť. Volám sa... ale to je v tejto chvíli úplne nepodstatné a ak máte predsa pocit, že to potrebujete vedieť, verte mi, je to naozaj len pocit. Človek, ako som zistil, má potrebu pomenúvať všetko, čo nájde, o čo zakopne. A načo? Len aby to preňho náhodou nebolo neznáme, lebo z toho má on strach. Ó áno, verte mi, najväčší strach má z neznáma, a tak si z neho radšej urobí známe, aj keď nemá tušenia, čo to asi tak môže byť. No, už to má meno, nie je to viac neznámym. Tak ja vo vás budem vyvolávať strach. Budem pre vás neznámym, a keď dočítate tieto riadky, zistíte, že moje meno vám je úplne ukradnuté, lebo ma už poznáte. Alebo aspoň moju časť.

Ako som už spomínal, som asi človek. Teraz vám to „asi“ objasním. Necítim sa totiž ako človek, alebo aspoň nie ako celý človek s ľudskými predkami. Nie, nevyrastal som bez rodiny a kamarátov, poznám minulosť svojej rodiny a vzhľadom na nesmiernu snahu mojich príbuzných ovládam svoj rodokmeň minimálne päť generácií dozadu. Napriek týmto neodškriepiteľným faktom mám pocit, že mojimi predkami neboli ľudia, ale niečo prírodné, konkrétne stromy. K stromom mám totiž veľmi hlboký vzťah, niektorí by povedali, že je to choroba, že sa uzatváram a som asociálny introvert, neschopný produktívneho kontaktu so spoločnosťou. To nie je pravda. Žijem život medzi ľuďmi, mám priateľov (alebo aspoň mám odvahu ich takto nazývať), no namiesto opijania sa opojnými tekutinami či inými rozum pozmeňujúcimi látkami, chodím pomedzi stromy, zhovárám sa s nimi, premýšľam o nich. To je moja závislosť. Vôňa listov a pulz miazgy pod kôrou.

Najkrajším miestom na svete je pre mňa miesto pod stromom. Sedieť na jeho koreňoch, cítiť, ako v ňom prúdi život, pozeráť sa hore do jeho koruny, ktorá okrem samej seba živí aj mnoho ďalších organizmov. Sledovať ten nádherný, nevinný a taký bezbranný organizmus, ako si len tak nečinne stojí, pokyváva sa do rytmu vetra a ohýba sa podľa jeho poryvov. Sledovať baletné pohyby listov tancujúcich v ľahkom vánku. Počúvať stony konárov, keď ich vo víchrici opúšťa naraz mnoho listov, ktoré ich mali chrániť až do jesene. Na rozdiel od ostatných ľudí, milujem vysedávanie pod stromami kedykoľvek a kdekoľvek. Problém je, že ak ma vidia títo „ostatní“, ako sa opieram chrbtom o strom so zaklonenou hlavou a zatvorenými očami, sediac pod korunou stromu a usmievajúc sa, nemajú veľa pochopenia.

A prečo? Ľudia si myslia, že všetko, čo nie je všeobecne známe a nerobí to každý druhý, je divné. Ale je? Nemyslím si. Vždy keď nemôžem ísť do lesa, lebo je príďaleko a usalaším sa aspoň pod stromom v parku, najkrajším aký som kedy videl, prídu tie isté momenty. „Hej, pozrite, ten čudák tam už zas sedí? Čo nemáš kde spať?“ a podobné „lichôtky“. Ja len zakloním hlavu a ešte pozornejšie sa sústredím na celý ten zázračný svet koruny nado mnou. Minule mi niečo napadlo. Keby mal každý z nás svoj strom, ktorý by si nosil so sebou, život by bol omnoho krajší. Každý by mal zo sebou také množstvo pozitívnej energie, že by sa nikomu nechcelo hádať či vysmieváť sa. Skoro som v myšlienkach dospel k utópii, kde sú stromy ľuďmi rešpektované a brané ako priatelia, keď sa to stalo.

„Hej, pane, prosím vás, odíďte od tohto stromu aspoň na päťdesiat metrov, je to pre vašu bezpečnosť.“ Ostal som ako paralyzovaný. Päťdesiat metrov? Prečo? Načo? Mám opustiť svojho 100-ročného priateľa len tak z ničoho nič? „Pane, prosím, odstúpte.“ Hlas ma prebral z tranzu, zdvihol som sa na nohy a odkráčal na koniec parku. Vtom sa ozval ten najhrôzostrašnejší zvuk, aký poznám. Rrrrr!Rrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr! Motorová píla! Čo chcu urobiť?! Ale už bolo neskoro. Retaz sa prešmykla cez kôru ako cez maslo, ktoré necháte celú noc na stole. Hladko prešla na druhú stranu. Varuuu! Rozknišal sa. Môj najlepší priateľ sa v bezvetří pomaly knísal a zrazu sa začal skláňať. Nerozumel som. Nechápal som, čo to robí. „Prosím ťa, zostaň stát! Po toľkých rokoch predsa nemôžeš podľahnúť len tak!“ kričal hlas v mojej hlave. Ale jemu to už nepomohlo. Padol. S obrovským rachotom pretínajúcim mŕtvoločné ticho. Akoby celý park smútil za svojim strážcom. Nepomohlo. Bol preč. Nevieť prečo, ale potreboval som jeho prítomnosť. No ten verný priateľ bol zrazu v nenávratne. Jediné,

čo som mohol urobiť, bolo vziať si kúsok dreva, ktorý odskočil. Doteraz ho nosievam pri sebe. Pripomína mi, že sem nepatrím. Že ľudská chamtivosť sa mi hnusí viac ako čokoľvek iné. Dnes totiž na jeho mieste stojí obchodná pasáž.

Je mi smutno. Myslím, že každý by mal mať svoj strom. Ja si kúsok toho svojho nosím stále so sebou. Od toho dňa nechodím do lesa. Nemôžem. Všade počujem motorové píly a vidím padajúce stromy. Prosím, nevezmite mi ich všetky!

Dagmar Říhová

Rozstonalá krajina

V té nejrozstonalejší krajině, kde květiny si okvětní lístky musí samy vyšívát a ptáci platí každé slovo zlatem, se společnosti straní dva muži.

Žijí sami. Váží 96 a 112 kilogramů. Jedí na snídani klobásy, které zapíjejí mlékem doslazeným aspartamem a acesulfamem K. Ten se vyrábí v nedaleké továrně na sladidla, kde je zaměstnáno 5839 zaměstnanců včetně uklízečky a vrátného, který si posledně do práce donesl dvanáct meruňkových koblížků. Snědl je všechny během polední pauzy, čímž započal ve svém trávicím ústrojí neblahý proces, kdy klky v tenkém střevě vytvořily pevné uzlíky a probudily ve vrátném hroznou nemoc.

Ta byla vůbec poprvé diagnostikována v ústavu Střevologie na pacientech dovezených z Číny, která je vyrobila přímo pro tyto účely z ropy těžené na Aljašce. Tam se bohužel jeden kamion s ropou převrhl a vyřil do řeky, kde se zrovna koupalo šest drobným dětí židovského původu. Jejich rodiče je tam zanechali v domnění, že budou moci strávit alespoň drobnou chvíli v intimní samotě, jak už si to nedopřáli notnou dobu.

Posledně to mohlo být snad někdy v létě. Když jim přšelo na novou střechu tak intenzivně, až kapky vybubnovaly do rudých tašek drobné doličky. Firma to pak převzala jako svůj inovativní designový nápad. A prodávala je pod číslem 212 zapsaném do nového růžového katalogu.

Ten katalog nebyl dobrý nápad. Vypadal poměrně hloupě. Přeci jen, když člověk prodává pálené tašky na střechu a zabývá se stavebnictvím, růžová barva se k takovému tématu nehodí. Lidé si na to poměrně dost stěžovali, přišlo asi 16 stížností písemných, 4 proběhly telefonicky a jeden odvážný pán si přišel postěžovat dokonce osobně. Sice si stěžoval na to, že mu manželka doma nadává a nepouští ho do hospody a že už neví, ke komu by si šel pro radu, nicméně jako stížnost se to počítá. Růžový katalog byl během několika málo dní stažen z celého areálu a pro všechny jistoty obřadně spálen v zadním traktu otevřeného skladu.

Firma se po tomto skandálu rozhodla manželům vyplatit alespoň jistý obnos za prvotní myšlenku doličkových tašek. Ti s radostí přijali a odjeli za těžce vymyšlené peníze na Aljašku a roztoužené poslali děti k vodě těšící se myšlenkou na svá nahá těla kroutící se u krbu.

Drobotina si poté, co je kamion obdařil sprškou ropy táhle a pomalu drápala po obličejí a svůj židovský původ v okamžiku zapřela. Kamionák hned volal do Číny, která se okamžitě obrátila zpět na ústav Střevologie. Vědci se rozhodli popřít veškeré obchodování s Asií a nutné doplňující informace k výzkumu si jednoduše vymysleli. Ovlivnili tím nemalé množství obchůdků orientujících se na prodej koblih, koblížků a vdolečků. Ty se pak rozhodly dát slevu všem zaměstnancům továrny na sladidla s výhodnou nabídkou: SLEVA minus 20 %. Takže to sice bylo nevýhodnější, nicméně na nedostatečně erudované dělníky tato taktika zapůsobila. To umožnilo markantní rozmach výroby slazených mlék. Díky obrovskému množství sladidel se mohl ukrýt fakt, že mléko bylo již notnou dobu po záruce, zkyslé a s náznakem hnilobných procesů.

To však oběma mužům stranicím se společnosti pramálo vadilo. Vedle půl kila klobás každý den po ránu, se tři deci hniječihó mléka jednoduše ztratily.

Jediný kdo zůstal rozpačitý a nejistý svou budoucností byla nejrozstonalejší krajina, kde květiny si okvětní lístky musí samy vyšívát a ptáci platí každé slovo zlatem.

Michael Sodomka

Falešní bezdomovci

Stáli a pozorovali hovno. Splachování znovu selhalo, a tak tu teď smířeně čekali. Můj bratranec a jeho manželka. Předpokládám, že trapná, ale pro tenhle dům celkem obvyklá nehoda se přihodila jí. Jistě si ale nejsem. Do předsíně, která sousedí se záchodem, jsem vstoupil, až když už tu byli. Ale určitě se to přihodilo jí. Chudinka si dřepla, vykakala, ale ucpanej odpad nedovolil, aby úspěšně spláchla. Dovedu si představit, jak moc byla zoufalá, a tak běžela pro Pepu. Aby ji tu podpořil, nebo uklidnil, nebo nevím. Josef věděl, že musí počkat, až se průchod trochu uvolní, a vždycky v půl minutovejch intervalech zkoušet opakovat splachování. Hovínko se tak kousek po kousku dostane do roury a za chvíli bude po všem. Rozhodl jsem se k jejich boji nepřipojit. Jen bych je ještě víc znervózňoval. Zrovna jsem přijel a chtěl jsem se přivítat s babičkou. To má přednost. S hovnama se můžu prát kdyžtak pozdějc. Jen jsem jim řekl čus a pokračoval chodbou dál.

„Ahoj, babi,“ došel jsem do obýváku.

„Ahoj, Adame. Kde ses tak zdržel?“

„Dálnice byla zasekaná. Všichni se vrací ze škol a z práce.“

„No jo. Tak pak dědovi nezapomeň vrátit dálniční známku. Zítra jede za Zbyňou.“

„Dobře. Tak zejtra pojedu přes vesničky no.“

(Máme s dědou na dvě auta jednu dálniční známku a tu podle potřeby lepíme z jednoho auta na druhý. Poslední dobou už to jde špatně, snad dědovi někde cestou definitivně neuletí.)

„Zítra? V sobotu? To máš školu i o víkendu?“

„Ne. Mám takovou pracovní věc. Brigádu, víš?“

„No a není to zas žádná lumpárna, vid' Adame?“

„Není to jedno, babi?“

„Mně to jedno je. Ale víš, že děda nemá tyhle věci rád.“

„Já přece vím, babi. Ale tohle bude v pohodě. Neboj.“

„Dobře,“ povzddechla si babička. Babička, jedinej člen rodiny, co mě trochu chápe. Nebo možná nechápe, ale ani nezavrhuje. Snad se mi nikdy nepovede ji nějak kardinálně nasrat. To pak lítají třísky. Případ jménem moje máma je toho důkazem.

„Ach jo, ty seš zas hubenej,“ politovala mě. Nesmí se mi povýst nikdy nic podobnýho jako mámě, prostě nesmí. Mám ji strašně rád. Babičku. A dědu taky.

„No tak abych nebyl, když nejím!“

„A proč nejíš?“

„Nemám čas. V Praze je všechno strašně rychlý. Všichni na laptotech. Něco vyvíjí, pak to hodnotí. Pak vyvíjí nový způsob hodnocení. Kdo by v k tomu zvládal ještě jíst?“

„Adame, tys někomu ukradl laptop?“

„Ježiš ne. Neboj. Já se toho neúčastním. Já těmhle lidem nosím kafe, případně ten laptop opravuju, víš? Makám na ně. Vlastně jsem poslední exemplář pracující třídy.“

„No ty seš pracující třída teda. Dáš si krůtu?“

„Aby ne. Už od Hostivaře na ni myslím.“

Do kuchyně přišli manželé. Konečně úspěšně udolali exkrement.

„Markétě dej jen tak na chuť babi, jo?“ objednal bratranec své ženě.

„Nemluv za ni. Sama ať si řekne,“ napomenula ho babička. I když stejně jako já dobře věděla, že si sama neřekne. Je hrozně utápnutá. Ono se ani nejdřív nebylo čemu divit. Kdybych v týhle rodině nevyrostal a někdo si mě sem přivedl, taky bych asi dvakrát voraženej

nebyl. Ale asi bych se v tom pak časem našel. Ona ne. S babičkou se baví tak nějak zdvořilostně a povrchně, s dědou si nemá moc co říct a mě, mám dojem, se chvílema i trochu bojí.

„Co to s tím zas je, doprdele?“ ozvalo se z chodby. Děda si chtěl před obědem odskočit. Po chvíli se objevil, vypustil ještě několik nadávek a zamířil ke dřezu, aby si umyl ruce.

„Nemotej se mi tady,“ houkla na něj babička.

„Čau, dědo!“ zvolal jsem k němu, protože jsem ho dnes viděl poprvé.

„Nazdar,“ odpověděl mi, když mě našel mezi přisedícími. „Co v Praze, kluku, makáš?“

„Jojo.“

„V té kavárně vlastně pingluješ, že jo?“

„Noo. To už ani moc ne.“

„Jak moc ne?“

„No jakože vůbec.“

„A proč ne? Takovej fajn podnik. Snad tě nevyhodili?“ vstoupil do debaty bratranec, aby mě nasral. Chtěl jsem mu to oplatit otevřením záchodové tématiky, čehož by se děda jistě chytnul a já bych měl klid od výslechu. Nakonec jsem ho ale ušetřil, protože babička právě začala podávat porce na stůl.

„Díky, babi. . . Nevyhodili mě. Jen prostě už to není kavárna.“

„Zkrachovalo to,“ hádal děda.

„Ne. Majitel z toho dělá nonstop bar.“

„Tak v tom bys mohl pokračovat, ne?“ nechápal.

„Nabídnul mi to, jenomže lidi, co znám, že pinglujou přes noc, tak všichni začali fetovat, aby ten noční nápor vydrželi a ještě s úsměvem. No a já na ty drogy nemám peníze, že jo.“

„Ach jo, kluku, ty seš ukecanej.“

„Máš recht,“ podpořila mě babička, „kdoví, k čemu by ses tam připlel. Nechte si všichni chutnat.“

Popřáli jsme si dobrou chuť a dali se do jídla.

„Babi, výborný to máš. A neměj strach, dědo, s kámošema rozjíždíme takovej projekt zaměřenej na turisty jako melouch, takže bez peněz nebudu, když to klapne. Navíc budu mít víc času na školu.“

„S taměma kámošema?“ uchechnul se Pepa, „takže už se připlatl.“

„Ale prosím tě, Pepiku, běž radši zkontrolovat, jestli jsi pořádně spláchnul,“ nedal jsem se.

Klidně bych se u babičky s dědou zdržel celý víkend. Nedám na ně dopustit. Od třinácti se o mě starali úplně sami. Schytali mě v ne zrovna lehkém období. Přece jen geny po rodičích mi během puberty celkem zapracovaly. Ale zvládl mě a za to si zaslouží obrovskou poklonu. Bez nich bych se na vejšku v životě nedostal. Ne vždycky jsem to s nimi měl lehký, ale díky jejich výchově jsem neměl šanci stát se rozmazleným frackem. Mám ohromnou výhodu, že jsem schopnej se o sebe postarat už v celkem nízkém věku, kdy velká část mých vrstevníků pořád ještě visí na podpoře rodičů. Někdy se mám líp, někdy hůř, musím se sice otáčet, ale užiju si taky spoustu srandy a zkušeností mám jako málokdo. Některý jsou hodně zajímavý, občas se dostanu k velkejmu šílenostem, sem tam to taky skončí průserem. Před tím mě taky pořád babička s dědou varujou. Do ničeho se mi nepletou, ale bojí se, abych se nenamočil, protože nejsou naivní a mají docela jasnou představu, že čas od času se moje aktivity úplně neslučují se společensky uznávanými normami. A někdy, ale to zřídka, ani s normami zákonnými. Dneska půjde ale jen o to méně závažný hřešení, kvůli kterému jsem obětoval odpočinek v rodném Podkrkonoší. Mrzí mě, že si nemůžu vychutnávat komický situace, co jistě nastanou mezi bratrancem, jeho babou a našima. Snad mi to dnešní melouch vynahradí. Sedím v privátu, který sdílím se dvěma dalšíma. Jeden je Pražák, jménem Milan, šílenec, co prchl z rodinný vily, aby demonstroval, že se o sebe dovede postarat sám. Druhýho znám už z gymplu. Jmenuje se Jaromír a reprezentuje tu spolu se mnou východočeskou menšinu. Jaromír spí, protože si vydělává v catteringový společnosti. Z práce se práce se vrací nad ránem a má posunutej spánkovéj režim. Milan zařizuje něco na odpolední akci. Tu, kvůli který jsem o víkendu v Praze. Děláme na ní spolu. Nejdou a nejdou, ale

mně to nevadí. Ohřál jsem si odpolední oběd. (Babička mi věnovala zbytek krůty, budu mít menší porci i na neděli.) K večeři mi udělala pekáč makových buchet, ty mi vydrží tak do úterka, pokud mi jich teda Jára moc nesežere. Už jsem si chtěl jít po jídle lehnout, když konečně Milan rozrazil dveře. S sebou táhl dvě krabice.

„Promiň za zdržení, Ádo, jednal jsem s našima klientama, vzbud' honem Járu, máme málo času.“

Bouchnul jsem několikrát do dveří Jaromírova pelechu.

„Jo furt,“ mi bylo odpovědí. V relativně krátkém čase vylezl ven a začal se mnou sledovat věci, co Milan postupně lovil z krabic. Byly to ošuntělý hadry toho nejhrubšího zrna. Šustákový soupravy s šílenými vzorama, navíc v barvách, který přímo svítily odpudivostí. Pak nějaký džíný všelijak stříhaný, barvený a s dírama (některý se mi trochu líbily, ale nepřiznal jsem to), sepraný mikiny a všemu vévodil děravec kožích údajně z pravý kůže. Před kolika desítkama let pošlo zvíře, který na něj padlo, zůstává otázkou. Možná už by chtělo aspoň ve zkratce vylíčit, na jaký projekt vlastně tyto pozoruhodné svršky potřebujem. Jarynova mladší ségra, co ještě chodí na gympl u nás doma, tuhle v Praze se školou na výletě. Objednali si prohlídku Prahy, při který vás jejíma uličkama provede pravej bezdomovec. Přestože to považuju za celkem ušlechtilěj a zajímavěj projekt, neodpustil jsem si poznámku, že bych je klidně proved taky a levnějc. Plácnul jsem to jen tak, ale Milan, co pochází z úspěšný podnikatelský rodiny, a má vrozený sebevědomí, jež ho popohání k realizaci dalších a dalších blbostí, se toho neuvěřitelně chytnul. Vysvětlil nám, jak velká přča, a zároveň přivýdělek by bylo takto provádět lidi po Praze načerno. Asi bychom ho s Járou poslali do patřičnejch míst, ale možnost peněz navíc bez velký dřiny (od bezdomovce se podle mě moc nečeká) nás nalákala. Mně ještě víc poté, co mi skončily příjmy z kavárny. Dohoda zněla tak, že my s Jaromírem se navlečem do těch nechutnejch hadrů, rozcucháme se a budem provádět, zatímco Milan bude shánět výpravy. Na to, že pasákem bude on, jsme mu museli přistoupit, on ty prachy tolik nepotřebuje. . . Navíc ho zná víc lidí než nás dva.

„Vaše hadry jsou moc nóbl,“ vysvětlil Milan krabici. „Jeden známej z Nuseláku mi odborně vysvětlil, jak to má správně vypadat. Nebojte, je to ze skříní různějch známejch a vypraný. Musíte vypadat ošuntěle, ale ne smrdět. Ani ty oficiální homelesáci-průvodci nesmrđej. To by se s nima nikdo neprocházel.“

Jaromír zněl celkem přesvědčivě a v obleku vypadal seriózně, doopravdy na úrovni, žádněj prodavač hrnců. Aktivně nás pobízel k tomu, abychom se konečně oblíkli. Na letišti sehnal přes jednoho známýho, co dělá v cestovce skupinu Japonců, již anglicky vysvětlil, co poskytujem za službu, a dokonce dostal zaplacenó předem! Namlouvání zákazníků se ukázalo jako nejtěžší část akce, protože webovky jsme vytvořit nemohli, aby nás nenačapali opravdoví průvodci. Ale protože to nehodlám dělat nějak masivně (asi zbytky sebeúcty), budou stačit Milanovi jednací schopnosti a známosti, abychom pár lidí splasili. Zvolil jsem si sepraný triko, na něj vršek šustákovky rudé barvy. Na nohy džíny, do nichž jsem se zakoukal. Jarouš si natáhl tepláky, a jelikož venku nebylo nejtepleji, si k nim vybral ten šílenej kožich a navrch přidal vlastního kulicha s bambulí. Trochu jsme se umounili uhlíky, co přitáhl Milan v igelitce, a vyrazili za Japonci. Já si připadal celkem věrohodně, Jaromír mi připomínal spíš kombinaci čerta s ruským kolchozníkem, než bezdomovce.

Stát na Václaváku a dělat, že je mi očumování cizějma lidma lhostejný jsem shledal hned jako první problém. (Na místo určení nás přivezl Milan autem, aby nás lidi neokoukali a předešlo se komplikacím, po cestě jsme si a Jarynem promrskávali trasu.) Upřímně to bylo velmi dlouhejch deset minut, než konečně dorazil Milanův kámoš s šesti Japoncema. Řekli nám roztomilým přízvukem: „Dooblry denňi!“ Pak cestovkověj kamarád japonsky tlumočil Milanovy pokyny a nechal je vybrat, kterej z nás dvou je provede. Vybrali si Jarouše, který japončikům možná připomínal nějakýho jejich samuraje.

Jaryn byl představen jako Alfonz, kterej přišel o střechu nad hlavou poté, co jeho rodině sebrala dům velká voda a on musel opustit studia sociologie a skončil na ulici. „Alfonz“ rozpoznal počáteční stydlivost v úzkejch očích svých svěřenců, a tak se rozhodl převzít iniciativu.

„Nemusíte se stípit podat mi ruku na pozdrav,“ řekl velice procítěně, „tady pan Milan mi dal možnost vydělat nějaké peníze, za které si kupuji mýdlo. Jsem čistý, jak jen to mé skromné bytí dovoluje.“

Milanův kámoš na Jaryna chvíli obdivně čuměl, a pak vše přeložil do japonštiny. Doufám, že říkal přesně to, co slyšel. Bylo to fakt procítěný. Za chvíli Jaryn začal obcházet náměstí spolu s japonologem i dokonale zblbnutými Japonci, který teď viseli na každým jeho slovu. I nemohli ani jednomu rozumět. Osířel jsem s Milanem. Podíval se na mě, pokýval hlavou a pravil:

„Tak, to bychom měli. Jaryn asi nasadí latku pěkně vysoko. Teď ještě musíme někde udat tebe.“

Nevěděl jsem, jak si to přesně představuje. Rozhlídl se po davech lidí, trávících zde sobotu. Byl to rodilej Pražák a jako takovej si vypěstoval jednu zajímavou dovednost. Dokázal na první pohled rozeznat místního od turisty. Někdo by řekl, že to není snad tak těžký, ale on se opravdu nezmylil nikdy. Na lidi má celkově úžasný nos. Chvilí přejížděl očima z jedné skupiny na druhou, a pak zbystřil. Vytipoval si skupinu čtyř mladých holek kolem dvaceti s batohy. Seděli na lavičce a fotili si selfie. Očividně neměli nic moc pořádného na práci. Můj pasák Milan zavěšil kořist.

„Podívej na ně, Ádo, nabídneme jim, jestli nechtěj provýst po Praze. Hodíš nějaký dojemnej příběh jako Jára a peníze, že stačí až potom. Potřebuješ si to zkusit, love teď nejsou tak důležitý.“

Nějak se mi celá naše akce začala přičít. Jednak se mi nechtělo dělat zadarmo, přestože Milanovy argumenty byly pádný, ale hlavně se mi v hlavě začala rojit ještě jedna věc.

„Hele, Milane, támhle na nás dost blbě čuměj dva doopravdoví bezdřáci. Fakt se začínám bát, že si na mě ve skupině někde počkaj, až uviděj, že jim беру lidi.“

„Klid, prosím tě. Podívej se na to takhle: lidi, kterejm potenciálně bereš zákazníky, nejsou agresivní bezdomovci, výtržníci, alkoholici. Ty by ta agentura těžko pustila mezi turisty. Jsou to vesměs chytrý lidi. Absolventi humanitních oborů, co nesehnali práci. Případně lidi, co z těch škol dokonce vyrazili. Sociologové, politologové, antropologové, dramaturgové, samí slušní lidi, případně bývalí zaměstnanci továren, co zkrachovali, a pak je ještě oškubaly manželky. Prostě samý slušný lidi, jejichž problém byl právě to, že byli moc slušný a to jsou i teď, v týhle tíživý situaci. Nemusíš se jich bát. Navíc je malá šance, že bys je v ulicích potkal.“

Milan je hroznej parchant, napadlo mě. Ale opět použil pádný argumenty. Ani mě nenechal vymyslet nějakou pořádnou odpověď a už běžel za holkama. Doufal jsem, že ho odmítnou s tím, že mají jiný program. Ten ale zřejmě nemají, protože je Milan dokázal ukecat a pokynul mi, abych přišel k nim. Představil mě jako Frantu. Rodiče jsem prej nepoznal a dětství strávil v dětském domově. Již od útlého mládí jsem si musel přivydělávat prostitucí a teď se snažím vydělat na malý pokojíček na ubytovně, kde si chci postavit základnu k tomu, abych si začal plnit svůj dětský sen, stát se zpěvákem. (Jestli budu muset zpívat, zabiju ho.) Použil jsem podobnej krátkej proslov jako prve Jaryn. Zabral i na ně. Pokynul jsem Milanovi a rozjel s holkama trasu. Zvolil jsem totální klasiku: z Václaváku na Karlův Most, podél Vltavy k Národnímu divadlu, pak Vyšehrad, a nakonec se vyškrábali na Slavín. Holky byly spokojeny, jen mě trochu vyvádělo z míry, že se mě furt ptaly na moji pohnutou minulost. Sice jsem s tím musel počítat, ale ohledně tý prostituce mi Milan dost zavařil. Samozřejmě to baby zajímalo nejvíc a já moc nevěděl, co si pořád vymýšlet. Nakonec mi peníze ale daly. Prý ať si pořídím pravý mikrofon a ať nepiju a nekouřím. Že je to špatné na hlasivky...

Bohužel bylo nutný, abych naprosto stejně lhal i dalším výpravám. Co kdyby mě někdo viděl dvakrát a zjistil, že vykládám vždy něco jinýho. Docela jsme se rozjeli. Milan nás oba rozesílal na různé trasy a peníze z toho byly celkem slušný. Brali jsme s Jarynem každý čtyřicet procent z výdělku, Milan pouze dvacet. Byl uznalej, věděl, že my riskujem víc. Dělal to spíš pro jakýsi perversní pobavení sebe samýho, než pro prachy. Jediným problémem se ukázal fakt, že lidi, co jsme prováděli, neměli ani tak zájem o klasický památky, k nimž jsme si svědomitě nebiflovali text, ale spíš o hnusný uličky, chtěli poznat, kde a jak přežíváme. Lidi jsou stejně perversní. Nelíbilo se mi dostat se do styku s dalšími bezdomovci. A už vůbec ne, když moji svěřenci chtěli promluvit s mými přáteli. (Většinou se to řešilo tak, že já čistou náhodou potkal Jaryna a Jaryn mě.)

V Praze zrovna končily jarní prázdniny a já se loučil s partou, kterou jsem úspěšně povodil. Někak jsem se se svýma řečma rozjel, protože se mi podařilo rozplakat polovinu dětí, které byly ve výpravě. Vracel jsem se takovou zaplivanou tmavou ulicí. Dávno jsem se přestal bát, že bych někde dostal přes hubu. Navíc je mě celkem kus a prát se umím. Ostražitost je ale bohužel nezbytná a kudla je celkem nenápadná zbraň... Zpoza rohu vyskočila postava a než jsem se vzpamatoval, obdařila mě dvěma bodnými ranama. Do ucha mi řekl, ať s tím koukáme přestat. Naštěstí mě chtěl jen někdo poučit, vystrašit, i když dost bolavě, nikoli však zabít, to si zřejmě pohlídal. Dokonce mě ani neokradl, mobil mi nechal, a tak jsem si mohl ještě zavolat pomoc.

Teď ležím v nemocnici a pěkně nasranej na Milana. Ten sedí na kraji mého lůžka a omlouvá se za to, že měl počítat s tím, že i slušný bezdomovci znaj pár gaunerů.

„Hlavně, že žiješ, Adame, neodpustil bych si, kdyby to dopadlo hůř.“

„Díky,“ povzdechl jsem si při myšlence, že se ještě pěkných pár dní sám ani nevymočím.

„S tímhle podnikem je konec. Ale tuhle jsem zjistil, že jak udělali zastávku metra od Veleslavína na autobus k letišti, tak tam ti blbci zapomněli zřídit eskalátory. Agentura musí platit livreje, aby nosili tlustejm Němcům a Arabům zavazadla. Určitě v tom návalu lidí, co se tam dennodenně žene, nestíhají odnést všechny zavazadla. A my bychom se na tom mohli slušně přizivit. No není to skvělej nápad, Adame?“

Perfektní život čeká

(monolog z opěradla lavičky, na kterém by se však sedět nemělo)

Sedím tady na týhle lavičce, protože nabízí nejlepší výhled na okolí ze všech. Škola, hřiště, silnice, všechno na dlani přímo v mém zorném úhlu. Zato mě přes různé keře skoro vidět není. Pro kuřáky naprosto ideální sezení, v životě sem na nás žádný učitel nenaběhl. A přitom jsme tu dřepěli a hulili odpoledne co odpoledne už od patnácti. Teď už na tom nesejde. Je tma a všechny zodpovědné osoby šly dávno domů. No a i kdyby bývaly nešly, tak já už tu nestuduju. Já už jsem všem ukradenej. Přesto zde poslední dobou sedávám celkem dost často. Vždycky takhle pozdě, když se gympl vyldní. Přes den ne. Nemám zájem vracet se do dob, který už můžu pomalu a jistě začít nazývat tím otřepaným názvem: starými časy. A už vůbec se nechci potkávat s lidmi, co sem na rozdíl ode mě pořád patří. Přitom na ně pořád vzpomínám. Zvlášť na některý.

Neodešel jsem odsud ve zlém. Maturitu jsem složil. Těsně ale přece. Matiku jsem opsal od Jakuba. Měli jsme dohodnutý, že bude psát velký čísla a svůj slib dodržel. Na zemáku zas podržel učitel, kterýho bych býval spíš tipoval na to, že se na mě vysere. Ty co mi těch pět let na gymplu pili krev nejvic mi nakonec i pomohli nejvic. Vždyť i angličtinářka mě klidně mohla nepřipustit a v pohodě by si to obhájila. Ale nenechala mě v tom. Dvojitý rupnutí by bylo už trochu moc. On ten rok navíc nakonec bohatě stačil. Nebyť její milosti, ještě bych teď chodil na střední a byl nejstarší student na škole. Druhej rok po sobě. Ve dvaaadvaceti. To bych byl pořádněj Pažout. Bez Horáčka, bohužel. Nestalo se to, ale stejně... Jsem na tom teď líp? Bejt vysokoškolák, to ano, to mě chvíli bavilo. Teď už ale cítím, že jsem se ocitnul mezi hodně podivnýma lidma. Intoušema s ošoupanou vizáží, co nevědí nic jako já, ale dělají, jakoby věděli víc než já. Takový lidi mi nic nedaj. Stejně tak studium jako takový. Ale tak zase pořád lepší než pracák. I když s odstupem času tam stejně brzo skončím. Bejvalí spolužáci se sázej, kdy mě z té školy konečně vyhoděj. Blbci. Jsem dojatej, ještě si zapálím. Čadit jednu za druhou jsem začal nejdřív ze všech spolužáku. Když jsem dostal občanku. Byli jsme asi dost konzervativní skupina. Nezačal jsem sám, ale společně s Barunou. Ona mě k tomu přiměla. Já původně ani moc nechtěl. Ukecala mě. Všechno kvůli ní. Když ve druháku chytla zápal plic, na nějakou dobu jsem s tím přestal. Taky kvůli ní. Abych ji tím zbytečně nedělal chutě. Měl jsem o ni hrozný strach. No a taky trochu o sebe, že to budu mít taky. Hrozně mi chybí ta máňa jedna. Nejlepší kamarádka. Kámoše jsem měl spíš mezi kluky. Nic proti babám, ale pořád jen pitvat ty jejich problémy bych vážně nedokázal. Až na Baruniny. Baruna, slečna z úplně jinýho, tabákem pročišlýho těsta. Nepoznal jsem druhou takovou. Povaha, gesta, styl oblékání, to jak mluvila. Někdy jsem si ani nebyl úplně jistej, jestli je fakt holka. To jsem se časem ujistil. Byla první, se kterou jsem se kdy vyspal. Nedalo se snad říct, že bysme spolu chodili, i když si to o nás dost lidí myslelo. Prožili jsme spolu ale víc, než drtivá většina těch školních párů, co se cucají denně na chodbách. O tom jsem naprosto přesvědčen. K nikomu jsem nikdy neměl blíž než k ní, k Baruně. A teď je pryč.

Vždyť i všechny naše neslavný milníky jsem spolu s ní prožil společně. Jeden s druhým jsme se poprvé opili, vyhulili první cigáro, což už víte, poprvé se spolu vyspali, to víte taky. Ubalili jsme si vzájemně prvního jointa. Podmínečný vyloučení ze školy nás taky potkalo oba. Dokonce jsme spolu i propadli. Ten rok ve škole navíc by byl mnohem snesitelnější, kdyby byla se mnou. Odmaturoval jsem už sám. Sám se dostal na vejšku a sám se nechal tetovat. Baruno, Baruno, proč jsi to, kurva, nechala dojít tak daleko? Nemohla jsi zůstat jen u hulení jako já? Na tuhle jedinou cestu jsem se s tebou nevydal. Ty mě jsi samotnýho poslala na hned několik poutí, víš? A tohle bylo to od tebe pěkně nespravedlivý, abys věděla! Měl jsem si nějak zařídit, abych se za tebou dostal. Párkrát jsem o tom hodně živě přemýšlel, ale nikomu jsem se s tím nepochlubil. Každý by mi řekl, že jsem idiot, když se chci zabít. A že se rouhám. Jen ty ne, Barčo, ty bys mě vyslechla. Ale za tu Barču, by ses nasrala, to jsem si jistej, už ti tak nebudu říkat, neboj. Mluvila bys se mnou o tom. Vlastně by pak nebylo o čem, kdybys mohla mluvit.

(Rozsvítily se pouliční lampy.)

Další cigo pryč. Sebevražedný filozofování taky. Stejně bych ty prášky nějak vydával a všechno ostatní způsoby, co připadaj v úvahu, mi přijdou nechutný. Zavřeli by mě do blázince a jezdili na mě soucítěně dívat. Třeba by se po letech zjevil i otec. A vůbec všichni. Se svýma pohledama plnýma soucitu a smutku. To bych si snad ani nezasloužil. Víím dobře, jaký ty pohledy jsou. Už jsem je viděl. Rozmís-

těný kolem postele pohublý Baruny. Jako lasery. Všichni vypadali jako nešťastný roboti se dvěma lasery bez zvláštních schopností. Bez schopností, nebo aspoň pořádný snahy zabránit Baruně, aby si píchala. Jen ty lasery měli, ale ty Barunu těch hnusnejch modřin zbavit nedokázaly. Stejně už v ní ke konci viděli jen zoufalou smažku. Já sice ne, ale pomoci jsem jí taky nedokázal. Věděl jsem, že je to v prdeli, ale aspoň jsem ji nelitoval. Jistě, pohled na tu lehce vyšinutou, ale zároveň jedinečnou holku, co se nacházela v beznadějně zbídačeným stavu, bolel. Hrozně bolel. Troufám si říct, že nejvíc ze všech, co ji kdy navštívili v nemocnici. Pořád to ale byla ona. Pořád mi bylo jasné, že ji ta nekonečná soustrast dýchající ze všeho kolem, ubíjí. A tak jsem jí místo pozdravu na rozloučenou vysekl kompliment: tak hezkou mršinu jsem v životě neviděl. Poslední kompliment, kterým jsem ji kdy obdařil. Zároveň jsem ji naposledy viděl se zasmát. Mě nikdo nerozptýlí, než chci pnu a než mě rozptýlej.

Už je kosa a došly mi cigy. Kdyby ne, asi bych tu ještě chvíli vydržel oddávat se chmurám. Takhle už půjdu. Omezím ty cesty sem. Bez Baruny to tu stejně není ono. Bez ní není nic ono. Ani takovej cynik, jako jsem bejval dřív, nejsem. Přitom cynismus mě chránil strašně dlouho před vším. Poslední dobou skoro vůbec. Natožpak dnes, přesně rok potom, co umřela.

(Vstává a odchází. Vytahuje mobil.)

Máma dvakrát volala. Však už za ní jdu. Chová se ke mně krásně i přes to všechno, co v životě dělám, nebo spíš nedělám. Přitom ani s tím zasraným hulením kvůli ní nejsem schopnej přestat. Nepochopí, že skrz tu tyčinku vzpomínám na Barunu. Ona by to i pochopila, ale proč ji deptat? Takhle to nemá lehký. Mám ji rád, strašně rád. Co tu není Baruna, tak už jenom ji. Nikoho jinýho. Zkusím zase začít jezdit ze školy. Nějak to třeba ještě udělám, aby mě nevyhodili. Přece nejsem takový hovado. A pokud jsem, zkusím to s tím debilním životem zařídit nějak jinak. Vezmu si košili a kravatu. Úplně vidím, jakou prdel by ze mě asi měla Baruna, kdybych před ní z ničeho nic předstoupil vymóděnej. Smála by se, že vypadám jak prodavač hrců.

(Odchází a míjí billboard. Na něm je zobrazena vyretušovaná rodinka, bezchybný pár spolu s bezchybnými dětmi. Pod nimi následující slogan: „Perfektní život čeká!“ Sarkasticky se ušklíbne a mizí pryč.)

Poslední osamocená dívka na baru

Původně jsem to zamýšlela jako sociologický průzkum do školy. Tam mi ale oznámili, že se daná problematika nehodí na akademickou půdu. Co jsem potom udělala? Rozhodla se svůj pokus vyzkoušet na vlastní triko ve volném čase. Jednou jsem pařila se svým dlouholetým kamarádem, studentem režie a ten po pár pivech začal nadávat na to, jaké pitomosti se dnes píší do scénářů, které se přitom tváří, jako by byly ze života.

„Jaký třeba?“ zajímalo mě.

„No třeba si představ takovou tu triviální situaci: muž sedí se svými kamarády, popřípadě sám. A v tu ránu hele: na baru sedí osamocená tajemná dívka. A prohlíží si ho. Pohledy se střetnou a začíná večerní, možná i noční dobrodružství.“

„No a? Co je na tom špatného?“

„Špatného je na tom akorát to, že osamocená holka na baru je úplná blbost, fikce.“

„Jak jako?“

„Prostě výmysl. Jako jsou třeba trpaslíci, elfové nebo promiskuitní sestřičky ze seriálů, pouze výmysly autorů a nic víc. Navíc docela rafinovaný.“

„Rafinovaný?“ divila jsem se.

„No a to tak že hodně. Člověk přijde do hospody, naštvanéj při pomyslení, co všechno za ten den prosral, chtěl by se seznámit, a proč by nemohl? Je vtipnej a má na to. Jenomže chybí zboží.“

„Nojo.“

„Nesměj se tomu. Schválně se podívej po okolních stolech a ani to nemusí být přímo u baru. A pověz mi, kolik vidíš osamělých slečen.“

„Jak by řekl klasik,“ zamyslela jsem se nahlas, „támhle máš plnej stůl osamělých děvčat.“

Zasmál se. Já sjížděla pohledem stoly.

„Hele, támhleta je sama,“ upozornila jsem vítězoslavně.

„Neukazuj!“ okřikl mě. „A není. Nevidíš ten druhej kabát? Její kamarádka šla před chvílí čůrat.“

„Hm. A co támhleta?“

„No ještě lepší. Pořád civí do mobilu, za chvíli jí přijde nabíječ. Leda by nepřišel a ona smutně a zhrzeně začala hledat náhradu. Ale to už by byl hodně vyčpělej porno příběh.“

Po chvíli se skutečně zjevil přítel té slečny. A tehdy mi došlo, že jsem si opravdu nikdy žádné takové tajemné kočky nevšímala. Ani já sama takto nikdy pařit nevyrazila.

A tak jsem započala výzkum. Oblékla si pěkné šaty, nalíčila se, předtím si nechala udělat účes, a protože jsem v té době s nikým nechodila, vyrazila jsem do jednoho nedalekého baru s příslibem zajímavých poznatků. Otázka zněla: jak na mě muži zareagují? Budou se mě snažit všemožně balit, nebo si mě ani nevšimnou? Anebo jim třeba respekt nedovolí jednat? Našla jsem si místo na baru a objednala si dvojku bílého. Týpek vedle mě hrozně smrděl, a tak jsem si přesedla ke stolu pro čtyři. Inu co, nebudu osamělá dáma na baru, povzdechla jsem si. Budu sedět u stolu, co se dá dělat. A v tom jsem ho zahlédla. Kluka, co seděl se svými dvěma kumpány. Hezky oblečený, se zvláštěně zamyšleným pohledem. Zbylí dva se bavili spíš spolu, jeho příliš nezapojovali. A tak jen melancholicky těkal po okolí. Nyní si mohu dovolit tu totálně debilní větu, kterou použil už můj kámoš režisér a na niž se vysloveně těším: „naše pohledy se střetly“. Pak jsem šla čůrat a přerušila vzájemné pouto. Když jsem se vrátila, kluci už platili, prostě smůla. Jakmile odešli, přestalo mě bavit lovit chlapy. Hezčí než on tu stejně nebyl žádný. U těch, co seděli sami, šlo už od pohledu poznat, že to není náhoda. Nehledě na to, kolik jich sem dorazilo s partnerkami.

Moje akce se v následujících dnech zvrtila v nahánění tajemného muže. A nebylo to neúspěšné. Chodila jsem každý den a vypátrala, že chodí s kamarády popíjet každý pátek. Pak jsem tedy začala vyrážet jen o pátcích, stejně mi to již začínalo lézt do peněz. Když jsem si hačala ve vzdálenosti pět metrů od něho asi popáté, tak jsem (patrně pro tu symboliku) nabyla dojmu, že na mě civí nějak víc.

Věděla jsem, že se ten den seznámíme. Čas k tomu nastal, když se vztyčil a odešel směrem toalety. Při tom musel obejít můj stůl.

„Pane, nespadlo vám něco do oka?“ zeptala jsem se co nejlíbezněji. Dámy se mohou dovolit být při balení trapné častěji než muži.

„Co proč?“ otočil se na mě.

„No že tak často mžouráte mým směrem.“

„Ne, to já si jen zvykám na kontaktní čočky, víte? Vy tu býváte často, slečno?“

„Poslední dobou celkem ano.“

„To jste od hygieny nebo tak něco, že sedíte sama a něco si zapisujete?“

Nebyla jsem schopna seriózní odpovědi a on na ni vlastně ani nečekal. Odešel směrem malá potřeba.

Když jsem to pak vyprávěla kamarádovi režisérovi, mohl se smíchy potřhat. Ne tak já. Cítila jsem se mizerně, lidi postrádají smysl pro styl a romantiku. To zaprvé. A pak mě samozřejmě pěkně nasrala ta hygiena. Nu což, takhle to prostě je. Osamocené holky, čekající na své krátké romány již vymřely. Já byla poslední, kterou jsem znala. Opět začnu vyrážet pouze na předem domluvené schůzky. Třeba s rejžou. Mám ho ráda, jeho oči nejsou zajímavé o nic méně, než oči tamtoho krátkozrakého. Ale asi z toho nic nebude. Moc hulí.

Andrea Szopová

Večeře

Steak, hranolky, kukuřice a oříšková zmrzlina

Leží přede mnou na ucházejícím prostřeném stole. Silná vůně okořeněného masa proniká nevědomky do mých nosních dírek a její stopy se přilepují na jejich vnitřní stěny – ač nechci. Koukám na talíř přede mnou už dobrých pět minut a je mi čím dál tím víc špatně. Vybral jsem špatné jídlo? Mohlo to být cokoliv a já si vyberu zrovna steak s hranolkama. . . Ale o co jiného jsem si měl říct? Na co mám teď chuť? Sakra, měl bych se najíst. Cítím na sobě ty nepříjemné pohledy plné očekávání. Měl bych. Zvednu nejistě vidličku. Slyším šramot a šeptání – „No konečně. . . ještě chvíli a pustil bych se do toho já.“ a pak něco, čemu nerozumím a zastřený smích. Nadechnu se zhluboka. Ach, zase ta palčivá vůně. Smrad. Žvedá se mi žaludek. Pak si uvědomím, že už tu vidličku držím v ruce příliš dlouho a měl bych něco udělat – zamířím na steak. Ale ne, nechci, nemůžu. V téhle chvíli by snad bylo jednodušší zapíchnout vidličku do svého vlastního masa, ale vím, že to by ti dva za mnou nikdy nedovolili. . . konec konců, od toho tady jsou. Slyším kroky. Přibližuje se ke mně, můj tep se zrychluje, začínám se obávat blbých vtípků, které opravdu nejsou na místě. Bože prosím, ať umřu teď hned.

„Kámo, nemusíš to jíst, jestli nechceš“ chytí mě jeden z mužů za rameno. Chce si hrát na kamaráda. . . „Má to být pro tvý potěšení, ne aby ses u toho trápil. Jestli chceš, můžu jít.“

Jít. JÍT? Kam?! Už? Jasně – budeš to mít za sebou, to přece chceš. To chci? NE, to nechce přece nikdo! Jediný co chci, je nemít to PŘED sebou. . . Za sebou. . . Ne, ještě ne. Večeře. Má poslední chvíle, kterou mám pro sebe, pro své zamyšlení, pro svůj život. Pro můj život. MOJE VEČEŘE.

„Dobrý.“ Odpovím a malý pramínek potu mi stéká po čele, „Chtěli byste moji baštu pro sebe, co?“ snažím se vtipkovat, „Nene, chlapi, tohle jídlo je jen moje.“ S pohledem na talíř se mi chce ještě více zvracet. Muž se suše zasměje a odchází zpátky ke dveřím za tím prvním. Jsem tu zase jen já a steak. Můj steak. Středně propečený, popepřený a politý výpekem. Jako seschlá zkrvavená kůže nevinného. Kukuřice. Žlutá. Žluč. Žaludeční šťávy. Pochlap se, bojiš se zasnávaného kusu masa?! Miloval jsi steaky. Napiju se vody. Vypiju celou sklenici. V okamžiku je u mě zase muž, aby mi dolil ze džbánu. Neřekne ani slovo, ale koulí svýma obrovskými očima nejprve na mě, pak do mého talíře a pak zas na mě. Odchází. Jsem celý zpocený a je mi zima. Slyším, jak si zase něco šeptají.

„TO UŽ ANI NENECHÁTE ČLOVĚKA SE VKLIDU NAJÍST?!“ zakřičím na ně.

„Ale beze všeho. . .“

„Tak na mě necivte jak nějáci. . .“

MLČÍ. Myslí si, že mi přeskočilo. MLČÍM. Přemýšlím, jak bych se pomocí vidličky a příborového nože mohl co nejefektivněji zbavit toho svého zcvrklého života. Žádný stoprocentní způsob mě nenapadá.

„Chápu, že to není nejpříjemnější situace. Nechcem ti to dělat horší, šéfe. Jestli nemáš chuť, tak řekni a půjdeme.“ Chápavě vysvětluje první.

„Jasně a budu to mít za sebou, že? A pak bude zas všechno dobré, že? Nechte mě, se kurva najíst, na to mám snad ještě právo.“

MLČÍ. Nikdo už nepronese ani slovo. Konečně klid. Na večeři mám tolik času, kolik jen budu chtít. Nikdo si nemůže dovolit mě hnát. Tohle není jen další večeře. Tohle je má večeře, má poslední chvíle pro mě.

Posadil jsem se rovně na židli a položil si hlavu do rukou – budu přemýšlet. Nemohl jsem myslet na nic jiného, než na to, že bych měl přemýšlet, že je to přece moje poslední možnost přemýšlet nad věcmi, ale nepřemýšlel jsem vlastně nad ničím. A tak jsem seděl a užíval jsem si večeři. Byl jsem pánem svého času.

Text IV

Potiahol si z cigarety, ohorok zahodil do popelníka a odpľul si. Lepkavý zelený hlien pristál kúsok od jeho topánky, ale ním ani nepohlo. Roky praxe znamenali, že to mal perfektne vymierané. Kedysi fajčil presne dve krabičky a päť cigariet denne, ale odkedy jeho otec zomrel na rakovinu pľúc, snažil sa to obmedziť na krabičku a pol. Jeho otec. Postava, ktorá ho sprevádzala jeho celým životom, aj keď tam skoro nikdy nebola. Jeho otec bol preňho mentorom, ktorý mu ukazoval čím nikdy nechcel byť, aký život nikdy nechcel mať a ako sa nikdy nechcel správať. V istom slova zmysle to dokázal. Zatiaľ čo jeho otec zomieral ako bohatý a úspešný podnikateľ, on trčal už 20 rokov na tomto mieste a pravdepodobnosť, že sa odtiaľto niekedy dostane, bola takmer nulová. Vždy otca nedávidel za to, že pre peniaze sral na rodinu, že sa vracal domov neskoro v noci, teda ak sa vôbec vrátil a že si myslí, že keď ho živí, tak môže rozhodovať o jeho živote. On žiadne peniaze nemal a aj napriek tomu sa domov vracal neskôr ako jeho otec a aj keď vo svojom mladom veku zo všetkých síl vzdoroval tomu, že pôjde ešte na 5 rokov do školy a stane sa z neho právnik, doktor alebo inžinier, teraz na staré kolená sa v škole každý deň ocital. Ako školník sa cítil dobre, mal pocit, že je pánom tejto budovy. Samozrejme rešpektoval, že hlavou školy je jej riaditeľ, ale on jediný prebádal každé zákutie, on jediný sa tu mohol túlať po nociach a on jediný poznal po mene každú myš a každého potkana, čo sa tu zbesilo preháňali po kotolni. Tieto prázdne miestnosti, tieto staré steny, ktoré plesnivali a socialistické okná, cez ktoré fúkalo, to bolo jeho šťastie. Bodlo ho pri srdci každý deň o siedmej ráno, keď musel otvoriť dvere a do budovy sa na pár hodín vrútili tí malí rozmazaní parchanti a tí, trochu väčší, ktorí sa nechávali osloviť „pán profesor“ alebo „pani profesorka“, aj keď najbližšie k skutočnému profesorovi mali, keď im podával diplom z nejakého zbytočného odboru na nejakej zbytočnej univerzite, najlepšie v meste ktoré má menej ako 50000 obyvateľov. Ešte viac ho však bolelo, keď musel školu opustiť on. Boli dni, kedy sa musel vrátiť domov. Ako domov rozumejte dom, v ktorom mal nahlásený pobyt, pretože preňho bola pravým domovom už niekoľko rokov škola. Aspoň dva či trikrát do týždňa však musel ísť za svojou manželkou, tou ženou, ktorá mu dala dve deti, ktoré si teraz žili svoje životy a na otca s matkou ani nepomysleli. Kedysi ju miloval, a ona ho milovala ešte viac, cit však postupne ochladol a ona preňho bola už len matkou jeho detí, prípadne, dva či trikrát do týždňa stvoriteľkou jeho teplej večere. Vedela, kde pracuje a zhruba čo tam robí, ale nikdy ho tam nebola navštíviť a on by ju do svojho „kráľovstva“ ani nikdy nepustil. Nepustil tam nikoho, ani riaditeľ si netrúfal vstúpiť do jeho kancelárie pomlčka dielne a vždy, keď niečo potreboval, len nechal odkaz na dverách, že ho očakáva vo svojej kancelárii, tento raz bez pomlčky. Jeho životný priestor bol pre jedného človeka dostatočne veľký, plný náradia, výkresov, na stene nechýbali plagáty futbalistov a nahých dievčat s motorkami. Obyčajný smrtník by mal pocit, že je to tu špinavé a neporiadne, on mal však vo všetkom dokonalý systém a z vlastných skúseností vedel, že keby sa nedajbože jeho žena dozvedela ako to tu vyzerá a rozhodla sa mu prísť poupratovať, polovicu vecí by už nikdy nenašiel. Aj keď mu už ťahalo na šesťdesiatku, bol v obstojnej fyzickej kondícii a zvládal všetko, čo sa od školníka očakávalo. Vedel opraviť záchod, strechu, natrieť stenu, naolejovať výzgajúce dvere a hlavne vedel, kedy má na pár hodín zmiznúť. To bolo väčšinou vtedy, keď od neho niečo chceli študenti. Povedať, že študentov nemal v oblube by bolo veľmi jemné zhodnotenie situácie, aj keď s niektorými zo starších žiakov by si vedel predstaviť popoludie strávené v kotolni. Pre väčšinu študentov to však bol „ten fúzatý uškriekaný kokot v montérkach“, čo bola prezývka, na ktorú bol istým zvráteným spôsobom hrdý. Uškriekaný bol, kričal rád a často, hlavne keď sa niekto neprezul. To bral ako najväčšie pošpinenie miesta, ktoré miloval. Vadilo mu aj keď niekto čmáral po lavici, ale to nebral tak tragicky. Lavice sa každých pár rokov vymenili. Táto budova, tento krásny príklad rozmanitej socialistickej architektúry, keď navlas rovnakých škôl s pôdorysom do tvaru písmena há boli v okrese desiatky, tak táto budova tu podľa neho bola naveky. Každé ráno striehol pri dverách do šatní, a keď z nich vyšiel študent, ktorý mal obuté tie isté topánky v akých pred pár minútami vošiel, spustil sa monológ menej, ale aj veľmi štiplavých urážok, na stupnici od galgan, až po sukin syn vyjebaný. Podľa toho, či bol nablízku riaditeľ. Chlapec alebo dievčina, väčšinou však chlapec, bol potom donútený sa vyzuť a zvyšok dňa stráviť bosý. Na túto metódu už dostal riaditeľ niekoľko sťažností a aj keď rodičov utešoval, že s tým určite niečo bude robiť hneď ako naňho dokričia, vedel, že školník si povedať nedá. Podarilo sa mu aspoň dohodnúť sa s ním, že decká nebude „vychovávať“ fyzicky. On, pod podmienkou, že ak sa tak stane, tak ho vyhodí, nakoniec súhlasil.

Neboli to však len študenti, kto sa mu radšej vyhýbal, bol aj častým predmetom diskusie na pedagogických poradách, na ktoré nemal prístup. A aj keby mal, tak si bol istý, že by na žiadnu neprišiel. Najnovšie mala naňho ťažké srdce učiteľka matematiky, ktorá jednu hodinu vysvetľovala učivo tak horlivo, že na ňu spadla tabuľa. Keď po pár minútach prišiel do triedy, vybuchol do niekoľko minútového záchvatu smiechu a až potom z nej tabuľu zdvihol. Možno vás to prekvapí, ale nezobrala to najlepšie. Inokedy zase telocvikárovi zjedol desiatu alebo naolejoval hrazdu a celá telocvičňa sa pozerala, ako si bývalý juniorský majster Slovenska v behu na stredné trate, ktorému odvtedy stihlo narásť stredne veľké brucho, narazil. . . no veď viete. So všetkou nonšalantnosťou by sa teda dalo povedať, že nebol najobľúbenejším človekom na škole.

Jeden piatok sa okolo obeda prechádzal po chodbe a čakal na to, kým všetci konečne vypadnú, a on bude mať školu len sám pre seba. Té mínus 1:34:28, té mínus 1:34:27, bežalo mu hlavou. Bola práve vyučovací hodina, cez prestávky opúšťal svoju kanceláriu pomlčka dielňu minimálne, pretože na chodbe bolo veľa ľudí. Ľudia v jeho živote mu spôsobili viac bolesti ako šťastia a tak sa im teraz, keď bol starý a skúsený, radšej vyhýbal. Ako tak kráčal, počul z chlapčenského záchoda hlasy. Nebolo nezvyčajné, že na záchode cez hodinu niekto bol, lebo „tí parchanti nevedia vydržať ani 45 minút“, ale väčšinou šlo len o jedného človeka a teraz ich tam bolo určite viacero. Zrýchlil krok a priložil ucho k dverám. Rozoznal asi 3 hlasy, ktoré sa rozprávali a na niečom hlasno smiali. „Tak to nie, tu sa nikto rehotáť nebude,“ pomyslel si a prudko otvoril dvere. Na zemi sedeli traja možno 16 roční žiaci a dvaja z nich fajčili. Pohľad naňho ich prekvapil tak, že zatiaľ čo jeden sa cigaretu pokúsil prehltnúť, druhý ju zahasil kamarátovi o ruku.

„Au!“

„Prepáčte, my sme. . .“

Nerozmýšľal. Zahmlelo sa mu pred očami. Pristúpil k chlapcom. Facka. Druhá. Na tretieho sa zahnal tiež, ale potom si to rozmyslel a ruku stiahol. Všetci traja sa rozbehli ku dverám a zmizli za rohom, dvaja z nich držiac si ľavú polovicu tváre. Mal totiž celkom veľké ruky. On tam zostal stáť a postupne z neho vyprchával hnev a začal si uvedomovať, čo urobil a čo všetko to preňho bude znamenať. Nemal ani čas myslieť na to, že sa mu tie facky fakt podarili a že si to tí parchanti zaslúžili. Nie. Keby tu bol len jeden, tak je to tvrdenie proti tvrdeniu a z toho by sa možno dostal, ale takto, keď boli traja? Rozplakal sa. Nevedel si spomenúť, kedy naposledy plakal. Nebolo to na pohrebe jeho otca. Nebolo to na promóciách ani jedného dieťaťa a nebolo to ani noc pred svadbou. Naposledy k slzám mal snád' po prvom sexe. Toto však bolo iné. Vedel, že ho prinajlepšom vyhodia, že príde o tú jediná vec, ktorú mal tak rád, vec ktorej venoval roky života. Vec, ktorá preňho bola viac než vecou, bola preňho osobou, ktorá naňho rozprávala. Síce bez slov, ale on mal pocit, že vie, čo si myslí a že si myslia vždy to isté. Keby k nemu rozprávala slovami, bol by tento príbeh úplne o niečom inom.

Vyšiel zo záchoda, zišiel dole schodmi a otvoril dvere. Pomaly začal zo steny strhávať všetky plagáty a baliť si všetky veci, ktoré boli jeho. Po pár minútach bol hotový a po líkach mu tiekli slzy. Smrkol, vyšiel z miestnosti. Vedel, že školu vidí posledný krát a tak sa na chodbe na niekoľko okamihov zastavil. Okolo neho bežali decká rôznych tvarov a veľkostí, pretože práve skončila hodina, ale on si ich nevšímal. Keď opustil budovu, dvere sa zatvárali pomalšie ako zvyčajne.

Text V

Prečo nemá had nohy? Pretože ich nepotrebuje.

Plazí sa svetom bez nôh, elegantne, až vzbudzuje pocit, že ho to nestojí žiadnu námahu. Plazí sa históriou, vyhrieva sa na skale a občas otočí svet hore nohami, aj keď on sám žiadne nemá. Eva s Adamom by vedeli rozprávať. Prejavuje lásku takisto ako ľudia, objatím a bozkom, avšak jeho objatie vyžmýka z tela život a jeho bozk vdýchne smrť. Nieкто by povedal, že had sa v tomto podobá na ženy. Všetci sme sa hada hrávali na našich starých čiernobielych telefónoch, všetci sme chceli rozprávať „hadou rečou“, ale nikto to nevedel pretože nikto nebol „vyvolený“. Tak sme len šušľali slová, ktoré nemali zmysel, až nás to prešlo, takisto, ako nás prešli staré čiernobiele telefóny. Prečo had nemá nohy? Pretože ich nepotrebuje. Prečo ich nemám ja?

Keď som sa zobudil a otvoril oči, oslepilo ma silné svetlo v miestnosti a musel som ich znova zavrieť a skúsiť to na etapy. Bolo mi čudne, bolela ma hlava, nepravidelne mi bilo srdce a nohy som mal tak strpnuté, že som si ich vôbec necítil. Čo sa stalo? Prečo si nič nepamätám? Viem, že idem na bicykli, odbočujem doľava z hlavnej cesty a zrazu... A zrazu nič. Až toto. Vyzerá to tu ako v nemocnici, ale do nemocnice som určite odbočiť nechcel. Ale prečo som tu? Začal som zisťovať ako na tom som, ohmatal si hlavu omotanú obvazom, ruky som mal v poriadku, hrudník tiež. Odhrnul som perinu a... znova odpadol.

Keď som otvoril oči tentokrát, silné svetlo som už nevnímal, aj keď mojim očiam spôsobovalo pálivú bolesť. Nezaujímalo ma to, nezaujímalo ma nič iné ako to, čo som videl, alebo skôr nevidel pod vlastnou perinou. Nieкто ma skrátil. Moje telo sa končilo pri kolenách, potom boli len obvazy a prázdny priestor. Pozeral som sa do prázdna pred sebou a občas mi oči klesli do prázdna, ktoré ešte pred pár dňami prázdnom nebolo. Hlava mi klesla do vankúša a rozplakal som sa.

„Ahoj zlato, ako sa cítiš?“ ozvala sa hlasom plným ľútosti, keď ma prišla prvýkrát, čo som bol pri vedomí, navštíviť. „Ako had. Nemám nohy, ak si si nevšimla.“ „Všimla, ale,“ rozplakala sa. „Zlato to nevadí, nič sa tým nezmení, existujú medicínske riešenia, vďaka ktorým to nikto ani nespozná.“ „Ja to spoznám! Ja budem do konca života kripel, ktorého bude za chrbtom každý ľutovať a do tváre sa bude tváriť, že tomu rozumie, ale vôbec tomu kurva nerozumejú, oni nohy majú, aj ruky, aj hlavu, všetko majú tak ako má byť, ale ja to tak doriti nemám!“ „Asi prídem nabudúce, z tých liekov čo ti dávajú si nervózny a takto sa to prejavuje.“ „S liekmi to nemá nič spoločné. A chcem sa rozísť.“

„Prosím?!“ opýtala sa a z očí jej vyhrkli slzy. „Chcem sa rozísť. Nevydržím žiť s pocitom, že je so mnou nieкто len preto, aby sa nerozišiel s kripom, aby naňho potom ľudia na ulici neukazovali prstom. Zaslúžiš si niečo lepšie ako vozíčkaru, ktorý sám nebude vedieť ani vyliezť z bytu. Teraz ťa to možno bude bolieť, ale ja som tu mal dosť času premýšľať a je to to najlepšie riešenie.“

Predtým ako s plačom odišla, objal som ju a dal jej pusku na líce. V nasledujúcich dňoch mi často volala, ale ja som ani raz nezdvihol, takisto ako som nezdvihol rodičom, bratovi a dal som sestričke tisíc korún za to, aby ku mne nepúšťala návštevy. Niekedy v noci som sa budil na neznesiteľnú bolesť v oblasti kolien a nižšie, čo ma zarazilo, pretože som sa domnieval, že keď niečo už nemám, tak ma to nemôže bolieť. Neskôr mi sestrička vysvetlila, že to je v prípadoch ako je ten môj úplne normálne a vraj sa s tým nedá nič robiť. Musím len vydržať.

Asi po týždni ma pustili. Keď ma aj s mojim novučičským vozíkom nakladali do auta, pozrel som sa na symbol pri názve nemocnice. Bol tam had omotaný okolo palice. Usmieval sa na mňa.

Na autobusové zastávce postává hlouček lidí. Zastávka stojí uprostřed nemalé vesnice s malou kaplí, dvěma samoobsluhami, normalizačně zařízeným kulturním domem a okresní vozovkou, zjizvenou mnoha defekty, které pravidelně projíždějící již dávno akceptoval. Bližší pohled na zastávku odhaluje složení onoho hloučku – přesně uprostřed polootevřené budky stojí čtyřiceti osmiletá Dáša, už devatenáct let šťastně vdaná prodavačka v obchodě s látkami. Levá strana přístřešku patří osmdesátileté vdově Lucce, bývalé dojičce, která sedí na lavičce. Vedle ní čeká pan Arnošt, šedesáti devítiletý dědeček tří vnoučat, kdysi předseda JZD. Napravo od paní Dáši stojí student Tomáš, budoucí inženýr. Tomu je dvacet čtyři. Za ním, na pravém konci lavičky hledí do mobilu dvacetiletá Denisa. Zanedlouho přijede autobus. Je to poslední ranní spoj. . . další se dokodrcá až k poledni. Podzim končí, teplota vzduchu je, s přihlédnutím k přicházející zimě, tak akorát. Zdá se, že znepokojení pěti čekatelů může vyvolat jediné zpoždění autobusu. Nebo dým.

„Už abych pomalu schovávala oleandry.“ pronesla na úvod konverzace paní Lucka směrem k panu Arnoštovi. Odpověď však nedostala. Teprve po trochu trapné pauze si Arnošt všiml, že s ním paní Lucka mluví a zesílil naslouchadla. „Promiň, Lucko, cos řikala?“ „Že bych měla sklidit oleandry do baráku.“ zdůraznila Lucie. „To určitě. Na příští týden už hlásí mráz.“ odpověděl Arnošt. „Ty máš nová naslouchadla?“ ptá se paní Lucka. „Tohle?“ Arnošt ukazuje na přístroj. „To mi zaplatili mladí. Tak dlouho mě přemlouvali, že špatně slyším, až jsem zašel k ušarovi. No a tam jsem dostal tenhle vergl – škoda mluvit. Ti doktoři dneska. . .“ „Ani mi nemluvte, pane Arnošt.“ přidala se k hovoru paní Dáša. „Já měla minulý měsíc zánět močáku. Tož, nasadili mi antibiotika. A neosypala jsem se z nich? Tak jdu za tím doktorem, že mám záda samý strup, a on, že je to normální reakce.“ „To mi někdo říct, tak udělám v té ordinaci vítr – ti by viděli!“ krouť Arnošt nevěřícně hlavou. „No taky, že jsem toho doktora sprdla na tři doby! To jste měl vidět, jak rychle mi je pak změnil.“ pronesla Dáša vítězně. „Člověk, co si dneska nevydupe, to nemá.“ řekl Arnošt a podíval se na hodinky, zdalipak už není čas příjezdu autobusu. „A co vy, paní Lucko,“ obrátila se Dáša na stařenku, „taky vás ti doktoři tak zlobí?“ „Zaplať pánbůh, ne,“ odpovídá Lucka, klepajíc na dřevo lavičky. „Já mám od doktorů pokoj. Věříš, Dášo, že do teď neberu žádnou tabletku?“ „Opravdu?“ „No, opravdu.“ směje se Lucie a znovu klepe na dřevo. „Co já bych za to dal.“ vzdychl Arnošt. „Já každý den kolitan a berospiron na tlak, rosucard na srdce, warfarin na krev, euthirox na štítnou žlázu a ještě rimenibin taky na tlak. To je šest tabletek denně, ještě devadesát korun za předpis – ty léky mě vyjdou na třináct stovek do měsíce.“ „Není to levný špás.“ přikývla Dáša a chvíli vyhlížela autobus. Za okamžik pravila: „Teď to s penězi není vůbec lehké. Nám v obchodě provozní zase ubral.“ „A buď ráda, že nejsi důchodce!“ poučil Dášu Arnošt. „Všecko se zdražuje, jen důchody stojí.“ „Svatá pravda,“ odpovídá Dáša, „já bych někdy tu slavnou vládu v Praze vyházela z oken. Člověka by nechali žít jako nuzáka.“ „U nás se vždycky říkalo,“ vkládá se do debaty paní Lucie, „že kdo si stěžuje, tomu ubrat.“ „Svatá pravda, paní Lucko, svatá pravda.“ mumlá Dáša s Arnoštem, jeden přes druhého. – Když odbrblali, chopil se slova Arnošt: „Kde ten autobus vězí? Už dávno tu měl být!“

Zatímco levá strana přístřešku kypí hovorem, napravo jsou rozsvíceny pouze displeje dvou mobilních telefonů. Není divu. Debata o počasí a zdravotnictví asi není zrovna to, co by chtělo mladé zajímat.

„Á, někdo zatopil!“ řekla kysele Lucie, čichajíc kouř valící se odněkud na zastávku. „Vždyť už je to třeba, paní Lucko. Pomalu je zima.“ odpověděla paní Dáša. „Mně tolik nevadí, že někdo topí, když ví, čím topit. Ale podívejte se na ten smrad.“ Skutečně. Okolní vzduch doslova houstne bílým dýmem a stává se trochu štiplavým. „Čert ví, kdo zas co pálí.“ vyhrkne našťavaně Arnošt. „Ale, nedivme se jim.“ chlácholí našťavaně Dáša. „Peněz není.“ „To, že lidi nemají peníze,“ vysvětluje paní Lucka, „neznamená, že z nich musí být prasata.“ Tomáš zakašlal, Denisa pro jistotu zabořila obličej do bundy. Kašlat začala i paní Lucie s Arnoštem. „Která svině!“ Lucie neváhala v záchvatu kašle použít vulgarismu. Dým pozvolna houstl. „Potěcha pro nos to zrovna není,“ breptla Dáša hloupě, „ale autobus tu bude každou chvíli. To přece vydržíme.“ „Lucko, nechceš trochu vody?“ ptá se Arnošt silně kašlající ženy. Sám také dost kašle. Vzduch je stále víc sycen dýmem. Pětice pořád stojí a čeká na autobus. . . Paní Lucie kašle už opravdu urputně. „Lucko, vydrž to.“ uklidňuje stařenu Arnošt. „Autobus tu každou chvíli bude.“ Lucie kašle. Kašle a vykašlává spoustu hlenů. Ve snaze ulevit si, vstává. Rozvazuje šál a . . . padá na zem. „Lucko!“ křičí Arnošt a snaží se ženu zvednout. „Pomozte mi s ní přece!“ vyzývá spolucekatele. Lucčin kašel se najednou uklidňuje. Není schopná dýchat. S rukama na krku se ze všech sil snaží nadechnout. Pan Arnošt ji marně zvedá, nemá dost sil. „Prosím vás, pomozte mi!“ křičí zoufale na

ostatní. Ti nehnutě stojí a bezduše se dívají dopředu. Z hrdla paní Lucie vycházejí dávivé zvuky. Oči jí vyjeveně ční z důlků. Slzí. Začíná modrat. Arnošt se neúspěšně pokouší o záchranu. Nezmůže nic. – Tomáš sklouzl periferním viděním na hrůzný výjev. Už se chystal pomoci, ale . . . stojí a upřeně se dívá dopředu, slyšíc Lucčiny vzdechy. – Lucie je úplně zmodralá. Nedýchá. Ještě poslední cuknutí a . . . bezvládné tělo padlo z Arnoštova objetí na zem a zahalila jej rouška neustále houstnoucího dýmu.

Arnošt vstal. Narovnal si záda a postoupil několik kroků dopředu. Dívaje se na hodinky, pronesl něco ve smyslu, že autobus má už setsakramentské zpoždění. Zavládlo ticho. Všichni stáli bez hnutí. Mlčeli. Protože věděli, že jedna jediná otázka, či ledabyly pronesená věta, by mohla v kontextu stařenčiny smrti zničit křehkou rovnováhu mlčení. – Dým byl čím dál nesnesitelnější. Všichni kašlali, čekající na autobus. A Arnošt kašlal ze všech nejvíc. Kašlal opravdu usilovně. Nicméně jeho kašel nedokázal vymanit zbylé čekatele ze strnulých pozic. Arnošt ustoupil dozadu. Z příkrovu dýmu se ozvalo tělo padající na zem a kašel ustal. Dáša, Tomáš, Denisa – žádný z nich se ani nepohnul. Asi nechtěli vidět poslední bolestivé záchvěvy umírajícího. Dým trochu povolil.

„Aspoň si vy mladí sednete.“ vypadlo z paní Dáši po pár minutách ticha. „Co, prosím?!“ odpověděl užasle Tomáš. „Tak, když se do autobusu nenahrnou ti dva,“ paní Dáša ukázala na mrtvá těla, „můžeš si sednout, Tomášku. Víš, že seš docela podobný svému otci? Ten by tě nezapřel.“ „Já bych raději stál.“ odsekl Tomáš. „Jen se hned nerozčiluj, že rád stojíš. Chápu, že taková svalnatá figura potřebuje pohyb.“ „Stání není pohyb, paní Dášo. A vůbec, nemluvte pořád. Mohla jste ty dva zachránit.“ „No, jasně, hoď to na mě, hrdino.“ řekla Dáša a přistoupila k Tomášovi tak blízko, že její mluvení bylo takřka šeptáním do ucha. Tomáš však neodpovídal. Mluvila tedy dál: „Viš, Tomášku, já bych té staré paní i pomohla, ale měly jsme pár nevyřízených účtů.“ Dáša opět chvíli čekala na odpověď. Ta nepřicházela. „Miloučká stará paní, kdysi mi pořádně natloukla . . . Byla jsem ještě dítě a v jejich zahradě rostly nejlepší hrušky na vsi. Já jsem si jich pár natrhala, víš, jaké jsou děti. Ona mě chytla a dala mi na prdel. – Maličkost, říkáš si . . . já jí to nikdy neodpustila. Baba jedna, kdo jí dal právo mě mlátit! Ach, celé ty roky jsem tu nenávisť nosila v sobě. A přesto jsem ji vždycky pozdravila a usmála se na ni, aby nebyla ostuda. Dneska se to Lucince vrátilo. A . . .“ Paní Dáša si všimla, že Tomáše její vyprávění moc nebere. Usilovně hledal cosi v mobilu, možná dokonce hrál hru. Dým opět houstl. Dáša se napřímila a upřeně se podívala na Tomáše. Jemně se dotkla jeho ruky a její oči nabyly prapodivného výrazu. „Tomášku, ty můj kluku urostláš, pročpak jsi paní Lucce nepomohl ty?“ Dáša dala svému hlasu milý, leč výzvědný tón. „Pověz, proč jsi ji nechal se udusit.“ Tomáš nereagoval. Dášino vyzvídání intensivnělo. Bylo zřejmé, že Tomášovi není vzniklá situace nijak příjemná. Když už se otázky opravdu nedaly ustát, promluvil: „Naše babička potřebuje do domova důchodců. Paní Lucka taky. Když už teď není, babička se tam dostane mnohem snadněji.“ „Ty kluku ušatá! Dobře jsi to vymyslel. Chytrý, jako tvůj táta. A víš, že jsi mu docela podobný?“ Tomáš mlčel. Dáša pokračovala: „Široká ramena a stejně široký úsměv, kaštanové vlnité vlasy, krásné zelené oči. Opravdu, jako bys mu z oka vypadl.“ Žena se k mladíkovi doslova přitiskla a opět se ho jemně dotkla, tentokrát v oblasti hrudníku. „Ty chodíš do posilovny?“ zeptala se, na čtyřicátnici už opravdu velmi divně. „Ne.“ odpověděl suše Tomáš. „Mně připadá, že jo. . . Ehm, co se týče Arnošta . . . myslím, že vím, proč jsi mu nepomohl.“ „Co vy můžete vědět?“ vykřikl Tomáš. „Co já můžu vědět?“ odvětila Dáša docela klidně. „Vím třeba to, že Arnošt půjčil tvému otci peníze. A vím, že ty to víš taky. A vím, že tvůj otec rozjel za ty peníze podnikání a že to staré prase Arnošt za ním chodilo s dlužním úpisem v ruce tak dlouho, až Kamil, totiž tvůj otec, radši ty peníze předčasně vrátil a to ho přivedlo na buben. A vím, žeš ho dneska jenom pomstil.“ Tempo mluvy se najednou zpomalilo a Dáša promluvu dokončila téměř svůdně: „A to se mi na tobě líbí.“ řekla a zastrčila Tomášovi vlasy za ucho. „A kdo jste, slečna Marplová?“ odstrčil si Tomáš rázně ženu od těla. „Ale Tomášku,“ řekla Dáša sladce, „nemám snad pravdu?“ „A proč jste mu teda nepomohla vy?“ Dáša se trochu zarazila. Chvilí se rozhlížela, jestli jsou sami (v takovém dýmu stejně nebylo vidět daleko) a pak šeptem spustila: „Viš, že vypadáš úplně jako táta? Takový krasavec z tebe vyroste. . . K tomu Arnoštovi. On to vždycky na každou zkoušel. I na mě to zkoušel. Vlastně, na mě to zkusil se vším všudy. Proti mé vůli. Nebylo to příjemné, dost to bolelo. Ale dneska to ta stará svině dostala vráceno.“ „Cože?“ vyhrkl Tomáš vyjeveně. „A vy jste to tak nechala? Pane bože, paní Dášo!“ „Ššš. . .“ utišila žena mladíka. Pak si ale všimla Denisy, sedící na okraji lavičky. Jemně tedy odtáhla Tomáše do druhého rohu budky, posadila ho a sedla si těsně vedle něj, ruce mu složila do klína. „Vzrušuj se nad jinými věcmi, chlapáku.“ šeptla mu do ucha. „Je to moc zlá věc, co mi Arnošt udělal. Ale myslíme na něco hezkého.“ Dým začal opět houstnout a kašel všech na zastávce intensivněl. „Tolik mi připomínáš tvého otce, Tomášku. Ale on nebyl takový svalovec, jako ty.“ mluvila Dáša pořád dál a dál na Tomáše, který neměl z její těsné blízkosti dobrý pocit. „S tvým tátou, to jsme si užívali. Celé noci. Byl vždy tak něžný. . . Nikdy jsem ho nepřestala mít ráda. Tolik mi ho připomínáš!“ „Paní Dášo!“

artikuluje Tomáš odměřeně. „Už jsi to někdy na nějakou zkoušel, co? Na mě to můžeš klidně zkusit, tvým očím jistě neřeknu ne.“ „Co to blábolíte, paní Dášo?“ ptá se mladý muž čtyřicátnice, která neustále umenšuje vzdálenost mezi oběma. „S Arnoštem to bolelo, ale ty budeš určitě jemný.“ Dáša se snaží Tomáše políbit. Takřka se perou. Dým je nutí kašlat. Dáša se stále drásá. Tomáš se brání. – Paní Dáša najednou upadla. Tomášovo odstrčení bylo tentokrát moc silné. Ze země však nevstala. Dusila se kouřem. Posuňky prosila Tomáše o pomoc. Mezi zvuky vykašlávání hlenů a dávení se, čas od času ozvalo chraptivě „pomoz mi, prosím“. Tomáš, dosud kašlající na lavičce, si pomalu klekl vedle svíjející se paní Dáši. Pohlédl jí do očí. Když překonal kašel, promluvil: „Paní Dášo, víte, proč jsem nepomohl staré paní Lucii a Arnoštovi. A já vám teď povím další tajemství.“ Dým pořád houstl. Tomáš si řádně odkašlal a mluvil dál: „Já vím, že jste s otcem měla poměr, vím, že kvůli vám se naši skoro rozvedli. To všechno vím. A vím i . . .“ pauza ve větě vyjádřila Tomášovo vrcholné znechucení, „vím i to, že jste s otcem počala dítě a že jste to dítě dala do děčáku, protože vám kazilo plány na život!“ Dáša se zoufale chtěla hájit, plíce a hlasivky však pomalu vypovídaly službu. „Ty zrůdo! Kvůli tobě teď můj mladší brácha vyrůstá někde v děčáku s cikánama a fakanama feťáků. Jen si tu lež, lež a chcípni, stejně jako teď někde chcípá budoucnost tvého zapřeného dítěte.“ Dáša, kroutic se v agonii otravy kouřem, vydává poslední slova: „Ale to ne, to nebyl . . .“ větu nedokončila. S vyřeštěnými očima a zmodralým obličejem leží bez hnutí na zemi.

Tomáš ležel přiotráven oxidem uhelnatým vedle třech mrtvých těl na autobusové zastávce uprostřed vesnice. A autobus nikde. Dneska má mimořádné zpoždění. A ten kouř k tomu. Člověk by se až udusil. – Tomáš se odplazil pryč od mrtvol. Neměl sílu vstát. Ležel na zemi a omdlával, ale . . . najednou dým trochu opadl. Tomáš se zmátořil. Posadil se. Dýchal zhluboka. Jeho oči se zachytily dívky sedící na druhé straně budky. To je přece Denisa! Měl radost. „Deniso! Myslím, že ten autobus už dneska nepřijede. Odtáhneš mě pryč, abych se neudusil? Nemám moc sil.“ Denisa se pousmála, vstala a přistoupila k chlapci. „Tomáši, jak ráda slyším tvůj hlas.“ promluvila vstřícně. Energicky mu podložila hlavu svým batohem. – Tomáš se podivil, že Denise nic není. „Co to máš na krku?“ zeptal se jí, vidouc jakýsi náhubek připevněný k hlavě gumkou. „To je kyslíková maska, hlupáčku.“ Tomášovy oči se naplnily úžasem. „Kyslíková maska?“ „Ano, maska.“ odpověděla Denisa a úsměv neopouštěl její rty. „Tomášku, Tomáši, umíráš právě v čas. V bombě pod bundou mi už došel kyslík.“ usmála se Denisa, nepatrně kašlajíc dýmem. „Co? Eh . . . jak?“ přiotrávený Tomáš měl na jazyku tolik otázek. Denise byla jeho zvědavost zřejmá. Prstem přiloženým k ústům ho umlčela. Pohladila ho a začala vyprávět: „Tomáši, miluji tě, víš to vůbec? Miluju tě už od třinácti. Miluju tvé vlasy, oči, zuby, miluju tě celého. Mé lásce ale není přáno, nesmím tě milovat.“ Tomáš chtěl vyslovit otázku. Denisa ho však znovu umlčela. „Vyprávění o panu Arnoštovi a tvém otci potřebuje ještě malý dovětek. Tvůj otec si totiž půjčil Arnoštovy peníze společně s mým otcem, se kterým založil firmu. Obchody ale nešly a pan Arnošt chtěl peníze zpátky. Hrozil jim. V tu dobu se tvůj otec schoulil do náruče paní Dáši. Podrazil mého otce, sebral firemní peníze a splatil jimi svůj dluh. Můj otec zůstal na mizině a pan Arnošt chtěl zbytek svých peněz. Pak počala paní Dáša s tvým otcem dítě. Pár dní na to Dášu znásilnil pan Arnošt. Dáša a tvůj otec situace využili a nechtěné dítě prohlásili za Arnoštovo. Arnošt se musel o dítě postarat, aby nevyplavalo na povrch Dášino znásilnění. A co strýček Arnoštek udělal? Nacpal to dítě mému čerstvě ženatému otci a na oplátku mu smazal dluh . . . To dítě jsem já.“ Muž, ležící na zemi v oblaku kouře, hekl překvapením. „Proto tě nesmím milovat, jsem tvá sestra . . . Proto musíš zemřít, stejně jako ti před tebou, kteří mé trápení způsobili.“ „A co Lucka?“ zašeptal Tomáš z posledního. „Chudinka stařenka byla prostě v nesprávnou dobu na nesprávném místě.“ Tomáš měl ještě jednu otázku. Denisa, už trochu přiotrávená kouřem, přitiskla ucho k jeho rtům. „Proč ti lidé před dýmem neutekli?“ zeptal se. „Proč jsi před dýmem neutekl ty?“ odpověděla filosoficky Denisa a pokračovala: „Myslím, že to bylo proto, aby ti neujel autobus do školy. Abys nevystoupil ze zajetých kolejí. Ti lidé se nechtěli vzdát svého pohodlí-jako ty. Toho směšného stereotypu. Nedokázali jste ukázat slabost. Nedokázali jste milovat svůj život, ani životy druhých. Milovali jste jen to pohodlí jednotvárnosti. Stejně jako já dokázala milovat jen tebe.“ Denisa si najednou uvědomila, že její hlas a toxický dým už ukolébaly Tomáše navždy. Dala mrtvým rtům poslední polibek a zatlačila oči.

Dívka jménem Denisa seděla na autobusové zastávce plné dýmu, ačkoli na autobus nečekala. Společnost jí dělala pouze hromada mrtvých těl. Přiotrávená zplodinami, s využitím posledních sil odemyká mobilní telefon a vytáčí sedm číslic. Chvilí čekání vystřídá mužský hlas:

„Ano, zlatíčko?“

„No, tati, můžeš přestat přikládat. Máme je všechny.“

„Proběhlo všechno v pohodě?“

„Jo, žádný problém nebyl. A jak jste dokázali tak dlouho zdržet ten autobus?“

„Hřebíky na cestě a úplatek řidiči.“

„Dost dobrý. . . Jo a můžete pro mě přijít? Neudělám jediný krok.“

„Já ti dám mamku a půjdu ještě hodit do pece.“

„Ale tati. . .“

„Zlatíčko?“

„Mami?“

„Deni, musím ti říct úžasnou novinu. Jsem těhotná! Čekáme s tatškou mimčo!“

„A nejsi už moc stará?“

„Vidíš, že asi ne, když se to povedlo. Ale o tom jsem s tebou mluvit nechtěla. Nemůžem pro tebe přijít.“

„Mami, ale já už to dlouho nevydržím! A ať tatka přestane topit!“

„To jsem ti chtěla říct. Potřebujem pro toho skřítku, co mám v bříšku, pokojíček. A víš, jak máme malý dům. No, v úvahu přichází jedině tvůj pokoj. A ty jsi přece jen parchant, kterého nám vnutili. Víš, ani žít dvě děti není sranda. Nevím, jak bychom to s tatínkem utáhli. – Deni, jsi tam ještě?“

Na druhém konci linky mluvilo jen ticho. Pokoj pro maminčina skřítku byl volný.

Kapitola první

Tma. Vládla tma a byly hvězdy. –

Hvězdy a tma byly jedno. Tma zářila temnotou, ale hvězdy temnotu neznaly, viděly jen tmou a byly tou tmou. Žily ve tmě, ale když hvězdy spaly, neviděly tmou. Sny hvězd nebyly tmou. –

A snily hvězdy. Snily dlouho, předlouho. Nechtěly vidět jen tmou, nechtěly být jen tmou. –

A stal se měsíc. –

Měsíc viděl jen tmou a slyšel jen hvězdy. Měsíc nebyl tmou, stal se ze snů hvězd, které neviděly jen tmou. –

Probudily se hvězdy ze snů a viděly měsíc, který nebyl tmou. Tu zeptaly se hvězdy měsíce: „Kdo jsi?“, ale měsíc viděl jen tmou a velmi se ulekl hlasu hvězd. Uslyšel hvězdy a uviděl tmou. –

Neviděly už hvězdy měsíc a měsíc neslyšel hlasu hvězd. Žil ve tmě. Usnuly tedy znovu hvězdy sladkým spánkem. Snily sen. Sen, ve kterém nebyla jen tma. –

Zastesklo se měsíci po hlasu hvězd. Už nechtěl žít víc ve tmě, ale viděl jen tmou a hvězdy neslyšel. Tu zeptal se měsíc tmy: „Kdo jsi?“, a tma mlčela a zářila temnotou. Měsíc slyšel jen ticho tmy a viděl jen její temnotu. –

Probudily se hvězdy ze spánku a viděly tmou. Tu zeptaly se hvězdy tmy: „Kdo jsi?“, ale tma mlčela a zářila temnotou. Uviděly hvězdy tmou zářit a velmi se ulekly její temnoty. A nechtěly už hvězdy být tmou. Zastesklo se jim po měsíci. Tu zeptaly se hvězdy tmy: „Kde jsi?“ zalekla se tma té otázkou a dala měsíci slyšet hvězdy. „Nechceme být už tmou.“ Řekly hvězdy. Slyšel to měsíc a neviděl už tmou. Nebyla tma a uviděl hvězdy. –

Zatoužil měsíc být jednou z hvězd, nebýt ve tmě. –

Zatoužily hvězdy být měsícem, víc nebýt tmou. –

„Nechceme už být ve tmě.“ Řekli sobě měsíc a hvězdy. A stalo se světlo. –

Uviděly hvězdy světlo a myslely, že sní. Nespaly však hvězdy, světlo nebylo snem a světlo nebylo tmou; světlo nezářilo temnotou. Zalíbilo se hvězdám světlo. Tu zeptaly se hvězdy světla: „Kdo jsi?“ –

Zalíbily se světlu hvězdy. Dalo tedy světlo hvězdám svítit. –

Uviděla tma svítit hvězdy. Bála se tma té záře a pohltila měsíc. Měsíc zářil temnotou a tma mu nedala více vidět hvězd. –

Zarmoutil se měsíc, že nemůže vidět hvězdy. Prosil tmou, aby mu dala znovu vidět hvězdy, ale tma mlčela. Usnul tedy měsíc hlubokým spánkem. –

Bylo líto světlu měsíce. „Kde jsi?“ řeklo světlo do tmy. Uslyšel měsíc ta slova a probudil se ze spánku. Neviděl jen tmou, upozoroval světlo. –

Radoval se měsíc, že vidí světlo a prosil světlo, aby přemohlo temnotu. Tu dalo světlo měsíci odrážet záři hvězd. Rozzářil se měsíc a jeho záře osvětila tmou. –

Daly hvězdy světlu svítit na temnotu tmy a daly hvězdy měsíci svou záři. Šířilo se tak světlo tmou a hvězdy už víc nebyly ve tmě. Tma se rozplynula, ale světlo zářit nepřestalo.

Kletba hrušek

Žádné jabko.

Hruška to byla!

Ano, čtete správně. Skutečně jsem toho názoru, že ovoce ze zakázaného stromu, které první žena Eva utrhla a nabídla choti Adamovi, bylo plodem malvicovitým. Nejednalo se však o jablko, jak hlásá dosud tradovaná fáma, nýbrž to byla hruška. Jakou asi měla chuť? Byla sladká a šťavnatá, anebo tvrdá a kyselá? . . . To ale vlastně vůbec není důležité. Ach, ty moje myšlenky. Chvilka nepozornosti a už se zabývají hloupostmi. Tedy zpátky ke kauze hruška Evina. Samozřejmě, ne nadarmo se výčnělku na mužském krku, tzv. ohryzku, říká „adamovo jablko“. Čtenáři, dumejme však: Proč by se tomu chrupavčitému útvaru nemohlo říkat „adamova hruška“? Ostatně, nebyl by to jediný plod hrušně, pronásledující muže.

Stužkovák se blížil. Ve snaze vypadat na tom významném večeru šik, jsem ze skříňe vytáhl oblek. Mírně elegantní našedlé sako s tesilkami stejné barvy (komplet doplňovala samozřejmě i vesta), bylo mnou zakoupeno pro účely tanečních. Ovšem, čas od času jsme tvořili sladěný pár i na rodinných oslavách, půlnočních mších či svatbách sestřenic. Nicméně byl tomu už skoro rok, co jsme se viděli naposled. Což o to, sako sedělo parádně. Pak ale přišla řada na kalhoty. Uhm . . . Eh . . . Spš . . . Yu . . . nejde to. Obvod nohavic zastavil pokrývku dolní poloviny těla někde v půlce stehén. Zarazil jsem se. Chvilí jsem uvažoval, zdali nemá skříň srážecí schopnosti, pak mi na mysl přišlo, jestli nedošlo k záměně mých kalhot za tesilky bratra, mimochodem o dost hubenějšího. Co naplat, bylo nutno připustit, že oblek je mi malý. (Všimněte si, jak zmiňuji „oblek je malý“ místo „kalhoty jsou úzké“. Myslím si, ani nevím proč, že takhle to vypadá vznešeněji.) Nikterak jsem nepropadl panice, protože řešení bylo lehoučké. Prostě si koupím oblek nový.

A tak se taky stalo. Respektive mělo se tak stát.

V prvním obchodě, bylo to v útrobách velkého nákupního komplexu, jsem nepořídil. Tamní obleky měly divné barvy a jedno-duše mi neseseděly. Nezoufal jsem a druhého dne se hned ze školy vydal do nenápadného butiků uprostřed města. Byl to obchod docela na úrovni; dokladem nechť je fakt, že mamka, která tam dorazila o chvíli dříve, ve snaze pomoci mi s výběrem, dostala zdarma espresso pro příjemně strávené čekání. Vešel jsem dovnitř. Přivítala mě sympatická mladá slečna s krejčovským metrem kolem krku. Mile mě požádala, abych si odložil kabát. Provedl jsem. Tu se však úsměv té milé slečny nepatrně pokrivil (opravdu jen nepatrně, nemůže přeci urazit zákazníka). Zdálo se, že jí čelo pokryly krůpěje studeného potu. Výraz tváře se pořád měnil. Nechápal jsem. Vždyť na sobě nemám výbušniny, ani jsem větu „Odložte si kabát.“ nepojal exhibicionisticky. No, slečna mi vyndala z regálu jeden z obleků. Vyzkoušel jsem ho. Bohužel sako bylo příliš velké, zatímco kalhoty příliš úzké. Slečna statečně přemýšlela dál, vytahovala jeden sváteční úbor za druhým. Problém byl ale vždy stejný. Velké sako, malé kalhoty. Tak to šlo chvíli dál, prodavačka se pořád snažila usmívat, závěs zkušební kabinky se neustále odtahoval a zatahoval. . . „Tak já to zkusím ještě ve skladu.“ řekla ta milá slečna a zbaběle ode mne utekla. Abych si čekání zpestřil něčím hezkým, podíval jsem se do zrcadla. A, pochopil jsem.

Vraťme se k Evě. (To neskloňuji jméno mladé prodavačky obleků, která teď v záchvatu zoufalého smíchu hrabe někde ve skladu, nebo to alespoň předstírá. Myslím mytickou Evu od Adama.) Dokážu si ji živě představit, jak se produkuje po ráji a neustále vytváří nové outfity z fíkových listů. Tu přijde ke stromu poznání. — Hade, co ty tu? — Ále, plaším Ťe tak Bahradou a Ťo nevidím. Eva! Tak Ťě jdu poŤdra-vit. — Máme to dneska pěkně, že? — Ano, a ty máš dneš Ťejně pěkné fíkové lišŤí. — Ťy lichotníku. — Nechceš Ťkušit hrušku? — Hospodin to ale zakázal. — Prý je dobrá na krášu, takŤe ji vlašně nepoŤřebuješ. — Hihihí, hade, hihihí. Tak mi jednu dej, zanesu ji Adamovi. — Pak si Eva kousla, hruška jí zachutnala a v záchvatu naivní shovívavosti běžela ta bláznivka domů, kde dala (myslím, že spíš vnutila) hrušku i Adamovi. Strom poznání nebyl však zakázán jen tak nazdařbůh. Ta hruška se totiž rozptýlila oběma pralidem do celého těla, zúžila jim ramena, zvětšila zadek a boky. Ženám to zůstalo doposavad. Ale jak tato biblická alegorie souvisí s mým oblekem?

Jak říkám, stál jsem před zrcadlem a prozírel. Nevím, jestli máma v pozeňnaném stavu snědla nějakou zakázanou hrušku, ale tváří v tvář odrazu jsem zjistil, že má postava nabyla jaksi tvaru Hruškoidu. Hruškoidu!!! Mezi Ťím se ze skladu vrátila má obsluhovatelka s mírně vlhkýma očima. Nejsem si jist, zda se mým proporcím smála, nebo nad nimi brečela. Avšak její návrh „Řešení vidím v tom, že vám dáme větší oblek a sako dáme paní krejčové. Ona ho rozpárá a pak znovu sešije.“ byl nepřijatelný. Ačkoli jsem odcházal s nepořízenou,

hlavu, úzká ramena, široké boky, ani velký zadek jsem nevěšel. Stučkovák se odehraje až za čtyři dny, bydím u polských hranic, vyrazím tedy i do Polski na trg.

Polský obchodník si mě očima a posléze i metrem změřil. Přinesl dva nepěkné obleky. S vědomím, že jsem v Polsku, kde není možné nekoupit, jsem se slušně zeptal, jestli nemá hezčí barvu. „Něch se pan češi, že garnitur budže pasovač. Kolor sobě nemože pan vybirač.“ S úžasem jsem na něj vykulil oči. Situace je opravdu zlá.

Nedopasoval jsem! Polák mi dal jen radu: „Něch pan nepotřebně něchodži po sklepach. Nic někupi.“ – Nenávídím ty špeky, které si usmyslely, že vykonají dávné prokletí a udělají ze mě hrušku! Zkroušen jsem se ubíral k autu.

V hlavě mi bolestivě poletovala myšlenka, že na pasování do stavu maturantského půjdu v teplácích. Už mě napadla i výmluva. – Nemělo to být v hip-hop stylu? Proč jste mi nic neřekli? – Se zatlačovanou slzičkou mívám malý obchůdek. Jen z čiré zvědavosti vcházím dovnitř a hle, už mám oblek na sobě. A pozor! Sedí. Jak je to možné, ptáte se? Hodná prodavačka měla obleky, u nichž bylo možné zkombinovat sako s kalhotami podle potřeby čísla. . . Stejně si myslím, že to nebyla pravda. Polka se nade mnou prostě slitovala, vidouc můj psychický stav. Ale co, vše pasovalo výborně, spodek byl sic o tři čís. . . prostě o nějaké to číslo větší než sako, avšak hrozba teplákové stužkovací potupy byla zažehnána. Chvalme Polsko!

A pro ty z vás, kteří sdílíte mou figuru: Nejsme neforemní, jen švadleny jedí málo hrušek.

Mejdan

Všichni je známe – středoškolské večírky u někoho doma. Pár chlebičků, chipsy, možná nějaký ten dort, ale hlavně spousta šnapsu. Někdo občas přinese i lahev vína, nebo pivo, ale rum s kolou to nenahradí.

Ivan takové večírky nesnášel. Moc nepil a pohled na opilé spolužáky ho nedokázal přesvědčit natolik, aby podobné akce navštěvoval. Sednout si s kamarády do hospody, to měl rád, ale „chlastačky“ ho nijak nelákaly. Pak ho ale na narozeninový mejdan pozvala spolužačka Jarka. Ne, že by si Jarku nějak zvlášť oblíbil, prostě pěkná holka. Na oslavě však potvrdila účast i Klára. Ó, Klára. Krásná to dívka; zrzka s roztomilou pihou pod okem. Nemůžu netvrdit, že by si Ivan při zkoumání její tvářičky nevšiml i hrudníku. Nicméně, Klára Jarce slíbila, že na oslavu přijde, tak se Ivan rozhodl jít taky.

A teď je tady. Sedí na pohovce, kousá do chlebičku, pozoruje opilé vrstevníky a neúspěšně si snaží dodat odvahu k oslovení krásné plaché Kláry. Posilnil se už dokonce panákem vodky, ale odvaha pořád nikde. Ivan měl chuť to zabalit. Večírek ho nebavil, vyvolená se potloukala bůhvíkem a vůbec, zábava nějak vázla. Už se měl k odchodu, když...

„Hele, kámo, kam jdeš?“ okřikl ho Honza, totiž nejlepší kamarád.

„Já jdu domů.“ Odvětil ležérně Ivan.

„Prosímte, neblbni. Vždyť je teprve čtvrt na jedenáct.“

„Ale víš, než se zase dostanu domů, mám to odtud pěknou štreku.“

„Ale kec.“ Utnul Ivanovu výmluvu Honza a posadil ho zpátky do sedačky. „A kdo jako bude balit Kláru?“ pokračoval šeptem, „Je v dobré náladě, už trochu připitá, byl bys blázen, kdybys do toho nešel.“

„Vždyť víš, že na to nemám koule.“

„Nevymlouvej se. Podívej, uděláme to tak. Klára se zrovna baví s Jarkou. Já zabavím Jarku, víš, že ji chci oslovit už dlouho, Klára tam zůstane stát sama a to je tvoje chvíle.“

„Ale Honzo...“ než Ivan stihl kamaráda zastavit, byl už Honza s Jarkou na terase. Ivan se zhluboka nadechl, kopnul do sebe ještě jednoho panáka a šel na věc.

„Čau, Kláro.“

„Nazdar.“ Odpověděla dívka kysele.

„Dneska asi nemáš svůj den, co?“ Ivan se ze všech sil snažil udržet konverzaci v netrapné poloze. Klára ho však vnímala jen letmo, mnohem víc ji zajímalo dění na terase.

„Ta nová matikářka nám dává zabrat, co?“ pokračoval ve frázích Ivan. Klára však stále jen civěla na terasu, i když tam skrz tmou viděla jen letmá torza dvou postav.

„Vidíš je? Jarka si celou dobu hraje na kámošku a pak odejde s klukem, o kterém ví, že se mi líbí.“ Znechuceně konstatovala Klára. Ivana toto zjištění uvedlo do překerní situace, navenek však nedal nic znát. Má být loajální kamarádovi a nepřebírat mu potencionální kořist, nebo se má v duchu postupu „vykašlit se na něj, já tě utěším“ přiblížit kýženému cíli, krásné Kláře.

„Vykašli se na něj.“ Řekl po chvilce uvažování Ivan a chytil Kláru za ramena. Posloucháním jejího naříkání se mu dokonce podařilo trochu zmírnit vrískání svědomí uvnitř. Došli ke stolku s pitím. Rozhovor byl příjemný, Klára začala dokonce projevovat známky náklonnosti. Nalili si trochu hruškové vodky. Chvilí si nad skleničkou povídali a pak... Pak Klára skleničku vypila, zatímco Ivan uviděl Igora.

Igor byl spolužák, největší kluk ze třídy, docela korba. Ivan netušil, odkad se na oslavě objevil, nicméně byl tam a to nevěstilo nic dobrého – vztahy těch dvou nebyly nikdy příliš vřelé. Igor Ivanovi posuňkem naznačil, aby šel k němu. Ivan se omluvil dámě a vykročil.

„Ivane, nechtěj mě rozčítit.“ Zněla úvodní slova rozhovoru.

„O čem to sakra mluvíš?“ bránil se nevěříčně Ivan.

„Nelez mi laskavě do zelí, jo?“

„Do jakého zelí, Igore? Ty sis něco šlehnul?“

„Takže mě poslouchej. Klára je můj rajón, tak mi ji nech na pokoji.“ Igorova mluva nabrala agresivního rázu. Ivan si byl nebezpečí konfliktu vědom; měl sice Kláru už skoro v kapse, dnes ale nechtěl riskovat rvačku. A vůbec ne rvačku s Igorem.

„Dobře, kámo.“ Odpověděl podřízeně a šel si pro kabát.

Věšák byl přeplněný lehkými letními bundami a svetříky. Ivanovi chvíli trvalo, než našel ten svůj a nějakou dobu zabralo i jeho vyprošťování z hromady ostatních. Podařilo se. Teď navlíknout rukáv, jeden a druhý. . .

„Že se nám ta párty dneska vydařila.“ Přerušil ho v oblékání dívčí hlas.

„Jarko, jak to, že nejsi s Honzou?“

„Je na terase. Tlachel něco o hvězdách. Prý jestli vím, kde je polárka. — Ale, ale, co to vidím? Ty nás chceš opustit? Vždyť jsme teprve začali.“ Jarka, jejímuž kroku ubral alkohol na jistotě, se pověsila na Ivana. „Teď nemůžeš odejít, to bys mě zradil.“ Řekla opile.

„No, já už musím, Jarko. Mám to daleko.“

„Ale nekecej, můžeš klidně přespat na gauči. Copak se ti tu u mě nelíbí?“

„Jaruš, pusť mě.“

„Jdi ty. Nepustím tě. Kam bys chtěl chodit?“

„Domů.“

„Přestaň a pojd' se bavit.“

„Já už zpátky nejdu. Trochu jsme se raflí s Igorem.“

„Igor přišel?“ oči opilé dívky se nápadně rozzářily. Závěs na Ivanovi vyměnila za vzpřímený postoj a následnou rychlou chůzi směrem ke stolku s pitím. „Jo, jo. Tak se měj. Ve škole.“ Jarka zamířila k Igorovi, který v té době vedl rozhovor s Klárou.

„Čau, Igore. Tak tys nakonec dorazil.“

„Jo, nakonec jo.“ Snažil se Jarku odbýt hoch. Opilé dívky však mají kuráže za dva. A tak snadno se s nimi člověk nevypořádá.

„Ty jsi hodný, žeš mi nedal košem.“ Pokračovala Jarka vtírajíc se mezi dvojici. „Já věděla, že přijdeš.“ Řekla a položila Igorovi ruce kolem krku. V ten samý moment šikovným pohybem boků chvatně odštouchl Kláru stranou. „Pojď, namažem spolu ještě pár jednohubek.“ Jarka táhla Igora směrem do kuchyně. Její síla nebyla nikterak dostačující pro přemožení chlapa, jako byl Igor, její síla však měla intenzitu síly podnapilé dívky a té se nelze účinně ubránit.

Ivan upustil od svého plánu zmizet. Dostalo se mu totiž znovu pohledu na Kláru, která stála uprostřed místnosti sama, jako kůl v plotě. Znovu si tedy sundal bundu, znovu do sebe kopnul panáka a znovu se vydal ke Kláře, která si již stihla sednout na sedačku. Šel směrem k ní. Zastavil se, nadechl se. Vrátil se k alkoholovému stolku. Kopl do sebe ještě jednoho prcka a konečně se odhodlal: „Tak jsme tu zase zůstali my dva.“

„Jo, jo.“ Oddechla si Klára s očima upřenýma k terase.

„Nedáme ještě panáka?“ Snažil se Ivan rozprout konverzaci.

„Dej si, jestli chceš.“

„Samotnému se pije špatně.“

„Ivane, podívej se,“ zvažněla najednou Klára, „Mezi náma nic nebude. To by nefungovalo.“

„O čem to mluvíš, Kláro?“

„Nedělej hloupého, Ivánku. Myslíš, že nepoznám, když mě celý večer někdo balí?“

„Klárko, ale když ty jsi. . . ty jsi tak. . . tak roztomilá, když mluvíš vážně.“

„To by fakt nefungovalo.“

„Ale nefunkční věci jsou svým způsobem krásné.“ Než Ivan stačil v blábolu pokračovat, přetrl nit rozhovoru Honza, vracející se z terasy.

„Honzol!“ zajekla Klára.

„Čau, Kláro.“ Odpověď byla až příliš strohá. „Neviděli jste Jarku? Někam mi zmizela.“

„Šla do kuchyně.“ Poskytl kamarádovi bleskovou odpověď Ivan. Honza okamžitě zmizel z dohledu.

„Proč si mě nevšímne?“ povzdychla si Klára. A její povzdych dokonale připravil půdu pro Ivana, aby navázal na rozhovor, který dvojici přetáhl Igor.

„Máš přece pořád mě.“ Řekl laškovně.

„A víš, že jsem teď docela ráda, že tady sedím zrovna s tebou?“ odpověděla Klára s úsměvem. „Pojďme si povídat.“ Ivan věděl, že Klára se přísládlým hovorem snaží pouze vyvolat u Honzy žárlivost, ale to mu v dané situaci vůbec nevadilo.

„A o čem by sis chtěla povídat, květinke.“

„O čem si chceš povídat ty?“

„Já si budu povídat, o čem si budeš chtít povídat ty.“ Vzdálenost mezi oběma se umenšovala. Špitáli na sebe balící tlachy a bylo jim dobře. Už by i začali klonit hlavu k polibku, když . . .

„Proč jste mi neřekli, že Jarka odešla s Igorem?!?“ vešel do místnosti rázně Honza.

„My máme tak čas hlídat Jarku.“ Ivan byl vyrušením intimní chvíle značně podrážděn.

„Kdybych to věděl, tak tam nelezu.“

„Co se stalo?“ vmísila se do debaty Klára.

„Nechtěj vědět.“ Odpověděl Honza.

„Ale, jen povídej.“ Klára se rychle vymanila z intimní blízkosti Ivana, aby mohla lépe naslouchat Honzovi. „Posaď se a pověz nám to.“ Honza se usadil na pohovce vedle Kláry. Ta teď seděla mezi dvěma kluky a bylo patrné, že komu má blíž. „Tak, poslouchám.“ Povzbudila zdrceného hochy. „Já nevím, jestli ti to můžu takhle říct.“ Dělal Drahoty Honza. Po chvíli hraného přemlouvání se hovor posunul i k jiným tématům a Klářino tělo začalo nenápadně rotovat. Po pár minutách už Ivan viděl jen Klářiny záda. Oči obou hochů sedících na pohovce se ještě naposledy setkaly. Pohled Honzy mluvil za vše: „Promiň, brácho, ale musíš uznat, že tohle je příležitost.“ Říkaly jeho zorničky.

Ivan vstal. Trochu se protáhl a ze stolu vzal chlebiček. Za chůze ho pomalu snědl. Pak se ještě zastavil u sklenice kofoly, kterou vypil. Zamířil k šatně. Znovu vyhrabal z kupy oblečení svou bundu a zabral za kliku vstupních dveří. Nejde otevřít. . . Zkouší to znovu. Je zamčeno. Ve snaze co nejrychleji odejít se snaží vypátrat klíč. Neúspěšně.

Stál v předsíni a toužil odejít. Vrátil se tedy do obýváku, prošel kolem líbajícího se páru (jako na potvoru to byl jeho nejlepší kámoš a dívka jeho snů) až na terasu. Dodal si odvahy. Přelezl zábradlí. Nadechl se a . . . S potěšením zjistil, že úroveň terasy je téměř shodná s úrovní zahrady. Napřímil se a vyrazil domů.

Volejte věstce

„Horká linka Ezophone, dovolali jste se k věstkyni Angelíně.“

„Ahoj, Angi, to jsem já, Nikolas. Jak se dneska máš?“

Tereza vždycky chtěla pracovat na výletních jachtách ve Středomoří. Milovala mořský vzduch a lidi. Teď ale seděla tady, v místnosti s telefonem, a okrádala důvěřivce o finance. Docela jí to šlo, patřila k lepším jasnovidcům, v kategorii práce s kyvadlem byla dokonce nejúspěšnější, samozřejmě až po léčiteli Stenlym. – První týdny se jí v callcentru neprožívaly lehko, děsil ji pocit, že tahá peníze z poutouklých existencí. Nyní však již vybudovala mezi sebou a špatným pocitem vykonávání nepravosti přiměřeně vysokou stěnu profesionality. A u tohoto zaměstnání „na rozjezd“, „než si najde něco pořádného“ zůstala Tereza, alias smyslná sibyla Angelína do teď. Je jí dvacet šest, zvládá odpravit několik desítek věštby chtivých důvěřivců za den a nejbližší ideálu muže je v jejím životě hlas Nikolase z druhého konce telefonního spojení.

„Ahoj Nikolasi, Merkur je dneska ve znamení Štíra, a Slunce vstupuje do Lva. Tak co, budeme vykládat karty?“

„Chtěl jsem tě jen slyšet. Víš, s někým si fajn pokecat.“

Tereza tento mužský hlas vrtal hlavou. Volal docela často na to, kolik stála minuta hovoru věstecké linky. A vždycky se dovolal k ní. Za měsíc společného tlachání prokládaného věštbami z příručky pro telefonní jasnovidce, už se dozvěděla dost o životních pocitech onoho hlasu. A ačkoli by se do něj měla po vzoru červené knihovny už dávno zamilovat, domluvit si rande a pak prožít krásný život, při každém novém hovoru jí v hlavě tancovala ta samá teze: Je to pošuk!

„Angelíno, já ti musím něco říct. Víš, známe se už trochu důvěrněji,“ – On věstkyni z telefonu řekne, že se znají důvěrněji, pošuk, pošuk, pošuk – blesklo Tereze hlavou, „tak se ti svěřím. Víš, mě už táhle na . . . no prostě partnerka pořád ne a ne se ukázat.“

„Vše má svůj čas, Měsíc je dnes v konstelaci s Jupiterem a dává šanci lačnicím po lásce.“

„Ne, Angi. Dneska chci, abys opravdu věštila. Víš, dost mě to štvě a nemůžu už takhle dál. Prosím, dneska se opravdu zeptej karet, nebo toho ztraceného kyvadla, jestli na světě pro mě nějaká je. Klidně ti na email pošlu fotku dlaně, jestli bude potřeba.“

Tereza poněkud zmateně listovala v příručce. Tohle by od hlasu jménem Nikolas nikdy nečekala. Už očima brouzdala oddílem *Věštby zhrzeným*, když v tom se jí zmocnil takový ten zvláštní pocit, kdy člověk něco ví, ale neví, proč to ví, jen si je jist, že se to opravdu stane. „Nikolasi, někoho potkáš, vím to.“ Řekla do mikrofonu. Nikolas s dlouhým výčtem díky hovor ukončil.

Vzala si dovolenou. Ani nevěděla proč. Snad, aby mohla po vzoru Bridget Jonesové sedět doma s lahví vína. S kamarádkou navštívila party pro nezadané, několikrát šla do kina, dokonce vysedávala několik hodin sama na baru. – Protějšek pořád nikde. Tereza ale nepřestávala doufat. Možná právě kvůli naději vrazila v obchodě *náhodou* košíkem do sexy čtyřicátníka, na jehož ruce nezpozorovala prsten. „Ó, promiňte, já jsem ale nešika!“ zvolala nad rozsypanými ruličkami toaletního papíru. „To je moje chyba, paní.“ „Slečno, prosím.“ Muž zvedl oči. Chtěl to udělat s výrazem *co to tu na mě zkoušíš těmi bláboly*, ale pohled na Terezu mu to zakázal. Něco ho na ní přitahovalo. Cítili na sebe hleděli uprostřed rozsypaných toaletáku a ta chvíle jim nebyla nepříjemná.

„Ukažte, pomůžu vám to posbírat.“ Prohodila Tereza a začala zvedat role ze země.

„Jste moc hodná.“

„To nestojí za řeč.“

„Jinak, já jsem Petr.“

„Tereza, těší mě.“

„Nechtěla byste někdy zajít na kávu?“ Terezin plán vyšel. Onen čtyřicátník s upraveným strništěm a roztomilým šedivým pramenem vlasů rozbíjejícím jednotvárnost černého porostu hlavy ji pozval na rande. Samozřejmě, že nekývla hned, aby nevypadala jako velká zoufalka. Při příchodu ke kasám však už měla jeho číslo i domluvený termín schůzky.

„Hezký den, Petře.“ Tereza prchala z obchodáku co možná nejrychleji, aby v právě navázaném vztahu zachovala příjemně znepokojivé pnutí. „Terezo, počkejte. Chtěl jsem vás doprovodit!“ volal ještě Petr, nakládaje mrkev do tašky. „Tak ve čtvrtek, moc se těším.“ Řekla ještě Tereza a zmizela v chumlu nákupčích.

Seděli v pěkné restauraci. Vzala si červené, vyzývavé šaty, moc si přála, aby to dneska vyšlo.

„Co vám mohu nabídnout k pití?“ číšník se choval velmi profesionálně, ba co víc, dokonce se na hosty i usmíval, což Terezu přivedlo skoro do rozpaků.

„Výběr nechám na dámě.“ Odvětil Petr.

„No, když já nevím.“ Breptla hloupě Tereza.

„Tak nám přineste lahev frankovky. Červené vám bude ladit k šatům.“ Tereza nevěděla, jestli se má větě zasmát, nebo se jen usmát, nebo mrknout. Tak moc se jí protějšek líbil. Zároveň cítila, že náklonnost je vzájemná.

„Kdepak pracujete, Petře?“

„Jsem architekt.“

„Architekt, hm... Ještě řekněte, že máte rád děti, chcete založit rodinu a hrajete na hoby.“ Tereza se zasmála. Po několika vzá-
hových zklamáních tohoto půlroku ještě nevyklouzla ze stereotypní představy šílených, nebo jinak nevyhovujících nápadníků.

„Děti rád mám, ale na hoby nehraju. Jen na cello.“ Hraje na violoncello – architekt hrající na violoncello. Terezu jí měla značně euforická nálada.

„Ale dost o mě,“ pokračoval po chvíli Petr, „chci vědět taky něco o vás.“

„O mně?“

„Ano, o vás. Z obsahu nákupního košíku se toho člověk dozví jen omezené množství.“

„Pracuju v callcentru.“

„Nějaká firma, nebo přímo operátor?“

„To nejspíš neznáte, poskytujeme služby lidem se speciálními potřebami.“

„Terezo, snad nemyslíte...?“

„Ale ne, prostě obyčejné callcentrum.“ Úkol pro Terezu byl jasně stanoven: neprokecnout povolání kartářky.

„No, ale jinak mám ráda moře.“ Snažila se poněkud neobratně provést úhybný manévr.

„Já miluju loď.“ Dodal Petr. Než stihla debata pokročit, vmísil se mezi pár číšník s jídelními lístky.

„K něčemu se vám přiznám.“ Pronesl Petr, hledě na výběr jídel z vepřového. „Vždycky jsem chtěl být číšník, na nějaké velké jachtě.“

„Petře, vy jste můj člověk. Já měla vždycky sen brázdit oceán s vybranou společností, nosit jim koktejly a lososové jednohubky.“

„A vidíte, jednohubky z lososa máte hned na začátku, u předkrmů.“

Petr se Tereze líbil čím dál tím víc. Mluvil se s ním velmi příjemně, byl to hezoun, měl vkus na výběr jídla. A hlavně sdíleli spolu dětský sen brázdit moře jako číšníci vyhlídkových jachet; *Co moře skrývá pod křídly kormoránů, o tom se zdává k ránu dětem z Pirea*, znělo jí hlavou. Mezi hovězím na houbách a dezertem napadla Terezu dost divná myšlenka: Jak tu radostnou zprávu o spříznění dvou duší řekne Nikolasovi? Vždyť ho to úplně zdrtil. Ještě, když mu vyvěštila úspěchy v lásce... Probůh, o čem ta její pomatená mysl přemítá? Hlas pošuka, který jí obden volá, aby si popovídal za 70 korun na minutu, jí teď zaměstnává hlavu? Asi je to tím dokonalým okouzlením.

Pondělí odpoledne. Tereza se nemůže dočkat konce směny. Ještě půlhodina; rychle se odběhne domů převléknout a pak honem na druhé rande s Pétou. Petříkem. Hrozně se těšila. Navíc dneska lidi moc nevolali. Asi je přestalo bavit svěřovat životy hvězdám a ohybům kůže na dlaních.

„Horká linka Ezophone, dovolali jste se k věštkyni Angelíně.“

„Ahoj, Angi, to jsem já, Nikolas. Mám pro tebe skvělou zprávu!“

„Ahoj, Nikolasi, Venuše je dnes v Kozorohu a za dva dny bude úplněk.“

„Angi, tvá věštba se fakt splnila. Jdu na rande!“ Tereza seděla v největší míře zaskočení. Že by přece jen oplývala schopnostmi, poletujícími mezi nebem a zemí?

„Nikolasi, neuvěříš, já mám taky rande.“ Prorokyni jala potřeba pochlubit se svým úspěchem.

„Angelíno, ona je tak milá a krásná a vtipná. Za to vděčím tobě.“

„Jak inteligentně mluví a přitom je to kus chlapa.“

„Už jsme spolu byli jednou, Angelíno, ve čtvrtek. A dneska jdeme znova.“

„Nikolasi, já jsem asi zami. . . Vy jste spolu byli ve čtvrtek?“

„No, ano. Je to nějak špatně?“ hlas ze sluchátka se trochu zalekl.

„Ne. Jen, že ve čtvrtek sestavil Měsíc a planeta Jupiter mimořádnou konstelaci.“ Zareagovala rychle Tereza, nechtěje přijít o prémie.

„Angelíno, vypadá to fakt nadějně! Máte toho tolik společného. Třeba jako malá chtěla jezdit po moři na jachtě, já taky.“

„Co?“ Tereze spadla čelist. Pomalu jí začalo docházet, o co tady jde. „Nikolasi, karty mi vyjevily strašně důležitou věc.“ šla na to fištrónsky, „Je to důležité pro tvůj partnerský život. Stojí tu, že ve tvém životě hrají, nebo budou hrát roli příbytky nebo budova.“

Hlas Nikolase nevěděl, co má odpovědět: „No. . . já nevím.“

„Nikolasi, čelíme tady velkému odhalení. Uvažuj!“

„No, jsem architekt. . .“

„A tvé jméno vůbec není Nikolas, ale Petrl, dí karty!“

„Agelíno, jak to víš?“

„Tvé vlasy se začínají podobat paprskům měsíce.“

„Jen jeden pramen!“

Bylo jasno. Tereza se snažila vzpamatovat z šoku. V duchu si kladla otázku, proč musí být všichni muži v jejím životě nenormální. Architekt volající obden na věšteckou linku to dokonale završil. Poraženecky zalistovala sborníkem věštek: „Merkur není tvé lásce nakloněn. Musíš odvrátit nepřízeň osudu. Jen tak se starosti ve tvém životě promění v radost a nevýhody se stanou výhodami. Nehledej lásku, ona si najde tebe. Slunce je na půli cesty k Blížencům, tvému osobnímu rozvoji bude dán prostor.“

„Angelíno, ty jsi opravdu vědma!“

„A za tou dívkou nechod, dnes, ani nikdy jindy už nepřijde.“ Tereza ukončila hovor. Měla pocit, že nemá co ztratit. Program na večer se jí zrušil a na bytě už neměla žádné víno, kterým by mohla přepít žal.

Ten den byl poslední, kdy byla věstkyně Angelína, jasnovidkyně a odbornice na práci s kyvadlem, v callcentru viděna naposled. Cikánka Eržika však tvrdí, že jí viděla v křišťálové kouli s jakýmsi lahvemi a skleničkami, plnými pěnivého vína procházet mezi bohatými lidmi, a prý bylo kolem moc vody.

13. 12. 2015

POEZIE

Alexandra Bolfová
Rapsodie vodníková

Světlo,
je v pokoji,
ted',
okamžik,
zabarvilo všechny stěny do bledě,
růžova,
skrže rolety,
velmi přirozené světlo,
ne jako to umělé,
uměle umělé,
dopadající na nábytek,
v pokoji,
(CH₃ CH₂ OH),
dopadající,
dopadající když na krajinu usedne tma,
(půl)noční,
a lidská ruka sahá,
chvějící,
po světle,
opojená,
(CH₃ CH₂ OH),
drogou omamnou,
tak nějak šedě,
do modra,
dnes slunce,
zažloutlá – pálivá – kruhovitá věc,
nesvítí,
tady,
je tma,
tady,
(CH₃ CH₂ OH),
fialově ponurá,
a všude,
otočíš se o 179° 59',
zase ta samá,
tma,
pouliční osvětlení,
do tmy,

chodník lemující uměle umělé,
červeně žluté,
nažloutlé,
zažloutlé,
(CH₃ CH₂ OH),
přístaviště,
rozostřeně vnímající,
časem tyrkysově zelený,
chvíli hlučně mořský,
nezpívá,
jak ptáci,
na jih za teplem,
stříbrné šepoty,
slané kapky na slané tváři,
(CH₃ CH₂ OH),
ruka se vpila do,
mozaiky,
červeně rudé,
zapaštěné kořeny,
(ne)živého,
chápu,
snad pochopím,
(CH₃ CH₂ OH),
uléhám do dalek,
bíle bílých,
uléhám abych,
nechápal,
dusivý pocit,
(CH₃ CH₂ OH),
(ne)jistoty,
skleněné etikety,
černě černé,
hloubky,
roztančené-blízce strmé,
dálky,
černě černé,
pohledově necílené,
(CH₃ CH₂ OH),
neutrálně hnědé,
do černa,
myslím,
hmatově nekonečné,

neprůstřelně,
lehké,
(CH₃ CH₂ OH),
lehké bytí,
přirostlé ke,
dveřím,
otevřeným oknům,
vzducho-,
prázdný,
(CH₃ CH₂ OH),
(ne-),
lidský,
(CH₃ CH₂ OH),
bíle plátěný,
čekající,
skoro,
ubrus,
prostěradlo-prádlo-kapesník,
prádlo,
prá-,
-šky,
(CH₃ CH₂ OH),
cestovně roztrhaný,
nebesky kráčející,
do skály vsítý,
(CH₃ CH₂ OH),
...,
kufr,
stojící,
stojíc čekám,
čekám dům,
čekám křeslo,
myšlenku,
trávící dosti pomalu,
(CH₃ CH₂ OH),
na černo-bílém papíře,
skok,
propadající tón,
tváří zabořen,
v písčitém,
...,
nic,

kroužícím,
nad námi,
udavačsky,
přesto nezločinně,
(CH₃ CH₂ OH),
(CH₃ CH₂ OH),
jen rudý,
první a poslední,
sníh.

Barbora Goldmannová

Balada v parku

Co způsobilo tu bolest
Která už neumí a nechce
Dát prostor kráse zabalené
V sněženkově bledém

Lehce oddechuje
Poslední zbytek citů
Pro vůni, pro lásku, přírodu, vkus a
Pro cit

Ten, co už není vidět
Co ho na ulici překříží dým
Z cigarety a agrese
Co doutná z kůže starých knih

Básně už se nerodí tak lehce
Křehce, barevně
Neumí konkurovat logice
A kritice a Akademickému stylu

Křičí se, svoboda'
Neumíme už ale cítit, jen slovy popisovat
Tu tíseň
Co prodírá se každým zvoláním
Do podstaty morku jediné kosti

Té, co dala život, ženě'
A sprostota se dere a krade
Pravdu lásce
Kterou už taky nikdo necítí
Jen slovy popisuje lehce

A ta prázdnota roste a krade
čistý vzduch dětem
Které už se nerodí
Jen lapají po dechu
V nerezové nádobě

A písmena už dávno váhy nemají
Už neobsahují cit
Už obsahují pouze slova
A bádání

Umři, živote, který stále jen toužíš
A nikdy neuděláš
Nevykročíš
Nenajdeš
Odvahu

Jen mluvíš, mluvíš
O kráse, na kterou nikdy nebudeš mít
Sílu

Protože zodpovědnost a svoboda
Jsou heslem naší doby
Ale ta tíseň, tíseň, ty mříže
Cítí každý z nás

Barbora Hajdíková
Z nejupřímnějších

S každou další minutou
jedna ostrá rána do břicha
Svůj výstup si brzy odbudou
i zdušené výkřiky do ticha

Kolik ještě bolavých nocí
a rán tesklivých?
Naplněná bezmocí
v modlitbách svých prosebných

Proč jsi mi dával křídla?!
Když neumím být k Tobě blíž
Zkřehlá a prořídlá
schovala se v kůře bříz

Učíš ty, co stoupají bez závratě až na vrchol
jak je snadné kopat do mrtvol
Skrz neurvalá zasmání mrazivá
naději mou mlha zvolna rozplývá
...

Jsi pyšný na své velkolepé dílo!?
Že Ti to vůbec za námahu stálo...
Snad se alespoň bavíš
když to všechno vidíš

Takovou marnost
V ponížení zanechanou olezlou kost
která neudělá radost ani nejubožejšímu psu
Záblesk prokletí příštích dnů
...

Když ve stoce plné špíny
v těch ospalých temnotách
rozeznám svůj odraz siný
tonu ve zlých vidinách

Ta hrůza, že jsem se sama zřekla ráje
Drť mě strašná lítost

že v touze poznat duše taje
nestačím vyprosit si milost

Až konečně znovu shledáme se
my – nejbližší neznámí
A muka věčnost odnese
Bezvýhradná tvoje láska mě spasí, zachrání
Malé pochroumané ptáče
co po Tobě už léta steskem pláče

[illegible]

Dagmar Říhová
Tečka

Pod nápirem nevětrané toxikomanie mi z duše ukápla černá tečka na papír.
Rozpíjí se tam touhou vymyslet si příběh.
Vytrvale a zarytě škrábe do celulózy svou temně modrou strukturu.
A já tápu.
Sedím, letím.
Vznáším se těžkopádně jako obří balvan levitující jen silou své nezměrné vůle.
Já, nicotný milenec prachového chuchvalce dole pod postelí.
Já, nicotný nepřítel.
Já, nejá.
Pod podlahou se ozývají zase ty zvuky.
Jako pláč matky, která prvně porodí. Jako pláč prvně porozeného.
Jako náš první pláč.
Náš první výkřik na světě.
Ty zvuky, co se nedají zadupat.
Jsou tam.
Pevně a navždy.
Zatlučené ebenovými prkny, zatlučené stádem hřebíků.
Každou noc se dívám do kouta a odháním zvuky od sebe.
Odháním ten kýchanec neštěstí.
To šimrání v nose je k nesnesení.
Pořád a pořád.
Svědí, šimrá, pálí.
Už jednadvacet let.
Jsi tam? Sedmihlásku hajní.
Pojď blíž a já tě schovám do klece.
Tam ti bude teplo. Tam ti bude bezpečno.
Tečka se rozpíla po celém papíře.
Sahá až jeho okraje, sahá až k nohám postele, do koupelny, pod umyvadlo.
Malá obrovská nekonečná tečka.
Má malá obrovská nekonečná tečka.

Text II

dúfal, že tento rok bude lepší, ako ten posledný.
dúfal, že bude šťastný.
dúfal, že Ťa už nikdy nestretne.
dúfal, že stretne niekoho lepšieho.
dúfal, že existuje niekto lepší.
dúfal, že Ťa ešte niekedy stretne.
dúfal, že Ti bude chýbať.
dúfal, že Ty mu chýbať nebudeš.
dúfal, že si obleješ tričko pivom.
dúfal, že Ti obliatie tričko bude liezť na nervy.
dúfal, že si kúpiš slúchadlá, ktoré budú mať krátky kábel.
dúfal, že Ti posledný autobus vždy ujde pred nosom.
dúfal, že budeš robiť každý piatok, v podniku, ktorý je plný každý piatok.
dúfal, že vždy keď budú padať hviezdy, Ty budeš otočená chrbtom.
dúfal, že tento rok bude lepší, ako ten posledný.
dúfal, že mu budeš ľahostajná.
dúfal, že keď Ťa uvidí plakať, bude mu to jedno.
dúfal, že Ťa nikdy neuvidí plakať.
dúfal, že nikdy nebudeš plakať.
dúfal, že budeš šťastná.
dúfal, že sa ti zasekne zips na bunde.
dúfal, že bude šťastný.
dúfal, že vyhráš v lotérii.
dúfal, že stratíš výherný los.
dúfal, že ti niekto ukradne kompóty z pivnice.
dúfal, že tento rok bude lepší, ako ten posledný.
dúfal, že budeš šťastná.
dúfal, že nebude celý život len dúfať.
zúfalé dúfanie. dúfalé zúfanie?
trúfalé. zúfalé.

dúfal, že si stihne urobiť raňajky.

Text VI

Sobotná noc.
Alebo nedeľné ráno?
Jäger a zima.
Ideálna kombinácia.
Jágr a zima.
Zlatí hoši z Nagána.
Automatický text.
Automatická práčka.
Tri hodiny ráno.
Mal by som spať.
Budem spať cez deň.
Som časť generácie
čo ráno nevstáva, nebaví nás nič, iba sex a tráva.
Zobudím sa na obed a pôjdem pozeráť futbal.
Glory glory Tottenham Hotspur!
Nechce sa mi spať, mal som kávu.
Včera večer som šiel do divadla a vrátil sa o 7 ráno.
Bol to dobrý špil.
Tak sa to v Brne hovorí.
Život je jeden veľký špil.
Ako by povedal Adam, život je jedna veľká putika.

Každý večer, predtým ako zaspíš, tých pár sekund ležania v posteli, sám alebo vedľa niekoho, rozmýšľaš nad chybami, ktoré si v živote urobil. Toto som urobil, toto som povedal. Mal som povedať radšej toto. Určite to nabudúce poviem. Nepovieš.

Zaspíš. Začneš snívať. A to je ten čas, kedy tvoj mozog začne naozaj pracovať. Spomínaš na všetky tie zlé veci, na všetky katastrofy, na všetky sklamania a krivdy. Na tú blondínu, ktorá ti na strednej nedala. Na tú brunetu, ktorá ti dala, ale stálo to za hovno. Ale v snoch, v snoch sme všetci superhrdinovia. Žiadny problém nie je nevyriešiteľný, nikto nie je neporaziteľný. Nočné mory majú krátke trvanie, keď sa ti niečo nepáči tak sa zobudíš, ideš sa vyčúrať a pokračuješ v snívaní. Scenár sa zmení, šachovnica sa otočí, znova si na víťaznej strane. Keď sníváš, si Superman. Sníváš o spravodlivosti, sníváš o pomste. Môžeš vraziť tomu veľkému decku z druhej triedy, ktoré ti kradlo desiatu a teraz je obézne, nezamestnané, býva u mamy a má skoro štyridsať. Ráno sa zobudíš a si spokojný s tým, čo si si vysníval. Ale keď sa zobudíš, už nie si Superman. Keď sa zobudíš, obleje ťa studený pot, obleje ťa realita. Pozrieš do zrkadla a uvedomíš si, že už nie si Superman. Si Clark Kent. Svet nie je spravodlivý, život ti uteká medzi prstami a ty nestihnješ spraviť ani polovicu z tých vecí, čo si chcel spraviť dnes, tento týždeň, tento mesiac, tento rok, tento život. Si nasratý na celý svet, si nasratý, že si sa zobudil, si nasratý, že si sa pred odchodom do roboty nestihol vysrať.

Sny.
Snívajte s nami.
Snívam s otvorenými očami.
Chcem robiť divadlo?
Chcem robiť divadlo!

Škrabem sa.
Vždy sa cez zimu škrabem.
Zima a suchá koža.
Zima a Jäger.
Zima a Jágr.
O čom asi sníva Jágr?
O tom, že Florida práve neprehráva 0:5?
Na Floride je pol desiatej večer.
Tu je pol štvrtej ráno.
Mal by som spať.
Spánok je bratranec smrti.
Koho bratrancom je život?
Ako by povedal Adam, život je jedna veľká putika.

Autoři

Tereza Agelová

divadelní dramaturgie 2. ročník

Každý den jsem úplně jiná. Učím se mít nad sebou moc, abych neměla nemoc. Takže: jsem mocná. Ostatně, jako Ty. A jako my všichni dohromady.

Bernadeta Babáková

rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika 2. ročník

Já nejsem grafoman. Jen jsem se nikdy nevyléčila z nezdravé lásky k papírům více či méně rafinovaně umazaných tiskařkou černí. Jsem skromná. Nė moc textu

Alexandra Bolfová

divadelní dramaturgie 2. ročník

Zdroj: Wikipedie – Medailon (literatura) – krátký text, obvykle o významné osobnosti.

Na jednu stranu není v silách redakční rady Salonu 2016 napsat medailonky ke všem autorům, jejichž texty jsou zde ve sborníku publikovány. Na druhou stranu je úchylné psát medailonek sám o sobě. Proto za sebe vkládám pouze tento kratičký přípis.

Patrik Boušek

divadelní dramaturgie 1. ročník magisterského stupně

Starý Salonář projíždí možná naposledy. Těší se, píše si!

Žaneta Caletková

rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika 1. ročník

Žaneta Caletková se narodila v roce 1993 v Přerově, kde se v současné době už příliš nevyskytuje. Valnou většinu svého času tráví v Brně. Již v raném věku, kdy před ní babička postavila psací stroj (aby zarazila její neustálé řečnění, ze kterého jí už brnělo v uších), se rozhodla, že bude vymýšlet příběhy a tato potřeba se jí drží doposud. Proto studuje na Janáčkově akademii múzických umění Rozhlasovou a televizní dramaturgii a scenáristiku.

Silvie Čechová

rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika 1. ročník

Dříve prostořeká, dnes ze strachu, že ji někdo zbije, přemýšlí o kariéře v Sama doma nebo v Dobrém ránu. Co by ale dělala ze všeho nejraději jsou šilené pohádky pro děti a dospělé s fantazií a smyslem pro humor.

Aneta Červená

ateliér fyzického divadla 3. ročník

Tak pár vět o mně, něco ve stylu, že studuji tedy na ateliéru fyzické divadlo, text vznikl v předmětu Autorské skeče pod vedením Pavla Seríše na základě daných kritérií a hlavně v něm nehledejte nic filozofického.

Lenka Dobrovolná

dramatická výchova 1. ročník

Dramka. Prvák. Občas se na ni přisaje text, jako klíště, a už se nepustí.

Dita Dvořáková Pytlíková

dramatická umění doktorské studium

Manželská autorská dvojice, která píše hry zásadně večer po práci, poté co uspí své děti, vyvenčí psa, dodělá nedodělky a otevře láhev vína.

Barbora Goldmannová

činoherní herectví 3. ročník

Ještěže k herectví nepotřebuju to, co ke psaní.

Ještěže nevím, jak se to správně dělá.

Ještěže to neberu příliš vážně.

Ještěže mi nikdo neradí.

Protože pak bych nenapsala ani slovo.

Barbora Hajdíková

divadelní manažerství 1. ročník

Tvorba se pro mne čím dál tím víc stává až potřebou, něčím, co musím, i když ne úplně chci. Do jisté míry mi přináší svobodu, která je však vykoupená přijetím zodpovědnosti za vniklé. Odvaha obnažit se a dát všanc tuto svou „prvotinku“, mi ale pomohla vymezit a pojmenovat témata, která mě uchvacují – a to milosrdenství, čistota a víra.

Ondřej Hanslian

rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika 1. ročník

Jsem studentem prvního ročníku Rozhlasové a televizní scenáristiky a dramaturgie. Mimo literaturu a film se zajímám o hudbu a grafický design, kterým si i vydělávám. Mezi psem a kočkou bych si vybral tu kočku.

Lucie Hrochová

dramatická výchova 1. ročník

Lucie Hrochová se narodila a tím to všechno začalo. Je ráda na světě a zřejmě proto občas něco napíše. Často ji můžete vidět jako blbou a roztomilou, ale ráda bývá i intelektuálkou a úplně nejraději divokým zvířetem.

Anna Chrtková

scénografie 3. ročník

Studuji třetím rokem scénografii. Studuji taky vzorce lidského chování, kvantovou fyziku, přírodní úkazy a ráda jím. Mimo všechna tato studia se věnuji přemýšlení nad osudem lidského pokolení. A samozřejmě divadlu, to je moje velká vášeň (od srdíčka).

Martina Jelínková

rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika 1. ročník

Jsem studentka prvního ročníku RTDS, píšu povídky kratšího i delšího rozsahu, scénky a podobné věci, baví mě i rozhlasová tvorba, nejvíc rozhovory a reportáže. Krom toho mám ráda pohyb, sport, práci s dětmi, pokud mi to nevyjde v umění, nebránila bych se ani práci ve školce. Učím se rusky a jednou bych se ráda podívala do Petrohradu.

Klára Jírovská

dramatická výchova 3. ročník

O mně:

Leňa o mně říká, že bych měla víc malovat a kreslit. Ondra o mně zase říká, že se dobře objímám a že až přiletí mimozemšťani, tak je za mnou kvůli tomu pošle. Iva tvrdí, že moje vtipy o Jardovi už nikoho nebaví (a má pravdu) a Deny s Karlem si myslí, že Activity vždycky vyhrajete ten tým, ve kterém jsem já.

Já zase všem říkám „miláčku“ a občas někomu píšu pohledy nebo vzkazy na Vážky. . .

Filip Karda

dramatická výchova 3. ročník

Mojí alfou a omegou je improvizace. Jsem zvyklý tvořit z ní, tvořit pomocí ní a případně postavit i celý večer pouze na improvizaci. Stala se mým koníčkem, ale i prostředkem pro seberealizaci. Možná mne jednou přestane bavit, ale dokud v ní mám co objevovat nového, nestane se tak.

Když píši, rád nechám jen volně plynout myšlenky a sám pak sleduji, co vzniklo. Rád sám sebe překvapuji. Nikomu to nenutím, kromě sebe.

Zdeněk Kocián

audiovizuální tvorba a divadlo

Píšu, miluju, hraju a maluju. [v tomto pořadí:]

Lucie Kučerová

dramatická výchova 2. ročník

Lucie. . .

Znamená světlo.

A přesně to hledám. . . všude. . . abych ho rozdala dál. . . abych si své jméno zasloužila. . .

A to je o Lucii to nejdůležitější :)

František Kumhala

jevištní technologie 2. ročník

Anna Machová

divadelní manažerství 1. ročník magisterského stupně

Píšu, abych nebrala drogy, ale myslím si, že kdybych ty drogy brala, psala bych mnohem líp.

Píšu, abych neměla depresi, a funguje to tak dobře, že už jsem rok depresi neměla a taky za ten rok nenapsala ani čárku.

Píšu, abych byla strašně slavná, ale nemám ráda, když ty moje věci někdo čte.

Paulína Mazíková

dramatická výchova 1. ročník magisterského stupně

Daniel Nováček

audiovizuální tvorba a divadlo 1. ročník

Matěj Nytra

divadelní dramaturgie 1. ročník magisterského stupně

1988->1989/1990/1993/->1999/2000->2004->2008->2011->2012/2013->2015/2016->>>>>

em.en@centrum.cz/342396@muni.cz/m.nytra@upol.cz/many8560@student.su.se/matej.nytra@difa.jamu.cz/salon2014@gmail.com/17372@post.jamu.cz/postmaster@cinpur.cz->>>>>

Jana Ondrušová

dramatická umění doktorské studium

Vyštudovala scenáristiku a dramaturgiu na FTF VŠMU v Bratislave. Momentálne v prvom ročníku ako doktorandka na DIFA JAMU. Popri tom pracuje ako dramaturgička v RTVS v Bratislave.

Šimon Peták

divadelní dramaturgie 2. ročník magisterského stupně

Nikola Pracná

audiovizuální tvorba a divadlo 1. ročník magisterského stupně

Zatím stále ještě naivně se o něco snažící studentka Audiovizuální tvorby a divadla na JAMU usilující dělat to, co ji baví, a potěšit tím, třeba i nějaké lidi kolem sebe.

Alžběta Rusnaková

Erasmus – divadelní dramaturgie 2. ročník

Som študentka Divadelnej vedy na VŠMU a na JAMU ma zavial Erasmus. Ak niesom v divadle, tak čítam, alebo počúvam hudbu. Najlepšie českú, slovenskú alebo francúzsku. Mojim životným štýlom je už pekných pár rokov skauting, preto je les mojim druhým domovom a najoblúbenejšími zvukmi praskanie ohňa, šuchot lístia, vízganie snehu a klopkanie dažďových kvapiek na tee-pee.

Dagmar Říhová

činoherní režie 2. ročník

Píšu, co mě zrovna napadá.

Michael Sodomka

rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika 1. ročník

Jmenuji se Michael, ale přátelé mi říkají Michal.

Trpím zvláštním virem RTDS, který se projevuje tím, že pořád něco sepišuji.

Na JAMU hledám nové kamarády, ale protože jsem se narodil v Praze, nemám to vůbec lehké.

Mým velkým koníčkem je stěhování, žil jsem totiž také v Kolíně a domů na víkendy se vracívám do podkrkonošských Hořic.

Andrea Szopová

dramatická výchova 3. ročník

Je z železárenského města Třinec, které leží, obalené smogem, až téměř na kraji Moravskoslezského kraje. V současné chvíli studentka Dramatické výchovy na JAMU. Nutkání poslat text na Salon vzniklo v reakci na:

a) hecující cedulky visící na dámských záchodech v přízemí školy (dobrá propagace!),

b) působení úžasného Ondry Klíče, který nás učival dramaturgii a scénář (a Divadlo Fórum), a v některých z nás vypěstoval, dříve neznámou, touhu „prostě si psát“, protože hodiny scénáře začaly být nedostačující.

Většinou si prostě píš, jako kdekdo, spíš sebereflekující básničky do šuplíku. Texty poslané sem vznikly jakoby z ničehonic při zvláštním stavu mysli, většinou během několika mála minut. Jejich stopa se vedle mě ještě nějakou dobu táhla. . . a proto skončily tady.

Lubomír Višňovac

divadelní dramaturgie 1. ročník

Štěpán Vranešic

rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika 1. ročník

Pomatený autor ještě pomatenějších textů, za jehož aktuální hladinou pomatení stojí stále čerstvá traumatická událost přesídlení z domoviny severní Moravy do industriálních pamp Moravy jižní. Jedinou kotvou, která jej dosud drží mezi nepomatenými, se stává krutě hrubé vymýšlení kakofonických přívlastků.

Pavel Zarodňanský

rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika 2. ročník

NEMOCTEXTU

killing in the name of. . .

born in the name of. . .

Sborník literárních prací posluchačů Divadelní fakulty JAMU

23. ročník Salonu původní literární tvorby JAMU

Editor: Karolina Ondrová

Návrh obálky: Štěpán Alexandr

Grafická úprava: Václav Kovář

Vydala Janáčkova akademie múzických umění v Brně v roce 2016

Vydání první

Vytisklo Ediční středisko JAMU, Novobranská 3, 662 15 Brno

Projekt vznikl za finančního přispění Grantu DILIA

ISBN 978-80-7460-094-4